

DET

AF
JOHN BUNYAN.

LIBRARY OF CONGRESS.

Chap. *11* Copyright No. ....

Shelf *FR 3329*

H7

1890

UNITED STATES OF AMERICA.

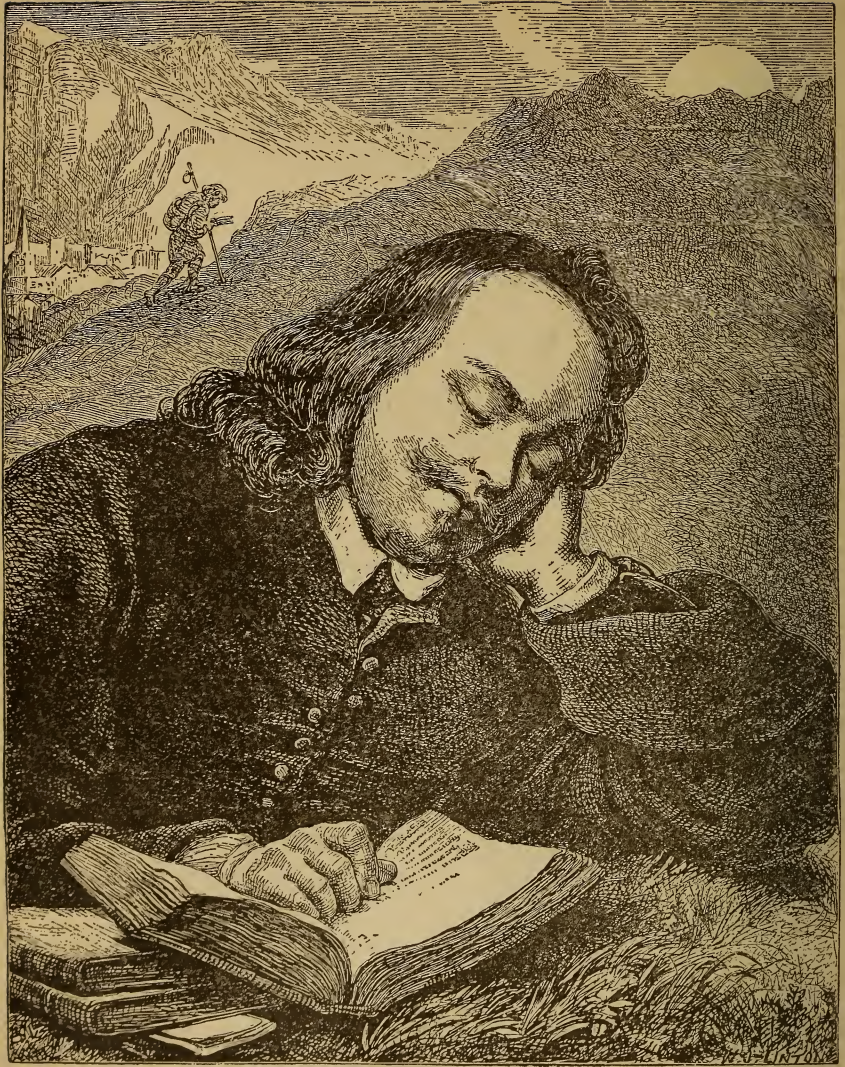

John Bunyan

DET

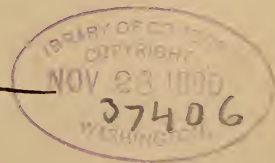
HELIGA * KRIGET.

AF

JOHN BUNYAN.

ÖFVERSÄTTNING FRÅN DET ENGELSKA ORIGINALLET.

MED 60 ILLUSTRATIONER.

CHICAGO.

THE ENGBERG-HOLMBERG PUBL. CO. S FÖRLAG.

1890.

FR 3329

.H7

1890

Entered according to Act of Congress, in the year 1890 by
THE ENGBERG-HOLMBERG PUBLISHING CO.,
In the office of the Librarian of Congress at Washington.

ALL RIGHTS RESERVED.

INNEHÅLL.

	Sid.
MEDDELANDE TILL LÄSAREN	7.
FÖRFATTARENS HÄNVÄNDNING TILL LÄSAREN....	9.
INLEDNING	15.
KAP. I. Människosjälens: Dess härkomst och fall.....	21.
KAP. II. Förberedelser och motförberedelser.....	47.
KAP. III. Shaddais höfvidsmän. — Belägringen.....	60.
KAP. IV. Immanuels här. — Angreppet.....	96.
KAP. V. Intagandet och dess följder	122.
KAP. VI. Konungasonens intåg.....	159.
KAP. VII. Tjänande en herre	171.
KAP. VIII. Den nya styrelsen.....	190.
KAP. IX. Människosjälens i fara.....	215.
KAP. X. Stämplingar af Diabolus' tillhängare.....	229.
KAP. XI. Sammansvärjningen upptäckes.....	249.
KAP. XII. Människosjälens bön	264.
KAP. XIII. Ett utfall vid midnattstid.....	274.
KAP. XIV. "Si, han beder"	285.
KAP. XV. Löftet om hans ankomst.....	296.
KAP. XVI. Immanuels ankomst.....	307.
KAP. XVII. Arméen af blodsmän	314.
KAP. XVIII. Se upp, Människosjäl!	322.
KAP. XIX. Immanuels tal till Människosjälens	340.
SLUTORD.....	352.

FÖRTECKNING ÖFVER ILLUSTRATIONERNA.

---

	sid.
John Bunyan (porträtt)	0.
Diabolus utkastas från himmelen.....	19.
Apollyons råd	25.
Motstånd nedfaller död	31.
Lusta som borgmästare	39.
Underrättelsen bringas om förlusten af Människosjälen.....	43.
Vakter vid porten	49.
Immanuels generaler.....	57.
Diabolus bannar	65.
General Utförande varnar staden.....	71.
Uppblåst uppsätter kanonerna	75.
Den tredje uppmaningen.....	83.
Gamle Otro aflägger redogörelse inför sin herre.....	87.
Otro angripes af Förstånd.....	91.
Shaddais generalers böneskrift.....	97.
General Tålomod och hans fanbärare Lid-länge.....	103.
Generalerna belönas.....	117.
Registrator Samvete oroas.....	123.
Samvete och Förstånd uppsätta en böneskrift.....	129.
Diabolus besegrad.....	133.
Önskar-Vakna och Tåradt-Öga föres inför fursten	139.
Människosjälens ånger	145.
Fångarne inför Immanuel	149.
Glädje i Immanuels läger	153.
Immanuels triumf.....	157.
Förberedelser till intåget.....	161.
Immanuels fest.....	167.
Falsk-frid, hans fader, moder och faddrar	177.
Gamle Otro flyr ur fängelset.....	185.

	Sid.
Privilegieurkunden uppläses på torget	191.
Immanuels källa	197.
Konungasonen bekläder folket.....	201.
Daglig undervisning i Människosjälen	205.
Kostliga rätter föras till Människosjälen	209.
Immanuel lämnar Människosjälen	213.
Gudsfruktan vid Köttslig-Säkerhets fest.....	217.
Ridande bud till och från Människosjälen.....	225.
Sjukligheten i Människosjälen	235.
Världslig i herr Missgärnings hus	245.
Höfvidsmännens i Människosjälen rådplägning.....	251.
Herr Klok-och-Sparsam gripes	255.
Stadsborna vid slungorna	259.
Människosjälen är tagen.....	271.
Höfvidsmannen Tro faller.....	277.
Höfvidsmannen Tro lämnar brefven....	281.
Höfvidsmannen Tro mottager böneskriften.....	287.
Höfvidsmannen Tro inför förste sekreteraren.....	291.
Höfvidsmannen Tro manas att gå i fält	299.
Friherre Jag-Vill och höfvidsmannen Tro.....	303.
Begrafnings ben.....	309.
Höfvidsmannen Påfve	317.
De nådesökande vidröra med sina läppar den gyllene spiran ...	323.
Upprorsmännen häktas.....	327.
Herr Flit lyssnar.....	331.
Egenkärleks död	335.
“Emedan jag lefver skall äfven du lefva”	341.
Sökandet efter Köttslig-Begärelse.....	345.
SEGER	349.

Meddelande till läsaren.

AN sagt, att "Kristens resa" min ej var,
Att jag med lånta fjädrar prålat har,
Att jag min dyrd förvärfvat liksom han,
Som uppå allfarsvägar skatter vann,
Att fadersglädjen grep mig så med makt,
Att jag oäktingar till världen bragt,
Att jag för hopens bifall lögner tryckt: —
Åh nej, John Bunyan var ej så förryckt,
Se'n Herren honom omvändt. Nog *det* är
Att visa, hvarför jag har Kristen kär.

Mitt hjerta aflat den. Mitt hufvud snart
Till handen förde tankarne med fart,
I pännans spets de blixtnabbt sköto ut,
På papper prydligt fästes de till slut.

Så form som innehåll var mitt; på jorden
För ingen var min handskrift visad vorden,
Tills boken färdig var. Af annans hand
Du spårar ej i täxten minsta grand.
En rad ej annan till min dikt har gifvit,
Hvartenda ord där står har själf jag skrifvit.

Den bok, hvarpå du nu har fäst din blick,
Från mig, John Bunyan, kom i färdigt skick
Liksom den andra. Hvarje ärlig man
Med hand och mun det ock bekräfta kan.
Ty ingen dödlig, som är sanningskär,
Kan neka, att jag upphofsmannen är.

Af skrytsamhet jag detta icke skref,
Att bifall vinna mig ej häller dref.
Min nya bok må därför vittne vara
Emot belackarens slemma skara.
Mitt anagram får här du tecknad se,
Det lyder så: "No hony in a B."*)

John Bunyan.

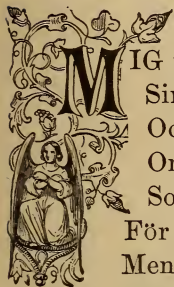
*) Öfversättlig bokstafslek. Skulle ungefär på svenska motsvara: "Intet svek i B."

Författarens hänvändning till läsaren.

IG tyckes underligt, att de som vändt
Sin håg till skildring af hvad fordom händt
Och häfderna till lärdom framställt jämt
Om *Mänskosjälens* krig ett ord ej nämt.
Som gamla sagor har man dem betraktat,
För läsarn nyttiga man dem ej aktat.
Men huru djupt i lärdom forskarn hunnit,
Han utom detta har sig sjelf ej funnit.

Och att historia finns af många slag,
Så in- som utländsk, nogsam känner jag.
Författarns fantasi dem färg har gifvit,
Af boken anas lätt hvem henne skrifvit.

En del åt hvad ej skett och ej skall ske
Ett sken af verklighet dock velat ge,
På diktad grund man bärg har stapplat opp
Om folk och land och kungars lefnadslopp.
Hvart blad i boken klokskaps prägel bär,
Förkunnar huru lärd författarn är,
Men fast han vet, att det är griller bara,
Han följes ständigt af en lärjungsskara.

Men, läsare, jag annat har att göra
Än att dig slika sagor låta höra.
Hvad här jag täljer känner du så väl —
Till fröjd och tårar har det rört din själ.

Nog känner mången *Mänskosjälens* borg,
Af dem betviflas icke *Själens* sorg,

Som ha till fullo rönt, hur oafåtligt
Han stormas utaf fiender försåtligt.

Till hvad jag säger låna mig ditt öra,
Att du om Mänskosjälens borg må höra;
Hur Själen, fången och i trälanöd,
Dock reste sig mot *den* som frälsning bjöd,
Hur hon så mot sin Herres stadgar bröt,
Att med hans fiender förbund hon slöt.
Sannfärdig är min skildring; jäfvas kan
Hon blott af den, som giltigt intet fann.
Jag själf har ock i borgen varit med,
När upp den bygdes och när den refs ned,
Jag såg, hur Satan öfver honom rådde,
Hur Själen under trälomsoket trådde;
Ja, jag var där, då bort hon sig förskref
Till den, som hennes grymme herre blef.

När Själen trampade på helga' ting
Och lik ett svin i dyn sig välte kring,
När mot Immanuel hon svärdet lyfte,
Föraktande hans hulda nådasyfte,
Då var jag där och lustigt var att skåda,
Hur Själ och Satan höllo samman båda.

Ej sagodiktarns namn man nu mig gifve;
I desses hån man mig ej del tillskrifve.
Allt hvad jag här för läsaren lagt fram
Är sannt, så visst som jag det själf förnam.

Jag såg hur Furstens härar nedåt drogo
För att eröfra borgen; hur de slogo
Sitt läger. Krigstrumpetens ljud jag hörde,
Såg, huru krigarskaror fram sig rörde;
Till sist hur leden ordnades till slag,
Det skall jag minnas till min sista dag.

I vinden fanorna jag vaja såg,
Såg spridda skaror sluta sig till tåg

För Själens undergång och jaga bort
Förposterna på borgen inom kort.

Jag såg dem jordvärk upp mot borgen kasta,
Såg slungor söka grusa murar fasta;
Jag hörde stenblock hvina kring mitt öra,
Såg den förstörelse de kunde göra,
Såg, hur den gamla Döden skuggan bredde
Kring Själens anlete, när hon sig redde
Till hädanfärd. Jag hörde hennes skri:
"Ve denna dag, min lefnad är förbi!"

Murbräckorna jag såg, dess brak jag hörde,
När dem man fram mot Öronporten förde.
Då räddes jag, att icke porten blott
Men hela borgen skulle falla brådt.

Jag kampen såg, jag hörde stridsrop gny
Och mången såg jag fegt ur faran fly,
Jag såg de sårade och mången som
Fast stupad dock till lifvet återkom.

Jag hörde dem som sårats högljudt skria
(Men andra kämpa som från dödsskräck fria)
När härskrin: "Dräp, dräp!" till mitt öra hunno
Från mig bloddroppar ej men tårar runno.

Till strids ej trupperna städs' mot oss tågade
Men då så dag som natt de dock oss plågade,
Och ropet: "Upp! Kom, låt oss borgen taga!"
Var nog att sömnen från vårt öga jaga.

Jag var där, då dess portar sprängdes opp,
Jag såg, hur Själens mistat hvarje hopp;
Jag borgen fyllas såg af slutna leder,
Såg, hur de huggo hvarje ovän neder.

Jag hörde Boanerges uppdrag få
 Att utan uppskof upp till tornet gå
 Och borgens herre där tillfångataga;
 I kedjor snart han sågs förbi mig draga.

Jag såg Immanuel, då Själens borg
 Han tagit in. I fröjd var bytt all sorg.
 Man huldrik herres lagar gärna lydde
 Och på välsignelse där allting tydde.

När Satans anhang fram man fånget ställt,
 Ransakat det och det till döden fällt,
 Då var jag där; stod närmre än de fläste,
 När Mänskossjälén dem på korset fäste.

Jag Själén klädas såg i snöhvit skrud,
 Jag hörde Fursten kalla den sin brud.
 Han satte kedjor utaf guld på henne
 Och smycken på dess fingrar och dess äne.

Jag såg vid mängdens glädjerop, det höga,
 Hur Fursten tåren strök ur Själéns öga.
 Jag hörde jublet gå från man till man;
 Dock här förtälja allt jag icke kan.
 Men af hvad här jag säger du dig lär,
 Att Själéns krig dock ingen saga är.

Till Själén tvänne furstar åtrå ha;
En rädda vill dess vinst, *en* vinsten ta.
 "Min borgen är!" nu Satan vredgad säger.
 "Nej, med gudomlig rätt den Själén äger,"
 Immanuel svarar; så de drabba hop,
 "Mig striden dödar," ljuder Själéns rop.

O Sjal! ändlösa tyckas dina krig;
 En efter annan har eröfrat dig.
 Den dig förlorat svärjer på att du,
 Om lefvande, blir hans en gång ännu.

O Själ! du platsen var, hvarpå man stred
Och därför du så mycket mera led
Än om du stridens gny i fjärran hört
Och vapenklngen dig till fruktan rört,
Än om det vid skärmytsling stannat blott
Och fantasin i strid mot tanken gått.

Du svärden såg af blodet röda bli,
Från sårade du hörde jämmerskri:
Af den din fruktan endast fattas kan,
Som har i ledet stått, då striden brann,
Som vet, att när han hörer trumman gå,
Från hus och hem han måste fly också.

Ej Själén hörde blott trumpeten skalla,
Hon mången hjälte såg till marken falla.
Allvarliga då vordo hennes drag,
Hon trifves därför ej i skämtsamt lag
Ej håller där den stora striden lyktar
Med prat, och man till dådlöst ordkif flyktar.

O Själ! det kriget gäller väl och ve
För dig, och ingen kan dess ände se.
Därför du kväljes utaf mer bekymmer
Än den, hvars sorg flyr bort, när kvällen skymmer,
Än den, som blott kan lif och lem förlora,
När bort han drager uti kriget stora.
Af alla, som i Universum dväljas
Och striden kämpat, kan det väl förtäljas.

För hvad jag sagt ej räkna mig till dem,
Som påstå, att hvar stjärna är ett hem
För varelsér och vilja hopen blända
Med klokskap, som ej kan till gagn dock lända.
En värld de uti hvarje stjärna se
Och dråpliga bevis därför de ge,
Hvarmed de dock ej öfvertyga den,
Som sundt förnuft uti behåll har än.

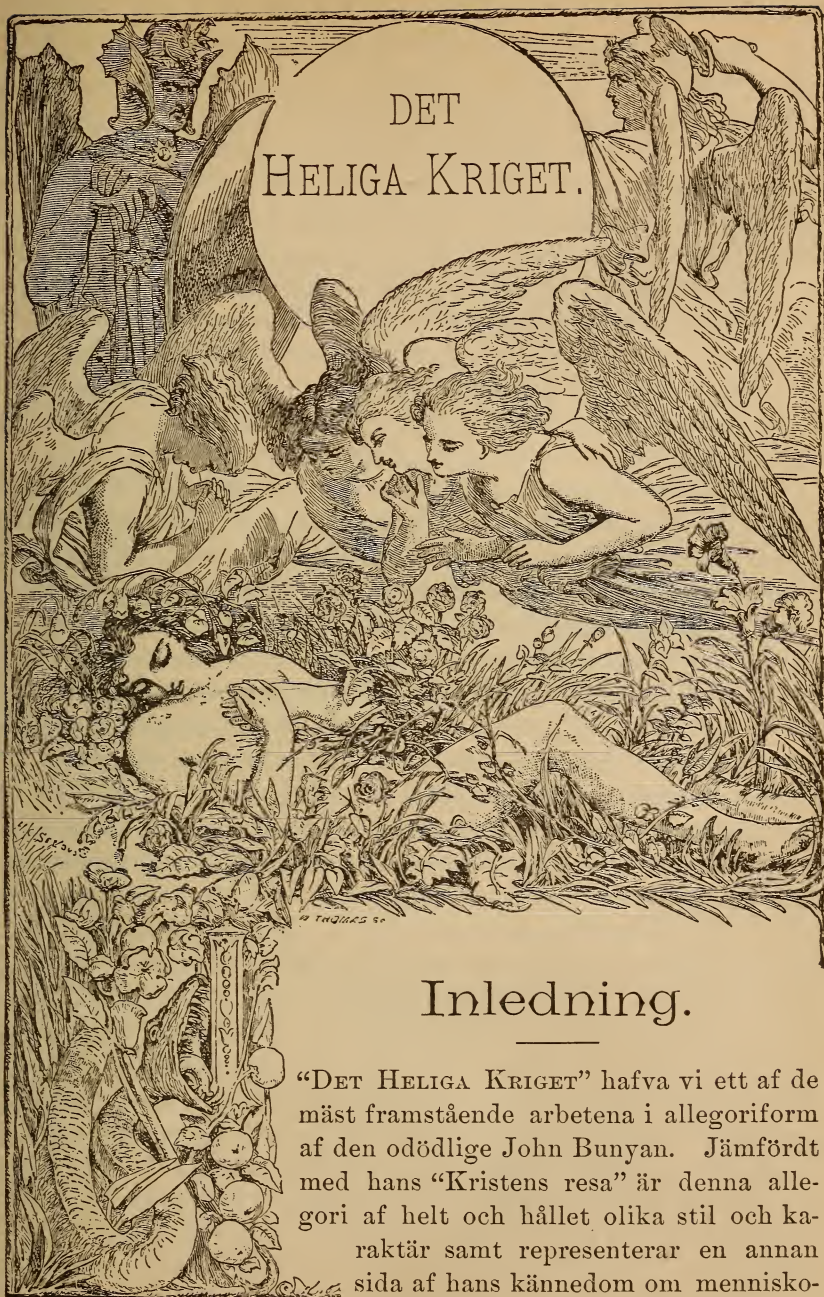

Men allt för länge du i porten stått,
Där solens sken du icke skåda fått.
Stig genom dörren, träd in i min sal,
Där du skall skåda få till tusental,
De kosteliga ting, som hjärtat aktar
Som skatter och ditt öga gladt betraktar.
Om du är kristen, skall du nogsam se:
Små saker ej men stora äro de.

Nu nyckeln nyttja, som du fått af mig,
Du eljes kommer lätt på villostig.
Vrid honom rätt och snart han skall upplåta
För dig hvad doldt det ligger i min gåta.
I fönstret ligger han. Och nu, farväl!
Härnäst vi ses jag ringer för din själ.

John Bunyan.

Inledning.

“DET HELIGA KRIGET” hafva vi ett af de mäst framstående arbetena i allegoriform af den odödlige John Bunyan. Jämfördt med hans “Kristens resa” är denna allegori af helt och hållet olika stil och karaktär samt representerar en annan sida af hans kännedom om mennisko-

själen. Bunyans "DET HELIGA KRIGET" kan i själfva värdet kallas "Människosjälen historia."

I detta afseende afviker den här omtalade allegorien i väsentlig mån från den "fräjdade drömmarens" förra värd: "Kristens resa" handlar om den kristne vallfärdarens yttre beröring med världen och de gynsamma eller ogynsamma omständigheter, som utöfvade inflytande på hans andliga lif och slutligen öfvergingo till en kristens själsrön. "Det Heliga Kriget" skildrar själen inre strider och utmynnar hvad resultatet vidkommer i de yttre följderna, som utöfva sin invärkan på människans frid och lycka. "Kristens resa" beskriver de utvärtas fiender, som anfalla människans inre, under det att "Det Heliga Kriget" framställer de invärtas fienderna, som invärka på människans hela lif och sällhet.

På grund häraf hafva många betraktat "Det Heliga Kriget" som ett mera andligt uppbyggande arbete än till och med "Kristens resa," men kanske just därför har det blifvit mindre skattadt af den stora allmänheten. Denna lärorika allegori är en hjärtats ransakare och den så att säga framlägger människosjälen anatomi. Den är en själen spegel, som framställer hvad människan är, visar hvilkens slaf hon blifvit, hvilka strider och krig, hvilka vådor och skakningar själen måste utstå och utkämpa, innan Kristus åter bestigit dess tron och den förtappade människosjälen kan sjunga den nya sång, som är värdig den återfunna människosjälen.

De två stora idéer, som råda i detta arbete äro de om den förtappade människosjälen och den återvunna människosjälen och härutinnan erinrar boken om Miltons tvänne stora arbeten "Det förlorade paradiset" och "Det återvunna paradiset." Den första anspelningen på Människosjälen stad åsyftar människosjälen i allmänhet och i abstrakt bemärkelse — den andliga värdighet, som kallas själen, människans varelse, på hvilken Gud en gång satt sin bild och sitt insegel. Den var Guds värd och liksom alla Guds värk var den "ganska god." Af allt skapat liknade den honom mäst och för intet annat skapat hyste Herren så mycken förkärlek: "Gud skapade människan sig till ett beläte." Människosjälen var skapad för att varda Guds bostad. Människosjälen borg är hjärtat, murarna kroppen eller köttet och portarna de fem yttre sinnena — häraf de allegoriska namnen. Invånarna äro förnuftet, samvetet, viljan, hoppet, fröjderna — de tusen tankar, som myllra i människosjälen; dessa äro män, kvinnor och barn, hvilka födas, växa upp och handla så i god som ond riktning. Konungens slott faller i Satans och hans höfvidsmäns listiga

händer och utgör en illustration till den vise Salomos ord — detta sorgliga sammandrag af all mänsklig historia — “Si! endast detta hafver jag funnit, att Gud har skapat människorna rättsinniga, men de flesta af dem umgås med ränker.” (Pred. 7: 30.)

Men i detta den fallna människosjälens sorgliga läge inträffar en förändring. Det brutna förbundet mellan Gud och människan manar Guds son att varkunna sig öfver den fallna varelsen. Immanuel sluter förbund med Herren om att han skall återföra själen under Guds lydnad och detta fullbordar han genom sin offerdöd och genom den Helige andes nådevärkningar.

Men Satan har rest sin tron i Människosjälen och börjat ett nytt herravälde därstädes. Inkräftaren måste fördrivas. Följaktligen börjar striden (och här är allegorien tillämplig på hvarje enskild människosjäl). Själen återvinnes af Kristus, men ännu ligga där onda andar i bakhåll, återstoden af “den gamla människan,” hvars fördärfvade natur utsår sitt ogräs i människohjärtat och stundom fördrifver Kristus från hans tron. Härigenom löper själen fara och inkräftaren Satan måste åter jagas på flykten. Denna strids växlande skeden skildras i boken och vi igenkänna i den vårt eget inre lif, som under denna kamp måste antingen föra oss närmare till eller fjärmare från Kristus än förut.

Sådan är grundtanken i detta oefterhärmliga arbete: “Det Heliga Kriget.” Vi hänvisa såväl den troende som den otrogne, Guds barn som världens barn, den i tron svage som tviflaren till denna underbara framställning af “krigarens strid.”

“DIABOLUS UTKASTAS FRÅN HIMMELEN.”

(19)

DET HELIGA KRIGET.

KAPITEL I.

MÄNNISKOSJÄLEN: DESS HÄRKOMST OCH FALL.

Landet Unversum. — Staden Människosjäl. — Konung Shaddai. — Stadens borg och murar. — De fem portarne i staden. — Dess förråd och värn. — Invånarnes skaplygne och hemligheten af deras säkerhet. — Diabolus: hans härkomst. — Hans äregirighet och högmod. — Hans fall. — Hämdlystnad. — Hans anslag emot staden Människosjäl. — Krigsrådet. — Stormningen. — Höfdingarne Motstånd och Oskuld falla. — Borgmästare Förstånd och registrator Samvete afskedas från sina ämbeten. — Friherre Jag-Vill upphöjd. — Konung Shaddai föraktad. — Den nye borgmästaren, registratorn och de andra nya öfverhetspersonerna i staden Människosjäl. — Satans fästningar.

NDER mina resor, när jag färdades genom många näjder och land, kom jag händelsevis till *Unversums* ryktbara landsträcka. Det är ett mycket stort och vidsträckt land: det ligger mellan de båda polerna och just midt emellan himmelens fyra väderstreck. Det är en väl vattnad näjd, rikligen prydd med höjder och dalar, väl belägen och till största delen — åtminstone då jag var där — mycket fruktbar, talrikt befolkad och gynnad af ett härligt klimat.

Befolkningen därstädes är icke af en och samma ras, ej håller är den lika i fråga om tungomål, sedvänjor och gudstro utan den ene afviker härutinnan så mycket från den andre som planeterna, efter hvad man påstår, göra. Några äro rättfärdiga, andra orättfärdiga, alldeles som det råkar vara i mindre vidsträckta landsändar.

I detta land var det, som sagdt, min lott att färdas; och jag färdades där så länge, till dess jag vardt rätt väl förtrogen med befolkningens tungomål och sedvänjor, och för att säga sanningen gladdes jag mycket öfver att se och höra många saker, hvilka jag såg och

hörde bland dem; ja, uppriktigt taladt, skulle jag gärna hafva velat lefva och dö ibland dessa inbyggare (ty så tyckte jag om dem och deras görande och låtande), i fall icke min herre sändt mig hem för att därstädes värka i hans tjänst och hafva öfverinseende öfver hans tjänare.

Nåväl, i detta präktiga land Universum, finnes det en vacker och angenäm stad, ett samfund, kalladt *Människosjülen*. Denna stad är så väl bebyggd, så väl belägen och gynnad af så många privilegier, att jag om den väl må säga hvad man allmänt sade i den landsände, hvarest han var bygd: "Dess like finnes ej under solen."

Hvad denna stads läge vidkommer, ligger den mellan de två världarne, och den förste som grundlade och bebyggde den 1 Mos. 1: 26. var, efter de bästa och tillförlitligaste källor, en viss *Shaddai*, och han bygde den för sitt eget nöjes skull. Han gjorde den till en glänsande spegel för allt hvad han värkade och den betecknande höjdpunkten af allt hvad han gjorde i detta land. Ja, en så gudomlig stad var Människosjülen, när den först bygdes att några förtälja, att gudarne från höjden kommo ned för att se den och uppstämde fröjdesånger. Och liksom han gjorde den gudomlig att betrakta, så gaf han den makt att härska öfver näjden rundt omkring. Ja, alla voro befallda att erkänna Människosjülen som sin hufvudstad och lämna den sin hyllning. Staden själf hade uttryckligt uppdrag från konungen att äska lydriad af alla och äfven underkufva en hvar, som vägrade detta.

Midt i staden upprestes ett mycket fräjdadt och ståtligt palats, som var så starkt befäst, att man kunde kalla det en borg, så ljufligt, att det kunde kallas ett paradys, så stort, att det kunde rymma hela världen. Det var konung Shaddais afsikt att bo här allena, dels för sitt eget nöjes skull, dels emedan han icke ville, att staden skulle besväras af främlingar. Han förlade en garnison i palatset, men denna bestod uteslutande af stadens egna invånare.

Stadens murar voro väl bygda, ja så fast och säkert voro de lagda och sammanfogade, att de aldrig skulle hafva kunnat kullstörtas eller nedslås utom af stadsinvånarne själfva. Ty häri röjde sig hans upphöjda vishet, som bygt Människosjülen, att murarne aldrig kunde nedbrytas eller skadas af äfven den mäst mäktige motståndare, för så vidt icke stadens egen befolkning gaf sitt samtycke därtill.

Människosjüdens ryktbara stad hade fem portar, genom hvilka man kunde komma ut och in, och dessa voro bygda på alldeles samma sätt som murarne; de voro lika ointagliga och kunde hvarken öppnas

eller stormas utan de inneboendes vilja och tillåtelse. Namnen på portarne voro: *Öronporten, Ögonporten, Munporten, Näsporten* och *Känselporten*.

Det fanns äfven andra saker, som tillhörde Människosjälens stad och, i förening med det ofvan omtalade, gifva ytterligare bevis på ställets dyrd och styrka. Det fanns alltid tillräckligt proviant inom murarne; staden hade de bästa, ändamålsenligaste och förträffligaste lagar i hela världen. Det fanns icke en bof, skälm eller förrädare inom dess murar. Alla invånarne voro hederliga människor och fast förenade med hvarandra; och detta är, som ni väl kan förstå, en stor fördel. Och till allt detta åtnjöt staden ständigt, så länge som den höll sig till sin konung Shaddai, hans huld och skydd och den var hans ögonfröjd.

Nåväl, på denna tid fanns det en viss *Diabolus*, en mäktig jätte, som gjorde ett anfall på Människosjälens ryktbara stad för att eröfra den och göra den till sin besittning. Denne jätte var konung för de svarte och en mäkta grym furste. Vi vilja, om ni tillåter, först förtälja om hans härkomst och sedermera om hans intagande af Människosjälens ryktbara stad.

Denne *Diabolus* är sannerligen en stor och mäktig furste men likväl både arm och torftig. Att börja med var han en af konung Shaddais tjänare och insattes af honom i höga och viktiga ämbeten; ja han fick herraväldet öfver flere landssträckor, som räknades Es. 14: 12. till de bästa i riket. Denne *Diabolus* gjordes till "morgonens son", hvilket inbragte honom ära och gaf honom mycken glans. Man tycker att detta borde hafva förnöjt hans luciferiska hjärta, men detta var omåttligt och vidsträckt som helvetet själf.

Nåväl, när han såg sig sålunda upphöjd till storhet och ära, fattades hans sinne af åtrå efter en annan högre ställning och han började tänka på, huru han skulle kunna upphäfva sig till herre öfver allting och ensam innehafva makten under Shaddai. (Nu har 2 Petr. 2: 4.
Jud. 1: 6. konungen förbehållit denna åt sin son och har redan förlänat honom den.) Därför rådförde *Diabolus* sig först med sig själf om hvad som var att göra och därpå meddelade han sina tankar till några af sina kamrater, hvilka äfven gingo in därpå. Till sist fattade de det beslut, att de skulle öfverfalla konungens son och slå i hjäl honom, på det att hans arvedel måtte varda deras. Välan, för att uttrycka mig kort, kom man öfverens om förräderiet, tiden bestämdes, lösen gafs, upprorsmakarne möttes och öfverfallet försöktes. Nu äro konungens och sons ögon skarpa och kunna öfverskåda allt som tilldrager sig i

deras rike, och som konungen älskade sin son lika högt som sig själf kunde han icke annat än högeligen förtörnas öfver hvad han såg. Därför griper han dem i grefvens tid, just då de togo första steget för att sätta sina planer i värket, öfverbevisar dem om deras samman-svärjning och om det förrädiska upprorsförsök de tänkt anstifta och nu sökt värkställa och afsätter allesammans från de förtroende- och hedersplatser, som de innehafte. Därefter förvisar han dem från hofvet och nedkastar dem, bundna i kedjor, till förfärliga afgrundshålor, där de aldrig mer kunna vänta den minsta ynnest af honom utan måste bida den dom, som han från evighet bestämt.

När de nu voro beröfvade alla förtroende- och hedersplatser och visste, att de förlorat för alltid sin furstes ynnest genom att hafva blifvit förvisade från hofvet och nedkastade i de förfärliga afgrundshålorna, kan ni vara säkra på, att de ökade sitt förra högmod med all den ilska och raseri mot Shaddai och hans son, hvaraf de voro mäktiga. Därför ströfvade de från ställe till ställe för att, om möjligt söka förstöra något af det konungen ägde och dymedels hämnas på honom. Till sist råkade de komma till en vidsträckt lands- 1 Petr. 5: 8. ände af Universum och styrde sina steg mot Människosjälens stad. Och när de betänkte, att denna stad var ett af konung Shaddais förnämsta verk och hans ögonfröjd, gjorde de efter en kort rådsläpning ett anfall på den. Jag säger, att de visste, att staden tillhörde Shaddai, ty de voro där, när den bygdes och förskönades för hans egen räkning. När de nu hade funnit platsen, utstötte de ett gräsligt glädjeskri liksom läjonet, när det ligger öfver sitt rof och sade: "Nu hafva vi funnit bytet och nu skola vi hämnas på konung Shaddai för det han gjort oss." Så satte de sig ned och höllo krigsråd för att öfverlägga om bästa sättet att vinna denna Människosjälens ryktbara stad, och dessa fyra förslag framlades till öfvervägande:

För det första. Om det var bäst, att de alla visade sig i detta uppsåt i Människosjälens stad.

För det andra. Om det var bäst att slå sig ned framför Människosjälens i deras nuvarande trasiga och torftiga dräkt.

För det tredje. Om det var bäst att visa Människosjälens sina afsikter och i hvilket uppsåt de kommo eller om de skulle intaga den genom list och ränker.

För det fjärde. Om det icke vore bäst, att några af kamraterna finge hemliga befallningar att bagagna sig af fördelarne och i fall de finge syn på en eller annan af stadens förnämligare invånare, ned-

skjuta denne, på det deras afsikter härigenom måtte bättre varda främjade.

1. Det första af dessa förslag besvarades nekande. Det skulle icke vara nyttigt att alla visade sig framför staden, emedan åsynen af många bland dem skulle väcka oro och fruktan därstädes. Men om en eller ett par bland dem visade sig, skulle detta sannolikt icke hafva dylika följder. Och för att ge ökad kraft åt sitt förslag att intaga staden sade Diabolus: "Det är omöjligt att kunna intaga den, i fall Människosjälens försatts i fruktan eller något alarm däri uppstått; ty ingen kan inträda där utan dess eget samtycke. Låt därför endast ett fåtal eller blott en anfalla Människosjälens, och låt denne ende vara jag." På grund häraf samtyckte alla härtill.

2. Därpå öfvervingo de till den andra förslagsfrågan, nämligen huruvida det vore fördelaktigt, att de sloge sig ned framför staden i sin nuvarande trasiga och torftiga dräkt. Äfven detta förslag besvarades med ett "ingalunda" och detta på grund af att fastän Människosjälens stad innan nu både lärt sig känna och haft att göra med osynliga ting, hade den likväl aldrig tillföre sett några varelser af samma slag som de rådplägende i en så bedröflig och usel ställning. Detta varden stolte *Alektos* råd. Därpå sade *Apollyon*: "Detta råd är godt, ty just om någon af oss visade sig för dem i den ställning vi nu befinna oss, skulle detta hos dem uppväcka förvåning och misstankar samt tvinga dem att vara på sin vakt. Och komme detta att inträffa, är det — tillade han — såsom vår höfding Diabolus nyss yttrade sig, omöjligt att intaga staden." Därefter tog den mäktige jätten *Beelzebub* till orda sålunda: "Det råd som redan gifvits är pålitligt; ty fastän invånarne i Människosjälens stad nog sett sådana varalser som vi en gång voro, hafva de säkerligen aldrig hittills skådat några sådana som vi i närvarande stund äro. Därför är det enligt mitt förmenande bäst att nalkas dem i en dräkt, som är vanligast bland dem och med hvilken de äro mest förtrogna." — Sedan man samtyckt härtill, rådslog man om nästa fråga, nämligen om i hvilken skepnad och dräkt det vore bäst att Diabolus uppenbarade sig, när han droge bort för att bemäktiga sig Människosjälens stad. Härom yppade sig flere olika meningar. Till sist yttrade *Lucifer*, att det enligt hans åsikt vore bäst, att hans härlighet toge samma skepnad som någon af de varelser, öfver hvilka staden hade att befalla; ty, tillade han, med dessas yttre äro de icke allenast väl förtrogne utan emedan de äro deras underlydande, skola de aldrig kunna inbilla sig, att ett anfall på staden skulle kunna vågas af någon dylik; och för att förblinda alla,

så låt vår höfding antaga skapnad af något bland de djur, som Människosjälens anser vara klokare än alla de andra. — I detta råd instämde alla under bifallsyttringar och det beslöts, att jätten Diabolus skulle ikläda sig ormens skepelse, enär han på den tiden var en lika vanlig företeelse för invånarne i Människosjälens stad som i ^{1 Mos. 3: 1;} våra dagar en fågel är för en gosse och ingenting, som be- ^{Upp. 20: 1, 2.} fann sig i sitt ursprungliga, naturliga tillstånd väckte den ringaste förvåning hos dem. Därpå öfvergick man till den tredje frågan, som var

3. Antingen det vore bäst att visa sina afsikter med besöket eller ej. Äfven denna fråga besvarades nekande på grund af de orsaker som ofvan anförts, nämligen att invånarne i Människosjälens stad vore ett starkt folk, ett starkt folk i en stark stad, hvilkens murar och portar voro ointagliga (för att nu icke tala om borgen) och som aldrig kunde intagas utan bebyggarnes samtycke. "Dessutom", sade *Legion*, som svarade härpå, "skulle ett röjande af våra afsikter komma dem att skicka bud till deras konung med begäran om hjälp, och gjorde de detta, skulle vi snart få förnimma, hvad klockan vore slagen. Låt oss därför anfalla med all låtsad uppriktighet och dölja våra afsikter med allehanda slags lögner, smicker och falska ord; låt oss inbilla dem sådant som aldrig kommer att äga rum och lofva dem sådant, som är omöjligt att uppfylla. Detta är vägen för att eröfra Människosjälens stad och komma invånarne att själfva öppna portarne för oss; ja, de skola själfva önska, att vi skola komma in till dem. Skället, hvarför jag tror, att denna plan skall komma att gå i fullbordan är, att människorna i staden nu äro ett enkelt och oskyldigt folk och ännu icke veta hvad det vill säga att utsättas för svek, falskhet och hyckleri. De äro främmande för ljugande och skrymtande läppar och derfor skola vi, om vi förkläda oss på detta sätt, omöjligen kunna upptäckas af dem; våra lögner skola gälla för sanningar och vårt hyckleri för uppriktigt handlingssätt. Hvad vi lofva dem skola de tro, isynnerhet om vi i alla våra lögner och falska ord förebära stor kärlek till dem och påstå, att vår plan afser endast deras ära och fördel." Mot detta höjdes icke så mycket som ett ord till invändning; talet flöt fram som en ström, som ett vatten, när det faller nedför en stupa. Därför öfvergingo de till att öfverlägga om sista frågan, som var

4. Om det icke vore bäst att utdela befallningar till några af sällskapet att skjuta en eller några af stadens mäst framstående invånare, i fall de ansågo, att deras sak därigenom kunde främjas. Härpå afgafs ett jakande svar, och den som genom denna krigslist dömdes

till döden var en viss herr *Motstånd*, med en annan titel kallad kapten Motstånd. Och en stor man var denne kapten Motstånd i Människosjälen stad, och Diabolus jämte hans följe fruktade honom mera än alla de öfriga invånarne därstädes till hopa. Nåväl, hvem skulle nu utväljas till mördare? Detta var nästa fråga och de utsågo en viss *Tisifone*, en furie från underjorden, att göra det.

Sedan de nu ändat sitt krigsråd, bröto de upp och försökte att utföra hvad de beslutat; de rykte fram mot Människosjälen men alla på osynligt sätt utom en, blott en enda, och denne nalkades icke staden i sin egen gestalt utan i förklädnad under en orms skepnad.

Så slogo de läger framför Öronporten, ty detta var det ställe, hvarifrån man kunde höra allt i staden liksom man från Ögonporten kunde se allt. Sedan gick han med sitt följe upp till porten och lade sig på ett bösshålls afstånd från staden i försåt för kapten Motstånd. Därefter gick jätten rakt fram till porten och kallade samman invånarne i Människosjälen stad för att de måtte höra honom. Han tog icke med sig någon utom en viss *Elak ro*, som var hans rådgifvare i alla kinkiga saker. När han nu, som jag sagt kommit fram till porten, blåste han efter den tidens sed i trumpeteten för att äska ljud, hvarvid de förnämsta männen i Människosjälen stad, sådana som höfdingarne *Oskuld* och *Jag-Vill*, borgmästaren *Förstånd*, registratorn *Samvete* och kapten Motstånd kommo ned till murarne för att se, hvad som där var på färde. Och när herr Jag-Vill sett ned och fått syn på hvem som stod framför porten, frågade han denne hvem han var, i hvad ärende han kom och hvarför han uppskrämt Människosjälen stad med ett så ovanligt bullrande ljud.

Som han hade varit ett lam började Diabolus därefter sitt tal och sade: "I lärade herrar från Människosjälen fräjdade stad, jag bor, såsom I torden förstå, icke långt borta från er utanganska nära och min herre har befallt mig att betyga er min vördnad och göra er de tjänster jag kan. För att vara uppriktig mot mig själf och mot er, har jag därför att meddela en viktig sak som rör er. Lånen mig sålunda edert öra och hören på mig med tålmod. För det första vill jag försäkra er, att det icke är mig själf utan er, icke min egen fördel utan eder, det är fråga om vid det jag nu gör och detta skall tillfullo ådagaläggas genom att jag nu öppnar mitt hjärta för er. Ty, mina herrar, jag har, sanningen att säga, kommit för att visa er, huru I skolen kunna vinna en fullständig och härlig befrielse från den trældom, under hvilken I, er själfva ovetande, ären fångna och slafvar." Härvid började in-

vånarne i Människosjärens stad att spetsa öronen. "Hvad är detta?" "Hvad kan detta vara?" tänkte de.

Diabolus fortsatte: "Jag har någonting att säga er rörande eder konung, rörande hans lagar och äfven rörande er själfva. Beträffande eder konung vet jag, att han är stor och mäktig, men likväl är icke allt han sagt till er sannt eller lödande till eder fördel. 1. Det är icke sannt, ty det, hvarigenom han tvungit er till lydnad, skall hvarken inträffa eller gå i fullbordan, om I gören det som han förbjudit. Men äfven om man kunde hysa fruktan härför, hvilken trädedom är det icke att ständigt lefva i skräck för det största af straff, därför att man gjort sig skyldig till en så ringa och betydelslös sak som att äta litet frukt? 2. Vidkommande hans lagar säger jag vidare, att de äro både oförnuftiga, otydliga och outhärdliga. Oförnuftiga, såsom jag nyss antydte, enär straffet icke står i rimligt förhållande till förbrytelsen: det är en stor skillnad, ja ojämförlighet mellan lifvet och ett äpple; likväl får man för ätandet af det senare plikta med det förra enligt eder Shaddais lag. Men denna är äfven otydlig, därigenom att den först säger, att I fån äta af all ting och likväl efteråt förbjuder er att äta af en sak. Och till sist är den outhärdlig, för så vidt som den frukten, hvilken I ären förbjudna att äta (i fall någonting är er förbjudet) är det, och det ensamt, som förmår, genom att I äten deraf, förläna er det goda, som ännu är obekant för er. Detta ådagaläggas genom själfva trädets namn; det kallas "kunskapens träd på godt och ondt", men ägen I likväl ännu denna kunskap? Nej, nej, och icke håller kunnen I fatta huru godt, huru ljufligt och huru åstundansvärdt det är att blifva vis, så länge I stån under eder konungs lydnad. Hvarför skolen I hållas i okunnighet och blindhet? Hvarför skolen I icke tillväxa och förkofras i kunskap och förstånd? Och nu, o I invånare i Människosjärens fräjdade stad, för att tala om något, som särskildt rör er, I ären icke ett fritt folk! I ären hållna både i lifegenskap och trädedom och detta genom ett grymt hot; intet förnuftigt skäl finnes därför utan endast hans "Så vill jag hafva det; så skall det vara." Och är det icke sorgligt att tänka på att just det, som I ären förbjudna att äta af, skulle, blott I gjorden det, skänka er både visdom och ära? Ty då skulle edra ögon öppnas och I skulle blifva Gud lika. Eftersom det nu förhåller sig så, tillade han, kunnen I af någon furste hållas i större trädedom och slafveri än det, under hvilket I för närvarande ären. I hafven blifvit förfäade och insnärjts i förnedrande band, såsom jag till fullo visat er. Ty hvilken trädedom kan vara större än att hållas i blindhet? Säger er icke sunda förnuftet,

MOTSTÅND NEDFALLER DÖD.

att det är bättre att äga ögon än att vara utan dem? Och är det icke bättre att vistas på fri fot än att inspärras i en mörk och stinkande håla?"

Just nu, när Diabolus talade dessa ord till invånarne i Människosjälens stad, sköt Tisifone på kapten Motstånd, där han stod ofvan porten och sårade honom dödligt i hufvudet, så att han till stadsbornas fasa och Diabolus' uppmuntran föll död ned rakt öfver muren.

När nu kapten Motstånd dött (och han var den ende krigsmannen i staden) beröfvades den stackars Människosjälén helt och hållet allt mod och hade ingen kraft att afvärja anfallet. Men detta var just som Diabolus ville hafva det. Därefter framträdde herr Elak ro, som Diabolus fört med sig och som var hans talare. Han vände sina ord till invånarne i Människosjälens stad och innehållet af hans tal var följande:

"Mina herrar", sade han, "det är min herres lycka, att han i dag har en så lugn och läraktig åhörarskara och vi hoppas, att vi skola förmå er att icke bortkasta ett godt råd. Min herre hyser stor kärlek till er och fastän han mycket väl vet, att han därigenom vedervågat att utsätta sig för konung Shaddais vrede, kommer likväl hans kärlek till er, honom att göra mera än detta. Det behöfves väl icke ytterligare ett ord för att bekräfta sanningen af hvad han sagt; det finnes i hans tal icke ett ord, som ej genom sin öfverbevisande kraft hos er genomtränger mærg och ben; själfva trädets namn sätter ju en dam för alla motsägelser härutinnan. Därför vill jag vid detta tillfälle med min herres tillåtelse (härvid gjorde Diabolus en djup bugning) tillägga endast ett godt råd till er: "Betänken hans ord, sen på trädets och dess lockande frukter; kommen också i håg, att I ännu kännen endast helt litet, och att trädets är ett medel för att lära känna mera. Och om edert förstånd icke är mäktigt att tillegna sig ett dylikt godt råd, ären I icke de människor jag höll er för."

Men när stadsborna sågo, att trädets frukt var god att äta och ljuflig att skåda samt att det skulle skänka förstånd, gjorde de så som gamle Elak ro rådde; de togo och åto däraf. Nu skulle jag förut hafva omtalat, att just när denne Elak ro höll sitt tal till stadsborna, föll höfdingen Oskuld (vare sig genom ett skott från jättarnes läger eller genom en plötslig vanmakt eller genom den stinkande gamle skurken Elak ros andedräkt, jag är mäst böjd för att antaga det sistnämnda) ned på det ställe där han stod och man kunde icke väcka honom till lif igen. Sålunda voro dessa två präktiga män döda; präktiga män kallar jag dem, ty de voro Människosjälens prydnad och

heder, så länge de lefde i denna stad. Efteråt fanns ingen ädel själ mer i Människosjälen stad; de afföllo alla och svuro Diabolus lydnad samt blefvo hans slafvar och underlydande, såsom ni skall höra.

När nu dessa voro döda, gjorde återstoden af stadsborna ingenting annat än hvad människor, som hafva funnit dårens paradys, pläga göra: såsom förut antydts lyste det dem genast att pröfva sanningen af jättens ord. Att börja med handlade de så som Elak ro hade lärt dem; de sågo, längtade efter den förbjudna frukten: de togo däraf och åto och sedan de ätit, vordo de genast druckna däraf. Så öppnade de porten, både Öronporten och Ögonporten och insläppte Diabolus med hela hans följe samt glömde alldeles sin gode Shaddai, hans lagar och den dom han med högtidlig hotelse tillagt, om man bröte däremot.

Sedan Diabolus nu erhållit tillträde till stadens portar, gick han rakt in i denna för att göra sin eröfring så säker som möjligt, och när han vid detta tillfälle fann, att folket visade sig mycket vänligt stämd för honom, tänkte han, att det var bäst att smida medan järnet var varmt, och riktade vidare följande förledande tal till det: "Ack, min stackars Människosjäl! Jag har förvisso gjort dig den tjänsten att föra dig till ära och öka din frihet, men ack, ack, stackars Människosjäl, du behöfver ännu en för att försvara dig; ty var öfvertygad om, att när Shaddai hört hvad som försiggått, skall han komma. Han varder ju ledsen öfver att du slitit hans band och kastat af dig hans fjättrar. Hvad vill du taga dig till? Vill du efter att ha vunnit befrielse tillåta, att dina förmåner inskränkas och borttagas eller hvad är ditt beslut?"

Till detta snärjande tal ropade alla enstämmigt: "Du skall herska öfver oss." Han mottog erbjudandet och vardt konung i Människosjälen stad. Det nästa han därefter gjorde var att sätta sig i besittning af borgen, hvarigenom han kunde råda öfver hela staden. Därför går han in i borgen. Och denna, som Shaddai byggt för sin fågnad, vardt nu jätten Diabolus' håla och tillhåll.

Sedan han nu fått detta ståtliga slott eller fäste i sin ägo, omgifver han sig med en garnison och befäster det på alla sätt mot konung Shaddai eller dem, som skulle kunna djärfvas att vilja återvinna det från honom eller undandraga det hans lydnad.

Men emedan han detta oakadt icke kände sig nog säker, beslöt han att helt och hållet omändra stadens förvaltning. Han gjorde så och afsatte en samt upphöjde en annan. På grund häraf tog han makt och myndighet från borgmästare Förstånd och registrator Samvete.

Borgmästaren var visserligen en förståndig karl och hade liksom de öfriga i Människosjälen stad fogat sig i att insläppa jätten dit, men likväl ansåg Diabolus det ej lämpligt att låta honom förblifva i hans forna uppsatta ställning, emedan han var en seende 2 Kor. 10: 4, 5. man. Därför förmörkade han honom icke allenast genom att beröfva honom hans ämbetsmyndighet utan äfven genom att bygga en hög och stark fästning just midt emot där dagern föll in genom fönstren i hans palats; härigenom vordo detta och hans bostad samt allt därinne lika mörkt som mörkret själf. Sedan han nu beröfvats Ef. 4: 18, 19. ljuset, vardt han lik en blindfödd. I sitt hus inneslöts borgmästaren sedan som i ett fängelse, och fick gifva sitt hedersord på att icke gå utom sitt eget område. Men, hade han äfven haft hjärta för Människosjälen, huru kunde han väl nu vara nyttig för den. Därför så länge som Människosjälen lydde under Diabolus' herravälde (och så länge han rådde öfver den, var den honom lydaktig, till dess den genom ett krig återtogs ur hans händer), så länge var borgmästaren snarare ett hinder i än en fördel för Människosjälen fräjdade stad.

Hvad herr Samvete vidkommer var han, innan staden intagits, en man, som hade mycken kännedom om sin herres lagar och likaledes en man af stort mod, hvilken ej väjde för att uttala sanningen vid hvarje tillfälle; och hans tunga var lika vältalig som hans hufvud uppfyllt af skarpsinnighet. Denne man kunde nu Diabolus på inga villkor låta kvarblifva i sin förra ställning; ty fastän herr Samvete samtyckt till att jätten insläpptes i staden, kunde Diabolus likväl icke genom alla sina ränker, frestelser, knep och konstgrepp helt och hållet göra honom till sin egen. Visserligen hade han mycket vansläktats från sin förre konung och fann äfven stort behag i många af jättens lagar och inrättningar, men detta mäktade likväl icke fullständigt göra honom till hans. Han tänkte understundom på Shaddai, räddes för hans lagar och då talade han emot Diabolus med en röst som ett läjons rytande. Ja, vid vissa tillfällen, när anfallen af ånger grepo honom (ty ni måste veta, att han stundom hade förskräckliga anfall) kom hela Människosjälen stad att darra vid hans röst; och därför kunde Människosjälen nuvarande konung icke låta honom förblifva i hans förra ställning.

På grund af att, såsom jag ofvan sagt, hans ord skakade hela staden, fruktade Diabolus Samvete mera än någon som lämnats vid lif i Människosjälen stad: hans röst var såsom ett tordön. Enär jätten sålunda icke kunde göra honom helt och hållet till sin, utfunderar han allt möjligt, hvarigenom han kunde förstöra den gamle herrn och ge-

nom utsväfningar förslöa hans själ samt locka hans hjärta in på fåfänglighetens vägar. Och hans listiga plan lyckades fullständigt: han förstörde den gamle mannen genom utsväfningar och lockade honom småningom allt längre in i synd och slemhet, så att han till sist vardt icke allenast förstörd och följaktligen nedsudlad utan äfven förlorade nästan allt medvetande om sin synd. Och detta var det längsta Diabolus kunde gå. Därför uttänker han en annan plan, nämligen att öfvertyga alla människor i staden om att herr Samvete var galen och att sålunda intet afseende kunde fästas vid honom. Han började en rad angrepp mot honom, sägande: "Om han är klok, hvarför är han det då icke alltid? Men", tillade han, "alla galningar hafva sina anfall, under hvilka de tala i yrsel, och detta har äfven denne gamle herre."

Genom hvarjehanda medel fick han sålunda snart Människosjälens att håna och förakta det som herr Samvete stundom sade. Ty utom hvad ni redan hört hade Diabolus äfven ett annat medel, hvarigenom han fick den gamle herrn, när denne var glad, att förneka allt som han under sina anfall försäkrat. Och detta var i sanning ginaste vägen för att göra honom löjlig och för att åstadkomma, att ingen fäste något afseende vid honom. Också talade han nu aldrig af egen drift för konung Shaddai utan alltid af tvång. Dessutom bestred han vid ett tillfälle det som han vid ett annat lifligt förfäktade; så ombytlig var han nu i sitt görande och låtande. Stundom föreföll han som hårdt sofvande, stundom som död, just när hela Människosjälen stad lopp efter fåfänglighet och dansade efter jättens pipa.

När därför Människosjälens någon gång uppskrämdes af Samvetes tordönsstämma och stadens invånare berättade det för Diabolus, svarade han, att hvad den gamle herrn sade härrörde sig hvarken af kärlek till honom eller medlidande med dem utan af en vansinnig lust att prata; om en stund blefve allt lugnt och stilla igen. Och på det att han icke måtte lämna något bevis obegagnadt för att åter göra dem trygga, sade han och sade ofta: "O Människosjäl! besinna att trots den gamle herrns raseri och ljungande ord, hafven I likväl icke hört något från Shaddai själf." Men, lögnare och bedragare som han var, sade han dem icke, att hvartenda ett af herr Samvetes rop mot Människosjälen var Guds röst i honom till dem. Men han fortfar och säger: "I sen nu, att han icke bryr sig om förlusten af och upproret i Människosjälen stad och att han icke ville besvära sig med att ställa staden till räkenskap för att den öfverlemnats åt mig. Han vet, att, fastän I voren hans, ären I nu enligt lag mina. Han har därför lämnat oss åt oss själfva och tagit sin hand ifrån oss."

“Besinna vidare, o Människosjäl!” fortfor han, “hvilka tjänster jag, med uppbyggande af min yttersta förmåga, gjort dig och att jag sörjt för dig på bästa sätt i världen; dessutom vågar jag påstå, att de lagar och sedvänjor, under hvilka I nu stå och genom hvilka I hyllen mig, skänka er mera tröst och tillfredsställelse än det paradiset gjorde, som I förut ägden. Äfven har, som I själfva väl veten, eder frihet anseeligt utvidgats och förstörats af mig, ty jag fann er vara ett förtryckt folk. Jag har icke lagt några band på er; I hafven icke att frukta någon lag, förordning eller dom från min sida; jag kallar ingen till räkenskap för sina gärningar, med undantag af dåren — I veten hvem jag menar; jag har tillåtit, att hvar och en af er får lefva som en furste, och den uppsikt I hafven från min sida är lika liten som den jag har från eder.”

På detta sätt lugnade Diabolus Människosjäleus stad, när Samvete någon gång oroade den: ja, genom dylika slemma tal satte han hela staden i harnesk och raseri mot den gamle hedersmannen. Ibland ville till och med några bofvar slå i hjäl honom. De hade ofta, efter hvad jag har hört, önskat, att han lefvat tusen mil från dem; hans sällskap, hans ord, ja, till och med åsynen af honom förskräckte och plågade dem mycket, i synnerhet när de drogo sig till minnes, huru han i forna tider plågat hota och fördöma dem. Nu var han för svag därtill.

Men alla dessa önsknningar voro fåfänga, ty fastän han befann sig bland dem, vardt han likväl bevarad till lifvet, jag vet ej huru, så vida det ej skett genom Shaddais makt och visdom. Dessutom var hans hus starkt som en borg och låg intill ett af stadens fästen; i fall dessutom någon af pöbeln försökte rödja honom ur vägen, kunde han öppna slussarne och genom så stora floder som han ville dränka allt rundt omkring sig.

Men låt oss lämna herr Samvete och öfvergå till friherre Jag-Vill, en annan af ädlingarne i Människosjäleus fräjdade stad. Denne Jag-Vill var af lika hög börd som någon annan man i staden och var där mera oberoende än de flästa, enär han hade några personliga privilegier i Människosjäleus fräjdade stad. Därjämte ägde han stor styrka, beslutsamhet och mod, och ingen kunde beröfva honom hans makt. Men vare sig därför att han var stolt öfver sin ställning, sina privilegier och sin styrka eller på grund af något annat (men säkerligen var det på grund af stolthet öfver något), föraktar han nu att vara slaf i Människosjälen och beslutar att träda i tjänst hos Diabolus, på det att han måtte blifva dennes närmaste man såsom herre och styresman i

Människosjälén. Och envis som han var sätter han genast sin plan i värket; ty när Diabolus höll sitt tal vid Öronporten, var denne man en af de förste, som samtyckte till hans ord, som antog hans råd såsom nyttigt och som var för att porten skulle öppnas och han insläppas i staden. Därför hyste Diabolus förkärlek för honom och bestämde honom för ett högt ämbete. Och sedan han lärt känna mannens värde och duglighet, traktade han efter att upptaga honom i sin närmaste omgifning och med honom behandla saker af största vikt.

Så skickade han bud efter honom och berättade för honom, hvad han lönligen bar i sitt hjärta. Men det tarfvades icke stor öfvertalningsförmåga i detta fall. Ty liksom han förut varit böjd för att insläppa Diabolus i staden, var han nu lika villig att inträda i hans tjänst där. När tyrannen således märkte friherrens benägenhet att tjäna honom och att hans håg var riktad ditåt, utnämde han honom ofördröjligen till höfvidsman öfver borgen, kommandant på murarne och uppsyningsman öfver portarne; ja, en punkt i hans ämbetsfullmakt bestämde, att ingenting skulle utan hans samtycke få företagas i Människosjälén. Hvem var nu utom Diabolus icke herre i hela Människosjäléns stad om icke friherre Jag-Vill! Ingenting kunde där göras utan hans vilja och tillåtelse. Han hade äfven en Rom. 8: 7. viss herr *Begärelse* till sitt biträde och denne var alldeles lik sin herre, ty han och hans herre voro i princip ett och i verkligheten icke långt skilda. Och nu var Människosjälén bragt under dessa två Ef. 2: 1-3. och skulle uppfylla viljans och begärelsens lustar.

Men det skall aldrig gå ur mitt sinne, huru galen denne Jag-Vill vardt, när makten lagts i hans händer. Att börja med förnekade han alldeles, att han stod i någon förpliktelse till sin forne furste och läns-herre. Därefter aflade han en ed, hvarigenom han svor trohet mot sin store herre Diabolus, och sedan han nu insatts i sina tjänster, ämbeten och sitt gunstlingsskap, kan ni icke tänka er, så vida ni ej sett det, hvilka besynnerliga saker denne man uträttade i Människosjäléns stad.

Först hatade han herr Samvete intill döden; han kunde hvarken fördraga att se honom eller höra ett ord från hans mun; han ville sluta sina ögon, när han såg honom, och tillstoppa sina öron, när han hörde honom tala. Likaledes kunde han icke fördraga, att så mycket som en bokstaf af den gode Shaddais lagar fanns kvar i staden. Hans biträde, herr Begärelse, hade till dömes kvar i sitt hus några gamla, trasiga och sönderrifna pergament med den gode Shaddais Neh. 9: 26. lagar, men när Jag-Vill fick se dem, kastade han bort dem. Det är

sannt, att herr Samvete hade några af lagarne i sin boksamling, men här kunde Jag-Vill på intet vis komma åt dem. Han trodde också och sade, att fönstren i den gamle borgmästarens hus voro ljusare än som lände till gagn för Människosjälen stad. Skenet af ett ljus kunde han icke fördraga. Och nu fann Jag-Vill icke behag i något, som ej täcktes hans herre Diabolus.

Ingen liknade honom i att på gatorna uttrumpeta konung Diabolus' präktiga karaktär, visa åtgärder och stora ryktbarhet. Han sprang gata upp och gata ned i Människosjälen för att utskrika sin fräjdade herre och han gjorde sig till och med till vederlike med pöbeln för att hos denna prisa sin väldige furste, hvar och när han påträffade dylika människor. Så snart det var fråga om något ondt, handlade han utan att behöfva uppmanas därtill och skadade utan att behöfva befallas därtill.

Friherre Jag-Vill hade äfven ett ombud under sig, hvars namn var *Lidelse*, en till sina grundsatser i högsta grad fördärfvad person och hvilkens lefverne svarade där emot. Han var helt och Rom. 1: 25. hållet hängifven åt köttet och därför kallade man honom *Sinlighet*. Nu fattade han och en viss *Köttlig lusta*, dottern till herr Begärelse, kärlek till hvarandra och vordo snart ett äkta par. De hade efter hvad jag hört flere barn såsom *Oförskäm*, *Nedsvärtare* och *Straffhatare*, hvilka söner voro svarta, samt dessutom tre döttrar *Sanningsförakt*, *Gudsförsmädelse* och *Hämndlystnad*, som var yngst af dem. Dessa voro alla gifta i staden och den usla afkomma de lämnade efter sig är allt för talrik för att här uppräknas. Därför sluta vi med detta.

När jätten sålunda hade installerat sig i Människosjälen stad och hade afsatt och tillsatt hvem han ville, började han sitt förstörelsevärk. Nu fanns det på torget i Människosjälen och äfven ofvanpå borgens portar en bildstod af den gode Shaddai. Denna bildstod var utförd i guld och så väl utförd, att den mäst af allt i världen liknade Shaddai. Diabolus befallde, att den skulle förstöras och den slemma befallningen utfördes af herr *Osannings* händer. Nu måste ni veta, att när såsom befallt var Shaddais bildstod förstörts af *Osannings* händer, fick denne samme herr *Osanning* tillsägelse om att i dess ställe uppresa Diabolus' gräsliga och fruktansvärda bild för att härigenom förakt skulle visas den förre konungen och hans stad Människosjälen förnedras.

Vidare förstörde Diabolus alla kvarlevorna af de Shaddais lagar och förordningar, som kunde finnas i Människosjälen stad, i synner-

het dem som rörde sedeläran. Och för att uttrycka mig kort, fanns det inga kvarlevor af något godt, som ej han och Jag-Vill icke sökte förstöra; ty deras plan var att göra Människosjälens till en oförnuftig varelse och göra den lik ett svin genom Osannings händer.

När han nu förstört alla goda lagar och förordningar han kunde, utfärdar han, för att sätta sin plan i verkställighet att fjärma Människosjälens från sin konung Shaddai, befallning, att låta uppsätta på alla allmänna platser i Människosjälens sina egna tomma påbud, förordningar och befallningar, hvarigenom han gaf frihet åt ögonens begärelse, köttets begärelse och ett högfärdigt lefverne. Han uppmuntrade, gynnade och främjade liderlighet och all ogudaktighet 1 Joh. 2: 16. därstädes. Ja, ännu mycket mera gjorde Diabolus för att befordra gudlösheten i Människosjälens; han lofvade fred, tillfredsställelse, fröjd och välsignelse åt alla, som efterlefde hans befallningar och de skulle aldrig komma att ställas till räkenskap för att de icke gjort motsatsen. Och må detta tjäna för att upplysa dem, som tycka om att höra berättas om hvad som tilldrager sig i fjärran, för dem obekanta land.

När nu Människosjälens var helt och hållet i hans våld och var honom fullständigt underdånig, sågs eller hördes där ingenting, som ej åsyftade att upphöja Diabolus.

Men sedan han nu afsatt borgmästaren och herr Samvete från deras ämbeten i Människosjälens och emedan han såg, att staden var ett af de äldsta samhällen i världen, och fruktade, att man skulle förebrå honom att han begått en oförrätt, i fall han icke hölle storheten vid makt, så utnämde han, för att stadsborna skulle se, att han icke ämnade minska deras dyrd eller beröfva dem några af deras förmåner, en borgmästare och en registrator, hvilka båda af hjärtat tillfredsställde invånarne i Människosjälens stad och behagade honom själf utomordentligt väl.

Namnet på den person, som af Diabolus gjorts till borgmästare var herr *Lusta* och han hade hvarken ögon eller öron. Allt det han gjorde, vare sig som enskild person eller som ämbetsman, gjorde han naturligt liksom ett djur. Och det som gjorde honom ännu mera frånstötande om icke för Människosjälens så likväl för dem som betraktade och sörjde öfver dess undergång, var, att han aldrig kunde främja det goda utan endast det onda.

Registratorns namn var *Förgüt-det-goda* och äfven denne var en mycket ömklig sälle. Han kunde icke komma i håg någonting utom missgärningar och det var hans fröjd att sätta dem i väcket. Han

UNDERRÄTTELSEN BRINGAS OM FÖRLUSTEN AF MÄNNISKOSJÄLEN.

var af naturen anlagd för att göra saker, som voro skadliga, i synnerhet skadliga för Människosjälén och invånarne därstädes. Dessa två ledde därför genom sin makt, sitt lefverne, sitt föredöme och sin förkärlek för det onda det öfriga folket in på dåliga vägar. Ty hvem inser icke att när de, som äro högt uppsatta, lefva i synd och fördärfva sig själfva, måste också hela näjden och landet fördärfvas?

Utom dessa utnämde Diabolus åtskilliga fullmäktige och råds-herrar i Människosjälén, för att, om det behöfdes, staden skulle kunna bland dem välja höfdingar, styresmän och magistratspersoner. Och dessa äro namnen på de förnämste bland dem: herr *Otro*, herr *Hög-färd*, herr *Svordom*, herr *Okyskhet*, herr *Förstockadt hjerta*, herr *Obarmhertighet*, herr *Ondska*, herr *Osanning*, herr *Lögn*, herr *Falsk frid*, herr *Fylleri*, herr *Bedrägeri*, herr *Gudsförnäkare* — tretton inalles. Herr *Otro* är den älste och herr *Gudsförnäkare* den yngste af denna samling.

Det tillsattes äfven en allmän rådsförsamling och andra offentliga sysslor såsom förvaltare, rättstjänare och uppsyningsmän; men jag bryr mig för utrymmets skull ej om att uppräknä namnen på dem, hälst som de voro antingen fäder, bröder, kusiner eller släktingar till de ofvan nämnda.

När jätten nu så långt fullföljt sitt arbete, var hans nästa värf att bygga åtskilliga fästen i staden och han anlade därför trenne dylika, hvilka tycktes vara ointagliga. Det första kallade han *Trotsets fäste*, emedan det var afsedt att styra hela staden och hindra den att få underrättelser från dess gamle konung. Det andra kallade han *Midnattens fäste*, emedan det var bygd för att hindra Människosjälén att få sann kunskap om sig själf. Det tredje kallade han *Ljufva syndens fäste*, emedan han därigenom befäste Människosjälén emot all längtan efter det goda. Det första af dessa fästen låg nära intill Ögonporten, på det att ljuset så mycket som möjligt skulle förmörkas där. Det andra var bygd tätt intill den gamla borgen, på det att denna om möjligt skulle varda ännu mera fördunklad; och det tredje låg på stadens torg.

Den som Diabolus gjorde till befälhafvare på det första af dessa tre fästen var en viss *Trotsa Gud*, en hädisk usling, som var med i följet, när det för första gången ryckte fram emot Människosjälén. Den som utnämndes till befälhafvare på Midnattens fäste var en viss *Ljushatare*; äfven han var en bland dem, som först tågade mot staden. Namnet på den, som sattes till befälhafvare på Ljufva syndens fäste, var en viss *Köttets älskare*, äfven han en mycket utsväfvande sälle men

icke från samma hemland som de andra. Denne sälle kunde finna större njutning i att söla sig i laster än att vistas i Herrens paradys.

Och nu trodde Diabolus sig säker. Han hade intagit Människosjälens och installerat sig själf deri; han hade afsatt de gamla ämbetsmännen och tillsatt nya; han hade nedtagit Shaddais bildstod och upprest sin egen i dess ställe; han hade förstört de gamla lagböckerna och infört sina egna gäckande lögner; han hade skaffat sig nya magistratspersoner och rådsherrar; han hade byggt sig nya fästen och bemannat dem för sig själf; han hade gjort allt detta för att göra sig själf säker, i den händelse att den gode Shaddai eller hans son skulle komma för att företaga ett anfall på honom.

KAPITEL II.

FÖRBEREDELSE OCH MOTFÖRBEREDELSE.

Underrättelser lämnas konungen. — Konungasonens förbund. — Immanuel. — Satans planer. — Tro- och huldhetseden. — Människosjälen bringas till trældom, förnedring och förtviflan. — Den Diaboliska rustningen: — 1. Falsk Frids hjälm. — 2. Bröstharnesket — det förstockade hjärtat. — 3. Svärdet — den brinnande, lögnaktiga tungan. — 4. Skölden — af otro. — 5. Den stumme och bönlöse Anden. — Förberedelser till striden.

TU kan ni väl tänka er, att långt före denna tid kunde underrättelse af en eller annan icke annat än föras till den gode konung Shaddai om huru hans stad Människosjälen i landet Universum hade förlorats och att den affällige jätten Diabolus, en gång en af hans majestäts tjänare, hade gjort uppror mot konungen och bemäktigat sig staden. Ja, tidender därom bragtes till konungen och detta i hela deras utsträckning.

För det första, huru Diabolus genom list, svek, förslagenhet och bedrägeri kommit fram till Människosjälen stad, hvars invånare voro ett enkelt och oskyldigt folk. Vidare, att han förrädiskt dräpt den ädle och tappre kapten Motstånd, när han stod ofvan porten med de öfriga stadsborna. Vidare, huru den oförskräckte herr Oskuld fallit ned död (af sorg säga somliga, andra påstå, att han förgiftats af en viss Elak ros stinkande andedräkt), när han hörde sin rätte herre och laglige furste Shaddai så smäddad af en så skändlig mun som Diabolus' tjänares. Budbäraren berättade vidare, att efter detta hade densamme Elak ro hållit ett kort tal till stadsborna till förmån för sin herre, Diabolus, och att det enfaldiga folket, som trodde, att det han talade var sannt, enhälligt öppnade stadens förnämsta port, Öronporten, och lät denne jämte hans följe sätta sig i besittning af Människosjälen fräjdade stad. Han visade vidare, huru Diabolus hade behandlat borgmästaren och registratorn, nämligen att han beröfvat dem all makt och myndighet. Vidare förkunnade han, att friherre Jag-Vill blifvit

en affälling och upprorsmakare och att detsamma var förhållandet med hans biträde, en viss herr Begärelse samt att dessa två drogo fram öfverallt i staden för att leda folket in på deras egna slemma vägar. Dessutom tillade han, att denne Jag-Vill mottagit höga förtroendeuppdrag och att Diabolus särskildt lämnat i hans hand alla de befästa platserna i Människosjälens, hvarjämte herr Lidelse gjorts till hans ombud i fråga om upproret. "Ja," sade budbäraren, "detta vidunder, friherre Jag Vill, har offentligen förnekat sin konung Shaddai och svurit tro och lydnad åt Diabolus."

"Utom allt detta har," fortsatte sändebudet, "den nye konungen eller snarare den upproriske tyrannen öfver den en gång fräjdade men nu mot undergång lutande Människosjälen stad af sina anhängare utnämt en borgmästare och en registrator. Till borgmästare har han korat en viss herr Lusta och till registrator herr Förgät-det-goda, två af de slemmaste personerna i hela Människosjälen stad." Den trogne budbäraren omtalade äfven, hvilka nya fullmäktige Diabolus utnämt liksom att han byggt åtskilliga fästen, torn och skansar i Människosjälen stad. Han förtalde till slut — något som jag så när glömt berätta — huru Diabolus satt stadsinvånarne i vapen för att de under hans befäl skulle kunna göra motstånd mot sin konung Shaddai, i fall denne komme för att återföra dem till deras förra lydnad.

Budbäraren framlade icke sin berättelse enskildt för Shaddai utan offentligt inför hofvet, så att både konungen, hans son, hofherrarne, höfvidsmännen och ädlingarne voro tillstädes för att åhöra den. Men när de hört berättelsen i dess helhet, skulle den som händelsevis råkat närvara dervid, förvånats öfver den sorg, oro och förkrosselse, som røjde sig hos alla, när de tänkte på, att den fräjdade Människosjälen stad nu var intagen. Endast konungen och hans son förutsågo allt detta sedan länge och hade redan träffat anstalter för att bistå Människosjälen, fastän de icke berättat det för någon enda. Men emedan äfven de ville deltaga i beklagandet af eländet i Människosjälen, begräto de lifligt dess förlust. Konungen sade öppet att det 1 Mos. 6: 5, 6. smärtade honom af hjärtat och ni kan vara säker om att hans son icke gaf honom ett grand efter i sin sorg. På detta sätt bragte de sin omgifning till öfvertygelse om, att de hyste kärlek till och förbarmande med Människosjälen fräjdade stad.

Nåväl, sedan konungen och hans son dragit sig tillbaka till sitt enskilda rum, rådslogo de åter om det de redan förut beslutat, nämligen att liksom Människosjälen nu för en tid vore förlorad för dem, lika säkert skulle den återvinnas och återvinnas på ett sätt, genom

VAKTER VID PORTEN.

hvilket både konungen och hans son skulle förvärfva sig evinnerlig ära och ryktbarhet. Sedan därför efter denna rådplägning Shaddais son (som var en blid och människovänlig person och alltid hyste stort medlidande med alla, som voro stadda i bedröfvelse men hvars hjärta bar dödligt hat mot Diabolus, emedan denne eftertraktade den krona och den värdighet, hvartill han var utsedd) — sedan därför, säger jag, Shaddias son med handslag bekräftat sitt löfte till fadern att vara hans tjänare för att återvinna hans stad Människosjälens, stod han fast vid sitt beslut och ångrade icke det samma. Hufvudinnehållet af öfverenskommelsen var, att konungens son skulle på en viss tid, hvilken skulle bestämmas af dem båda, göra en resa till landet Universum, och sedan han där genom rättvisa och billighet godtgjort Människosjälens förvillelser, skulle han lägga en säker grundval för dess fullständiga befrielse från Diabolus och hans tyranniska herravälde.

Es. 49: 5.
1 Tim. 1: 15.
Hos. 13: 14.

Vidare beslöt *Immanuel* att på passande tid börja ett krig mot jätten Diabolus, just när denne var i besittning af Människosjälens stad, och med egen hand skulle han utdrifva denne ur hans fäste och näste och intaga det för att där taga sin bostad.

Sedan nu detta beslutats gafs befallning till kanslern att uppsätta ett utförligt protokoll öfver hvad som bestämts och föranstalta att detta offentliggjordes i konungariket Universums alla landsändar. Ett kort utdrag af innehållet däri meddela vi med eder tillåtelse här nedan:

“Alla människor, hvilka saken i fråga vidkommer, underrättas härmed, att den store konung Shaddais son genom löfte till sin fader förbundit sig att åter bringa Människosjälens under hans välde och att genom sin gränslösa kärleks makt försätta den i ett vida bättre och lyckligare läge än det hvori den befann sig innan den intogs af Diabolus.”

Dessa anslag offentliggjordes följaktligen på åtskilliga ställen till icke ringa oro för tyrannen Diabolus; “ty nu,” tänkte han, “skall jag störtas och min bostad skall tagas ifrån mig.”

Men när denna konungens och hans sons plan först vardt bekant vid hofvet, hvem kan då föreställa sig, af hvilken glädje hofmännen, höfvidsmännen och ädlingarne intogos! Att börja med hviskade de därom sins emellan, men sedan började det att högt förkunnas i konungens slott. Alla förundrade sig öfver den ärorika plan konungen och hans son uppgjort för Människosjälens olyckliga stad. Ja, hofmännen kunde knappast göra någonting för vare sig konungen eller konun-

gariket utan att de i sitt görande och låtande inmängde ryktet om huru högt konungen och hans son älskade Människosjälen stad.

Ej håller kunde dessa herrar, höfvidsmän och furstar nöja sig med att hålla denna nyhet inom slottets murar. Till och med innan protokollet därom var fullständigt uppsatt, kommo de själf ned och omtalade det i Universum. Till slut kom det, som jag sagt, till Diabolus' öron. Häröfver vardt han ej litet misslynt; ty ni kan tänka er, att han måste blifva förbryllad, när han fick höra en dylik, mot honom själf riktad plan omtalas. Nåväl, efter någon tids öfverläggning beslöt han följande fyra saker: —

För det första. Att dessa nyheter, dessa goda tidender skulle undanhållas invånarne i Människosjälen stad; "ty", sade han, "om de en gång skulle få kännedom om att Shaddai, deras forne konung, och hans son Immanuel hysa goda planer i fråga om Människosjälen stad, hvad kan jag då vänta annat än att staden gör uppror mot mig och mitt herravälde för att återvända till dem?"

För att nu utföra sina planer förnyar han sitt smicker för friherre Jag-Vill och gifver honom sträng befallning om att dag och natt hålla vakt vid stadens portar, i synnerhet vid Öron- och Ögonporten; "ty jag har hört talas," tillade han, "om en plan att förråda oss alla och att återföra Människosjälen till dess förra trældom. Jag hoppas, att detta endast är ett löst rykte, men låt emellertid inga dylika utspridas i Människosjälen, på det att folket ej må nedslås däraf. Jag tror, min herre, att det icke kan vara välkomna nyheter för er, och är säker på, att de ej äro det för mig. Därför bör ni enligt min åsikt med all klokhet sörja för att undertrycka alla rykten, som afse att oroa folket. Sålunda önskar jag, att ni, min herre, i denna sak handlar så som jag säger. Låt dagligen hålla sträng vakt vid hvar och en af stadens portar. Anhåll och förhör hvarje person, som ni märker komma långväga ifrån och låt ingen på några vilkor insläppas i Människosjälen med mindre än att ni till fullo öfvertygat er om att han är en anhängare af vårt förträffliga herravälde. Jag befäller dessutom, att spjäre skola oafbrutet gå upp och ned genom Människosjälen stad och att de skola äga makt att oskadliggöra en hvar som de märka stämpla mot oss eller som talar om hvad Shaddai eller Immanuel hafva i sinnet."

Detta sattes följaktligen i verket: friherre Jag-Vill lyssnade till sin herre och mästare och utförde villigt hans befallningar. Han uppbjöd sin yttersta förmåga för att hindra någon att begifva sig ut ur

staden eller insläppa någon, som sökte bringa dessa underrättelser in till staden.

För det andra. För att Diabolus därefter skulle göra Människosjälens så trygg som möjligt, uppsätter han en ny ed och en förfärlig förbindelse, som stadsborna måste besvärja: de skulle aldrig öfvergifva honom eller hans styrelse, ej håller förråda honom eller söka förändra hans lagar, utan de skulle hylla och erkänna honom såsom sin laglige konung samt förneka hvar och en, som under sken af lag och rätt gjorde eller komme att göra anspråk på Människosjälens stad. Han trodde härvid sannolikt, att Shaddai icke ägde makt att lösa dem från detta löfte med döden och aftal med helvetet. Den oför- Es. 28: 15. ständiga Människosjälens häpnade eller väjde icke det minsta för att aflägga ett dylikt gräsligt löfte utan sväljde det utan att tugga det lika lätt som om det varit en sill i en hvalfisks gap. Oroades de öfver det? Nej, snarare skröto och skräftade de öfver sin utmärkta trohet mot sin tyranniske konung och svuro, att de aldrig skulle blifva så dumma, att de öfvergafve sin gamle herre för en ny. På detta sätt band Diabolus den stackars Människosjälens.

För det tredje. Men misstänksamheten, som aldrig tycker sig vara stark nog, förde honom därefter till en annan plan, hvilken om möjligt i ännu högre grad afsåg att fördärfva Människosjälens stad. Han föranstaltade därför, att en viss herr *Orenlighet* författade en usel, liderlig och djurisk förordning, som anslogs på borgens portar och enligt hvilken han gaf tillåtelse och löfte åt alla sina trogna och redliga undersåtar i Människosjälens stad att göra allt hvad deras köttsliga lustar ingåfvo dem att göra; och ingen skulle hindra eller öfvervaka dem, vid äfventyr att ådraga sig sin herres misshag.

Detta gjorde han af följande orsaker :

1. På det att Människosjälens stad måtte blifva allt slöare och slöare, hvarigenom den sattes ur stånd att tro, hoppas på eller inse sanningen af någon underrättelse om att dess frälsning var beslutad; ty ordspråket säger: "Ju större syndare, dess mindre grundad förhoppning om nåd."

2. Det andra skälet var, att Immanuel, deras konung Shaddais son, skulle kanske, när han finge se all den förfärliga synd, som rådde i Människosjälens stad, ångra och afstå från sin plan att frälsa den, fastän han gifvit sitt löfte därom. Ty han visste, att Shaddai var helig och hans son Immanuel var helig; ja, han visste det genom egen sorglig erfarenhet, ty för sina synders och lasters skull hade Diabolus utkastats från de högsta kretsarne. Hvad var därför mera naturligt

för honom än att sluta sig till att på grund af synden Människosjälen stad skulle kvarblifva i hans ägo? Men af fruktan att äfven denna knut skulle kunna brista, lägger han därtill ännu en annan, nämligen:

För det fjärde. Han sökte inbilla alla invånarne i Människosjälen stad, att Shaddai samlade en här för att öfvervinna och förstöra denna Människosjälen stad. Och detta gjorde han för att förebygga att några underrättelser om deras befrielse skulle komma till deras öron; "ty," tänkte han, "om jag först utsprider detta rykte, skola alla följande tidender uppslukas af det. Ty hvad annat skola invånarne i Människosjälen stad säga, när de få höra att de måste befrias, än att verkliga meningen är att Shaddai ämnar förstöra staden?" Därför sammankallar han alla stadsborna på marknadstorget och med svekfull tunga vänder han sig med följande tal till dem:

"Ärade herrar och mina goda vänner, I ären alla, såsom I väl veten, mina lagliga undersåtar och medborgare i Människosjälen fräjdade stad. I kännen huru jag, allt ifrån första dagen jag kom till er och intill nu, uppfört mig emot er och hvilken frihet samt hvilka stora privilegier jag förlänat er under min styrelse, såsom jag hoppas till både min och eder fördel och äfven till eder tillfredsställelse och glädje. Nu, min fräjdade Människosjäl, höres från fjärran ett orosrykte rörande Människosjälen stad och jag är ledsen där öfver för eder skull. Ty jag har nyss fått underrättelse från herr Lucifer (och han plägar äga säkra källor för sina nyheter) om att eder gamle konung Shaddai sammandragit en krigshär för att förstöra er i grund och botten. Och detta, o Människosjälen invånare, är orsaken till att jag sammankallat er. Vi vilja rådslå om hvad som i dylikt tillfälle är bäst att göra. För min del är jag endast en och kan lätteligen draga mig undan, ifall jag endast tänkte på min egen bekvämlighet samt ville lämna min Människosjäl att utsättas för faran. Men mitt hjärta är så fast förenadt med er och så ovilligt att öfvergifva er, att jag ärnar stå eller falla med er, om ock det värsta kommer att inträffa. Hvad säger du, min Människosjäl? Vill du öfvergifva din gamle vän eller ämnar du stå vid min sida?" Med en mun skreko alla stadsborna samfäldt: "Må de som ej vilja det döden dö."

Därpå återtog Diabolus: "Det är fåfängt att hoppas på pardon, ty denne konung vet icke hvad det vill säga. Kanske skall han vid första belägringen parlamentera med oss och lofva oss nåd, för att han med större lätthet och mindre besvär åter må kunna göra sig till herre öfver Människosjälen. Men tron emellertid icke ett ord eller en bokstaf af det han kommer att tala, allt dylikt tal har endast till

ändamål att öfvervinna oss och att göra oss, medan vi vältra oss i vårt blod, till vartecken på hans skoningslösa seger. Min åsikt är därför, att vi besluta oss för att göra motstånd mot honom till sista man och icke sätta någon tro till honom på några vilkor, ty just genom detta skulle faran för oss komma. Skola vi genom falskt smicker förlora vårt lif? Jag hoppas, att I kännen bättre till elementen af politiken än att I utsätten er för att på dylikt sätt bringas under träldomsoket.”

“Men antagen, att han, när han kommer att straffa oss, skulle skona några af oss till lifvet samt äfven några af de underordnade i Människosjälén, hvad varder det då af er, som tillhöra stadens öfre klasser, i synnerhet er, som jag beklädt med höga ämbeten och hvilkas uppsatta samhällsställning berott af det förtroende I hyst mot mig? Och antagen vidare, att han skulle gifva pardon åt hvar enda en af er, så varen dock i alla händelser förvissade om, att han skall bringa er i samma träldom, hvari I förr befunnen er, eller kanske en ännu värre och hvad fröjd skolen I då hafva af edert lif? Skall du under honom få lefva samma angenäma lif som du nu gör? Nej, nej: I skolen bindas af lagar, som skola pina er och tvingas att göra det som nu förefaller er förhatligt. Jag tillhör er, om I tillhören mig, och det är bättre att dö hjälteodden än att lefva som eländiga slafvar. Men jag säger er, att ett slafif skall komma att anses för godt för Människosjälén. Blod, blod, ingenting annat än blod ljuder i hvarje Shaddais trumpetstöt mot den arma Människosjälén. Varen vissa därom, jag hör honom nalkas, upp och väpnen er, på det att I nu, medan I ännu hafven tillfälle dertill, mån lära er några stridskonster. Vapen har jag för er och de räcka att utrusta Människosjäléns invånare från topp till tå och icke skolen I komma att skadas af hans stridskrafter, om I ikläden er dem. Kommen därför och varen välkomne till min borg och kläden er i harnesk för kriget. Jag har hjälm, bröstharnesk, svärd och sköldar samt allt annat som är af nöden, för att I skolen strida som män.

1. Min hjälm, som annars kallas stormhatt, är hoppet om att till sist allt skall gå väl, hurudant än ens lefnad förut varit. Det är den de nyttjat hvilka säga, att de skola hafva frid, fastän de lefvat i slemhet, genom att lägga dryckenskap till törsten. Den är 5 Mos. 29: 19. ett bepröfvadt vapen och hvar och en som äger den och förstår att bära den kan icke skadas af pil, dolk, svärd eller sköld. Tag den därför och du skall afvärja månet slag och hugg, o Människosjäl.

2. Mitt bröstharnesk är ett bröstharnesk af järn. Jag Upp. 9: 9. har smidt det i mitt eget land och alla mina soldater äro beväpnade

därmed. För att uttrycka mig på vanligt språk är det ett förstockadt hjärta, ett hjärta, hårdt som järn och lika känslolöst som en sten. Om I ikläden eder det, skolen I hvarken längta efter nåd eller rädas för domen. Detta är därför ett vapen, som är högst nödvändigt för alla, som hata Shaddai och som vilja strida emot honom under mitt banér.

3. Mitt svärd är en tunga af eld, som satts i brand af Ps. 57: 5; 64: 4; Jak. 3: 6. helvetet och som röres för att tala illa om Shaddai, hans son, hans vägar och folk. Nyttjen det; det har pröfvats tusen sinom tusen gånger. Hvar och en som äger det och som gör det bruk däraf som jag vill, kan aldrig öfvervinnas af mina fiender.

4. Min sköld är otro, som sätter under dryftning ordets sanning och alla de utsagor, som röra sig kring den Job 15: 26. Ps. 76: 4. Mark. 6: 5, 6. dom, som Shaddai bestämt för de ogudaktiga. Nyttjen denna sköld; många anfall hafva gjorts mot den och någon gång har han, sanningen att säga, brustit; men de som hafva skrivit om Immanuels krig mot mina undersåtar, hafva bekräftat, att han icke kunde uträtta märkliga gärningar på grund af deras otro. För att rätt kunna handtera detta mitt vapen är af nöden att icke tro på saker, därför att de äro sanna, de må vara af hvad slag som hälst eller bekräftade af hvem som hälst. Om han talar om domen, bryn er icke om det; om han talar om nåd, bryn er icke om det; om han lofvar, om han svär, att han, i fall Människosjälén omvänder sig, icke skall göra den någon skada utan godt i stället, så fästen intet afseende vid hvad han säger, drag sanningen af allting i tvifvelsmål, ty det är att bruka min otrosköld rätt, såsom det höfves mina undersåtar. Den som icke gör det, älskar mig icke, och jag kan endast anse honom såsom en fiende till mig.

5. Ett annat af mina förträffliga vapen — fortsatte Diabolus — är en stum och bönlös ande, en ande, som föraktar att ropa efter nåd och barmhärtighet; var därför, min Människosjäl, angelägen om att göra bruk däraf. Huru! Begära pardon! Gören aldrig det, om I viljen vara mina. Jag vet, att I ären tappert folk, och jag är förvisad om att jag utrustat er med vapen, som skola bestå profvet. Därför vare det fjärran från er att anropa Shaddai om förbarmande. Utom allt detta har jag hammare, eldbränder, pilar och död — allehanda slags goda handvapen, som icke skola förfela sitt ändamål."

Efter det han på detta sätt försett sina undersåtar med rustningar och vapen, vände han sig till dem i följande ordalag: "Kommen i håg," sade han, "att jag är eder laglige konung och att I aflagt ed och förpliktelse att vara trogna emot mig och min sak. Jag säger:

kommen i håg detta och visen er såsom Människosjälens bälde och tappre invånare. Kommen äfven i håg den godhet jag alltid har visat mot er och att jag eder bön förutan begåfvat er med välgärningar, som kunna märkas af alla; därför böra edra privilegier, friheter och fördelar, som I undfått af mig, mana er till att visa er som mina trogna undersåtar, I Människosjälens läjonlika invånare, vid hvilket gynsamare tillfälle skullen I kunna ådagalägga det än nu, när en annan försöker rycka mitt välde öfver er i sina egna händer. Ett ord till och jag har slutat. Kunna vi endast bestå och öfvervinna detta enda anfall och angrepp, hyser jag icke det ringaste tvifvelsmål om att hela världen inom kort skall varda vår, och när den dagen kommer, mina älskade undersåtar, skall jag göra er till konungar, furstar och höfvidsmän, och tänken sedan, huru härligt och präktigt vi skola lefva vårt lif.”

Sedan Diabolus på detta sätt väpnat och rustat sina undersåtar och tjänare i Människosjälens emot deras gode och laglige konung Shaddai, fördubblar han därefter sina vakter vid stadens portar och begifver sig själf till sin befästa borg. Äfven hans undersåtar ville visa sin goda vilja och missledda tacksamhet mot honom genom att hvarje dag öfva sig i vapenbruk och lära hvarandra krigskonster; de utmanade också sina fiender och stämde upp lofsånger till ära för sin envåldshärskare; genom hotelser röjde de äfven på hvems sida de skulle komma att stå, i fall saken drefves så långt som till ett krig mellan Shaddai och deras konung.

KAPITEL III.

SHADDAIS HÖFVIDSMÄN — BELÄGRINGEN.

Shaddais fyra generaler — Boanerges, Öfverbevisning, Dom och Utförande. — Deras uppdrag. — Deras närmaste män, fanor och vapensköldar. — Underhandling vid Öronporten. — Brist på framgång. — Öronporten bevakas af herr Fördom och hans döfva män. — Anfallet. — Lösen. — Människosjälens gör motstånd. — Fångar tagna. — Alarm och skräck i Människosjälens. — Underhandlingar förnyas. — Människosjälens gifver sig och vilkoren därför. — Förstånd och Samvete oroa staden och fängslas.

NDER hela denna tid gjorde den gode konungen Shaddai förberedelser för att sända en här, som skulle återeröfra Människosjälens stad från den inkräktare, under hvars tyranni den nu suckade. Men han ansåg för bäst, att till att börja med icke skicka ut hären under hans tappre son Immanuels befäl och ledning utan anförtroddes detta åt några af hans tjänare, för att dessa skulle först pröfva stämningen i Människosjälens och försöka återbringa staden under deras herres lydnad. Hären bestod af omkring fyrtiotusen bepröfvade och trofasta män; ty de kommo från konungens eget hof och hade utvalts af honom själf.

De drogo fram mot Människosjälens under befäl af fyra pålitliga generaler, af hvilka hvar och en anförde tiotusen män. Namnen på dem och deras närmaste i befälet voro följande: den förstes namn var *Boanerges*, den andres *Öfverbevisning*, den tredjes *Dom* och den fjärdes *Utförande*. Dessa voro de generaler, som Shaddai utsändt för att återvinna Människosjälens.

Dessa fyra generaler ansåg konungen, som jag förut nämt, till en början lämpliga att skicka till Människosjälens för att göra ett anfall på den, ty i sjelfva värdet plögade han vanligen sända dessa fyra generaler och deras män såsom förtrupper, ty de voro tappra Ps. 60: 4. grofhuggare, som voro i stånd att bryta isen och bana sig väg med svärdet. Deras soldater voro äfven lika dem häruti.

Till hvar och en af dessa generaler gaf konungen ett banér, som skulle visa rättmätigheten af deras sak och den befogenhet de hade i fråga om Människosjälén.

Att börja med gaf han åt hufvudanföraren, general Boanerges, tiotusen man. Hans närmaste man var herr *Tordön*; han bar Mark. 3: 17. svarta färger och hans sköld var tre brinnande åskviggjar.

Den andre generalen var herr Öfverbevisning. Äf- 5 Mos. 33: 2. ven åt honom gáfvos tiotusen man. Namnet på hans närmaste man var herr *Sorg*; han bar bleka färger och hans sköld var den öppna lagboken, från hvilken en eldslåga utgick.

Den tredje generalen var herr Dom; åt honom hade gifvits tiotusen man. Hans närmaste man var en herr *Räddhåga*; Mat. 13: 41, 42. han bar röda färger och hans sköld var en brinnande ugn.

Den fjärde generalen var herr Utförande; åt honom hade gifvits tiotusen man. Hans närmaste man var en herr *Rättvisa*; äfven han bar röda färger och hans sköld var ett förtorkadt trä med en Mat. 3: 10. yxa liggande vid dess rot.

Dessa fyra generaler hade, som jag sagt, hvar och en tiotusen man under sig, hvilka alla voro af bepröfvad trohet mot sin konung och väl förfarne i krigiska saker.

Välan, dessa generaler och deras trupper samt officerare fördes en dag af Shaddai ut på fältet och sedan deras namn uppropats, ikläddes de sådana rustningar, som motsvarade hvars och ens rang och den plats han hade i konungens här.

När nu konungen hade mönstrat sina trupper (ty det är han, som mönstrar hären till strid) gaf han särskilda uppdrag åt generalerne och ålade dem i närvaro af soldaterna att troget och modigt utföra och fullgöra dem. Innehållet af dessa uppdrag var i hufvudsak det samma, fastän små ändringar gjorts beträffande hvarje höfvidsmans namn, titel och ställning. Här vill jag gifva ett kortfattadt sammandrag af dessa uppdrag.

Uppdrag från den store Shaddai, Människosjäléns konung, till hans trofaste och ädle höfvidsman, general Boanerges, rörande hans tilltänkta strid mot Människosjäléns stad.

O, du Boanerges, en af mina balda och ljungande höfvidsmän öfver tiotusen af mina tappra och trofasta tjänare, gå med dina trupper i mitt namn mot Människosjäléns ömkansvärda stad. Och när du kommit dit, så erbjud dem först fredsvilkor; bjud dem att afkasta sig den slemme Diabolus' Mat. 10: 11. Luk. 10: 5. tyranniska ok och återvända till mig, deras laglige konung och herre. Bjud dem äfven att de rena sig från allt, som är hans i Människosjäléns stad och tillse

själf, att du får säkra garantier för deras återvändande till lydnad. Sedan du gifvit dem dessa befallningar skall du, i fall de gå in på dem, af yttersta förmåga anstränga dig för att uppsätta en skyddsvakt i Människosjälen fräjdade stad för min räkning. Du skall icke skada det sistfödda, som lefver och andas därinne, om det frivilligt underkastar sig mig, utan behandla det som om det vore din vän eller din broder; ty allt dylikt älskar jag och det skall 1 Tess. 2: 7—11. varda dyrbart för mig. Förtälj dem, att jag ämnar komma till dem för att visa dem, att jag är en nådig herre.

Men om de, trots din uppmaning och den hemul du framlägger för dem, framhärda i sitt upproriska sinnelag och göra motstånd mot dig, då bjuder jag dig att göra bruk af all din makt, förmåga och styrka för att underkufva dem. Farväl.

Här ser ni hufvudinnehållet af deras uppdrag; ty, som jag förut sagt, var detta af samma slag för de öfriga ädla generalerna.

Sedan nu därför hvar och en ur sin konungs hand mottagit uppdraget att anförä en härafdelning, bestämdes tiden och stället för uppbrott och hvar och en anförare visade sig i den dräkt, som öfverensstämde med hans kall och rang. Efter ett nytt möte med Shaddai bröt hären upp med flygande fanor för att marschera mot Människosjälen fräjdade stad. General Boanerges anförde förtruppen, generalerna Öfverbevisning och Dom centern och general Utförande eftertruppen. Som de hade lång väg att gå (ty Människosjälen var belägen fjärran från Shaddais hof) marscherade de genom Ef. 2: 15—17. många folkslags näjder och landsändar men gjorde ingenstädes någon skada eller något förfång utan spredo i stället välsignelse kring sig. Likaledes lefde de under hela vägen på konungens kost.

När de vandrat flere dagsresor, fingo de till slut Människosjälen i sikte och när generalerna sågo den, kunde de i sina hjärtan endast gråta öfver den ställning, i hvilken staden nu var försatt. Ty nu insågo de klarligen, huru den låg i stoftet för Diabolus' vilja, för hans vägar och planer.

Välän, för att fatta mig i korthet, drogo hufvidsmännen fram mot staden och marscherade till Öronporten, hvarest de slogo läger (ty här var platsen för att höra). Sedan de slagit upp sina tält och förskansat sig, rustade de sig för att göra ett anfall.

När stadsborna till en början fingo se en så präktig, i lysande dräkter klädd och väl disciplinerad härskara, som tågade fram i lysande rustningar och med flygande fanor, kunde de ej göra annat än komma ut ur sina hem för att taga den i betraktande. Men den gamle sluge räfven Diabolus fruktade, att folket efter åsynen därpå skulle på generalernas plötsliga befallning öppna portarne för dem

och därför ilade han med största hast från borgen och förmådde folket att samla sig midt i staden. Och när han fått dem dit, riktade han följande lögnaktiga och bedrägliga ord till dem:

“Mina ärade herrar,” sade han, “fastän I ären mina trogna och högt älskade vänner, kan jag dock icke göra annat än tadla er en smula på grund af er sista tanklösa handling att gå ut för att betrakta den stora och mäktiga härstyrka, som nyss slagit läger framför oss och nu lagar sig i ordning för att belägra Människosjälen fräjdade stad. Veten I, hvilka de äro, hvarifrån de komma och hvad som är deras afsikt med att hafva slagit sig ned framför Människosjälen stad? Jo, det är dessa, om hvilka jag för lång tid sedan talat med eder, att de skola komma för att förstöra denna stad och mot hvilka jag skyddat er med harnesk för edra kroppar och med stora befästningar för edra själar. Hvarför ropaden I ej hållre, så snart I fått se dem: “Elden är lös!” och gjorden alarm i hela staden för deras skull, på det att vi alla måtte hafva kunnat sätta oss i försvarstillstånd och varit redo att mottaga dem med största trots och hån? Då haden I uppfört er såsom män, i hvilka jag finner behag. Men genom hvad I nu företagit er hafven I gjort mig till hälften förskräckt — jag säger: till hälften förskräckt — ty jag fruktar, att när de och vi skola bryta en lans, kommer jag att finna er modlösa att längre härda ut. Hvarför har jag befallt vakt och att denna skall fördubblas vid portarne? Hvarför har jag försökt att göra er hårda som järn och edra hjärtan som ett stycke kvarnsten? Var det, tron I, därför att I skullen visa er som kvinnor och på det att I måtten springa ut som en hop tanklösa barn för att gapa på edra dödliga fiender? Fy, fy! sätten er själfva i försvarstillstånd, låten trumman gå, samlen er tillhopa på krigaresätt, på det edra fiender må, innan de söka eröfra detta samhälle, lära sig förstå, att det finnes tappre män i Människosjälen stad.”

“Men jag vill nu upphöra att banna och skall icke mer rikta några förebråelser mot er; men jag lägger er på hjärtat, att jag hädanefter slipper se er begå dylika handlingar. Låt ingen hädanefter, utan att han förut fått befallning af mig, så mycket som ens sticka ut hufvudet öfver murarne i Människosjälen stad. I hafven nu hört mig: gören så som jag bjudit och I skolen då värka, att jag tryggt dväljes bland er och kan sörja för så väl eder som min säkerhet och ära. Farväl.”

Nu blefvo stadsborna i hög grad uppskakade. De betedde sig som menniskor, slagna af brådskrämsel och sprungo upp och ned ge-

nom gatorna, ropande: "Hjälp, Hjälp! De som vända verlden upp och ned hafva kommit hit också." Ingen af dem kunde lugna sig efteråt utan de ropade ständigt liksom galningar: "De äro komma, som skola förstöra vår fred och vårt folk." Detta behagade Diabolus. "Ja", sade han för sig själf, "detta tycker jag bra om; nu är det så som jag vill hafva det, nu visen I lydriad mot eder furste. Fortfaren blott och låt dem sedan intaga staden, om de kuuna."

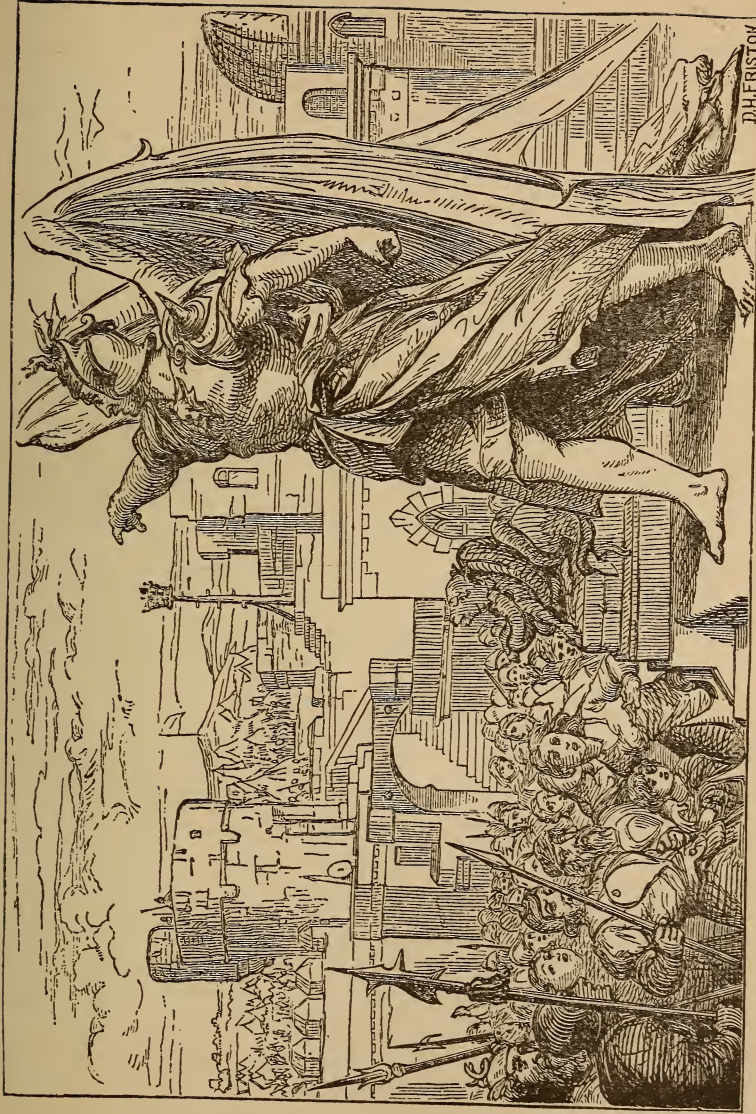
Nåväl, sedan konungens trupper legat trenne dagar i läger framför Människosjälen, bjöd Boanerges sin trumpetare att gå fram till Öronporten och där, i den store Shaddais namn, uppmana Människosjälen att höra på hvad budbäraren i sin herres namn var befalld att framföra. Trumpetaren, hvars namn var *Gifven-akt-på-hvad-I-hören* begaf sig åstad, som han befalld var, och kom fram till Öronporten, där han äskade ljud med sin trumpet; men ingen visade sig för att svara eller se hvem det var, ty så hade Diabolus bjudit.

Därpå återvände trumpetaren till sin herre och berättade honom hvad han gjort och äfven huru han förhållit sig. Generalen sörjde öfver den utgång hans uppdrag fått men bjöd trumpetaren att gå till sitt tält.

Återigen sände general Boanerges sin trumpetare till Öronporten för att såsom tillförne äska ljud, men åter var den stängd och ingen kom ut eller ville gifva honom något svar, så lydiga voro de alla mot sin konung Diabolus' befallning.

Då sammankallade generalerna och de andra högre officerarne ett krigsråd för att taga i öfvervägande hvad som vidare borde göras för att återvinna Människosjälen stad, och efter en hemlig och fullständig dryftning af innehållet i deras uppdrag, beslöto de att genom den ofvan nämde trumpetaren gifva staden ännu en uppmaning att lyssna till hvad denne hade att säga. Men om äfven denna skulle tillbakavisas och staden tillsluta sina öron, skulle trumpetaren äga rättighet att delgifva invånarne krigsrådets beslut, att man skulle försöka att på hvad sätt som hälst, äfven genom våld tvinga dem att Luk. 14:23. återvända till lydriad mot deras konung.

Så befallde general Boanerges sin trumpetare att åter gå fram till Öronporten och i den store Shaddais namn gifva en ljudelig uppmaning till stadsborna att utan uppskof komma ned till Öronpor- Es. 58:1. ten för att lyssna till konungens mest framstående höfvidsmän. Trumpetaren gick och uträttade det som befallts honom: han drog åstad till Öronporten och gaf en tredje uppmaning till Människosjälen. Han förkunnade vidare, att om de fortfarande försmådde hans upp-

DIABOLUS BANNAR.

maning, skulle hans furstes generaler med härsmakt öfverfalla dem och söka tvinga dem till lydnad.

Då uppstod friherre Jag-Vill, som var styresman öfver staden (samme affälling, om hvilken vi ofvan talat) och uppsyningsman öfver portarne i Människosjälén. Med stora och skrytsamma ord frågade han trumpetaren hvem han var, hvarifrån han kom och hvad som vore orsaken till att han förde ett så hiskligt oväsen vid porten samt till att han yttrade så olidliga ord mot Människosjälén.

Trumpetaren svarade: "Jag tjänar under den ädle höfvidsmannen Boanerges, general öfver den store konung Shaddais trupper, mot hvilken både du och hela staden gjort uppror och affallit. Min herre, generalen, har ett särskildt budskap till denna stad och till dig såsom en medlem däraf. Detta bören I Människosjäléns invånare lugnt afhöra; hvarom icke fån I själfva bära följderna."

Då sade friherre Jag-Vill: "Jag vill framföra dina ord till min herre och taga reda på hvad han kommer att svara."

Men trumpetaren återtog hastigt: "Vårt budskap är icke stäldt till jätten Diabolus utan till Människosjäléns ömkansvärda stad och vi komma icke att fästa det ringaste afseende vid hvad han svarar eller eljes kommer att företaga sig. Vi äro sända för att befria staden från hans grymma tyranni och för att öfvertala den att underkasta sig, som den i forna tider gjort, den förträfflige konung Shaddai."

Då sade friherre Jag-Vill: "Jag skall framföra ditt ärende till staden."

Trumpetaren svarade: "Ädle herre, bedrag oss icke, på det att ni icke, om så sker, kommer att ännu mera bedraga er själfva." Han tillade dessutom: "Ty vi äro fast beslutna att, ifall I icke godvilligt underkasten er, öppna strid mot er och genom styrkans makt bringa er till lydnad. Och detta skall vara ett tecken på sanningen af hvad jag nu säger: I skolen se den svarta fanan med dess brinnande åskviggjar svaja öfver bärget i morgon som ett bevis på edert trots mot eder herre och på vårt fasta beslut att återföra er till eder herre och laglige konung."

Sedan detta yttrats, försvann herr Jag-Vill från muren och trumpetaren återvände till lägret. När han kommit dit, församlade sig konung Shaddais generaler och högre officerare kring honom för att få reda på huruvida han tillåtits tala och hvad värkan hans ärende åstadkommit. Trumpetaren berättade därom, sägande: "När jag först hade blåst i min trumpet och kallat stadsinvånarne ned för att delgifva dem mitt ärende, kom friherre Jag-Vill, som är stadens sty-

resman och har uppsikten öfver portarne, ned, när han hörde mig blåsa. Han såg ut öfver muren och frågade mig hvem jag var, hvarefrån jag kom och hvad som vore orsaken till mitt buller. Så berättade jag för honom mitt ärende och med hvilken hemul jag framfört det. Han svarade: "Jag skall framföra det för min och Människosjälens herre," hvarefter jag återvände till lägret."

Då sade den tappre Boanerges: "Låtom oss ännu en tid ligga stilla i våra skansar och se hvad dessa upprorsmakarne komma att företaga sig."

När nu tiden nalkades, att Människosjälens måste låta Boanerges och hans följeslagare få tala, befalldes det, att alla soldaterna i hela Shaddais läger skulle som en man stå under vapen och göra sig redo att, i fall Människosjälens stad gifve sig, behandla den med mildhet men i motsatt fall underkufva den med vapenmakt. När dagen kommit, blåste trumpetarne öfver hela lägret och uppmanade soldaterna att göra sig färdiga till det arbete, som i dag förestod dem. Men när invånarne i Människosjälens stad hörde trumpetstötarne från Shaddais läger och trodde att de ej betydde annat än att befallning gafs att storma staden, råkade de att börja med i stor förvirring, men sedan de lugnat sig något, gjorde de alla förberedelser de kunde för att afvärja stormningen och, om denna ej ägde rum, för att trygga sig själfva.

Nåväl, sedan nu den utsatta tiden förlupit, beslöt Boanerges att inhämta deras svar. Därför utsände han åter sin trumpetare för att uppmana Människosjälens att åhöra det budskap han medförde från Shaddai.

Trumpetaren gick fram och blåste och stadsborna kommo ned men hade befäst Öronporten så godt de kunnat. När de nu kommit upp på murkrönet, begärde general Boanerges att se deras borgmästare. Men herr Otro var då borgmästare, ty han hade efterträdt herr Lusta i ämbetet. Således gick otro upp och visade sig på muren; men när general Boanerges fått syn på honom, utropade han högt: "Denne är det ej: hvar är herr Förstånd, den gamle borgmästaren i Människosjälens stad? Ty endast för honom vill jag framföra mitt budskap."

Då sade jätten (ty äfven Diabolus hade kommit dit) till höfvidsmannen: "Herr general, ni har varit djärf nog att skicka Människosjälens åtminstone fyra uppmaningar att underkasta sig eder konung. Med hvad hemul ni gjort det vet jag icke och vill icke tvista med er därom. Därför frågar jag: hvad är orsaken till allt detta oväsen och hvad är det ni vill, om ni själf vet det?"

General Boanerges, som bar de svarta färgerna och hvars sköld var tre brinnande åskviggar, brydde sig icke om jätten eller hvad han talade utan hänvände sig med följande ord till Människosjälen stad: "Härmed förkunnar jag dig, du olyckliga och upproriska Människosjäl, att den nådige och store konung Shaddai, min herre, sändt mig till dig med uppdrag (och vid dessa ord visade han för staden det stora sigillet) att återföra dig till lydriad under honom. Och om I, dess invånare, lyssnen till min uppmaning, har han befallt mig att behandla er med mildhet, som voren I mina vänner eller bröder. Men han har äfven bjudit, att om I, efter erhållen uppmaning att underkasta er, framhärden i edert uppror, vi då skola försöka att underkufva er med vapenmakt."

Därpå uppstod general Öfverbevisning, som bar de hvita färgerna och hvars sköld var en öppen lagbok m. m. samt sade: "Lyssna, o Människosjäl. Du, o Människosjäl, var en gång fräjdad Rom. 3: 10, 19—23; 16: 17, 18. för din oskyldighet, men nu har du vansläktats till lögn och bedrägeri. Du har hört hvad min broder, general Boanerges, har sagt. Låt dig öfvertalas af hans ord, ty de innebära lyckan för dig: stanna och gå in på hans fredsvilkor och den nåd, som bjudes dig, i synnerhet när den erbjudes dig af en, mot hvilken I gjort uppror och som äger makt att slita er i stycken, ty det kan Shaddai, vår Ps. 50: 21, 22. konung, och när han vredgas kan ingenting motstå honom. Om I säga, att I icke syndat eller gjort uppror mot vår konung, skall hela ert uppförande sedan den dag, då I afkastaden er hans välde — något som just var början till eder synd — tillräckligt vittna mot er. Ty hvad annan betydelse hade väl det, att I lyssnaden till tyrannen och mottogen honom såsom eder konung? Hvad annat betydde väl, att I förkastaden Shaddais lagar och svuren lydriad till Diabolus? Ja, hvad annat betyder väl det, att I åter gripnen till vapen och slu- Luk. 12: 58, 59. ten dörrarne för oss, konungens trogne undersåtar? Tagen därför edert förnuft till fånga, mottagen min broders inbjudan och fordren icke för högt pris för nådatiden utan kom snart öfverens med din motståndare. Ack, Människosjäl, döm dig själf icke till att utestängas från nåden och kasta dig själf icke i tusenfaldt elände genom Diabolus' smickrande bedrägerier. Kanhända det tidsskede af list, under hvilket I nu lefven, frestar er att tro, att vi söka vår egen fördel genom att å Shaddais vägnar hafva dragit ut mot er; men kommen i håg, att endast lydriad för vår konung och kärlek till er lycka varit orsaken till vårt företag."

"Åter säger jag dig, o Människosjäl: betänk, om det icke är en

förvånande nåd att Shaddai ödmjukat sig så som han gjort. Nu talar han genom oss till er genom vänlig anhållan och öfvertal- ^{2 Kor. 5: 18—21.} ning och beder, att I skolen underkasta er honom. Har han så stort behof af er som I säkerligen hafven af honom? Nej, nej; men han är barmhärtig och vill icke, att Människosjälens skall dö utan återvända till honom och lefva.”

Därpå uppstod general Dom, som bar de röda färgerna och hvars sköld var en brinnande ugn och sade: “O, I invånare i Människosjälens stad, som så länge lefvat i uppror och förräderi mot konung Shaddai, veten, att vi i dag icke kommit till detta ställe med vårt budskap på grund af vår egen vilja eller för att hämnas egen oförrätt. Det är konungen, min herre, som har sändt oss för att återföra er till lydriad mot honom; och om I afvisen att på fredlig väg göra det, hafva vi uppdrag att tvinga er därtill. Och tron aldrig eller låten aldrig eder tyrann Diabolus inbilla er att tro, att vår konung icke äger tillräcklig makt för att underkufva er och lägga er under sina fötter; ty han är alltings skapare och om han vidrör bärigen, utsända de rök. Ej håller skall den kungliga mildhetens port alltid stå öppen, ty den dag, då allt skall förbrinna liksom i en ugn, förestår; ja, den ^{Mal. 4: 1;} ^{2 Petr. 2: 3.} nalkas med stora steg och slumrar icke.”

“O Människosjäl, är det en ringa sak i dina ögon, att vår konung erbjudit dig barmhärtighet och detta efter så många trotsiga utmaningar. Ja, han utsträcker ännu sin gyllene spira mot dig och vill icke tillåta, att porten stänges för dig. Vill du genom ditt ^{Job. 36: 17, 18;} ^{Ps. 9: 8, 9;} ^{Es. 66: 15.} trots tvinga honom att göra det? Om du det gör, så besinna hvad jag säger: aldrig mer kommer den att öppnas för dig. Om du säger, att du aldrig skall se honom, förestår likväl domen för dig; sätt därför tillit till honom. Ja, emedan han kan blifva vred, så se till, att han icke sopar dig bort, ty stora böter kunna då icke göra dig fri. Skall han bry sig om dina rikedomar? Nej, icke guld, ej håller härstyrka. Ty han har förberedt sin tron för domen, och han skall komma med eld och med vagnar, lika en hvirfvelvind och hans vrede skall växa till raseri och hans bannor till eldslågor. Därför akta dig, o Människosjäl, att efter det du ställt dig på de andras sida, dom och rättvisa skola vederfaras dig.”

Under det att nu general Dom riktade sitt tal till Människosjälens stad, märkte några, att Diabolus darrade, men höfvidsmannen fortsatte sitt anförande och sade: “O, du Människosjälens beklagansvärda stad, vill du ännu icke öppna porten för att mottaga oss, konungens sändemän, som skola glädjas öfver att se dig vid lif? Kan ditt

GENERAL UTFÖRANDE VARNAR STADEN.

hjärta uthärda eller dina händer lyfta sig den dag, då han skall ställa dig inför domen? Jag säger, kan du uthärda att tvingas att Hes. 22: 14. utdricka, såsom man dricker sött vin, den sjö af vrede, som vår konung har bestämt för Diabolus och hans änglar. Betänk dig i tid, betänk dig!"

Därpå uppstod den fjärde generalen, höfvidsmannen Utförande, och sade: "O, Människosjäl, en gång fräjdad men nu lik den förtor-kade grenen, en gång de högt uppsattes fägnad men nu en håla för Diabolus, lyssna äfven till mig och till de ord, som jag kommer att tala till dig i den store Shaddais namn. Si! yxan är satt till roten på trädet och hvart och ett träd, som icke bär god frukt, skall Mat. 3: 7—10. afhuggas och kastas i elden."

"Du, o Människosjäl, har hittills varit det träd, som icke burit frukt; du har icke burit annat än törnen och tistlar. 5 Mos. 32: 32. Den onda frukten bevisar, att du icke är ett godt träd; dina äpplen äro galläpplen, dina drufvor äro bittra. Du har gjort uppror mot din konung, och si! vi, Shaddais härstyrka, äro yxan, som är satt till din rot. Hvad säger du? Vill du återvända? Jag säger återigen: säg mig, innan första hugget sker, vill du återvända? Vår yxa måste först sättas *vid* din rot, förrän hon sättes *till* din rot; hon måste först på uppmaningens väg läggas *vid* din rot, förrän den lägges *i* din rot på handlingens väg. Mellan dessa båda två fordra vi att du skall ångra och detta är all tid du har. Hvad vill du göra? Vill du omvända dig eller skall jag slå till? Om jag slår till, är din undergång viss, o Människosjäl; ty jag har uppdrag att sätta yxan så väl *till* som *vid* din rot och ingenting annat än att du underkastar dig vår konung kan förekomma att jag värkställer mitt beslut. Hvad annat varder väl af dig, o Människosjäl, än att du hugges ned och kastas i elden, såvida icke barmhärtighet träder emellan?"

"O Människosjäl, tålmod och öfverseende stå icke alltid till buds: ett år, två eller tre kanhända, men om du framhärdar i trots genom ett tre års uppror (och du har allaredan gjort mer än detta), hvad följer då annat än: "Hugg det ned", nej "efter detta skall du hugga det ned." Och tror du, att detta endast är tomma hotelser eller Luk. 13: 8. att vår konung icke äger nog makt att värkställa hvad han sagt? O Människosjäl, du skall finna, att i vår konungs ord, som af syndare göres betydelselösa, finnes icke endast hot utan brinnande eldkol. Du har redan sedan länge varit en förargelseklippa och vill du, ännu fortsätta därmed? Din synd har fört denna här till dina murar och vill du att han skall skipa rättvisa öfver din stad? Du har hört hvad ge-

neralerna hafva sagt men likväl tillsluter du dina portar. Tala ut, o Människosjäl: vill du göra det fortfarande eller vill du mottaga hans fredsvilkor?"

Människosjälen stad brydde sig icke om att lyssna till dessa fyra generalers tal; likväl slog ett ljud deraf mot Öronporten, fastän det icke förmådde öppna den. Till slut begärde staden betänketid för att aflämna svar på dessa framställningar. Generalerna sade då, att stadsborna skulle få tid att öfverväga saken, ifall de till dem utlämnade en viss Elak ro, som befann sig i staden, på det att de måtte löna honom efter förtjänst; men om de icke ville kasta ned honom öfver Människosjälen murar till dem, ville de icke lämna något uppskof, "ty", sade de, "vi veta, att så länge Elak ro dväljes i Människosjälen förhindras alla goda afsikter och intet annat än skada åstadkommes däri genom."

Diabolus, som var närvarande och som ej gärna ville mista Elak ro, emedan han var hans talare, beslöt till en början att själf svara (och man kan vara säker på, att om så skett, skulle höfvidsmännen lagt hand på honom), men ändrade därefter åsikt och befallde derpå borgmästaren, herr Otro, att göra det. Han sade: "Herr borgmästare, lämna dessa rymmare ett svar och tala ut, så att Människosjälen må höra och förstå er."

Så började Otro på Diabolus' befallning och sade: "Mina herrar, I hafven här, såsom vi kunna skåda, slagit läger framför oss för att oroa vår furste och göra omak för Människosjälen stad. Men vi vilja icke veta, hvarifrån I ären komna och vilja icke tro hvilka I ären. I sanning, I förtäljen oss i ett skräckinjagande tal, att I fått hemul för edert uppdrag af Shaddai, men vi äro likväl okunniga om med hvad rätt han befaller er att göra det. I hafven äfven med ofvannämnda hemul uppmanat staden att öfvergifva sin herre och ställa sig under beskydd af den store Shaddai, eder konung, och om staden så gör, hafven I smickrat den med, att han skall förlåta den och icke tillräkna den för de oförrätter den begått. I hafven också vidare, till Människosjälen stads förskräckelse, hotat att med fullständig förstörelse straffa detta samhälle, om det vägrar att göra såsom I viljen. Nåväl, generaler, hvarifrån I än ären komna och må än edra afsikter vara så rättmätiga som hälst, veten likväl, att hvarken min herre Diabolus, eller jag hans tjänare Otro eller vår tappra stad Människosjälen, bryr sig om vare sig edra personer, edert budskap eller den konung, som sändt er. Hans makt, hans storhet, hans hämd rädas vi icke och ej håller vilja vi foga oss efter edra uppmaningar. Hvad beträffar det

UPPBLÅST UPPSÄTTER KANONERNA.

krig, hvarmed I hoten oss, måste vi däri försvara oss själfva så godt vi förmå, och I mån veta, att vi icke sakna det, hvarmed vi kunna bjuda eder motstånd och till slut (ty jag skall icke vara långtrådig) säger jag er, att vi antaga er vara några kringstrykande äfventyrare, som, sedan I uppsagt eder konung all lydnad, rotat er tillhopa och draga från ställe till ställe för att se om I dels genom smicker och dels genom hot, hvarigenom I uppväcken förskräckelse, kunnen komma någon obetänksam stad eller landsände att öfverlemna sig till er. Men Menniskosjälén hör icke till dylika. In summa: vi frukta er icke, vi rädas er icke och ej håller vilja vi lyda edra uppmaningar. Våra portar stänga vi för er och vår stad vilja vi hålla er fjärran ifrån. Ej håller vilja vi längre fördraga, att I lägren er framför oss; Luk. 11: 21. vårt folk lefver i lugn; åsynen af er oroar det. Samlen därför ihop edert pick och pack och förfogen er härifrån, eljes skola vi öppna eld från murarne mot er.”

Detta tal af den gamle Otro efterföljdes af ett annat, hållet af den uppretade Jag-Vill, och af följande innehåll: “Mina herrar, vi hafva hört eder begäran och larmet af edra hotelser och ljudet af edra uppmaningar: men vi frukta icke eder styrka, vi bry oss icke om edra hotelser utan vilja fortfarande lefva under de förhållanden, i hvilka I funnit oss. Och vi befalla er att inom tre dagar upphöra att visa er i denna trakt; eljes skolen I lära känna hvad det vill säga att våga reta läjonet Diabolus, när det sofver i sin stad Människosjälén.”

Registratorn, hvars namn var Förgät-det-goda, lade härtill följande ord: “Mina herrar, stadens styresmän hafven som I sett med milda och ädla ord besvarat edra råa och vredgade tal; de hafva dessutom, efter hvad jag hört, gifvit er tillåtelse att i lugn draga bort liksom I kommit: mottagen därför deras vänliga uppmaning och förfogen er bort. Vi skulle hafva ryckt ut mot er med härmakt och lärt er känna kraften af våra svärd, men liksom vi själfva älska lugn och frid, vilja vi ej håller skada eller oroa andra.”

Härvid uppstämde Människosjäléns stad ett högt glädjeskri, liksom om Diabolus och hans följe vunnit en stor fördel öfver generalerna. De ringde äfven i klockorna, gjorde sig glada och dansade på murarne.

Äfven Diabolus återvände till sin borg och borgmästaren samt registratorn till sina lokaler, men friherre Jag-Vill ägnade särskild omsorg åt att portarne skulle göras säkra genom dubbla vakter, dubbla riglar och dubbla slagbommar. I synnerhet borde man väl tillse Öron-

porten, ty det var genom denna port, som konungens trupper måste söka komma in. Friherre Jag-Vill satte en gammal herr *Fördom*, en elak och illa känd sälle, till uppsyningsman öfver porten och gaf honom till vakt sextio män, kallade *Döfmän*. Dessa män voro mycket bra för ändamålet då de icke frågade efter ett enda ord vare sig från höfvidsmännen eller soldaterna.

När nu generalerna hörde styresmännens svar och sågo, att de icke kunde få de gamle infödde i staden att lyssna till hvad de sade samt att Människosjälen beslutit sig att leverera konungens trupper batalj, beredde de sig att mottaga dem och afgöra saken genom vapenmakt. För det första sammandrogo de en fruktansvärd styrka mot Öronporten; ty de visste, att med mindre än att de kunde genomtränga den, kunde ingen fördel mot staden vinnas. Därefter uppställdes de öfriga trupperna i slagordning och utdelades lösen, som var: "*I måsten födas på nytt.*" Därpå blåste de i trumpeterna, hvilket från staden besvarades med skott på skott, angrepp på angrepp och så började striden. Stadsborna hade placerat två stora kanoner i tornet öfver Öronporten, den ene kallad *Stolt-sinne*, den andre *Halsstarrig*. På dessa två kanoner förlitade de sig mycket; de hade uppställts i borgen af Diabolus gjutare, herr *Uppblåst* och voro fruktansvärda förstörelseredskap. Men så vaksamma och omtänksamma voro generalerna, när de sågo dem, att fastän skotten ofta susade kring deras öron med ett hvisslande ljud, åstadkommo de likväl ingen skada. Med dessa två kanoner trodde stadsborna sig kunna skada Shaddais läger och vara säkra för porten, men de hade icke stor orsak att skryta af deras värkan, som skall visas af det följande.

Den fräjdade Människosjälen hade äfven några andra smärre stycken, af hvilka de begagnade sig mot Shaddais läger.

De från lägret rusade också djärft och på ett i sanning tappert sätt mot staden och Öronporten, ty de insågo, att med mindre än att de kunde uppbryta Öronporten, skulle det endast vara fåfängt att storma muren. Nu hade konungens höfvidsmän fört med sig åtskilliga slungor och två eller tre murbräckor; med slungorna besköto de muren och folket i staden och med murbräckorna sökte de bryta upp Öronporten.

Emellan staden och lägret ägde åtskilliga skärmytslingar och lifliga småstrider rum, under det generalerna med sina maskiner gjorde månget tappert anfall för att uppbryta Öronporten, nedslå tornet öfver densamma och genom sagde port vinna inträde, men Människosjälen bestod profvet genom Diabolus' raseri, friherre Jag-Vills tapper-

het och den gamle Otrös, borgmästarens, och Förgät-det-godas, registratorns, välförhållande, så att resultatet af denna sommars krig tycktes för konungens trupper vara så godt som intet och fördelen stanna på Människosjälens sida. Men när generalerna sågo huru sakerna stodo, gjorde de ett vackert återtag och gingo i vinterkvarter. Ni kan lätt tänka er, att i detta krig ägde stor manspillan å ömse sidor rum, och ni skall öfvertygas derom genom följande korta framställning.

När konungens generaler gingo från hofvet för att draga ut till strid mot Människosjälens, så hade de under frammarschen genom landet träffat på tre unga män, som hade lust att blifva soldater. Det var duktiga, djärfva och skickliga karlar, att döma af det yttre. Deras namn voro herr *Tradition*, herr *Världslig visdom* och herr *Mänsklig uppfinning*. De gingo fram till generalerna och erbjödo sig att tjäna under Shaddai. Generalerna meddelade dem då sina planer och bådo dem icke vara för raska i sina erbjudanden, men de unga männen svarade, att de förut öfvertänkt saken och att de vid ryktet om hvad Shaddais här ärnade utföra kommit dit för att taga värfning under generalerna. Enär de voro modiga män, inskref general Boanerges dem i sin trupp och därpå medföljde de till striden.

När nu kriget var börjadt, hände sig att i en af de täta skärmytslingarne en afdelning af friherre Jag-Vills soldater gjorde ett utfall genom stadens utfallsport eller bakport samt anföllo general Boanerges' eftertrupp, hvori dessa tre män råkade befinna sig; de tillfångatogo dem och förde dem in till staden, där de icke länge uppehållit sig, förrän ett rykte spred sig genom stadens gator om hvilka tre framstående fångar friherre Jag-Vills män tagit och medfört från Shaddais läger. Till slut kommo tidender därom till Diabolus' borg, nämligen om hvad friherre Jag-Vills män uträttat och hvilka de tagit till fånga.

Då kallade Diabolus Jag-Vill till sig för att få visshet i saken. Han frågade honom och fick svar. Därpå skickade jätten efter fångarne, och sedan de kommit inför honom, frågade han hvilka de voro, hvarifrån de kommo och hvad de gjorde i Shaddais läger. De redogjorde därför. Därefter återsände han dem till fängelset. Men icke många dagar därefter skickade han ånyo efter dem och tillsporde dem, huruvida de vore villiga att tjäna under honom emot sina förra generaler. De svarade honom, att de lefde icke så mycket af tro som af lyckans skickelser och att de, sedan hans härlighet visat sig så vänlig mot dem, voro villiga att tjäna under honom. Under det att sakerna stodo på detta sätt, fanns det i Människosjälens stad en viss kaptän

Någonting, en stor bedragare. Till denne skickade Diabolus dessa män med en handskrifvelse för att de skulle mottagas i hans afdelning. Innehållet af brevet var följande:

“Till min älskade kaptén Någonting! De tre män, som öfverbringa detta bref, åstunda att tjäna under mig i kriget och jag vet ej åt hvilken jag bättre skulle kunna anförtro dem än åt dig. Mottag dem därför i mitt namn och nyttja dem, om så behöfves, mot Shaddai och hans män. Farväl.”

Så kommo de till honom och han mottog dem och gjorde två af dem till sergeanter, men Mänsklig uppfinning vardt hans sköldbärare. Men härom mera framdeles; nu återvända vi till lägret.

Shaddais här, som låg i läger, var icke ovärksam gent emot staden; ty den nedref taket på borgmästarens hus, så att denne fick mera dager än tillföre. De hade så när med en slunga ihjälslagit friherre Jag-Vill, men denne räddade sig genom list. Däremot anställde den ett betydligt blodbad bland magistratspersonerna, ty med ett enda skott dödade Shaddais soldater sex ibland dem, nämligen herr Svordom, herr Okyskhet, herr Raseri, herr Lögn, herr Fylleri och herr Bedrägeri.

De demonterade äfven de två kanoner, som stodo i tornet öfver Öronporten och kastade dem ned i smutsen. Jag har förut berättat er, att konungens generaler förlagt hären i vinterkvarter, som de befäst med vallar och grafvar, så att de till sin konungs stora fördel och sin fiendes stora harm kunde ständigt oroa Människosjälen stad. Och de lyckades så fullständigt i sin plan, att jag kan nästan säga, att de gjorde allt hvad de ville för att göra förfång åt samhället. Ty nu kunde icke Människosjälen sofva tryggt som tillföre och kunde icke gå till sina utsväfningar med sådant lugn som i flydda tider, ty från Shaddais läger upphäfdes då och då ett sådant fruktansvärdt alarm, först vid en port och därefter vid en annan och slutligen vid alla portarne på en gång, att det var alldeles slut med den forna friden. Ja, bullret var så ihärdigt, framför allt då nätterna voro längst och vädret kallast och årstiden bistrast, att denna vinter vardt en värklig vinter för Människosjälen stad både utanför och innanför. Än ljödo trumpeterna och än hveno stenarne från slungorna in i staden. Stundom stormade tio tusen af konungens soldater fram mot Människosjälen murar vid midnattstid under skjutande och upphäfvande af höga stridsrop, stundom åter sårades några af stadsborna och deras skrik och klagorop ljödo vida omkring, till icke ringa olägenhet för den nu utmattade Människosjälen stad. Ja, så olyckliga kände de sig på

grund af belägringen, att jag vågar säga, att under dessa dagar voro deras konung Diabolus' makt och välde öfver dem icke mycket värda.

Under dessa dagar började, efter hvad jag förnummit, nya tankar och tankar, som hastigt sprida sig från den ene till den andre, att bemäktiga sig Människosjälen stads invånare. Somliga sade: "Man kan icke stå ut med att lefva under dessa ändrade förhållanden," andra svarade: "Det går nog snart öfver." En tredje uppstod och föreslog: "Låt oss återvända till konung Shaddai, så att det varder slut på detta elände," under det att en fjärde yttrade ord af räddhåga, sägande: "Jag fruktar för, att han icke skall mottaga oss." Den gamle registratorn, som beklädde ämbetet, innan Diabolus intagit Människosjälen, begynte också att tala högljudt och hans ord voro nu för Människosjälen såsom tordön. Intet buller i Människosjälen var så förfärligt som det han gjorde jämte soldaternas stridsrop och generalernas skjutande.

Det började äfven varda klent med förnöjelserna i Människosjälen; allt hvarefter deras själar hade lystnad upphörde nu- Luk. 15: 14, 15. mera. Från allt, hvori de hade sin glädje, spred sig en förpestad stank i stället för skönhet. Stadsbornas ansikten blefvo skrynkliga och dödens skuggor lade sig öfver dem. Ack huru lycklig skulle icke Människosjälen hafva blifvit, om hon vunnit lugn och sinnesfrid, äfven om hon därför måst underkasta sig de hårdaste vilkor i världen!

Midt under vintern sände äfven generalerna genom Boanerges' trumpetare en uppmaning till Människosjälen att underkasta sig konungen, den store konung Shaddai. De skickade trumpetaren dit en gång, två gånger och tre gånger; ty de trodde, att det under vissa tider fanns benägenhet i Människosjälen att kapitulera, om detta kunde ske under sken af en inbjudan. Ja, så vidt jag vet, skulle staden hafva underkastat sig förr än det skedde, om icke den gamle Otros motstånd och friherre Jag-Vills lättsinne lagt sig däremot. Äfven Diabolus började rasa, hvarför Människosjälen gaf efter, fastän olika åsikter om uppgifvandet funnos. Invånarne gingo därför ständigt bedröfvade på grund af dessa öfvervældigande farhågor.

Jag omtalade nyss, att från konungens här hade under denna vinter tre gånger sändts uppmaning till Människosjälen att underkasta sig.

Första gången trumpetaren framkom, kom han med fredliga ord och berättade, att generalerna, Shaddais ädle höfvidsmän, beklagade och begräto eländet i Människosjälen stad, som nu gick mot sin un-

dergång, och att de voro bedröfvade öfver att se dess invånare så mycket stå i vägen för sin egen frälsning. Han tillade vidare, att generalerna befallt honom förtälja dem, att om den arma Människosjälens ville ödmjuka sig och återvända, skulle dess förra uppror och i öppen dag liggande förräderi förlätas och glömmas af deras nåderike konung. Och sedan han fäst deras uppmärksamhet på att de skulle akta sig för att stå i vägen för sig själfva, göra motstånd mot sig själfva och förstöra sig själfva, återvände han till lägret.

Andra gången trumpetaren kom, yttrade han sig något mera hotande, ty han berättade dem efter en trumpetstöt, att deras framhärmande i upproriskhet endast tjänade till att förhöja generalernas vrede och att dessa voro fast beslutna att eröfra Människosjälens eller ock lägga sina ben framför stadens murar.

Han kom åter dit för tredje gången och nu voro hans ord till dem ännu skarpare; han förkunnade för dem, att sedan de nu visat sig så fruktansvärdt gudlösa, kunde han icke säkert veta, huruvida generalerna voro böjda för nåd eller dom. "De befallde mig endast", slöt han, "att gifva er en uppmaning att öppna portarne för dem." Därpå återvände han till lägret.

Dessa tre uppmaningar, och i synnerhet de tvänne sista, framkallade sådan oro i staden, att invånarne skyndsamt samlade sig till en rådsläpning, hvars resultat blef, att friherre Jag-Vill skulle gå till Öronporten och där med en trumpetstöt kalla lägre generaler till underhandling. Nåväl, herr Jag-Vill blåste från muren i sin trumpet, hvar på höfvidsmännen kommo dit i sina harnesk och åtföljda af tiotusen man. Stadsborna berättade då för generalerna, att de hört och öfvervägt deras uppmaning och ville komma öfverens med dem och med deras konung Shaddai på vissa vilkor och betingelser, som de på grund af sin furstes befallning nu framlade. De ville nämligen samtycka till att blifva ett folk med dem under följande förbehåll:

1. Att deras nuvarande ämbetsmän såsom borgmästare Otro och herr Förgät-det-goda och deras tappre friherre Jag-Vill måtte fortfarande under Shaddai varda styresmän öfver Människosjälens stad, borg och portar.

2. Att ingen, som nu tjänade under deras store jätte Diabolus, skulle vråkas från hus och hem eller beröfvas den frihet han hittills njutit i Människosjälens fräjdade stad.

3. Att det tillförsäkras dem, att invånarne i Människosjälens stad komme att bibehållas i vissa af sina rättigheter och privilegier, nämligen i sådana, som tillförsäkrats dem förut och under hvilka de gladt

DEN TREDJE UPPMANINGEN.

lefvat under sin konung Diabolus' styrelse, hvilken för närvarande vore och lång tid varit deras ende herre och store försvarare.

4. Att ingen ny lag eller inga nya ämbetsmän skulle hafva någon makt öfver dem utan deras eget val och samtycke.

”Dessa äro våra förslag till fredsvilkor”, sade de, ”och på dessa betingelser vilja vi underkasta oss eder konung.”

Men när generalerna hört detta svaga erbjudande och dessa stora och djärfva fordringar från Människosjälen stad, höllo de genom sin ädle höfvidsman, general Boanerges, följande tal till stadsborna:

”O, I invånare i Människosjälen stad, jag kan sanningsenligt säga, att jag blef glad, när jag hörde eder trumpet ljuda i och för underhandling med oss, och när I saden er vara villiga att underkasta er vår konung och herre, vardt jag ännu gladare, men när I genom edra narraktiga förbehåll och vansinniga spetsfundigheter lade eder orättvisas stötsten framför eder egna ansikten, då vändes min glädje i sorg och mitt hopp om eder underkastelse i slapp och svag fruktan därom.”

”Jag antager, att den gamle Elak ro, sedan urminnes tider fiende till Människosjälen, framställt dessa förslag, hvilka I för närvarande föreläggen oss såsom vilkor för öfverenskommelse, men de förtjäna icke att få ljuda i någon människas öra, hvilken påstår sig vara Shaddais undersåte. Vi förkasta och försmå därför enhälligt 2 Tim. 2: 19. och med största förakt dessa betingelser såsom den största obillighet.

”Men, o Människosjäl, om du ville öfverlämna dig i våra händer, eller rättare sagdt i vår konungs händer, och anförtror åt honom att uppställa sådana vilkor, som synas goda i hans ögon (och hvilka — jag vågar säga det — skola visa sig mycket fördelaktiga för er), då skola vi mottaga er och lefva i fred med er; men om det icke likar er att förlita er på vår konung Shaddai, komma sakerna att stå på samma punkt som förut och äfven vi veta då, hvad vi skola göra.”

Då utropade borgmästaren, den gamle Otro: ”Och hvem tror ni skulle, om han vore ur sina fienders händer, såsom vi nu äro, vara så dåraktig som att rycka sin egendom ur sina egna händer och lägga den i andras, man vet icke hvilkas? Jag för min del kommer aldrig att gå in på ett så obestämdt förslag. Känner ni eder konungs sätt och lynne? Somliga säga, att han varder vred på sina undersåtar, om de endast en hårsman vika af från vägen, och andra, att han äskar af dem mycket mera än de kunna fullgöra. Därför tyckes det, o Människosjäl, att du borde nyttja all din klokhets för att akta dig att förlora någonting härutinnan; ty om du en gång gått in på att öfverlemna

dig till en annan, är du icke längre din egen. Att öfverlämna dig till en obestämd myndighet är den största dårskap i världen, ty nu kan du visserligen ångra men aldrig rättvist beklaga dig. Men veten I, stadens invånare, hvilka han kommer att dräpa, när I vordit hans, och hvilka af eder han låter behålla lifvet, eller om han icke utrotar hvar enda en af oss och skickar till staden en ny befolkning från hans eget land och tvingar den att bosätta sig i denna stad.”

Detta borgmästarens tal gjorde allt ihop om intet och nedref i grund förhoppningarna om en öfverenskommelse. Därför återvände generalerna till sitt läger, till sina tält och sina soldater och borgmästaren till sin borg och sin konung.

Diabolus hade afvaktat hans återkomst, ty han hade hört, att sakerna drifvits till sin spets. När han kommit in i hofsalen, hälsade honom Diabolus med: “Välkommen, herr borgmästare! Hur aflupo sakerna i dag?” Under en djup bugning berättade herr Otro om hela förloppet, sägande: “Så och så yttrade sig generalerna och så och så yttrade jag mig.” När detta förtaldes för Diabolus, vardt han mycket glad och sade: “Herr borgmästare, min trofaste Otro, jag har redan mer än ett dussin gånger pröfvat din trohet och aldrig funnit mig besviken. Jag löfvar dig, att om vi komma lyckligt ifrån detta angrepp, skall jag upphöja dig till en hedersplats, som är vida bättre än borgmästare-ämbetet i Människosjälen. Jag skall göra dig till min ståthållare och du skall, näst efter mig, få alla folkslag i din hand och du skall lägga band på dem, så att de icke skola kunna motstå dig och ej håller skall någon af våra undersåtar få längre gå fri omkring utom de, som äro nöjda med att gå i dina bojor.”

Borgmästaren gick ut från Diabolus så glad, som om han vunnit en stor fördel. Han vandrade i stor ståt till sin bostad och fröjdade sig i hoppet till den tid kom, då hans storhet skulle ytterligare ökas.

Men fastän borgmästaren och Diabolus nu kommo så väl öfverens, så framkallade likväl afslaget på de tappre generalernas uppmaning ett myteri i Människosjälen. Ty när gamle Otro gick till borgen för att lyckönska sin herre till hvad som skett, kommo de som förut beklädt ämbetet, nämligen borgmästaren Förstånd, och den förre registratorn, herr Samvete, ned till staden. De hade nämligen fått reda på hvad som tilldrog sig vid Öronporten (ty I mån veta, att de tillåtos ej själfva att närvara vid underhandlingen, på det de icke skulle göra myteri; men de hade, som jag sagt, fått underrättelse om hvad som förekom där och voro mycket bekymrade däröfver, hvarför de samlade några af stadsborna, framställde för dem resonligheten af de ädla

GAMLE OTRO AFLÄGGER REDOGÖRELSE INFÖR SIN HERRE.

generalernas begäran och de olyckliga följder, som skulle härröra sig af borgmästarens, den gamle Otros, tal: nämligen huru föga vördnad han visade vare sig konungen eller dennes höfvidsmän och huru han förtäckt angrep dem med gudlöshet och förräderi. "Ty hvad annat", tillade de, "kan hämtas af hans ord, när han sade, att han icke ville gå in på deras förslag och antydde att han skulle förstöra oss, när han förut sagt oss, att han ville visa oss nåd." Folkhopen, som nu öfvertygades om det onda den gamle Otro gjort, började att samlas i flockar på alla öppna platser och i alla gathörn i Människosjälen. Först begynte de att mumla, sedan att tala högt och till slut att rusa af och an under ropet: "O Shaddais tappre generaler, om vi blott vore under eder och eder konungs Shaddais välde!" När borgmästaren fick veta, att ett upplopp ägt rum i Människosjälen, kom han ned för att lugna folket och trodde sig kunna kufva dess vrede genom sin myndiga uppsyn; men när stadsborna fingo se honom, sprungo de honom in på lifvet och skulle otvifvelaktigt hafva misshandlat honom, om han ej flytt hem. De anföllo hans hus med häftighet och försökte jämna det med jorden; men det var för starkt bygdt, hvarför företaget misslyckades. Till slut tog borgmästaren mod till sig och genom ett fönster vände han sig till folket med följande ord: "Mina herrar, hvad är orsaken till att det är ett sådant oväsen här i dag?"

Då svarade herr Förstånd: "Det kommer sig just däraf, att du och din herre icke uppfört er som I skullen mot Shaddais generaler, ty i tre afseenden ären I straffvärda. För det första därför att I icke tillåtit herr Samvete och mig att åhöra edra underhandlingar. För det andra därför att I framställt för generalerna sådana fredsvilkor, som på inga betingelser kunde antagas, så vida icke afsikten skulle hafva varit att göra Shaddai till endast en titulärfurste, hvarigenom Människosjälen fortfarande skulle haft rättighet att lefva i all slags slemhet och fåfänglighet inför hans ögon och i följd hvaraf Diabolus fortfarande skulle hafva varit den verkligt regerande och den andre endast en namnkonung. Och för det tredje därför att du, efter det att generalerna framställt de vilkor, på hvilka de skulle tagit oss till nåder, gjort alltsammans om intet genom ditt osmakliga, olämpliga och gudlösa tal."

När gamle Otro hört dessa ord, utropade han: "Förräderi! förräderi! Till vapen, till vapen, alla Diabolus' uppriktiga vänner i Människosjälen!"

Förstånd: "Min herre, ni får gifva mina ord hvilken betydelse ni

vill, men jag är säker på att höfvidsmännen hos en så hög herre som deras förtjänat ett bättre bemötande från eder sida.”

Då svarade gamle Otro: “Allt bättre och bättre. Men, herre — tillade han — hvad jag sagt har jag talat till förmån för min herre, för hans styrelse och för folkets lugnande, hvilket ni genom edert olagliga tilltag i dag bragt till myteri mot oss.”

Nu tog förre registratorn, hvars namn var herr Samvete, till orda och sade: “Min herre, ni bör icke på detta sätt klandra hvad herr Förstånd sagt. Det är tillräckligt tydligt, att han sagt sanningen och att ni är en fiende till Människosjälen. Kom till insikt om det onda ni vållat genom edert fräcka och oförskämda tal och om det bekymmer ni förorsakat generalerna, ja äfven om den skada ni härigenom gjort Människosjälen. Hade ni antagit fredsvilkoren, skulle trumpetstötarne och stridsbullret nu hafva vikit bort från Människosjälen stad, men det hotande ljudet fortfar och eder brist på klokhets har varit orsaken härtill.”

Då sade gamle Otro: “Min herre, om jag lefver, skall jag framställa edert ärende för Diabolus och han skall besvara edra ord. Under tiden skola vi sörja för stadens bästa och icke begära några råd af er.”

Förstånd: “Min herre, både ni och eder furste äro främlingar i Människosjälen stad och ej födda i den och hvem kan gå i god för att I icke, sedan I bringat oss i ännu större trångmål (då I skolen se, att I endast genom flykten kunnen rädda er), lämnen oss och maken er undan eller sätten eld på staden och smygen er bort i röken samt öfverlåten oss åt undergång?”

Otro: “Min herre, ni glömmet, att ni lyder under en furste och att ni bör uppföra er såsom en undersåte. Var öfvertygad om, att när vår konung får reda på hvad som händt i dag, kommer han icke mycket att tacka er för edert arbete.”

Under det att dessa herrar på detta sätt fortsatte sitt ordskitte, nedkommo från stadens murar och portar friherre Jag-Vill, herr Fördom, gamle Elak ro och åtskilliga af de nyutnämnda rådsherrarne och magistratspersonerna och frågade om orsaken till bullret och tumultet. Härvid började alla att tala i munnen på hvarandra, så att ingenting kunde klart urskiljas. Därefter bjöds tystnad och den gamle räffen Otro började tala: “Ärade herrar”, sade han, “här finnes ett par egensinnige män, som hafva som en frukt af sina elaka böjelser och, såsom jag fruktar, genom en viss herr *Missnöjds* inrådan samlat en larmande

OTRO ANGRIPES AF FÖRSTÅND.

folkhop mot mig i dag och äfven försökt att bringa staden i uppror mot vår furste.”

Därpå uppstodo alla Diabolus' anhängare, som voro närvarande, och bekräftade sanningen af Otros ord.

När nu de, som höllo med herrar Förstånd och Samvete, märkte, att de höllo på att komma illa ut, enär styrkan och makten befunno sig på andra sidan, skyndade de till sina meningsfränders hjälp och undsättning, så att en stor styrka vardt å båda sidor. De som stodo på Otros sida fordrade, att de två gamla herrarne skulle ögonblickligen kastas i fängelse, hvilket naturligtvis bestreds af det andra partiet. Därpå började hvarje parti berömma sig; Diabolus' tillhängare prisade gamle Otro, Förgät-det-goda, de nya rådsherrarne och sin store Diabolus, det andra partiet lofvade högeligen Shaddai, hans höfvidsmän, hans lagar med deras nådefulla vilkor och stadgar. Så fortfor trätan en stund; till sist öfvergick man från ord till handling och nu föllo slagen på ömse sidor. Den gamle gode herr Samvete kullslogs två gånger af en bland Diabolus' anhängare, hvars namn var *Vanmakt*, och herr Förstånd var nära att träffas af en muskötkula, men den som sköt siktade icke rätt. Icke håller å andra sidan aflopp det utan förlust, ty en af Diabolus anhängare, herr *Vildhjärna* fick hjärnan utslagen af herr Begärelse, friherre Jag-Vills tjänare och jag skrattade högt, när jag såg, huru gamle herr Fördom kullslogs och rullade omkring i smutsen, ty fastän han för kort tid sedan satts till höfvidsman öfver en afdelning af Diabolus' här, till stadens skada och fördärf, hade de likväl nu fått honom under sina fötter och några bland herr Förstånds tillhängare slogo hjälmen af honom. Äfven herr Någonting deltog lifligt i striden, men båda sidorna voro emot honom, emedan han icke var trogen någon. Likväl fick han för sin oförskämdhet ett af sina ben afbrutet och den som gjorde det önskade, att det hade varit nacken i stället. Mycken annan skada anställdes på båda sidor, men ett bör icke förgätas: det var ett under att se huru liknöjd friherre Jag-Vill var; han tycktes icke taga mera parti för den ena sidan än för den andra och det enda man märkte var att han skrattade, när han såg gamle Fördom rulla af och an i smutsen. Äfven när kapten Någonting kom haltande fram till honom, tycktes han föga bry sig om honom.

När nu oväsendet var slut, skickar Diabolus efter Förstånd och Samvete och kastar dem båda i fängelse såsom anstiftare af och anförare för detta betydelsefulla och larmande uppror i Människosjälen. Sedan började staden att återigen varda lugn och fångarne behandla-

des strängt; ja han hade tänkt att afrätta dem men sakernas nuvarande ställning var icke lämplig härför, enär man stred framför alla stadens portar.

Men låt oss återvända till vår berättelse. När generalerna dragit sig tillbaka från porten och återkommit till sitt läger, sammankallade de ett krigsråd för att öfverlägga om hvad de för framtiden hade att göra. Nu sade somliga: "Låtom oss genast bryta upp och öfverfalla staden", men flertalet ansåg det bättre att gifva den ännu en uppmaning att underkasta sig, och skälet hvarför de höllo detta för bäst var att de, så vidt de kunde förstå, tyckt sig märka, att Människosjälens stad nu var mera böjd därför än tillföre. "Och", tillade de, "om vi nu, medan åtskilliga af dem befinner sig på foglighetens väg, skulle genom stränghet ingifva dem afsmak därför, hafva vi längre fjärrat dem från att lyssna till vår uppmaning än vi själfva vilja."

Därför antogs detta förslag och man kallade en trumpetare, lade orden i hans mun, bestämde tiden för honom och önskade honom lycka. Nåväl, många timmar hade icke förflutit, innan trumpetaren gjorde sig i ordning för sin färd. När han därefter kommit fram till stadens murar, styrde han sin kosa till Öronporten och blåste där i trumpeteten, såsom han var befalld. Stadsborna kommo ut för att se hvad som var på färde och trumpetaren riktade följande tal till dem:

"O du Människosjälens hårdhjärtade och beklagansvärda stad, huru länge vill du älska din syndighet? Och huru länge viljen I dårar hafva er fröjd i hånet? Förakten I ännu erbjudandena om fred och befrielse? Viljen I ännu tillbakavisa Shaddais gyllene anbud och förlita er på Diabolus lögner och svek? Tron I, att minnet af detta edert uppförande mot Shaddai skall, sedan han eröfrat staden, skaffa er lugn och hugsvalelse eller att I genom edert öfvermodiga språk kunnen göra honom rädd som en hare? Skall han ödmjukt anropa er af fruktan för er? Tron I, att I ären starkare än han? Betrakten himmelen och skåden stjärnorna, huru höga de äro! Kunnen I häjda solen att rulla sin bana eller hindra månen att sprida sitt ljus? Kunnen I räkna stjärnornas tal eller tillsluta himlens fönster? Kunnen I befalla öfver hafvets vatten och tvinga det att täcka jordens yta? Kunnen I förödmjuka den stolte och i hemlighet binda för hans ansikte? Dessa äro några af vår konungs värk, i hvilkens namn vi i dag komma till er, på det I måtten varda bragta under hans välde. Därför uppmanar jag er i hans namn att öfverlämna er till hans höfvidsmän."

Vid denna uppmaning tycktes Människosjälens invånare blifva

tvehågsne och icke veta hvad de skulle svara. Därför uppenbarade sig Diabolus hastigt och åtog sig att själf besörja det och på följande sätt började han, men riktade sitt tal endast till stadsborna:

“Mina herrar”, sade han, “och trogne undersåtar, om det är sannt hvad denne uppmanare sagt er rörande hans konungs storhet, skolen I för evigt hållas i slafveri af hans fruktansvärda makt och varda krypare inför honom. Ja, huru kunnen I nu, då han befinner sig fjärran från er, uthärda att tänka på en sådan mäktig härskare? Och om I icke kunnen tänka på honom, när han är fjärran från er, huru kunnen I då uthärda att dväljas i hans närhet? Jag, eder furste, är förtrolig med er, och med mig fån I göra allt som I viljen. Betänken därför hvad som kan lända er till gagn och kom i håg de friheter jag förlänat er.”

“Vidare, om allt hvad denne man sagt är sannt, huru kommer det sig då, att Shaddais undersåtar äro så förtryckta öfverallt? Ingen i hela världen är så olycklig som de, ingen så förtrampad som de.”

“Betänk dig, min Människosjäl, och du skall vara lika obenägen att lämna mig som jag är att lämna dig. Men betänk, säger jag, att du ännu har bollen i handen; du har frihet, om du förstår att nyttja den, ja, du har också en konung, om du förstår att älska och lyda honom.”

Vid detta tal förhärdade invånarne i Människosjälen stad ännu mer sina hjärtan mot konung Shaddais generaler. Tanken på hans storhet förkrossade dem alldeles och tanken på hans helighet kom dem att sjunka i förtviflan. Efter en kort rådplägning skickade därför Diabolus’ anhängare budbäraren det svar, att de för sin del voro beslutna att hålla sig vid sin konung och aldrig öfverlämna sig till Shaddai; det vore sålunda fåfångt att gifva dem några vidare uppmaningar, ty de skulle hellre dö på stället än underkasta sig.

Nu tycktes det hafva gått alldeles utför med Människosjälen, som ej vidare lyssnade till någonting, men generalerna, som visste hvad deras herre mäktade göra, ville likväl icke misströsta och sände därför ännu en annan uppmaning, mera skarp och sträng än den sista. Men ju oftare de bjödos försona sig med Shaddai, dess längre fjärmade de sig från honom. “När de kallade dem, gingo de ifrån dem Иос. 11: 2-7 — ja fastän de kallade dem till den Allsmäktige.”

KAPITEL IV.

IMMANUELS HÄR. — ANGREPPET.

De belägrande anropa Shaddai. — Kristus medlare och förebedjare. — Immanuel måste komma och eröfra. — Fursten begifver sig bort. — Hans fem höfvidsmän. — Deras fanbärare och vapensköldar. — Människosjälens belägrad. — Förskansningen Nåd och Rättvisa. — Oskulds hvita fana. — Doms röda fana. — Trots' svarta fana. — Diabolus talar genom Munporten. — Immanuel svarar genom Öronporten. — Hans anspråk på Människosjälens. — Angreppet förnyas. — Anbud från Obenägen-att-ödmjuka-sig. — Afslås af Immanuel. — Öronporten angripen och skadad. — Ögonporten stormad och öppnad. — Anbud från Diabolus åter afslagna.

A upphörde generalerna att underhandla med dem längre och började tänka på en annan utväg. Därför samlade de sig för att öfverlägga sinsemellan om hvad som nu var att göra för att vinna staden och befria den från Diabolus' tyranni. En uttalade sig så, en annan så. Sist uppstod den ädle generalen Öfverbevisning och sade: "Mina bröder, min åsikt är denna:

"För det första, att vi fortfarande låta våra slungor spela mot staden och hålla den i ständigt oro både dag och natt. Härigenom skola vi häjda dess sinnesyra; ty äfven ett läjon kan tämjas genom att ständigt oras."

"För det andra är därefter mitt råd, att vi enhälligt uppsätta en böneskrift till vår herre Shaddai, i hvilken vi, efter att hafva visat vår konung Människosjälens och vår egen ställning och efter att hafva bedt om förlåtelse för att vi ej lyckats bättre, skola allvarligt anropa hans majestät om hjälp och att det må tackas honom att sända oss truppförstärkningar och några dugliga och fräjdade anförare att leda dem, så att hans majestät icke måtte förlora frukterna af den goda början vi åstadkommit utan fullborda sin eröfning af Människosjälens stad."

Till dessa den ädle general Öfverbevisnings ord samtyckte alla enhälligt och kommo öfverens om att en böneskrift skulle ofördröj-

SHADDAIS GENERALERS BÖNESKRIFT.

ligen uppsättas och skyndsamt lämnas i Shaddais händer genom en betrodd man. Innehållet af böneskriften var följande:

“Nädigaste och ärorikaste konung, herre öfver den bästa världen och grundläggare af Människosjälens stad, vi hafva, höge härskare, på din befallning satt våra lif i fara och på ditt bud börjat ett krig mot Människosjälens fräjdade stad. När vi kommo fram till den, erbjödo vi den efter din vilja först fredsvilkor. Men invånarne aktade, store konung, icke vårt råd och brydde sig icke om våra före-
Mat. 23: 5.
Ordspr. 1: 25.
Zak. 7: 11—13.
 bråelser. De beslöto att stänga portarne och hålla oss utanför staden. De framdrogo äfven sina kanoner, gjorde utfall mot oss och hafva gjort så stort afbräck de kunnat; men vi förföljde dem med alarm på alarm, betalade dem med samma mynt, och hafva tillfogat staden åtskilliga nederlag.”

“Diabolus, Otro och Jag-Vill äro de som hufvudsakligast bekämpa oss: nu hafva vi gått i vinterkvarter men likväl så, att vi betydligt kunna oroa staden.”

“Vi trodde en gång, att om vi hade endast en enda verklig vän i staden, en sådan som lydt våra uppmaningar, skulle folket hafva öfverlämnat sig själf; men där funnos inga andra än fiender och ingen talade till förmån för vår herre. Fastän vi sålunda gjort hvad vi kunnat, framhärda ännu Människosjälens i sin upproriska ställning mot dig.”

“Nu, konungarnes konung, låt dig täckas att förlåta dina tjänares brist på lycka och framgång och att de icke kunnat utträttat mera i ett så åstundansvärdt värf som det att eröfra Människosjälens är. Och sänd oss, herre, på denna vår bön truppförstärkningar till Människosjälens, på det att den måtte varda underkufvad, och en anförare för dem, som staden måtte komma att både älska och frukta.”

“Vi uttala oss icke så, därför att vi önska uppgifva kriget (ty förr vilja vi stupa på platsen) utan därför att Människosjälens stad måtte varda vunen för ditt majestät. Vi bedja äfven, att vi efter dess eröfring måtte sändas ut på ett annat dylikt fälttåg efter din nåderika vilja. Amen.”

Sedan böneskriften sålunda uppsatts, sändes den hastigt i väg till konungen med en from man, herr *Kärlek-till-Människosjälens*.

När denna böneskrift framkommit till konungens slott, till hvem skulle den då framlemnas utan till konungens son? Han mottog och läste den, och emedan innehållet behagade honom väl, rättade han den och gjorde äfven några tillägg däri. Sedan sådana rättelser och tillägg blifvit gjorda med hans egen hand, hvilka han ansåg lämpliga,

frambar han den till konungen, och sedan han lydigt framräckt den, underställde han den hans omdöme och uttalande.

Vid åsynen af böneskriften vardt konungen glad, och ni kan väl tänka er, att glädjen vardt ännu större, när han såg, att den understöds af hans son. Det täcktes honom väl att höra, att hans tjänare, som kämpade mot Människosjälens, voro så behjärtade i sitt värf och att de redan vunnit någon fast fot i Människosjälens frejdade stad.

Därför ropade konungen på sin son Immanuel, som svarade: "Här är jag, fader." Då sade konungen: "Du känner lika väl som jag Människosjälens stads ställning och hvad vi hafva beslutat och hvad du har att göra för att återlösa den. Kom därför, min son, och rusta dig för kriget, ty du skall begifva dig till lägret vid Människosjälens. Du skall äfven där hafva framgång och segra samt eröfra Människosjälens stad."

Då sade konungens son: "Din lag är i mitt hjerta; det Hebr. 10: 7. fröjdar mig att göra din vilja. Denna dag har jag längtat efter och på detta uppdrag har jag ständigt väntat. Gif mig derfor de trupper du i din visdom utsett och jag skall gå och befria din mot undergång lutande Människosjäl från Diabolus och hans välde. Mitt hjerta har ofta ömkat sig öfver Människosjälens beklagansvärda stad; men nu är det förnöjdt, nu är det gladt."

Vid dessa ord sprang han öfver bärigen af glädje, sägande: "I mitt hjerta har jag aldrig tänkt, att någonting kunnat vara för dyrbart för Människosjälens; hämdens dag är min för dig, min Människosjäl, och glad är jag öfver att du, min fader, har gjort mig till deras frälsningshöfding. Och nu skall jag börja att plåga alla Hebr. 2: 10. dem, som hafva varit en plåga för min stad Människosjälens och skall befria den ur deras händer."

Under det att konungens son talade på detta sätt till sin fader, spred sig ögonblickligen nyheten vid hofvet med blixstens hastighet, ja, man talade icke om annat än om hvad Immanuel ärnade göra för Människosjälens fräjdade stad. Och ni kan icke tänka er huru intagna hofmännen voro af Immanuels plan; ja, så gripna voro de af hans värf och af krigets berättigande, att de högst uppsatte herrarne i konungariket traktade efter att ställa sig i konungasonens leder för att med honom draga bort och åt Shaddai återeröfra Människosjälens ömkansvärda stad.

Därpå beslöts, att några skulle begifva sig till lägret med underrettelsen, att Immanuel skulle komma för att återvinna Människosjälens och att han skulle föra med sig en så mäktig och tapper härstyrka,

att den icke kunde motstås. Men ack, huru redobogna voro icke de högt uppsatte vid hofvet att liksom simpla budbärare bringa dessa tändender till lägret framför Människosjälén. När nu höfvidsmännen erforo, att konungen ville sända sin son Immanuel och att äfven sonen fann behag i detta uppdrag från hans store fader Shaddai, ville äfven de visa huru mycket de gladdes vid tanken på hans ankomst, hvarför de anställde en kanonad, hvars ljud kom jorden att remna. Ja, bärigen genljödo däraf och Diabolus vacklade och skalf.

Ty ni måste veta, att äfven om Människosjäléns stad brydde sig föga om förslaget (ty den var sorgligt förblindad och aktade endast på sina nöjen och lustar) var detta icke fallet med Diabolus, deras styresman; ty denne hade ständigt ute sina spioner, som sände honom underrättelse om allting och de berättade honom hvad som var i görningen vid hofvet och att Immanuel inom kort skulle säkert komma med en härsmakt för att anfalla honom. Och det fanns ingen man vid hofvet eller ädling i konungariket som Diabolus fruktade så mycket som Immanuel, ty, om ni kommer i håg, har jag förut visat er, att Diabolus redan fått känna kraften af hans arm. Och när han fick höra, att det var konungasonen, som skulle komma, ökades sålunda hans fruktan.

Nåväl, ni ser huru jag berättat er, att konungens son fått i uppdrag att begifva sig bort från hofvet för att frälsa Människosjälén och att hans fader utnämt honom till anförare öfver trupperna. När därför tiden för hans aftåg närmade sig, rustade han sig därtill och tog med sig i hären fem ädla generaler och deras trupper.

1. Den förste var den fräjdade höfvidsmannen och ädle generalen *Tro*. Hans voro de röda färgerna och herr *Löfte* bar dem, och till sköldemärke hade han det heliga lammet och den gyllene skölden. Han hade under sig tiotusen man. Joh. 1: 29.
Ef. 6: 16.

2. Den andre var den fräjdade höfvidsmannen, general *Godt hopp*. Hans voro de blå färgerna; hans fanbärare var herr *Väntan* och till sköldemärke hade han tre gyllene ankaren. Han hade under sig tiotusen man. Heb. 16: 19.

3. Den tredje var den tappre höfvidsmannen, general *Kärlek*. Hans fanbärare var herr *Medlidande*; hans voro de gröna färgerna och till sköldemärke hade han tre nakna små barn omfamnande hvarandra. Han hade under sig tiotusen man. 1 Kor. 13.

4. Den fjärde var den präktige anföraren, general *Oskuld*. Hans fanbärare var herr *Godhet*; hans voro de hvita färgerna och till sköldemärke hade han tre gyllene dufvor. Mat. 10: 16.

5. Den femte var den trofaste och älskade höfvidsmannen, general *Tålmod*. Hans fanbärare var herr *Lid-länge*; hans voro de svarta färgerna och till sköldemärke hade han tre pilar genom ett gyl-lene hjärta.

Dessa voro Immanuels generaler; dessa deras fanbärare, deras färger och sköldemärken och männen, som stodo under deras kommando. Så marscherade, som sagt, den tappre prinsen mot Människosjälens stad. General Tro anförde förtruppen och general Heb. 6: 12. Tålmod eftertruppen; de tre öfriga med sina män bildade centern; i spetsen för dem alla åkte prinsen själf på sin stridsvagn.

Men när de satt sig i rörelse, o, huru ljödo då ej trumpeterna och huru vajade icke fanorna i vinden! Prinsens rustning var helt och hållet af guld och den sken lik solen på fästet; generalernas rustningar voro af bepröfvad godhet och liknade de tindrande stjärnorna. Det fanns äfven åtskilliga från hofvet, som gingo med hären såsom frivilliga på grund af den kärlek de hyste för konung Shaddai och för Människosjälens stads lyckliga frälsning.

När Immanuel på detta sätt satt sig i rörelse för att återvinna Människosjälens stad, medtog han på sin faders befallning femtiofyra murbräckor och tolf slungor för att kasta sten med. Hvar och en af dessa var gjord af rent guld och de voro ställda midt i hären, ända till dess de kommo till Människosjälens stad.

Så marscherade de, till dess de kommo mindre än en mil från staden och gjorde halt därstädes, och lågo där till dess de fyra först utsända generalerna hunnit dit för att underrätta dem om sakernas ställning. Därpå ställde de sin färd mot Människosjälens stad och kommo snart dit; men när de gamla soldaterna, som lågo i lägret, sågo att de finge förena sig med nya trupper, anställde de en sådan kånad framför Människosjälens stads murar, att Diabolus på nytt började förskräckas. Så slog de läger framför staden och icke endast, såsom de andra fyra generalerna gjort, mot portarne utan de omgäfvade den på alla sidor, så väl framtill som baktill, så att man nu från hvart-enda ställe i staden såg endast de belägrande trupperna. Dessutom uppfördes förskansningar mot den. På ena sidan låg förskansningen *Nåd*, på den andra förskansningen *Rättvisa*. Vidare fanns det åtskilliga smärre batterier och löpgrafvar, såsom batteriet *Klar Sanning* och *Ingen synd*, där många af slungorna voro placerade emot staden. På förskansningen *Nåd* voro planterade fyra och på förskansningen *Rättvisa* lika många; återstoden placerades på lämpliga ställen rundt omkring staden. Fem af de bästa och största murbräckorna uppsattes

GENERAL TÅLAMOD OCH HANS FANBÄRARE LID-LÅNGE.

på förskansningen *Lyssna*, som var uppkastad alldeles framför Öronporten i afsikt att uppbryta den.

När nu stadsborna sågo den mängd af soldater, som samlade sig kring staden och murbräckorna och slungorna och de förskansningar, som uppkastades jämte vapnens glans och fanornas vajande, kommo de nödvändigtvis så småningom på andra tankar och de vordo då ej modigare utan i stället fegare, ty fastän de förut ansett sig själfva tillräckligt skyddade, började de dock nu besinna, att ingen kunde veta deras öde.

När den gode fursten Immanuel på detta sätt belägrat Människosjälens, hängde han till en början upp den hvita fanan, som han hissade bland de gyllene slungorna, som uppställts på förskansningen Nåd. Och detta gjorde han af två orsaker: 1. För att underrätta Människosjälens om att han kunde och ville vara nådig mot dem, i fall den återvänder till honom. 2. För att den härigenom skulle lämnas utan ursäkt, i fall han på grund af dess uppror nödgades förstöra den.

Så hissades två dagar å rad den hvita fanan med de tre gyllene dufvorna för att stadens invånare skulle få tid att besinna sig; men som ofvan omnämmts voro de förstockade och svarade icke på furstens nådiga signal.

Därpå befallde han, att den röda flaggan skulle hissas på den förskansning, som kallades Rättvisa. Det var general Doms röda fana, hvars märke var den brinnande ugnen och den vajade framför dem i vinden under åtskilliga dagar. Man satte den tätt under den hvita fanan, men trots detta bragtes dock ingen fördel därigenom.

Därpå befallde han åter, att hans tjänare skulle mot dem hissa trotsets svarta fana, hvars vapenmärke var tre brinnande åskvigar; men Människosjälens var lika likgiltig vid detta som vid föregående tillfällen. Men när prinsen såg att han hvarken genom mildhet eller dom eller fullbordan af dom kunde närma sig Människosjälens hjärta, upprördes han i sitt sinne och sade: "Säkerligen härrör sig detta Människosjälens trotsiga uppförande mera från okunnighet om krigföring än från hemligt trots mot oss och afsmak för sitt eget lif; men om de också känna till krigsföring, äro de likväl okunniga om vartecknen och bruken i det krig, i hvilket vi nu äro inbegripna mot vår fiende Diabolus."

Därför sände han bud till Människosjälens stad för att låta dem få kändedom om hvad han menade med dessa tecken genom upphissandet af fanorna och äfven för att inhämta hvilket af tillbudet de ärnade välja — antingen nåd och mildhet eller dom och domens full-

bordan. Under allt detta höllo de sina portar slutna genom bommar, riglar och låsar och gjorde dem så fasta som de kunde. Deras vakter voro äfven fördubblade och de höllo utkik så skarpt de kunde. Diabolus repade äfven så mycket mod han kunde för att uppmuntra staden att göra motstånd.

Stadsborna svarade därefter furstens sändebud i hufvudsaklig öfverensstämmelse hvad här nedan följer:

“Höge herre — hvad det, som ni genom edert sändebud delgifvit oss, beträffar, så vilja vi hvarken antaga eder nåd eller falla för eder rättvisa, ty vi äro bundna genom ställets lagar och sedvänjor och kunna icke gifva er något bestämdt svar, ty det strider emot vår konungs lagar, styrelse och kungliga prerogativ att vare sig börja krig eller sluta fred utan honom. Men detta vilja vi göra — vi vilja an hålla att vår furste måtte komma ned till stadsmuren och där behandla er på det sätt, som han anser lämpligt och gagnande för oss.”

När den gode prinsen Immanuel hörde detta svar och såg folkets trældom och slafveri och huru belåtet det var att framhärda i Diabolus' bojer, bedröfvades han i sitt hjärta; och, i sanning, så snart han märker, att någon är nöjd med sitt slafveri under jätten, upprör det honom.

Men låtom oss återvända till vårt ämne. Sedan staden framfört dessa nyheter till Diabolus och ytterligare tillagt, att fursten, som befann sig i sitt läger utanför stadsmuren, väntade på svar, afslog han att lämna något dylikt och förhof sig så mycket han kunde; men i sitt hjärta var han rädd.

Därpå sade han: “Jag skall själf gå ned till portarne och lämna honom ett sådant svar, som jag anser lämpligt.” Så gick han ned till Munporten och började där tala till Immanuel (men på ett språk, som stadsborna ej begrepo). Talets hufvudinnehåll var följande:

“O du store Immanuel, all världens herre, jag känner dig och vet, att du är son af den store Shaddai! Hvarför har du kommit för att plåga mig och beröfva mig min egendom? Denna Människosjälens stad är min och det genom tvåfald rätt. 1. Den är min genom eröfningens rätt; jag har vunnit den i öppen strid: och skall bytet tagas från segraren eller den laglige höfvidsmannen afsättas? 2. Denna Människosjälens stad är äfven min genom sin underkastelse. Dess invånare hafva öppnat stadens portar för mig; de hafva svurit mig trohet och hafva öppet utvalt mig till att vara deras konung. De hafva äfven lämnat borgen i mina händer, ja, de hafva lagt hela härstyrkan i Människosjälens under mig.”

“Vidare har denna Människosjälen stad förkastat dig; ja den har lagt dina lagar, ditt namn, din bild och allt som är ditt bakom sig och antagit samt i deras ställe uppsatt mina lagar, mitt namn, min bild och allt som är mitt. Fråga blott dina generaler, och de skola förtälja dig, att Människosjälen som svar på alla deras uppmaningar visat mig kärlek och lydnad, men däremot alltid ådagalagdt förakt, vedervilja och hat mot dig och de dina. Nu är du ju den Rättfärdige och Helige, som icke kan begå någonting orätt. Drag därför hädan, beder jag dig, och lämna mig i okvald besittning af min rättmätiga arfvedel.”

Detta tal framförde Diabolus på sitt eget tungomål; ty fast han kan till hvarje människa tala dennas språk (eljes skulle han icke fresta dem så mycket som han gör) har han likväl ett för honom egendomligt tungomål, det som de fördömde i afgrunden tala.

Därför förstodo Människosjälen arme invånare honom icke och sågo ej häller, huru han kröp och svettades, under det han stod inför deras furste Immanuel.

Ja, alla antogo de honom vara den som hade makten och styrkan i sin hand och som på intet sätt kunde motstås. När han därför högljudt förkunnade, att han trots allt skulle fortfarande hafva sin bostad där och att Immanuel icke med våld skulle taga den från honom, skröto stadsborna öfver hans tapperhet, sägande: “Hvem är i stånd att börja krig med honom?”

När nu denne inkräktare slutat sitt tal, uppstod Immanuel, den härlige konungasonen och talade; innehållet af hans ord var följande:

“Du bedragare”, yttrade han, “jag har i min faders och mitt eget namn och till bästa för denna Människosjälen ömkansvärda stad någonting att säga dig. Du påstår dig äga rätt, laglig rätt, till denna Människosjälen beklagensvärda stad, fastän det är klart för alla vid min faders hof, att du erhållit inträde genom Människosjälen portar genom lögn och svek. Du beljuser min fader, du beljuser hans lagar och du bedrager Människosjälen folk. Du påstår, att folket utvalt dig till sin konung, höfvidsman och länsherre; men detta har skett endast genom utöfvande af falskhet och bedrägeri. Välan, om lögn, slemhet, syndighet och allt slags förskräckligt skrymteri vid min faders domstol, inför hvilken du skall dragas, gälla såsom rätt och billighet, då vill jag bekänna, att du gjort en laglig eröfring. Men ack, hvilken tjuf, hvilken tyrann, hvilken djäfvul finnes, som icke kan göra eröfringar på detta sätt? Och jag kan lägga i öppen dag, att du, o Diabolus, icke har ett enda sannt ord att säga rörande påståendet om

din eröfring af Människosjälens stad. Tror du, att det kan vara rätt, att du beljuger min fader och framställer honom inför Människosjälens såsom den störste bedragare i världen? Och hvad säger du om ditt uppenbara förvrängande af lagens ändamål och afsikt? Var det rätt, att du roffade till dig Människosjälens ömkansvärda stad på grund af dess okunnighet och oskyldighet? Ja, du öfvervann Människosjälens genom att lofva den sällhet, i fall den öfverträdde min faders lagar, och detta trots att du visste och icke kunde annat än veta, om du endast rådfrågat din egen erfarenhet, att detta var vägen för att förstöra den. Du har äfven, du onskans mästare, föraktfullt nedtagit min faders bildstod i Människosjälens och uppsatt din egen i hans ställe, till stor nesa för min fader, till råga på din synd och till omätligt fördärf för Människosjälens stad, som du bragt nära sin undergång.”

“Du har vidare (liksom allt detta vore endast småsaker för dig) icke allenast bedragit och fördärfvat denna stad utan genom dina lögnen och ditt svekfulla beteende kommit den att motsätta sig sin egen räddning. Du har uppäggat den mot min faders höfvidsmän och tvungit invånarne att strida emot dem, som af honom voro sända att befria dem från deras trældom. Alla dessa saker och mycket mera dessutom har du gjort mot bättre vetande, till förakt mot min fader och hans lagar, ja i afsikt att för alltid bringa Människosjälens ömkansvärda stad under hans misshag. Jag har därför kommit för att hämnas det onda du gjort min fader och att straffa dig för de hädelser, genom hvilka du kommit den arme Människosjälens att häda hans namn. Ja, uppå ditt hufvud, du afgrundens furste, skall jag veder-gälla det.”

“Hvad mig själf vidkommer, o Diabolus, så har jag kommit genom laglig makt emot dig för att taga denna Människosjälens stad genom vapenstyrka ut ur dina brinnande fingrar; ty denna Människosjälens stad är min, o Diabolus, och det genom otvifvelaktig rätt, som alla, hvilka vilja forska i gamla och säkra handlingar, lätteligen kunna öfvertyga sig om; och jag skall bevisa min rättighet för att göra dig förbryllad.”

“För det första har Människosjälens stad byggts och skapats af min faders hand. Det slott, som står midt i denna stad, har han äfven byggt för sin egen fägnad. Därför är denna Människosjälens stad min faders och det genom den klaraste af alla rättigheter och den som bestrider sanningen af detta, måste ljuga mot bättre vetande.”

“För det andra, o du lögnens mästare, är denna Människosjälens stad min.”

1. Därför att jag är min faders arfvinge, hans förstfödde och hans enda hjärteglädje. Jag har därför dragit ut emot dig för ^{Heb. 1: 2.} att häfda min egen rätt och återvinna min arfvedel ur dina händer. ^{Joh. 16: 15.}

2. Men vidare, liksom jag har rättmätiga anspråk på Människosjälens såsom varande min faders arftagare, har jag det äfven, emedan han förlänat mig den. Den var hans och han gaf den åt mig, Joh. 17. och icke håller jag vid något tillfälle förbrutit mig mot min fader, så att han skulle taga den ifrån mig och gifva den åt dig. Icke håller jag varit nödgad att på grund af bankrutt till dig sälja ^{Es. 50: 1.} eller pantsätta min älskade stad Människosjälens. Människosjälens är min åstundan, min fägnad och mitt hjärtas glädje.

3. Människosjälens är min genom köpets rätt. Jag har köpt den, o Diabolus, och jag har köpt den för mig själf. Nåväl, sedan den var min faders och min på grund af mitt arftagareskap och sedan jag förvärfvat mig den genom ett dyrbart köp, följer sålunda genom lagens rätt, att Människosjälens stad är min och att du är en inkräktare, en tyrann och förrädare, då du satt dig i besittning däraf. Orsaken till mitt köp af den var denna: Människosjälens hade förbrutit sig mot min fader; nu hade min fader sagt, att samma dag, som den bröt mot hans lagar, skulle den förgås. Nu är det mera möjligt för ^{Mat. 5: 18.} himmel och jord att försvinna än för min fader att bryta sitt ord. När därför Människosjälens syndat genom att lyssna till din lögn, gick jag i borgen hos min fader med kropp för kropp och själ för själ att jag skulle böta för Människosjälens öfverträdelser, och min fader mottog tillbudet. När så den utsatta tiden kommit, gaf jag kropp för kropp, själ för själ, lif för lif, blod för blod och på detta sätt återlöste jag min älskade Människosjäl.

4. Ej håller gjorde jag detta halfvägs: min faders lag och rättfärdighet, som båda voro inbegripna i underhandlingen i fråga om öfverträdelsen, äro nu tillfredsställda och mycket belåtna med att Människosjälens kommer att befrias.

5. Icke håller hade jag i dag trädt emot dig, om icke på grund af min faders befallning; det var han, som sade till mig: "Drag bort och befria Människosjälens."

"Därför må du, lögnens källa, och Människosjälens dåraktiga stad veta, att jag icke nu drager ut mot dig utan med min faders vilja."

"Och nu", fortsatte den guldlockige konungasonen, "har jag ett ord att säga till Människosjälens stad." Men så snart fråga väcktes om att han hade ett ord att säga till Människosjälens besudlade stad, besattes portarne med dubbel vakt och alla männen befalldes att icke

lyssna till honom. Men han fortfor och sade: "O du Människosjälen olyckliga stad, jag kan icke annat än röras till medlidande med och beklagande af dig. Du har antagit Diabolus till din konung och blifvit en tjänare för Diabolus' tillhängare emot din rättmätige herre. Dina portar har du öppnat för honom men fast tillslutit dem för mig; du har lyssnat till honom men tillstoppat dina öron för mitt rop. Han medförde ditt fördärf men du mottager både honom och detta; jag har kommit för att bringa dig frälsning men du aktar icke på mig. Dessutom har du med helgerånande händer tagit dig själf och allt som i dig var mitt och gifvit allt sammans till min ovän och den störste fiende min fader äger. I hafven nedböjt och förödmjukat er inför honom, I hafven lofvat och svurit att vara hans. Arma Människosjäl, hvad skall jag göra med dig? Skall jag rädda dig, skall jag förstöra dig? Hvad skall jag göra med dig? Skall jag öfverfalla dig och krossa dig till stoft eller göra dig till ett vittnesbörd om den rikligaste nåd? Hvad skall jag göra med dig? Lyssna därför, du Människo- Hög. v. 5: 2. själens stad, lyssna till mitt ord och du skall lefva. Jag är barmhärtig, Människosjäl, och du skall finna, att jag är det: tillslut därför icke dina portar för mig."

"O Människosjäl, jag har hvarken uppdrag eller lust att skada dig. Hvarför flyr du så långt för din vän och sluter dig så Joh. 12: 47.
Luk. 9: 56. nära intill din fiende? I sanning, jag vill få dig att sörja öfver din synd, men förtvifla icke om lifvet: min stora härstyrka har icke kommit hit för att skada dig utan för att befria dig ur träldomen och återföra dig till lydnad."

"Mitt uppdrag är i själfva verket att öppna krig mot din konung Diabolus och hela hans anhang, ty han är den tungt rustade man, som innehar huset, och jag skall drifva honom ut; hans byte måste jag dela, hans rustning måste jag taga ifrån honom, ur hans fäste måste jag utkasta honom och därstädes själf taga min boning. Och detta, o Människosjäl, skall Diabolus få förnimma, när han skall tvingas att i bojer följa mig och när Människosjälen skall fröjdas öfver att se det."

"Om jag nyttjade min makt, kunde jag tvinga honom att skyndsamt lämna er och begifva sig åstad, men jag är i mitt hjärta besluten att så handla mot honom, att rättmätigheten af det krig jag ämnar börja mot honom skall ligga i öppen dag för alla. Han har intagit Människosjälen genom bedrägeri och kvarhåller den genom våld och list, men jag skall afkläda honom fullständigt inför hvarje betraktares öga."

“Alla mina ord äro sanna. Jag är mäktig att frälsa och skall befria min Människosjäl ur hans händer.”

Detta tal var riktadt uteslutande till Människosjälén, men denna brydde sig icke om att lyssna därtill. De tillslöto Öronporten, barrikaderade den, satte bommar och riglar för den, läto den vakta af poster och befallde, att ingen af stadsborna finge träda ut genom den och att ingen från lägret finge insläppas i staden. Till den grad hade Diabolus förtrollat dem, att de vidtogo alla dessa åtgärder mot sin laglige herre och furste och ingen soldat, intet ljud och ingen röst från den ärorika hären kunde komma in i staden.

När nu Immanuel såg, att Människosjälén var så insnärjd i synd, sammankallar han sin här (sedan nu äfven hans ord föraktats) och gaf order åt hela armén att på utsatt tid vara färdig. Emedan ingen väg att intaga människosjäléns stad vore lagenlig utan att skaffa sig tillträde dit genom portarne och i synnerhet Öronporten, bjöd han sina höfvidsmän och anförare att föra med sig sina murbräckor, slungor och krigare och placera dem vid Ögon- och Öronporten för att afvakta befallning om intagande af staden.

När Immanuel hade ställt allting i ordning för att leverera Diabolus batalj, sände han åter bud till Människosjälén för att utröna, huruvida den på fredlig väg ville underkasta sig eller om de ännu voro beslutna att drifva honom till största ytterlighet. Diabolus sammankallade stadsborna till ett krigsråd, och man beslöt att på vissa vilkor uppgifva staden till Immanuel, i händelse han ville antaga dem. Nu var frågan om hvem som skulle skickas i detta ärende. Det fanns i Människosjäléns stad en viss gammal Diabolus' tillhängare vid namn *Obenägen-att-ödmjuka-sig*, en hårdnackad sälle och mycket anlitad af Diabolus: honom sände de därför och lade i hans mun hvad han skulle säga. Han begaf sig åstad och kom till Immanuelns läger och när han kommit dit, bestämdes en tid för att lämna honom företräde. När så denna tid kom, började han efter en eller två Diaboliska hälsningar sålunda och sade:

“Store herre, på det att det må vara känt af alla människor, hvilken godhjärtad furste min herre är, har han sändt mig för att Tit. 1: 16. underrätta eders härlighet, att han hållre än att börja krig är villig att till er uppgifva hälften af Människosjäléns stad. Jag har därför kommit hit för att höra, om eders härlighet vill antaga hans vilkor.”

Då sade Immanuel: “Det hela är mitt genom gäfvu och köp, därför vill jag icke nöja mig med hälften.”

Herr Obenägen-att-ödmjuka-sig svarade: “Herre, min furste har

sagt, att han finner sig i att ni till namn och titel varder Luk. 13: 25. herre öfver allt sammans, men själf vill han råda öfver en del.”

Immanuel återtog: “Det hela är i värligheten mitt icke endast till namnet och skenet: därför skall jag varda ensam herre och ägare af allt sammans eller af ingenting i Människosjälén.”

Då sade herr Obenägen-att-ödmjuka-sig igen: “Herre, besinna denna eftergifvenhet från min furstes sida. Han säger, att han vill nöja sig med att för hans uteslutande del tilldelas honom Ap. g. 5: 1—5. ett ställe i Människosjälén, där han kan lefva, hvaremot allt det öfriga tillfaller er.”

Då sade den härlige konungasonen: “Allt det min fader gifvit mig, skall falla mig till, och af allt som han gifvit mig, vill jag icke förlora någonting — nej, icke så mycket som en nagel eller en hårsån. Jag vill därför icke bevilja honom minsta vrå i Människosjälén att bo i; jag vill hafva allt för mig själf.”

Herr Obenägen-att-ödmjuka-sig genmälde: “Men, herre, antag, att min furste skulle afstå hela staden åt er endast med det förbehåll, att han någon gång, när han kommer till denna landsände, som en resande får uppehålla sig där för gammal bekantskaps skull två dagar, eller en vecka, eller en månad? Vill ni icke bevilja denna blygsamma anhållan?”

Då sade Immanuel: “Nej. Han kom såsom resande till David och stannade icke länge hos honom men likväl höll det på att 2 Sam. 12: 1—5. kosta David hans själ. Jag samtycker icke till att han någonsin mer skall få vistas därstädes.”

Då sade herr Obenägen-att-ödmjuka-sig: “Herre, ni tyckes vara mycket hård. Antag, att min furste skulle gå in på allt hvad eders härlighet sagt, tillåter ni då, att hans vänner och fränder i Människosjälén äga rättighet att vistas i staden och besitta sina nuvarande bostäder? Tillåter ni ej detta, herre?”

Immanuel svarade: “Nej, det är motsatsen af min faders vilja; ty alla Diabolus’ tillhängare, som nu vistas eller hädanefter Rom. 6: 13. komma att finnas i Människosjälén, skola icke blott förlora Kol. 3: 5. Gal. 5: 24. sina ägodelar och sin frihet utan äfven sitt lif.”

Då sade åter herr Obenägen-att-ödmjuka-sig: “Men, herre, får icke min furste och store herre underhålla den gamla vänskapen med Människosjälén genom bref, budskickningar och dylikt, i fall han skall uppgifva allt sammans till dig?”

Immanuel svarade: “Nej, på inga vilkor, ty hvarje sorts kamratskap, vänskap, förtrogenhet eller bekantskap, som vidmakt- Joh. 10: 8.

hålles på detta sätt skall endast åsyfta att fördärfva Människosjälens, aflägsna honom från mig och försvåra dess fred med min fader.”

Herr Obenägen-att-ödmjuka-sig tillade vidare: “Men, store herre, eftersom min furste har många vänner, som äro dyrbara Rom. 6: 12, 13. för honom i Människosjälens, får han då icke, om han skall begifva sig bort från dem, skänka dem, som han anser lämpliga, några tecken på sin kärlek och vänskapsfullhet, på det att Människosjälens må, när han rest därifrån, se på dessa tecken såsom mottagna af en god vän och minnas honom, som en gång var deras konung, och de glada stunder de hade, när han och de lefde i frid tillsammans?”

Då sade Immanuel: “Nej; ty om Människosjälens kommer att blifva min, skall jag icke tillåta eller samtycka till att minsta stycke, bit eller stoftgrand af Diabolus lämnas kvar såsom gåfvor, skänkta till någon i Människosjälens för att i minnet återkalla det gräsliga förbund, som fanns mellan dem och honom.”

“Välän, herre”, sade herr Obenägen-att-ödmjuka-sig, “jag har ännu en sak att föreslå, och därefter är det slut med mitt uppdrag. Antag, att när min herre begifvit sig från Människosjälens, någon 2 Kor. 1: 3—7. som då vistas i staden skulle hafva någon sak af stor vikt att utföra och antag, att i detta fall ingen kan hjälpa honom så bra som min furste och herre, får han icke då efterskickas vid ett så trängande tillfälle? Och får han icke insläppas i staden, tillåtes det ej då honom att möta i någon af byarne nära Människosjälens, för att de där må slå sina kloka hufvud tillsammans och rådföra sig om saken?”

Detta var det sista af de snärjande förslag herr Obenägen-att-ödmjuka sig hade att framställa för Immanuel till förmån för sin herre Diabolus, men Immanuel svarade: “Det kan icke finnas 1 Sam. 28: 15. sak eller fall i Människosjälens, som icke kan redas af min fader, sedan din herre begifvit sig därifrån; dessutom skulle det vara ett stort mistroendebevis på min faders visdom och förmåga att tillåta någon från Människosjälens att gå ut för att hämta råd af Diabolus, då de förut befallts att i hvad sak som helst genom böner och böneskrifter vända sig till min fader. Om detta beviljades, vore det dessutom 2 Kor. 1: 2, 3. detsamma som att öppna en dörr i Människosjälens för Diabolus, och hans tillhängare skulle utrufva planer och smida ränker och bringa till utförande förrådiska stämplingar, till sorg för min fader och mig och till Människosjälens yttersta fördärf.”

När herr Obenägen-att-ödmjuka-sig hört detta svar, tog han farväl af Immanuel och begaf sig åstad, sägande, att han skulle till sin herre framföra hvarje ord, som talats i saken. Så gick han därifrån

och kom till Diabolus i Människosjälen och berättade för honom hela sakens förlopp och huru Immanuel icke ville tillåta på några villkor att Diabolus, sedan han en gång vore ute ur staden, skulle få hafva något att skaffa med någon af Människosjälen invånare. När Människosjälen och Diabolus hört denna berättelse, beslöto de enhälligt att uppbjuda alla sina krafter för att hålla Immanuel ifrån Människosjälen och skickade gamle Elak ro, om hvilken jag förut talat, för att berätta det för fursten och hans höfvidsmän. Den gamle herrn steg upp på krönet af Öronporten och ropade till lägret, att han hade någonting att förkunna för det. Han sade därefter: "Jag har befallning af min höge herre att bedja er berätta för eder furste Immanuel, att Människosjälen och dess konung äro beslutna att stå och falla tillsammans och att det är fåfängt af eder furste att tro, att Människosjälen någonsin skall komma i hans hand, med mindre han kan taga den med våld." Därpå gingo några och berättade för Immanuel hvad gamle Elak ro, en af Diabolus' tillhängare i Människosjälen, hade sagt.

Då sade konungasonen: "Jag måste försöka kraften af mitt svärd, ty jag vill icke efter alla de uppror och afslag, som Människosjälen gjort sig skyldig till emot mig, upphäfvat belägringen och draga bort utan att — I kunnen vara förvissade därom — intaga min Människosjäl och befria den ur fiendens händer." Och härmed utfärdade han en befallning, att generalerna Boanerges, Öfverbevisning, Dom och Utförande skulle ögonblickligen marschera fram mot Öronporten med flygande fanor och klingande spel samt genom kanonskott tillkännagifva striden. Äfven var hans önskan, att general Tro skulle förena sig med dem. Dessutom befallde Immanuel generalerna Godt hopp och Kärlek att draga fram mot Ögonporten. Han bjöd äfven de öfriga höfvidsmännen att intaga möjligast förmånligaste ställningar med sina trupper mot fienden rundt omkring staden, och allt värkställdes i enlighet med hans påbud.

Därefter befallde han, att lösen skulle utdelas och denna gång var den: "Immanuel." Därpå ljöd ett härskri, murbräckorna sattes i rörelse och slungorna kastade plötsligt stenar; på detta sätt började striden. Nu anförde Diabolus själf stadsborna i striden vid hvarje port, hvarför motståndet mot Immanuel vardt ännu mer förbittradt, elakt och kraftigt. Sålunda var den gode konungasonen under åtskilliga dagar upptagen med Diabolus och Människosjälen, och en syn värd att se var, huru Shaddais generaler uppförde sig i striden.

I första rummet gällde detta (för att icke underskatta de andra) general Boanerges, som gjorde tre häftiga anfall, det ena efter det an-

dra, mot Öronporten för att komma dess besättning att vackla. General Öfverbevisning understödde honom så kraftigt han kunde och båda märkte, att den började visa tecken till underkastelse, hvarför de befallde, att murbräckorna åter skulle framföras mot den. Men när general Öfverbevisning ryckte fram tätt intill porten, drefs han med stor styrka tillbaka och fick tre sår i munnen. Underhöfvidsmännen redo nu fram för att uppmuntra generalernas mod.

På grund af de ofvan nämnda generalernas tapperhet skickade konungasonen efter dem till sitt tält och uppmanade dem att hvila och vederkvicka sig en stund. Äfven ägnade han omsorg åt att general Öfverbevisnings sår skulle läkas. Fursten gaf äfven hvar och en af dem en guldkedja och bjöd dem vara vid godt mod.

Icke håller vordo generalerna Godt hopp och Kärlek efter i den förbittrade striden utan förhöllo sig så tappert vid Ögonporten, att de hade nästan uppbrutit denna. Äfven de belönades af sin furste liksom äfven de öfriga höfvidsmännen på grund af den tapperhet de ådagalagt vid stadens inneslutande.

I denna drabbning dödades åtskilliga af Diabolus' officerare och några af stadsborna sårades. Bland officerarne föll en kapten *Skryt*. Denne Skryt trodde, att ingen kunde komma vare sig besättningen vid Öronporten eller Diabolus' hjärta att vackla. Vid hans sida föll en kapten *Trygg*; denne Trygg brukade säga, att de blinda och 2 Sam. 5: 6. lama i Människosjälens voro i stånd att försvara portarne mot Immanuelns här. Denne kapten Tryggs hufvud klöfs af general Öfverbevisning med ett slagsvärd, när han själf fick de tre såren i munnen.

Utom dessa fanns det ännu en kapten *Skräffel*, en oförvägen sälle, som var höfvidsman öfver ett band, som kastade eldbränder, pilar och död; äfven denne fick vid Ögonporten af general Godt hoppes hand ett dödligt sår i bröstet.

Vidare fanns det en viss herr *Känslig*; denne var dock icke kapten, utan hans kall var blott att uppägga Människosjälens till uppror. En af Boanerges' soldater gaf honom ett sår i ögat och han skulle hafva blifvit nedhuggen af generalen själf, om han icke då räddat sig genom en hastig flykt.

Men jag har aldrig i hela mitt lif sett Jag-Vill så förskräckt; han visste hvarken hit eller dit och några säga, att han äfven fick ett sår i benet och att åtskilliga i Immanuelns här tydligen sett honom halta, när han efteråt gick på muren.

Jag skall icke gifva en fullständig förteckning på alla de soldaters namn, som föllo i staden eller sårades och gjordes till krymplin-

gar; ty när de sågo, att posterna vid Öronporten vacklade och att Ögonporten var nästan fullständigt uppbruten, samt flera af deras kaptener voro dödade, sjönk modet i många Diabolus' tillhängares hjärtan; de föllo äfven för de skott, som utsändes från de gyllene slungorna och nådde ända midt in uti Människosjälen stad.

Bland stadsborna fanns en viss *Älska-ej-Gud*; han var stadsbo men tillhörde Diabolus' tillhängare. Äfven denne fick i Människosjälen ett dödligt sår men han dog icke så snart.

Också herr Elak ro, densamme som kom tillsammans med Diabolus, när denne för första gången försökte intaga Människosjälen, fick ett svårt sår i hufvudet; några säga, att hans hjässa krossats. Så mycket vet jag åtminstone, att han sedermera aldrig var i stånd att företaga sig sådana ogärningar i Människosjälen som han förut gjort. Också gamle Fördom och herr Någonting flydde.

När nu striden var slut, bjöd konungasonen, att den hvita fanan ännu en gång skulle hissas på förskansningen Nåd i sikte för Människosjälen stad för att visa den, att Immanuel ännu hyste barmhärtighet mot den.

Då Diabolus såg den hvita fanan åter hissad och förstod, att det icke var för honom utan för Människosjälen, besluter han sig för ett annat streck, nämligen att se, huruvida Immanuel skulle upphäfva sin belägring och dråga bort mot löfte om bättring. Så går han en kväll, en god stund efter det solen sjunkit, ned till porten och begär att få tala med Immanuel. Denne infann sig genast och Diabolus sade till honom:

”För så vidt du genom din hvita fana antyder, att du fullständigt vill fred och lugn, har jag mött dig för att förkunna för dig, att vi äro redo att sluta striden, om du går in på följande vilkor.”

”Jag vet, att fromhet är din lust och att helighet täckes dig; ja, att det stora slutet på detta krig mot Människosjälen är, att den kommer att blifva en helig boning. Välan, drag bort dina trupper från staden och jag skall bringa Människosjälen under ditt välde.”

”För det första vill jag nedlägga all fiendtlighet mot dig och skall varda villig att blifva din underlydande och tjäna dig i Människosjälen stad liksom jag förut varit din motståndare. Och vidare utlagdt”:

1. Skall jag öfvertala Människosjälen att mottaga dig såsom dess herre; och jag vet, att de icke skola göra det förr än de komma under fund med, att jag är din ståthållare.

GENERALERNA BELÖNAS.

2. Jag skall visa dem, hvaruti de hafva felat och att öfverträdelse står i vägen för lifvet.

3. Jag skall visa dem, att den heliga lag, som de måste omfatta, är just den, mot hvilken de hafva brutit.

4. Jag skall tvinga dem till bättring i enlighet med din lag.

5. För att vidare detta må komma till stånd, skall jag på egen bekostnad anställa ett tillräckligt prästerskap och predikanter i Människosjälens.

6. Du skall som ett tecken på vår underdånighet mot dig årligen mottaga den skatt du anser lämplig att pålägga oss."

Då sade Immanuel till honom: "O du bedragare, huru olika äro dina vägar! Huru ofta har du icke vändt dig hit och dit för att du alltjämt måtte få härska i min Människosjäl, fastän jag, såsom jag förut öppet förklarat för dig, är den rätte arfvingen därtill! Ofta har du framkommit med förslag och detta sista är icke en bit 2 Kor. 11: 14. bättre än de andra. Och enär du är rädd för att misslyckas, i fall du visar dig i din svarta dräkt, har du nu omskapat dig till en ljusens ängel och vill, för att bedraga mig, nu blifva en rättfärdighetens tjänare."

"Men vet nu, o Diabolus, att intet afseende fästes vid dina förslag, ty du kan intet göra annat än bedraga. Du har hvarken samvete inför Gud eller kärlek till Människosjälens; hvarifrån skulle då dessa dina utsagor härleda sig utan från synd och svek? Den som illistigt framkommer med förslag för att bereda deras undergång, som sätta tro därtill, bör man ej lyssna till och ej akta på det han säger. Men om rättfärdighet nu är en sådan prydnad i dina ögon, huru kommer det sig, att slemhet varit det samma för dig? Men detta i förbigående."

"Du talar nu om Människosjälens bättring och att du själf, om jag tillåter det, skall träda i spetsen för denna bättring. Men du vet väl, att den största färdighet en människa kan ådagalägga i fråga om lagen och dess rättfärdighet icke betyder det minsta, då det gäller att borttaga förbannelsen från Människosjälens; ty Människosjälens brytande af en lag, vid hvilken förut Guds förbannelse fästs, under antagande att så skulle ske, kan aldrig försonas genom att sedermera lagen hålles (för att nu ej tala om hvad den bättring har att betyda, för hvilken syndens herre går i spetsen). Du vet, att allt hvad du i fråga härom yttrat, är ingenting annat än svek och bedrägeri, och att detta gäller så väl den första som sista tärning du spelar ut. Många kunna genast igenkänna dig, när du visar dem din bockfot, men få

göra det, när du uppträder förklädd till en ljusens ängel. Men så skall det icke gå med Människosjälén, o Diabolus; ty jag älskar ännu densamma.”

“Dessutom har jag icke kommit för att bringa Människosjälén i slafveri; gjorde jag det, skulle jag vara lik dig; utan jag har kommit för att genom mig och de mina samt mina åtgöranden försona Människosjälén med min fader, fastän den framkallat hans vrede och icke genom lagen kan vinna barmhärtighet.”

“Du talar om stadens underkastelse, men ingen önskar den genom din hand. Jag är sänd af min fader för att själf taga den i besittning och att genom min egen insikt leda den in på en väg, som tackes honom. Jag vill därför äga den själf; jag vill hissa min egen fana midt uti den; jag skall äfven själf regera där med nya lagar, nya ämbetsmän, nya bevekelsegrunder och nya vägar, ja, jag skall rifva ned denna stad och åter uppbygga den och den skall blifva sådan som den aldrig förut varit samt varda hela Universums prydnad.”

När Diabolus hörde detta och märkte, att hela hans bedrägeri var afslöjadt, vardt han förbryllad och ytterligt förlägen; men som han i sig själf ägde källan till all synd, hämd och elakhet mot både Shaddai, hans son och staden Människosjäl, repar han mod så mycket han kan för att börja en ny strid mot den ädle konungasonen Immanuel. Så måste en ny strid föregå Människosjäléns eröfring. Kommen då upp på bärge, I som älsken krigets bardalekar och sen, huru på båda håll ödesdigra slag utdelas, under det att den ene söker att bibehålla, den andre att göra sig till herre öfver Människosjäléns fräjdade stad.

Diabolus drog sig därför tillbaka till den härstyrka, som var förlagd i hjärtat af staden. Äfven Immanuel återvände till lägret och båda rustade sig på olika sätt för att leverera hvarandra batalj.

Diabolus, som var förtviflad öfver tanken att ej längre få behålla i sin hand Människosjäléns fräjdade stad, beslöt att så mycket han möjligen kunde (om han eljes nu förmådde något) skada konungasonens här och Människosjäléns fräjdade stad; ty ack, det var icke den tanklösa stadens välfärd utan dess undergång och förstörelse som Diabolus afsåg, såsom vi tillräckligt sett. Därför befallde han sina officerare att när de sågo, att de icke längre kunde hålla staden, göra den så stor skada som möjligt och sönderslita män, kvinnor Mark 9: 26, 27. och barn. “Ty”, sade han, “det är bättre att förstöra platsen och lämna den som en grushög än att den blifver Immanuelns bostad.”

Immanuel åter, som insåg, att hans nästa strid skulle göra honom till herre öfver platsen, utgaf en kunglig befallning till alla sina ge-

neraler, officerare och soldater att de nu skulle visa sig som verkliga krigare mot Diabolus och hans tillhängare, men visa så mycket öfverseende och barmhärtighet som möjligt mot Människosjälens gamla invånare. "Vänd därför", sade den ädle konungasonen, "hetaste sidan af slaget mot Diabolus och hans män."

KAPITEL V.

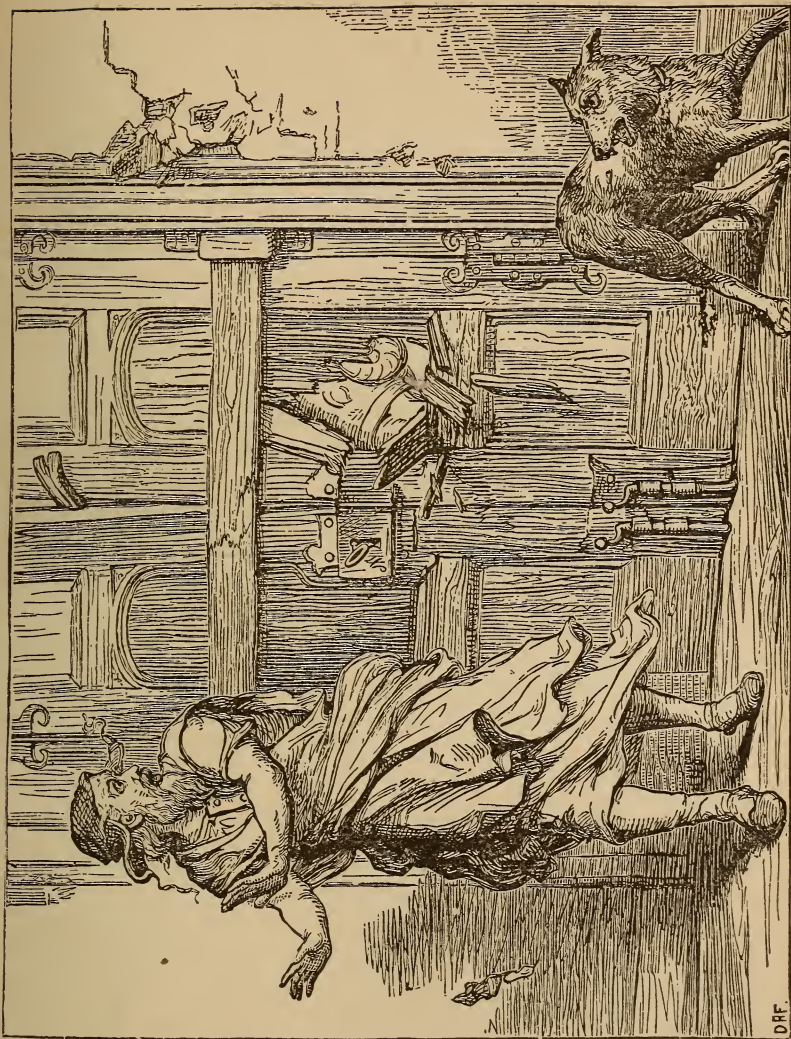
INTAGANDET OCH DESS FÖLJDER.

Anfallet. — Lösen. — Portarne sprängda. — Herr Samvete gripen. — Immanuel marscherar fram. — Diabolus drager sig tillbaka till borgen (hjärtat). — Immanuel tågar in i Människosjälens. — Diabolus bindes, föres i bojar och utdrifves. — Människosjälens invånare fångslas. — Fångarnes böneskrift. — Immanuel lämnar icke något svar till herr Önskar-lefva. — Lofvar herr Önskar-vakna, att han skall öfverväga hans begäran. — Uppmaning till fångarne af herr Tåradt-öga. — Hopp och Fruktan. — Människosjälens ödmjukar sig. — Bekänner sitt uppror och sin synd. — Tecken till pardon och mottagande. — Herr Samvetes proklamation. — General Tro tågar in i borgen. — Goda tidender från Stor glädje.

Å kom dagen, befallning gafs och konungasonens soldater grepo tappert till vapen; hufvudstyrkan riktades såsom förut mot Öron- och Ögonporten. Lösen ljöd: "Människosjälens är vunden!" Så gjorde de ett anfall på staden. Äfven Diabolus gjorde inifrån så starkt motstånd han kunde, med sin hufvudstyrka; och hans befälhafvare och högt uppsatte kämpade en tid ganska förbittradt mot konungasonens här.

Men efter tre eller fyra angrepp af konungasonen och hans ädle höfvidsmän uppbröts Öronporten och de bommar och riglar, hvarmed han skulle hållas säkert stängd för konungasonen, splittrades i tusen bitar. Då lät prinsen trumpeterna ljuda, höfvidsmännen sköto, staden skakades och Diabolus anträdde återtåget till sitt fäste. Nåväl, sedan konungasonens trupper uppbrutit porten, kom han själf dit och ställde sin tron därstädes; äfven planterade han sin fana där på en förskansning, som hans män förut kastat upp för att placera de kraftiga slungorna. Förskansningen kallades *Hör väl*. Där stannade sålunda konungasonen, nämligen nära vid ingången till porten. Han befallde äfven, att de gyllene slungorna skulla spela mot staden, i synnerhet emot borgen, emedan Diabolus tagit sin tillflykt dit för att

REGISTRATOR SAMVETE OROAS.

D.H.F.

söka skydd. Nu ledde från porten gatan rakt fram till herr Samvetes hus, sådant som det befann sig, innan Diabolus intagit staden, och tätt intill huset låg borgen, som Diabolus för en längre tid gjort till sin pinohåla. Därför ränsade höfvidsmännen skyndsamt gatan genom användandet af sina slungor, så att väg upp till stadens hjärta röjdes. Därpå befallde konungasonen, att generalerna Boanerges, Öfverbevisning och Dom skulle skyndsamt marschera upp genom staden till den gamle herrns port. Höfvidsmännen intågade på fullt krigiskt sätt i Människosjälens stad med flygande fanor och kommo fram till herr Samvetes hus hvilket var nästan lika starkt befäst som borgen. De förde äfven med sig murbräckor för att plantera dem mot borgens portar. När de kommit till herr Samvetes hus, klappade de på och begärde inträde. Men den gamle herrn förstod icke till fullo deras afsikter, hvarför han höll sina portar stängda så länge striden varade. När därför Boanerges begärde inträde genom hans portar och ingen svarade, lät han ett slag af murbräckorna falla, hvarvid den gamle herrn började darra och hans hus vackla och skaka. Då kom den gamle registratorn ned till porten och med skälfvande läppar frågade han hvad som stod på. Boanerges svarade: "Vi äro den store Shaddais och hans sons, den välsignade Immanuels, höfvidsmän och anförare och vi äska, att edert hus tages i besittning för vår ädle furstes räkning." Och härvid föll ett annat slag af murbräckan mot porten. Detta kom den gamle mannen att ännu mera darra, dock tordes han icke annat än öppna porten. Då intågade genom den konungasonens trupper under anförande af de tre ofvannämnda höfvidsmännen. Nu låg registratorns hus mycket lägligt för Immanuel, icke allenast därför att det var bygd tätt intill borgen och starkt befäst utan äfven därför, att det var vidsträckt och låg midt emot borgen, där Diabolus nu hade sin håla; ty han var rädd för att komma ut ur sitt fäste. Hvad herr Samvete vidkommer, uppförde sig generalerna mycket reserveradt mot honom; och enär han ännu ej kände till någonting om Immanuels stora planer, visste han icke hvad utgången skulle varda på en början, som ingått med så stort buller. Äfven spred sig hastigt ett rykte i staden att registratorns hus var intaget, hans rum upptagna och hans palats gjordt till stridens medelpunkt; och icke förr hade detta rykte utspridits, innan det lopp från mun till mun. Liksom en snöboll icke minskas genom att rulla, så hade inom en kort tid hela staden klart för sig, att den från konungasonen icke hade annat än undergång att vänta, och orsaken härtill var, att registratorn var rädd och darrade samt att höfvidsmännen be-

tedde sig strängt mot honom. Många kommo dit för att se; men när de med sina egna ögon skådade höfvidsmännen i palatset och huru deras murbräckor föllo mot borgens portar för att nedslå dem, befästes de orubbligt i sin fruktan och vordo alla förbryllade. Och husets herre styrkte dem ännu mera i deras farhågor; ty till hvar och en som kom till honom och talade med honom, yttrade han ingenting annat och ville icke höra talas om annat än att död och undergång nu väntade Människosjälén.

“Ty”, sade den gamle herrn, “I veten alla, att vi alla hafva varit förrädare mot den en gång föraktade men nu fräjdade och segerrike fursten Immanuel; nu har han, som I sen, icke allenast fullständigt belägrat oss utan äfven tillvunnit sig inträde genom våra portar. Dessutom flyr Diabolus för honom och han har, såsom I kunnen se, af mitt hus gjort en garnisonsort mot borgen, där Diabolus uppehåller sig. För min del har jag förbrutit mig mycket och det vore väl om hvar och en blefve förståndig. Jag har förbrutit mig mycket genom att tiga, när jag hade bort tala och genom att låta udda vara jämt, när jag skulle låtit domen hafva sin gång. I sanning, jag har lidit mycket från Diabolus’ sida, därför att jag tagit konung Shaddais lagar i försvar; men ack, hvad betyder det? Skall det kunna försona det uppror och förräderi jag gjort mig skyldig till och fördragit utan motsägelse att värkställas i Människosjäléns stad? Ack, jag darrar vid tanken på hvad som skall varda slutet på denna så förskräckliga och bistra början!”

Under det att nu dessa tappra generaler voro sysselsatta i den gamle registratorns hus, hade general Utförande att göra i andra delar af staden för att tillförsäkra sig bakgatorna och murarne. Han förföljde också ifrigt friherre Jag-Vill och lät honom icke hvila i någon vrå af staden; han eftersatte honom så hårdt, att han skilde honom från hans män, så att Jag-Vill till slut var glad att få gömma sig i en håla. Äfven nedhöggs denne bälde krigare trenne af friherre Jag-Vills officerare; en bland dem var gamle herr Fördom, densamme hvars hufvud sårades i det förra myteriet. Han hade af friherre Jag-Vill utnämnts till väktare vid Öronporten och föll för general Utförandes hand. Det fanns äfven en herr *Ondskefull*. Äfven han var en af friherre Jag-Vills officerare och hade uppsikten öfver de två kanoner, som voro uppställda på krönet af Öronporten. Också denne nedhöggs af general Utförandes hand. Dessutom fanns det en tredje, hvars namn var kapten *Bedrägeri*, en slem sälle, men till hvilken Jag-

Vill satte ganska stort förtroende; också denne föll jämte de andra för general Utförande.

Äfven anställde han ett stort blodbad bland friherre Jag-Vills soldater, dödade många tappra och handfasta samt sårade många som i Diabolus tjänst utvecklade raskhet och värksamhet. Men alla dessa voro Diabolus' soldater; ingen enda af infödingarne i Människosjälen skadades.

Andra krigsbedrifter utfördes likaså af de öfriga höfvidsmännen, såsom vid Ögonporten där generalerna Godt hopp och Kärlek anställde stor förödelse; ty den förre dödade där med egen hand kapten *Blindbock*, som satts till portens väktare. Denne *Blindbock* var anförare för ett tusen man, hvilka stredo med klubbor. General Godt hopp förföljde dem, nedslog många, sårade ännu flere och tvang återstoden att gömma sig i stadens vrår.

Vid denna port befann sig äfven herr Elak ro, om hvilken vi ofvan hört talas. Han var en gammal man och hade ett skägg, som räckte honom ned till midjan. Såsom Diabolus' talare hade han vållat stor skada i Människosjälen stad, hvarför han föll för general Godt hopp's hand.

Hvad skall jag vidare berätta? Diabolus' tillhängare lågo under dessa dagar döda i hvarje vrå och likväl funnos ännu många af dem vid lif i Människosjälen.

Nu kommo den gamle registratorn och borgmästare Förstånd jämte några andra af stadens uppsatte män, nämligen de som visste, att de måste stå och falla med Människosjälen fräjdade stad, en dag tillsammans och efter rådplägning beslöto de enhälligt att uppsätta en böneskrift och afsända den till Immanuel, under det han ännu befann sig vid Människosjälen port. Så uppsatte de en böneskrift till Immanuel och dess hufvudsakliga innehåll var, att de gamle invånarne i Människosjälen nu beklagansvärda stad bekände sin synd, voro bedröfvade öfver att de förtörnat konungasonens majestät och bådo, att han ville spara deras lif.

På denna böneskrift lämnade han icke alls något svar, hvarigenom de vordo ännu mer oroliga. Under hela tiden generalerna uppehölo sig i registratorns hus anföllo de borgens portar med murbräckorna för att nedslå dem. Efter någon tids möda och besvärligt arbete inslogs den port i borgen, som benämndes *Ointaglig*. Han brast i flera stycken och sålunda öppnades vägen upp till det fäste, i hvilket Diabolus vistades. Nu sändes bud ned till Öronporten, där Immanuel fortfarande uppehöll sig, för att underrätta honom om, att en väg

röjts genom Människosjälen borgs port. Men o, huru ljödo ej trumpeterna i konungasonens läger vid denna nyhet, ty nu nalkades kriget mot sitt slut och Människosjälen var nära att befrias!

Därpå uppstod konungasonen från sin plats och tog med sig de krigsmän, som voro lämpligast för det företag han ämnade utföra. Sedermera marscherade han upp genom gatan i Människosjälen till den gamle registratorns hus.

När konungasonen marscherade upp genom staden, var han fullständigt klädd i gyllene rustning och hans fana bars framför honom; men hans anletsdrag voro under hela tiden så bestämda, att folket icke visste, om kärlek eller vrede var att läsa uti dem. När han gick uppför gatan, kommo stadsborna ut ifrån hvarje dörr och kunde icke annat än tjasas af hans härliga skepnad; men de förundrade sig öfver hans bestämda ansiktsuttryck. Han talade till dem mera genom åtbörder än genom ord och småleenden. Men den arma Människosjälen tolkade, såsom alla, hvilka äro försatta i dylik ställning gärna göra, Immanuels beteende mot stadens invånare liksom Josefs bröder uttydde dennes, nämligen i rak motsats till verkliga förhållandet. "Ty", sade de, "om Immanuel älskade oss, skulle han visa det genom ord och sätt för oss; men han gör intetdera, och därför hatar han oss. Om nu Immanuel hatar oss, kommer Människosjälen att nedgöras och staden varder en grushög." De visste med sig, att de öfverträdde hans faders lag och att de mot hans vilja underkastat sig hans fiende Diabolus. De visste äfven, att konungasonen Immanuel kände till allt detta; ty de voro öfvertygade om, att han var en Guds ängel, som kände till allt som finnes på jorden. Detta gjorde, att de funno sin ställning ömkansvärd, och trodde, att den gode konungasonen skulle ödelägga staden.

Och, tänkte de, hvilket tillfälle är lämpligare att göra det än nu, då han håller Människosjälen tyglar i sin hand? Men jag lade särskildt märke till, att invånarne trots allt detta icke kunde annat, nej icke kunde annat än buga och böja sig framför honom; ja, de voro redo att slicka stoftet från hans fötter, när de sågo honom gå fram genom staden. De önskade också tusen sinom tusen gånger, att han ville varda deras furste och blifva deras skydd. Alla talade sins emellan om hans persons skönhet och huru han i fråga om dyrd och tapperhet öfverträffade alla världens store. Men hvad dem själfva beträffade, ville de icke gå ifrån sina uppskrämda föreställningar. Ja, genom sina gärningar fram och åter, liknade Människosjälen en kastad boll eller en sak, som rullar för hvirfvelvinden.

SAMVETE OCH FÖRSTÅND UPPSÄTTA EN BÖNESKRIFT.

När han nu kommit till borgens port, bjöd han Diabolus att visa sig och underkasta sig honom. Men ack, huru obenägen var icke vidundret att visa sig, huru han skalf, huru han kröp, när han likväl måste fram till konungasonen! Därpå slogs Diabolus på Immanuels befallning i bojar, för att han bättre skulle förvaras till den dom, som var bestämd för honom. Men Diabolus uppstod och begärde af Immanuel, att han icke skulle nedkastas i djupet utan få tillåtelse att i frid begifva sig bort från Människosjälen.

När Immanuel gripit honom och slagit honom i fjättrar, förde han honom till torget, där han inför Människosjälen afkläddes den rustning, i hvilken han förut skrutit så mycket. Detta var nu en af Immanuels triumferande handlingar öfver sin fiende; och under tiden jätten afkläddes blåste den härlige konungasonens trumpeter högljudt; äfven höfvidsmännen sköto och soldaterna sjöngo glädjesånger. Därpå uppkallades invånarne i Människosjälen för att betrakta början af Immanuels triumf öfver den, på hvilken de så mycket förlitat sig och öfver hvilken de så mycket skrutit under den tid, då han smickrade dem.

Sedan han sålunda helt och hållet afklädt Diabolus inför Människosjälen och sina anförares ögon, befaller konungasonen, att Ef. 4. Diabolus skulle fjättras vid hans vagnshjul. Han kvarlämnade några af sina trupper under anförande af generalerna Boanerges och Öfverbevisning såsom skydd för borgportarne, för att man skulle kunna sätta sig till motvärn, om någon af dem som hittills följt Diabolus skulle göra ett försök att taga borgen i besittning, och åkte därefter i triumf genom Människosjälen stad ut genom Ögonporten till den slätt, där hans läger var uppslaget.

Men så framt ni ej själfva varit där såsom jag var, kan ni ej tänka, hvilken kanonad ljud i Immanuels läger, när man såg tyrannen bunden af den ädle konungasonens hand och fastbunden vid hans vagnshjul! Man sade: "Han har tagit fångenskapen till fånga och har beröfvat den dess makt och företrädesrättighet. Diabolus är underkufvad genom makten af hans svärd och gjord till föremål för åtlöje." Äfven gemene man, som kommit ned för att åse striden, uppstämde glädjerop och sjöngo så välljudande sånger, att de som bo i de högsta rynderna tvungos öppna sina fönster, sträcka ut Luk. 15: 7—10. sina hufvud och blicka ned för att se orsaken till glädjen.

Äfven de bland stadsborna, som fingo skåda synen, voro därvid liksom försatta mellan himmel och jord. De kunde visserligen icke veta hurudan sakernas utgång skulle blifva för dem, men allting ut-

fördes på så förträffligt sätt, att jag icke kan beskrifva det, och utförandet af sakerna tycktes kasta ett leende ljus fram emot staden, så att invånarnes ögon, hufvuden, hjärtan och själar intogos, under det att de gåfvo akt på Immanuels befallningar.

När så den tappre konungasonen slutat denna del af sin triumf öfver sin fiende Diabolus, utsatte han honom för den största skam och förakt genom att fråntaga honom rättigheten att längre råda öfver Människosjälens. Därpå gick han bort från Immanuel och Math. 12: 43. begaf sig ut på sin slätt för att ärfva de uttorkade platserna i en öken, för att söka ro men icke finna någon.

Nu voro både general Boanerges och general Öfverbevisning män af mycket stort majestät; deras hufvud liknade läjons och deras röst hafvets rytande. De hade fortfarande sitt kvarter i herr Samvetes hus, om hvilket vi förut hafva talat. När sålunda den höge och mäktige konungasonen i fjärran slutat sin triumf öfver Diabolus, hade stadsborna mera tid och tillfälle att taga kännedom om dessa ädla generalers bragder. Men höfvidsmännen injagade genom hela sitt handlingssätt skräck och fasa hos Människosjälens invånare (och man kan vara säker på, att de hade hemlig befallning att göra så), hvarför de höllo staden i en ständig hjärtängslan och kommo stadsborna att betvifla Människosjälens framtida lycka; ja, för en lång tid visste stadsborna ej hvad som menades med lugn eller ro, fred eller hopp.

Icke håller kvarstannade konungasonen längre i Människosjälens stad utan drog bort till sitt kungliga tält i lägret, midt ibland sin faders trupper. Vid läglig tid skickade han särskilda befallningar till general Boanerges att sammankalla alla invånarne i Människosjälens till borggården och i allas åsyn tillfångataga borgmästare Förstånd, herr Samvete och den beryktade friherre Jag-Vill samt kasta alla tre i fängelse. De skulle hållas under sträng bevakning, till dess hans vilja rörande dem vardt vidare känd. När generalerna fullgjorde denna befallning, ökades ej litet skräcken i Människosjälens, ty nu insågo invånarne, att deras förra farhågor rörande Människosjälens undergång bekräftades. Mäst förskräckte det deras själar och sinnen, hvilken död de skulle komma att dö och huru länge de skulle hålla på att dö; ja, de räddes för att Immanuel skulle befalla dem alla till djupet, det ställe som fursten Diabolus fruktade, ty de visste, att de förtjänat det. Också oroade dem mycket tanken på att i åsyn af hela staden och under öppet visadt misshag dö för svärdet genom en så god och helig furstes hand. Likaledes vållade dem de män, som kastats i fängelse, stort bekymmer, ty de trodde, att om dödsdomen ginge i fullbordan

DIABOLUS DESEGRAD,

på dylika personer, skulle detta vara endast början till Människosjälen stads undergång. Därför hade man ingenting annat att göra än att tillsammans med de fängslade uppsätta en böneskrift till konungasonen och skicka den till Immanuel genom en viss herr *Önskar-lefva's* hand. Så drog han bort och kom till konungasonens läger samt framräckte sin böneskrift, hvars hufvudinnehall var följande:

“Store och underbare härskare, segrare öfver Diabolus och eröfrare af Människosjälen stad — vi ömkansvärda invånare i detta olyckliga samhälle bedja ödmjukt, att vi måtte finna nåd inför din åsyn och att du icke kommer i håg våra förra öfverträdelser eller vår stads stora synder utan att du måtte spara oss i enlighet med din stora barmhärtighet och låta oss icke dö utan lefva i din åsyn. Då skola vi vara villiga att blifva dina tjänare och skola, om dig så täckes, hämta vår föda under ditt bord. Amen.”

Så kom ansökaren som sagdt till konungasonen med sin böneskrift. Fursten tog denna ur hans hand men skickade honom bort under tystnad. Häröfver sörjde Människosjälen invånare, men emedan de visste, att de icke hade annat att välja mellan än att bönfalla eller dö, höllo de en ny rådplägning och afsände en ny böneskrift, hvilken både till form och innehåll mycket liknade den förra.

Men sedan denna böneskrift uppsatts, var nästa fråga: Af hvem skulle den framlämnas? De ville nämligen icke sända den med den samme som öfverräckt den förra, emedan de trodde, att konungasonen stött sig öfver det sätt, hvarpå denne framlämnat den. De försökte därför att få general Öfverbevisning att taga den med sig, men denne förklarade, att han hvarken vågade eller ville bönfalla hos Immanuel för förrädare eller uppträda såsom upprorsmakares advokat inför konungasonen. “Trots allt detta”, sade han, “är min furste god och ni måste vedervåga att afskicka er skrift med någon från eder stad, förutsatt att han kommer med ett rep om sin hals och endast anropar om barmhärtighet.”

Nåväl, de drogo trots sin fruktan så långt ut på tiden de kunde och längre än som var nyttigt; men till slut vardt fruktan dem öfvermäktig, hvarför de beslöto skicka böneskriften med herr *Önskar-vakna*, hvilken de eftersände. Han bodde i en mycket oansenlig koja i Människosjälen och kom ut vid sina grannars uppmaning. Dessa berättade honom, hvad de hade gjort rörande böneskriften och att deras önskan vore, att han skulle taga den med sig för att öfverlämna den till konungasonen.

Då sade herr *Önskar-vakna*: “Hvarför skulle jag icke göra det bästa jag kan för att rädda en så fräjdad stad som Människosjälen från förtjänt undergång?” De lämnade därför böneskriften till ho-

nom, sade honom, huru han skulle hänvända sig till konungasonen och önskade honom välsignelse. Så kommer han liksom den förste till konungasonens tält och begär att få tala med hans majestät. Hans ord framfördes till Immanuel och fursten gick ut till mannen. När herr Önskar-vakna fick se honom, föll han på sitt ansikte till jorden och utropade: "O att Människosjälens måtte få lefva inför dig!" och härmed öfverräckte han böneskriften. När konungasonen läst denna, vände han sig bort en stund och grät, men betvang sig sedermera och vände sig åter till mannen, hvilken under hela tiden låg ropande framför hans fötter, liksom till den förste, samt sade till honom: "Gå hem till din stad; jag skall öfvertänka din begäran."

Nu kan ni väl föreställa er, att invånarne i Människosjälens, som sändt honom och som sväfvade i stor ångest, att deras sista böneskrift skulle afslås, endast kunde under stark sinnesrörelse kasta långa blickar för att se hvad som skulle blifva af deras böneskrift. Till sist sågo de sitt sändebud komma tillbaka. När han hunnit in i staden, frågade de honom hur det gått, hvad Immanuel sagt och hvad det blifvit af hans böneskrift. Men han svarade dem, att han icke skulle yttra något, innan han kommit till borgmästarens, friherre Jag-Vills och registratorns fängelse. Så gick han fram till fängelset, där Människosjälens män lågo bundna. Men ack, hvilken folkhop flockade sig ej tillsammans för att höra hvad budbäraren sade. När han nu kommit fram och visat sig i porten till fängelset, vardt borgmästaren blek som ett lärft; äfven registratorn började darra. Men de frågade och sade: "Berätta för oss, gode herre, hvad den store konungasonen sade till er?" Då svarade herr Önskar-vakna: "När jag kom till furstens tält, ropade jag och han kom fram. Så föll jag i stoftet till hans fötter och framräckte till honom min böneskrift, ty storheten af hans person och härligheten af hans anletsdrag gjorde, att jag ej kunde stå på mina ben. När han nu mottog böneskriften, utropade jag: "O att Människosjälens måtte få lefva inför dig!" När han nu en stund sett deri, vände han sig om och sade till mig: "Gå hem till din stad; jag skall öfvertänka din begäran." Sändebudet tillade ytterligare: "Konungasonen, till hvilken I sändt mig, är så fager och härlig, att hvar och en som ser honom måste både älska och frukta honom. Jag för min del kan endast göra detsamma; men jag vet icke hvad slutet på dessa saker skall blifva."

Vid detta svar voro alla tvehågsne, både de i fängelset och de som följt sändebudet dit för att höra nyheten; ej häller visste de på hvad sätt de skulle tyda de ord fursten sagt. Sedan nu fängelset var kvitt

tilloppet af folkmassan, började fångarne sins emellan utlägga Immanuelns ord. Borgmästaren sade, att det icke bådade ondt, Jag-Vill sade att det var mycket hotande och registratorn, att det vore ett dödsbud. De som stodo utanför kunde icke tydligt höra hvad fångarne sade, men några af dem uppsnappade en bit af en mening, andra en annan; några togo fasta på hvad budbäraren sagt, andra på fångarnes omdöme därom, så att ingen fick saken riktigt klart för sig. Men ni kan icke föreställa er, hur dessa människor stimmade och hvilken villervalla nu rådde i Människosjälén.

Ty genast man hört något sprang man omkring i staden; den ene skrek en sak, den andre raka motsatsen därtill. Och båda voro lifligt öfvertygade om, att de talade sanning, ty de hade, sade de, med egna öron hört hvad som yttrats och kunde därför icke hafva misstagit sig. En sade: "Vi komma alla att dödas", en annan: "Vi komma alla att få nåd", en tredje, att konungasonen icke ville hafva något att skaffa med Människosjälén, och den fjärde, att fångarne skulle plötsligt af-rättas. Och som jag sagt höll hvar och en på, att hans utsago var den rätta och alla de andras oriktiga. Därför hade nu Människosjälén besvär på besvär och ingen visste, hvar han skulle sätta sin fot; ty om en gick ut och fick höra grannen yttra sin mening, kunde man vara säker på att den förres åsikt var alldeles motsatt och båda höllo på, att de talade sanning. Några af dem hade kommit till den slutsatsen, att konungasonen ämnade låta Människosjälén springa öfver klingan. Och nu började det blifva mörkt, hvarför den arma Människosjälén befann sig i dyster ångest hela natten intill morgonen.

Men så vidt jag kunnat förstå af de bästa upplysningar jag lyckats inhämta kom detta oväsen af registratorns ord, när han sade, att enligt hans omdöme vore konungasonens svar det samma som ett dödsbud. Detta spred sig som en löpeld genom staden och började sätta Människosjälén i förskräckelse, ty Människosjälén ansåg i forna tider herr registratorn vara en siare och att hans utsago var lika god som de bästa profeters. Sålunda växte Människosjäléns fruktan.

Och nu började de känna följderna af sitt halsstarriga uppror och olagliga motstånd mot sin konungason. Jag säger, att de började känna följderna däraf genom fruktan för straff, hvilken nu öfverväldigade dem. Och hvem intages mera af det förra än den som i yttersta grad gjort sig förtjänt af det senare, nämligen anföraren för Människosjäléns stad?

För att uttrycka mig kort: när den första förskräckelsen något lagt sig och fångarne hämtat sig något, repade de en smula mod och

började tänka på att bönfälla konungasonen om, att de måtte skonas till lifvet. Så uppsatte de en tredje böneskrift, hvars hufvudsakliga innehåll var följande:

Prins Immanuel den store, all världens herre och barmhärtighetens mästare — vi, din arma, brottsliga, ömkansvärda och döende Människosjälen stad, bekänner inför ditt stora och ärorika majestät, att vi hafva syndat emot din fader och dig och äro icke längre värdiga att kallas din Människosjäl utan snarare att nedkastas i afgrunden. Om du vill slå oss, hafva vi förtjänat det. Om du vill döma oss till djupet, kunna vi icke säga annat än att du är rättvis. Vi kunna icke beklaga oss, hvad du än gör och huru du än kommer att bete dig mot oss. Men ack, låt barmhärtighet råda och låt den utsträckas till oss! O, låt barmhärtighet vederfaras oss och föra oss från våra öfverträdelser och vi skola sjunga om din barmhärtighet och om din dom! Amen.

När denna böneskrift uppsatts, beslöt man, att den liksom den föregående skulle sändas till konungasonen; men hvem skulle framföra den? det var frågan. Några sade: "Låt den som förra gången gjorde det, äfven nu få samma uppdrag", men andra ansågo det icke vara klokt, emedan han icke lyckats bättre. Nu fanns det en gammal man i staden vid namn herr *God gärning* — en man som endast bar detta namn men icke hade någonting, som motsvarade det samma. Några yrkade nu, att han skulle afsändas, men registratorn motsatte sig af all makt detta förslag. "Ty", sade han, "vi äro nu i behof af och ropa efter barmhärtighet; att därför afsända vår böneskrift genom en man med detta namn är det samma som att döda den. Skulle vi antaga herr *God gärning* till budbärare, när vår böneskrift ropar efter barmhärtighet?"

"Dessutom", tillade den gamle herrn, "om nu konungasonen, när han mottager böneskriften, frågar honom efter hans namn och han naturligtvis måste svara: "Gamle *God gärning*", hvad skall då Immanuel yttra utan: "Ja så, lefver gamle *God gärning* ännu i Människosjälen; låt då gamle *God gärning* rädda er ur eder svåra belägenhet." Och om han säger så, är jag säker på, att vi äro förlorade, ty icke tusentals goda gärningar kunna frälsa Människosjälen."

Efter det att sålunda registratorn anfört skäl, hvarför gamle *God gärning* icke borde afsändas till Immanuel med böneskriften, motsatte sig återstoden af fångarne och de mäst framstående i Människosjälen det. Således lades gamle *God gärning* afsides och de öfverenskommo att åter skicka herr *Önskar-vakna*. Så sände de bud efter honom och tillkännagåfvo sin önskan, att han för andra gången måtte framlämna deras böneskrift till konungasonen. Han förklarade sig genast villig därtill. Men de uppmanade honom att icke på något sätt genom ord

ÖNSKAR-VAKNA OCH TÅRADT-ÖGA FÖRES INFÖR FURSTEN.

eller beteende stöta konungasonen; "ty om du gör så, skall du endast bringa Människosjälén i ytterligare fördärf", sade de.

När nu herr Önskar-vakna såg, att han måste åtaga sig detta uppdrag, bönföll han dem, att de måtte tillåta, att herr *Tåradt-öga* skulle få resa med honom. Nu var denne herr *Tåradt-öga* nära granne till herr Önskar-vakna — en stackars man och af nedbrutet sinnelag men en som kunde tala bra, när det gällde öfverlämna en böneskrift, på grund hvaraf de tilläto, att han fick göra den förre sällskap. Så rustade de sig till affärden: herr Önskar-vakna satte ett rep kring sin hals och herr *Tåradt-öga* gick och vred sina händer. Därpå gingo de till konungasonens tält.

När de nu kommo med en böneskrift för tredje gången, voro de icke utan fruktan för att de genom att komma så ofta skulle falla besvärliga för konungasonen. När de därför kommit till dörren af hans tält, höllo de först ett försvarstal för sig själfva och för att de genom sina trägna besök störde Immanuel; de sade, att de icke kommit dit i dag, därför att de tyckte om att höra sig själfve tala, utan emedan nödvändigheten tvang dem att komma till hans majestät. De sade, att de hvarken dag eller natt fingo någon ro för de öfverträdelser, hvilka de gjort sig skyldiga till mot Shaddai och hans son Immanuel. De trodde också, att något mindre skickligt uppförande från herr Önskar-vaknas sida gången förut ingifvit hans höghet afsmak och därigenom vållat, att sändebudet återkommit tomhändt och utan ynnest från en så nådig furste.

När de hållit detta försvarstal, kastade sig herr Önskar-vakna liksom gången förut ned till marken framför den mäktige furstens fötter, sägande: "O, måtte Människosjälén få lefva inför dig!" och härmed öfverräckte han böneskriften. Sedan konungasonen läst denna, gick han liksom förra gången åt sidan en stund och när han kommit tillbaka till det ställe, hvarst den bönfällande låg på marken, frågade han honom, hvad han hette och hvilken ställning han innehade i Människosjälén, eftersom han framför alla de öfriga däri skickats till honom i detta ärende. Då sade mannen till konungasonen: "Ack, eders höghet, vredgas icke, men hvarför frågar du efter namnet på en sådan död hund som jag? Gå förbi detta, beder jag dig, och fäst dig icke vid hvem jag är, emedan du ju väl vet, hvilket stort afstånd det är mellan mig och dig. Hvarför stadsborna valde mig att sändas till eders höghet i detta ärende, veta de själfva bäst; men icke kan det vara på grund af att de trodde, att jag skulle finna ynnest inför eders höghet. För min del hyser jag ingen kärlek till mig själf och hvem

skulle väl då älska mig? Likväl vill jag lefva och önskar, att mina grannar också måtte göra det. Och emedan både de och jag själf hafva gjort oss skyldiga till stora öfverträdelse, hafva de sändt mig och därför har jag kommit i deras namn för att bedja eders höghet om barmhärtighet. Låt dig sålunda bevekas till nåd men spörj icke hvem din tjänare är.”

Då sade konungasonen: “Och hvem är han som blifvit din följeslagare i detta så viktiga uppdrag?” Så berättade herr Önskar-vakna för Immanuel, att det var en fattig granne till honom och en af hans närmaste umgängesvännen. “Och hans namn”, tillade han, “är — måtte det täckas eders härlighet — Tåradt-öga, från Människosjälens stad. Jag vet, att det finnes många med detta namn, som icke motsvara det, men jag hoppas, att eders höghet icke måtte taga anstöt af, att jag tagit min granne med mig.”

Då föll Tåradt-öga med sitt anlete till jorden och ursäktade sig inför fursten, därför att han följt med sin granne, på följande sätt:

“Ack, eders höghet, hvad jag är vet jag icke själf och icke håller om mitt namn är skenbart eller värkligt, i synnerhet när jag börjar tänka på, att detta namn gafs mig, emedan herr *Änger* var min fader. Goda män hafva ofta elaka barn och den uppriktige aflar ofta skrymtare. Min moder kallade mig också redan i vaggan med detta namn, men om det ägde rum på grund af min lätthet att gråta eller mitt hjärtas vekhet, kan jag icke säga. Jag ser smuts i mina tårar och drägg på botten af mina böner. Men jag beder dig (och under hela tiden grät mannen) att du icke måtte komma i håg våra öfverträdelse, ej håller taga anstöt af dina tjänares oskicklighet utan nådigt öfverse med Människosjälens synd och icke längre förhålla den glansen af din barmhärtighet.”

Efter denna bön stego de upp och stodo båda darrande inför honom, medan han talade till dem sålunda:

“Människosjälens stad har gjort ett svårt uppror mot min fader, därigenom att de hafva afsatt honom från hans konungadöme och valt till styresman en lögnare, mördare och stråtröfvare. Ty denne Diabolus, eder inkräktare, som I en gång skattaden så högt, gjorde uppror mot min fader och mig just i själfva vårt palats och vid vårt hof, tänkande att själf blifva furste och konung. Men sedan han i tid upptäckts och för sin slemhets skull kastats i bojor och nedstörtats i afgrunden jämte sitt anhang, erbjöd han sig åt er och I hafven mottagit honom.”

“Nu är detta och har sedan lång tid varit en grof förolämpning

mot min fader; därför skickade min fader till er en mäktig här för att återföra er till lydnad. Men I veten, huru dessa män, deras anförare och deras råd blifvit uppskattade af er och hvad de från eder sida finga mottaga. I gjorden uppror mot dem, I tillslöten edra portar för dem, I anfölln dem och kämpade för Diabolus mot dem. Så skickade de bud till min fader med anhållan om förstärkning af stridskrafterna och jag har jämte mina krigare kommit för att underkufva er. Men såsom I hafven behandlat tjänarne, så hafven I ock behandlat deras herre. I resten er fiendtligt mot mig, I stängden edra portar för mig, I gjorden edra öron döfva för mig och motstoden mig så länge I kunden; men nu har jag genom vapenmakt besegrat er. Ropaden I om barmhärtighet så länge I hoppadens kunna öfvervinna mig? Men nu när jag intagit staden, ropen I; hvarför ropaden Licke, när nådens hvita fana, rättfärdighetens röda fana och det hotande utförandets svarta fana hissades för att drifva er därtill? Nu har jag besegrat eder Diabolus, och I kommen till mig för att finna ynnest; men hvarför hulpen I mig icke mot den mäktige? Likväl vill jag taga eder böneskrift i öfvervägande och skall gifva er det svar, som anstår min uppsatta ställning.”

“Gån bort och bjuden generalerna Boanerges och Öfverbevisning att i morgon föra ut fångarne till mig i lägret och sägen till generalerna Dom och Utförande: “Kvarstannen i Människosjälen och sörjen noga för att allt varder lugnt i Människosjälen, till dess I vidare fån höra af mig.” Och vid dessa ord vände han sig bort från dem och gick åter in i sitt kungliga tält.

Sedan nu öfverlämnarne af böneskriften mottagit detta svar från konungasonen, återvände de liksom förra gången till staden. Men de hade icke vandrat långt, förrän tankar började uppstå i deras själ om att likväl ingen nåd för Människosjälen vore att motse från konungasonen. Så gingo de till det ställe, där fångarne lågo bundna, men deras betraktelser om hvad det skulle blifva af Människosjälen hade så upprört dem, att när de kommit till dem som sändt dem, kunde de knappast framföra sitt budskap.

Men när de till sist kommo till stadens portar (där nu stadsborna ifrigt väntade deras återkomst), huru många mötte ej då dem för att få reda på, hvad svar de fått på sin böneskrift. De ropade till sändebuden: “Hvad nytt från konungasonen? Hvad har Immanuel sagt?” Men sändebuden svarade, att de måste först begifva sig upp till fängelset och där framföra sitt budskap. Så gingo de bort till fängelset med en stor folkhop tätt efter sig. När de nu kommit fram till fän-

gelseporten, berättade de första delen af Immanuels tal för fångarne, nämligen huru han omnämnt deras uppstudsighet mot hans fader och honom själf, och huru de slutit sig till Diabolus, stridit för honom, lyssnat till honom och låtit sig regera af honom, under det att de föraktat Immanuel och hans män. Härvid vordo fångarne hvita i synen, men sändebuden fortsatte och sade: "Han, konungasonen, tillade, att han ville taga eder böneskrift i öfvervägande och lämna er ett sådant svar, som vore förenligt med hans högt uppsatta ställning." Och just när dessa ord uttalades, suckade herr Tåradt-öga högt. Härvid slogos alla af missmod och visste icke hvad de skulle säga; fruktan grep dem äfven med underbar makt och döden tycktes sitta på någras ögonbryn. Nu fanns det i hopen en betydande, skarpsinnig man, fast af låg samhällsställning; hans namn var gamle *Frågvis*. Denne man sporde öfverlämnarne af böneskriften, om de till punkt och pricka omtalat allt hvad Immanuel sagt. De svarade: "Nej, visst icke." Då återtog Frågvis: "Det trodde jag också i sanning. Sägen hvad han mera yttrat till er." Då gjorde de en stunds uppehåll, men till sist kom allt fram, och de svarade: "Konungasonen bjöd oss befalla generalerna Boanerges och Öfverbevisning att föra fångarne ut till honom i morgon och generalerna Dom och Utförande, att de skulle vakta borgen och staden, till dess de fingo höra ytterligare från honom." De berättade äfven, att när konungasonen befallt dem att göra det, vände han dem ryggen och gick in i sitt kungliga tält.

Men ack, huru kom icke denna berättelse och i synnerhet dess sista del deras hjärtan att brista, när de fingo veta, att fångarne måste gå ut till lägret! Med en röst upphofvo de därför ett skri, som nådde till himmelen. Sedan beredde sig hvar och en af de tre fångarne till att dö och registratorn sade till dem: "Det var just detta jag fruktade", ty de höllo före att i morgon, när solen gick ned, skulle de kastas ut ur världen. Hela staden talade också icke om något annat än att dess invånare måste i tur och ordning få dricka ur samma bägare. Därför tillbragte Människosjälén denna natt i sorg och klädde sig i säck och aska. Äfven fångarne klädde sig, när tiden var kommen för dem att gå fram till konungasonen, i sorgskrud med rep kring sina hufvud. Alla stadens invånare visade sig också på murarne och hade klädt sig i sorgdräkt, törhända i afsikt att konungasonen skulle genom åsynen därpå röras till medlidande. Men ack, huru bekymrade voro nu ej krångelmakarne som bodde i Människosjäléns stad! De sprungo af och an genom gatorna i stora flockar och skreko därvid,

en på ett sätt, en annan på ett annat, till ytterligare förskräckelse för Människosjälén.

Välan, tiden är kommen, då fångarne måste gå fram till lägret och visa sig inför konungasonen. Och på följande sätt gingo de: general Boanerges gick med en afdelning framför dem och general Öfverbevisning med en annan bakom dem. Mellan dem gingo fångarne, bundna i kedjor. På detta sätt, säger jag, gingo fångarne i midten och truppafdelningarne gingo framom och bakefter med flygande fanor, under det att fångarne voro mycket nedslagna till sinnes.

Eller för att tala i enskildheter: fångarne gingo alla ned sörjande; de hade slagit rep kring sina lemmar; under det de gingo, slog de sig för sitt bröst men vågade icke upplyfta sina ögon mot himmelen. Sålunda gingo de ut genom Människosjäléns port, till dess de kommo midt in bland konungasonens här, hvars stolta anblick slog dem högeligen med häpnad. Nu kunde de icke håller hålla sig tysta utan ropade högljudt: "O, olyckliga människor! O, olyckliga invånare i Människosjälén!" Deras hojor blandade sina sorgliga toner med fångarnes skri och gjorde ljudet ännu mera jämmerligt.

När de så kommit till dörren af konungasonens tält, kastade de sig till jorden; därpå gick en in och underrättade sin herre, att fångarne kommit dit. Då besteg konungasonen sin tron och lät skicka in fångarne; när de gingo fram för honom, darrade de och betäckte äfven sitt ansikte med blygsel. När de nu kommo nära intill den plats, hvarest han satt, kastade de sig ned framför honom. Då sade konungasonen till general Boanerges: "Bjud fångarne stå upp!" Då stodo de darrande inför honom och han sade: "Ären I de män som tillföre varit Shaddais tjänare?" De sade: "Ja, herre, ja." Då återtog konungasonen: "Ären I de män, som själfve tillåten er att fördärfvas och bestickas af den afskyvärde Diabolus?" De svarade: "Vi gjorde mer än tiliäto oss det, herre, ty vi utsågo honom af vår egen fria vilja." Konungasonen sporde vidare: "Skullen I hafva varit nöjda, om eder trældom varat så länge I lefvat?" Då svarade fångarne: "Ja, herre, ja; ty hans vägar täcktes vårt kött och vi hade blifvit främmande för en bättre ställning." "Och önskaden I", fortsatte han, "när jag ryckte fram mot Människosjäléns stad, icke hjärtligt, att jag ej skulle kunna besegra er?" — "Jo, herre, jo", svarade de. Då sade konungasonen: "Och hvad straff tron I, att I förtjänat af min hand för dessa och andra stora och svåra synder?" De svarade: "Både döden och afgrunden, herre; vi hafva icke förtjänat mindre." Han frågade vidare, om de hade någonting att säga till sig själfva, hvarför

den dom, som de själfve förklarar sig hafva förtjänat, icke skulle drabba dem. De svarade: "Vi kunna icke svara någonting, herre: du är rättfärdig, ty vi hafva syndat." Nu återtog konungasonen: "Hvad betyder dessa rep kring edra hufvud?" Fångarne svarade: "Dessa rep äro för att binda oss med, när vi skola föras till afrättsplat- Ordspr. 5: 22. sen, såvida icke barmhärtighet täckes dig." Så sporde han vidare, om alla invånare i Människosjälens stad vore af samma åsikt som de. De svarade: "Alla, som äro infödda, herre; men hvad vidkommer Diabolus' tillhängare, som kommo in i vår stad, när tyrannen tog herraväldet öfver den, kunna vi icke säga någonting."

Därpå befallde konungasonen, att en härold skulle tillkallas och att han skulle midt i Immanuels läger förkunna med trumpetstöt, att fursten, Shaddais son, i sin faders namn och till sin faders ära fullständigt besegrat och eröfrat Människosjälens stad, och att fångarne skulle följa honom och säga Amen. Det gjordes såsom han befallt. Och genast började musiken från de öfre regionerna att ljuda melodiskt, generalerna i lägret sköto och soldaterna sjöngo triumfsånger till konungasonens ära. Fanorna vajade i vinden, och stor glädje rådde öfverallt, utom i hjärtat på fångarne från Människosjälens stad.

Därefter bjöd konungasonen åter fångarne att komma och ställa sig inför honom; och de kommo och stodo darrande. Och han sade till dem: "Synderna, öfverträdelserna och orättvisorna, som I, jämte hela Människosjälens stad, tid efter annan begått mot min fader och mig, har jag fullmakt och befallning från min fader att förlåta Människosjälens stad och jag förlåter den följaktligen." Och sedan han sagt detta, gaf han dem en på pergament skrifven och med sju insegel försedd allmän förlåtelseakt och bjöd borgmästaren, friherre Jag-Vill och registratorn att förkunna och tillse, att den vardt förkunnad nästa dag vid soluppgången för hela Människosjälens stad.

Dessutom tog konungasonen af fångarne deras sorgdräkt och gaf dem fågring i stället för aska, glädjeolja i stället för sorg och Es. 61: 3. lofvets skrud i stället för sinnets betryckthet.

Därefter gaf han hvar och en af de tre juveler af guld och ädla stenar och tog bort deras rep samt hängde guldkedjor kring deras halsar och ringar i deras öron. När nu fångarne hörde konungasonen Immanuels nådiga ord och betraktade allt som han gjort för dem, höllo de nästan på att förlora medvetandet; ty nåden, barmhärtigheten, förlåtelsen var så plötslig, härlig och stor, att de icke voro i stånd att utan att vackla hålla sig upprätt under den. Ja, friherre Jag-Vill svimmade af, men konungasonen steg fram till honom, tog honom i

FÅNGARNE INFÖR IMMANUEL.

sina eviga armar, omfamnade honom, kysste honom och bjöd honom vara vid godt mod, ty allt skulle ändras i enlighet med hans ord. Äfvenledes kysste och omfamnade och log han mot de två andra, som voro friherre Jag-Vills följeslagare, sägande: "Tagen detta såsom ännu ett tecken på min kärlek, ynnest och medkänsla för er; och jag ålägger er, herr registrator, att i Människosjälen stad berätta, hvad I hafven hört och sett."

Därpå brötos deras bojer i stycken och bortkastades, så att fångarne nu rörde sig obehindradt. Då föllo de till konungasonens fötter och kysste dem samt fuktade dem med sina tårar. Äfven utropade de med hög stämma: "Välsignad vare Herrans härlighet från detta ställe." Så bjödös de att stiga upp och gå till staden samt berätta för Människosjälen hvad konungasonen hade gjort. Han befallde äfven, att en med pipa och trumma skulle gå framför dem och blåsa och slå under hela vägen till Människosjälen stad. Nu uppfylldes hvad de aldrig trott förut, och de hade kommit i besittning af det, som de aldrig förut drömt om.

Konungasonen sände äfven bud efter den ädle höfvidsmannen Tro och befallde, att han och några af hans officerare skulle med flygande fanor marschera in i staden framför de ädla männen från Människosjälen. Han gaf äfven general Tro i uppdrag, att på samma tid som registratorn uppläste den allmänna förlåtelseakten i Människosjälen stad, skulle han med flygande fanor marschera in genom Ögonporten med tiotusen man: därifrån skulle han gå upp genom stadens gator till borgen och taga den i besittning, till dess hans herre kom dit. Han befallde vidare, att han skulle bjuda generalerna Dom och Utförande att lämna fästet till honom, draga sig tillbaka från Människosjälen och skyndsamt återvända till konungasonen i lägret.

Och nu var Människosjälen äfven befriad från den förskräckelse, som de fyra generalerna och deras män spridit kring sig därstädes.

Välan, jag har äfven berättat er, huru fångarne behandlades af den ädle konungasonen Immanuel och huru de sjelfva uppförde sig inför honom, samt huru han återsände dem hem med en framför sig, som var försedd med pipa och trumma. Och nu kan ni tänka er, att stadsborna, som under hela tiden endast väntat att få höra sin dödsdom, icke kunde vara annat än nedslagna och att deras tankar stungo dem som törnen. Och ej håller kunde de hålla sina tankar samlade; under hela tiden blåste de i stor ovisshet för vinden, ja, deras hjärtan liknade en våg, som satts i rörelse genom ett slag från en hand. Men när de till slut kastat mången lång blick öfver Människosjälen murar,

tyckte de sig se några återvända till staden och de tänkte å nyo: "Hvilka manne desse äro?" Till slut skönjde de, att det var fångarne, men ni kan icke föreställa er, huru deras hjärtan uppfylldes af förundran, när de märkte, i hvilket sällskap och med hvilka hedersbetygelser de återsändes hem. De gingo bort till lägret i svarta kläder men kommo tillbaka till staden i hvita; de gingo bort till lägret i rep men kommo tillbaka i gyllene kedjor; de gingo bort till lägret med bojor kring fötterna men kommo tillbaka fria från dem; de gingo äfven bort till lägret med döden för ögonen, men kommo tillbaka med försäkran om lif; de gingo bort till lägret med tungt hjärta men kommo tillbaka med en som blåste på pipa och slog trumma framför dem. När de nu hade kommit till Ögonporten, försökte den arma och darrande Människosjälen stad att gifva dem salut, och de tillställde ett sådant skjutande, att anförarne i konungasonens här sprungo upp därvid. Och hvem kan väl klandra de arma människorna därför, sedan deras döda vänner kommit till lif igen? Ty det var för dem att komma till lif ifrån döden, när de sågo Människosjälen stads älste skina i sådan glans. De väntade ingenting annat än bilan och stupstocken; men si! fröjd och glädje, hugnad och tröst och melodiska toner bidade dem och detta var tillräckligt för att göra en sjuk människa frisk.

Es. 33: 24.

När de så kommo upp, hälsade de hvarandra med "Välkommen, välkommen! och välsignad vare han, som har sparat er!" De tillade äfven: "Vi se, att det står väl till med er; men huru kommer det att gå med Människosjälen stad?" — "Och kommer det att gå väl för Människosjälen stad?" sade de. Då svarade dem registratorn och borgmästaren: "Ack, tidender, glada tidender och goda tidender bringa vi den arma Människosjälen." Då gafvo de ånyo en kanonsalut, som kom jorden att darra. Därefter frågade de mera i enskildheter efter huru det stod till i lägret och hvilket budskap de medförde från Immanuel till staden. Så berättade de för dem allt hvad som händt dem i lägret och allt hvad konungasonen gjort dem. Detta kom Människosjälen att förundra sig öfver Immanuels visdom och nåd. Därpå berättade de för dem, hvad de från hans hand mottagit för hela Människosjälen stad, och registratorn sammanfattade det i dessa ord: "Förlåtelse, förlåtelse, förlåtelse för Människosjälen! Människosjälen skall få veta det i morgon!" Därefter befallde han, och de gingo och uppmanade Människosjälen att möta i morgon på torgplatsen, för att den därstädes skulle få höra förlåtelseakten uppläsas.

Men man kan icke föreställa sig, hvilken förändring och omstört-

GLÄDJE I IMMANUELS LÄGER.

ning denna vink framkallade i Människosjälen. Ingen människa i Människosjälen kunde den natten sofva af glädje; i hvarje hus rådde fröjd och sång, musik och skämt; man endast talade om och hörde på Människosjälen sällhet, och innebörden af alla deras sånger var: "Ack, mera om detta vid soluppgången. Mera om detta i morgon!" "Hvem kunde tänka sig i går", sade en, "att denna dag skulle blifva en sådan glädjedag för oss. Och hvem kunde tänka sig, när han såg fångarne vandra bort i järn, att de skulle återvända i gyllene kedjor. Ja, de som dömde sig själfva, när de gingo bort för att dömas af sin domare, frikändes af hans mun, icke därför att de voro skyldiga, utan på grund af konungasonens barmhärtighet och sändes hem med pipa och trumma. Plägar man visa förrädare slik ynnest? Nej, detta utmärker endast Shaddai och Immanuel, hans son."

Nu grydde morgonen hastigt, hvarför borgmästaren, friherre Jag-Vill och herr registratörn gingo ned till torget på den tid konungasonen bestämt. Där väntade stadsborna dem och när de kommo dit, voro de iklädda den härliga dräkt konungasonen skänkt dem dagen förut, och hela gatan upplystes af den glans de spredo kring sig. Så gingo borgmästaren, registratörn och friherre Jag-Vill ned till Munporten, som låg i ena ändan af torget och hvarest man sedan gamla tider plägat tala till folket. Dit gingo de därför i sina skrudar och trumslagarne vandrade framför dem. Nu var folkets begär att få reda på hela saken mycket stort.

Så reste sig registratörn och sedan han först med handen vinkat tystnad uppläste han med hög stämma förlåtelseakten. Men när han kom till dessa ord: "Herren, Herren Gud, nådig och barm-^{2 Mos. 34;} hertig, som förlåter orättfärdighet, öfverträdelser och syn-^{Mat. 12: 31.} der, förlåter härmed alla slags synder och hädelser", kunde de knappast stå stilla af glädje. Ty ni måste veta, att hvarje särskild mans namn i Människosjälen var förenadt därmed; äfven företedde förlåtelseaktens insegel en vacker syn.

När nu registratörn slutat uppläsandet af förlåtelseakten, rusade stadsborna upp på stadens murar och lupo och sprungo af glädje och bugade sig sju resor med sina ansikten mot Immanuelns tält. De sköto glädjeskott och ropade: "Lefve Immanuel!" Därpå gafs befallning till de unge männen i Människosjälen att de skulle anställa glädjeringning. Så läto de klockorna ringa, folket sjöng och musik hördes från hvarje hus i Människosjälen.

När konungasonen hade sändt hem de tre fångarne från Människosjälen med fröjd, pipa och trumma, befallde han sina generaler

jämte officerarne och soldaterna att vara redo att den morgon, på hvilken registratorn skulle uppläsa förlåtelseakten, visa honom ytterligare hedersbetygelser. När nu morgonen kommit och just när registratorn slutat uppläsningen af förlåtelseakten, befalde Immanuel, att alla trumpeterna skulle blåsa och fanorna hissas, halfva antalet på förskansningen Nåd och andra hälften på förskansningen Rättvisa. Han bjöd också generalerna att visa sig i harnesk och soldaterna att gifva glädjesalut. Icke haller var general Tro tyst på en sådan dag, fastän han befann sig i borgen utan visade sig från höjden af tornet, blåsande i basun, så att det hördes både i Människosjälen och i konungasonens läger.

IMMANUELS TRIUMF.

KAPITEL VI.

KONUNGASONENS INTÅG.

Själens botöfning. — Inbjudningen. — "Vi hafva plats för dig." — Oinskränkta villkor och oinskränkt herravälde. — Kunglig eftergifvenhet. — General Tro ledsagar konungasonen. — Folkets välkomsthälsning. — "Si, din konung kommer!" — Immanuel kvardröjer i Människosjälens. — Immanuels generaler inkvarteras i staden. — Konungasonens besök. — Stora festligheter. — Staden ombygges. — Diabolus' fästen förstöras.

ÅLUNDA har jag visat er det sätt, som Immanuel nyttjade för att återvinna Människosjälens stad från tyrannen Diabolus' makt och hand.

När nu konungasonen uppfyllt de yttre ceremonierna för att be-tyga sin glädje, befallde han återigen, att hans höfvidsmän och sol-dater skulle visa Människosjälens några krigskonster; ögonblickligen rustade de sig till värdet. Men ack, med hvilken hurtighet, snabbhet, färdighet och duktighet visade icke dessa krigare sin skicklighet i krigskonsten inför den nu förvånade Människosjälens stad!

De marscherade och gjorde kontramarscher; de slöto upp till hö-ger och vänster; de ordnade sig i afdelningar och underafdelningar; de sammandrogo sig, vände sig kretsformigt, bildade front och läto än den högra, än den vänstra flygeln utgöra eftertruppen. De gjorde dessutom mycket annat med samma skicklighet och återtogo därpå sin förra ställning, så att de intogo och hänryckte de hjärtan i Männi-skosjälens, som där betraktade dem. Och härtill må läggas, att deras sätt att bära sina rustningar och sköta sina vapen underbart intog Människosjälens och mig.

När denna uppvisning var slut, kom hela Människosjälens stad såsom en man ut till konungasonen i lägret för att tacka honom och lofva honom för hans öfverflödande ynnest samt bedja honom, att det måtte täckas hans nåd att komma till Människosjälens med sina

män och där taga kvarter för alltid. De framförde denna bön på ett mycket ödmjukt sätt och bugade sig sju resor till jorden framför honom. Då sade han: "All frid vare eder!" Så gingo stadsborna fram till honom och vidrörde med händerna toppen af hans gyllene spira, och de sade: "O, om konungasonen Immanuel med sina generaler och krigare ville för alltid dväljas i Människosjälens och om hans murbräckor och slungor ställdes där för att nyttjas och brukas af konungasonen, till styrka och hjälp för Människosjälens." "Ty", sade de, "vi hafva plats för dig, vi hafva plats för dina män, vi hafva äfven plats för dina vapen och plats för att hysa dina vagnar. Gör det, Immanuel, och du skall vara konung och höfvidsman i Människosjälens för alltid. Ja, styr du också i enlighet med din själs önskningsar och gör dina generaler och krigare till styresmän och furstar, och vi skola varda dina tjänare och dina lagar skola tjäna oss till rättessnöre."

De tillade äfven och bådö hans majestät att taga saken i öfvervägande; "ty", sade de, "om du efter all den nåd du visat mot oss, din ömkansvärda stad Människosjälens, skulle draga dig själf och dina höfvidsmän ifrån oss, skall Människosjälens dö. Ja", tillade de, "om du, vår älskade Immanuel, skulle öfvergifva oss nu, sedan du gjort oss så mycket godt och visat oss så mycken barmhärtighet, hvad skulle däraf följa annat än att vår glädje skulle blifva som om han aldrig funnits och att våra fiender skulle för andra gången anfalla oss med ännu större raseri än den första? Därför bönfälla vi dig, vår ögonfägnad, och vår arma stads lif och styrka, att du går in på det förslag, som vi nu framställt till vår herre, och kommer och dväljes midt ibland oss och låter oss vara ditt folk. Dessutom, herre, veta vi med säkerhet, att den dag i dag är smyga många Diabolus' tillhängare ännu omkring i Människosjälens stad och de skola åter, om du lämnar oss, förråda oss i Diabolus' händer, och hvem vet, hvilka planer, komplotter och finter de redan hafva uppgjort rörande denna sak. Men vi vilja på inga villkor ånyo falla i hans fruktansvärda händer. Låt det därför täckas dig att taga vårt slott till din vistelseplats och låt de mest framstående människens hus få mottaga dina soldater och deras utrustning."

Då svarade konungasonen: "Om jag kommer till eder stad, viljen I då tillåta mig åklaga det som för mitt hjärta är fientligt mot mig och eder? Och viljen I hjälpa mig i detta mitt företag?"

De svarade: "Vi veta icke, hvad vi skola göra; vi trodde icke, att vi skulle hafva varit sådana förrädare mot Shaddai som vi voro. Hvad skola vi då svara vår herre? Låt honom icke sätta något för

FÖRBEREDELSE TILL INTÅGET.

troende till sina helige; låt konungasonen bo i vår borg och göra vår stad till garnisonsplats; låt honom sätta sina generaler och krigare till höfvidsmän öfver oss; ja, låt honom eröfra oss med sin kärlek och öfvervinna oss med sin nåd och då skall han säkerligen vistas endast hos oss och hjälpa oss såsom han gjorde den morgon, då förlåtelseakten upplästes för oss. Vi skola foga oss efter dig, vår herre och efter dina vägar och lyda ditt ord mot den mäktige.”

“Ännu ett ord och vi hafva slutat samt skola icke besvära vår herre mera. Vi känna icke djupet af din visdom, o furste. Hvem kunde hafva trott, om han endast lyssnade till sitt eget förnuft, att så mycket ljuft vi nu fägna oss af skulle komma af allt det bittra, som vi först finga lida? Men, herre, låt ljus gå förut och låt kärlek komma efter; ja, tag oss vid din hand och led oss genom ditt råd och låt detta alltid finnas bland oss, på det att allting skall varda bra för dina tjenare; och kom till vår Människosjäl och låt den täckas dig. Ja, herre, kom till vår Människosjäl, gör hvad du vill, så att du håller oss från synd och gör oss lämpliga till tjänst för ditt majestät.”

Då sade konungasonen åter till Människosjälen stads innebyggare: “Gån hem och återvänden till edra boningar i frid. Jag skall gärna foga mig efter eder önskan. Jag skall flytta mitt kungliga tält och skall draga mina trupper tillsammans framför Ögonporten i morgon och därefter skall jag marschera in i Människosjälen stad. Jag vill själf taga i besittning eder borg i Människosjälen och sätta mina soldater öfver er; ja, jag vill uträtta sådana saker i Människosjälen, att intet folkslag, intet land eller konungarike under solen skall kunna framvisa något motsvarande.”

Då gifvo invånarne i Människosjälen upp fröjderop och återvände i frid till sina hem; de berättade äfven för fränder och vänner det goda Immanuel lofvat Människosjälen. “Och i morgon”, sade de, “skall han marschera in i vår stad och jämte sina män taga sin bostad i Människosjälen.”

Därpå gingo inbyggarna i Människosjälen stad skyndsamt ut i lundar och på ängar för att plocka trädgrenar och blommor, hvilka de skulle kasta på gatorna, när fursten, Shaddais son, drog fram på dem. De gjorde äfven guirlander och andra blomsterprydnader för att beteckna, huru glada de voro och skulle blifva öfver att få mottaga sin Immanuel i Människosjälen; ja, de strödde gatan full alldeles från Ögonporten till porten af borgen, i hvilken konungasonen skulle bo. De förberedde sig äfven till hans ankomst med all den musik,

som kunde anskaffas i Människosjälens och hvars uppdrag var att spela framför slottet, hans bostad.

När så tiden nalkades, närmade han sig Människosjälens och dess portar öppnades för honom; äfven de älskade i Människosjälens mötte honom för att bringa honom tusen välkomsthälsningar. Därpå steg han fram och inträdde i Människosjälens, han och alla hans undersåtar. De älskade i Människosjälens gingo dansande framför honom, till dess han kom till borgens portar. Och på följande sätt färdades han upp dit: han var klädd i gyllene rustning och åkte i sin kungliga vagn; trumpeterna smattrade omkring honom, fanorna vajade i vinden, tio tusen män följde honom i hälarne och de älskade i Människosjälens dansade framför honom. Och nu voro människosjälens stads murar fyllda af väntande invånare, som gått dit upp för att åse ankomsten af den välsignade konungasonen och hans kungliga här. Äfven fönstren, burspråken, balkongerna och hustaken voro fyllda af allehanda slags människor, som ville se, huru deras stad uppfylldes af välsignelse.

När han nu kommit så långt in i staden som till registratorns hus, bjöd han en person gå till general Tro för att inhämta underrättelser, huruvida Människosjälens borg var beredd att emottaga hans kungliga person (ty förberedelserna härtill voro lemnade åt general Tro). Svaret utföll jakande. Därpå befalldes general Tro att komma ned Ap. g. 15: 9. med sin krigsstyrka för att möta konungasonen och gjorde han som han var befalld och följde fursten till borgen. Sedan detta var Ef. 3: 17. gjort, låg konungasonen denna natt i borgen jämte sina mäktiga generaler och soldater, till stor glädje för Människosjälens stad.

Nu var stadsbornas närmaste omsorg att tillse, huru officerarne och soldaterna i konungasonens här skulle blifva inkvarterade hos dem och denna omsorg gällde icke huru de skulle kunna mottaga så få som möjligt utan så många som möjligt i sina hem; ty nu hyste hvarje invånare i Människosjälens sådan aktning för Immanuel och hans män, att de icke sörjde så mycket öfver någonting som öfver att de voro trångbodda. Hvar och en af dem skulle nämligen gärna hafva mottagit hela konungasonens här; ja, de räknade som en ära att passa upp dem och sprungo under dessa dagar deras ärenden liksom lakejer. Till slut kommo de till följande resultat:

1) Att general Oskuld skulle inkvartera sig hos herr Förnuft.

2) Att general Tålmod skulle inkvartera sig hos herr Begärelse.

Denne herr Begärelse var förut friherre Jag-Vills sekreterare under det sista upprorets tid.

3) Befalldes det, att general Kärlek skulle inkvartera sig i herr Lidelses hus.

4) Att general Godt-hopp skulle inkvartera sig hos borgmästaren. Hvad nu registratorn beträffar hade han, dels emedan hans hus låg närmast intill borgen och dels emedan han från konungasonen fått befallning om att, i fall fara funnes för handen, alarm skulle kunna gifvas åt Människosjälens, önskat, att generalerna Boanerges och Öfverbevisning skulle hos honom taga kvarter med alla sina män.

5) Hvad beträffar generalerna Dom och Utförande tog friherre Jag-Vill dem och deras män till sig, emedan han nu under konungasonens styrelse var lika villig att värka för Människosjälens bästa som han förut under Diabolus' tyranni gjort allt för att skada och fördärfva den.

Rom. 6: 19.
Ef. 3: 17.

6) Öfverallt i staden inkvarterades Immanuels trupper; men general Tro tillsammans med sina män kvarblef i borgen fortfarande. På detta sätt inkvarterades konungasonen med sina höfvidsmän och soldater i Människosjälens stad.

Nu tyckte de älskte och mest framstående i Människosjälens stad, att de aldrig kunde få nog af konungasonen Immanuel; hans person, hans handlingar, hans ord och beteende voro så intagande, täckeliga och efterföljansvärda för dem. Derför bådo de honom, att fastän Människosjälens borg var hans residens — och de önskade, att den måtte varda det för alltid — han likväl ofta måtte besöka Människosjälens gator, hus och folk. "Ty", sade de, "höge härskare, din närvaro, dina blickar, dina leenden, dina ord äro lifvet, styrkan och uppehållelsen för Människosjälens stad."

Dessutom äskade de, att de utan svårighet eller tidsutdräkt måtte få ständigt tillträde till honom — för hvilket ändamål han befalldes, att portarne ständigt skulle vara öppna — på det att de skulle se hans föranstaltanden, borgens befästningar, och konungasonens boning.

När han talade, tego alla och lyssnade uppmärksamt; och när han gick, var det deras nöje att söka likna honom.

Vid denna tid gjorde Immanuel en fest för Människosjälens stad, och på festdagen hade stadsborna kommit till borgen för att delta i gästabudet. Han undfägnade dem med olika slags utländska rätter — rätter, som voro okända i Människosjälens stad och i hela Universums konungarike: det var mat från hans faders hof. Rätt efter rätt sattes för dem och de uppmanades att taga för sig. Men så snart en ny rätt sattes för dem, hviskade de till hvarandra: "Hvad är detta?" ty de visste icke hvad de skulle kalla den. De drucko äfven af det vatten,

som förvandlats till vin, och kände sig ganska glad däraf. Under hela måltiden ljöd äfven musik, och människan åt ängla- Ps. 78: 24, 25. spis och undfick honung ur klippan. Sålunda fägnade sig Människosjälens med den spis, som uteslutande tillagades vid hofvet; ja, den fägnade sig däraf i rikligt mått.

Jag bör icke förgäta att förtälja er, att den musik, som ljöd vid gästabudet, icke tillhörde Människosjälens stad eller dess omnejd; utan sångarne tillhörde Shaddais hof.

När nu festen var slut, ville Immanuel underhålla Människosjälens stad med några egendomliga gåtor af hemlighetsfull betydelse, hvilka nedskrifvits af hans faders sekreterare men uppsatts genom Shaddais förmåga och visdom: och maken till dessa fanns icke i något konungarike. Gåtorna gällde konung Shaddai själf, hans son Immanuel och dennes krig och åtgöranden med Människosjälens.

Immanuel uttydde också själf för dem några af dessa gåtor; men ack, hvilket ljus uppgick då icke för dem! De sågo hvad de förut aldrig sett; de kunde aldrig hafva föreställt sig, att slik visdom vore förborgad i så få och vanliga ord. Jag har förut berättat er, hvarom dessa gåtor rörde sig; och när de lösts, sågo alla, att de uppenbarligen icke kunde åsyfta annat. Ja, man kunde sluta sig till af dem, att de utgjorde endast ett porträtt af själfve Immanuel; ty när man läst deras uppställning och blickade in i konungasonens anletsdrag, voro dessa hvarandra så lika, att Människosjälens invånare icke kunde underlåta att säga: "Detta är lammet! Detta är offret! Detta är klippan! Detta är den röda kon! Detta är dörren! Detta är vägen!" jämte mycket mera.

Efter detta tog han afsked af Människosjälens. Men hvem kan föreställa sig, huru samhällsmedlemmarne intogos af detta gästabud? Ack, de voro i sjunde himmelen af glädje och drunknade i undran, när de sågo och förstodo och betänkte, hvad vänlighet deras Immanuel visat dem och hvilka mysterier han klargjort för dem. Och när de kommit hem i sina kammare, kunde de endast besjunga honom och hans gärningar. Ja, så förtjusta voro nu stadsborna i sin furste, att de till och med ville sjunga om honom, när de sofvo.

Nu hyste konungasonen Immanuel afsikt att ombygga Människosjälens stad och försätta den i den ställning, att den verkligen kunde tackas honom och att den nu kunde tryggt och gagneligt uppblomma. Han vidtog därför mått och steg för att förekomma uppror inom den och angrepp mot den — så stor kärlek hyste han för Människosjälens fräjdade stad.

W. L. THOMAS

IMMANUELS FEST.

Därför befallde han först, att de stora slungor, som han fört med sig från sin faders hof, när han drog ut för att bekriга Människosjälens, skulle uppställas, några på borgmurarne, andra i tornen; ty nya sådana hade uppförts, sedan Immanuel kommit dit.

Immanuel hade äfven uppfunnit ett krigsredskap, hvarmed man kunde kasta stenar från Människosjälens borg ut genom Munporten, och detta krigsredskap kunde icke motstås och förfelade aldrig sin värkan. På grund af de utomordentliga resultat det åstadkom, när det användes, fick det icke något namn, men det sköttes af och anförtröddes åt den tappra general Tro, i fall krig skulle ånyo utbrista.

Därefter kallade Immanuel till sig friherre Jag-Vill och gaf honom i uppdrag att sörja för portarne, murarne och tornen i Människosjälens; likaledes lämnade han i hans händer krigsmakten, med särskildt uppdrag att undertrycka alla uppror och oroligheter, som anstiftades mot Shaddais herravälde och Människosjälens stads lugn och fred. Han ålade honom äfven, att om han funne någon af Diabolus' tillhängare smyga omkring i något hörn af Människosjälens fräjdade stad, skulle han genast gripa honom och taga honom i säkert förvar, på det att han må enligt laga bestämmelser dömas.

Därpå kallade han till sig herr Förstånd, den förre borgmästaren, som afsatts när Diabolus intagit staden, och insatte honom åter i hans förra ämbete, hvilket han fick sig tillförsäkradt för lifstiden. Han befallde honom också, att han skulle åt honom uppföra ett palats nära Ögonporten och att han skulle bygga det som en försvarsfästning. Han befallde honom äfven, att han under alla sina lefnadsdagar skulle läsa i Undrens afslöjande, på det att han därigenom måtte lära sig att rätt förvalta sitt ämbete.

Han utnämde äfven herr *Kunskap* till registrator, icke af förakt för gamle herr Samvete, som innehaft sysslan förut, utan emedan det var hans afsikt att skaffa herr Samvete ett annat ämbete. Den gamle herrn skulle framdeles få underrättelse om hvilket detta vore.

Därefter befallde han, att Diabolus' bildstod skulle tagas ned från den plats, hvarå den uppställts och i grund förstöras, så att den krossades till smulor, hvilka skulle kastas för vinden öfver stadsmuren, samt att hans fader Shaddais bildstod skulle, jämte hans egen, uppställas vid borgens port. Och dessa skulle göras mera konstnärligt än förut, eftersom både hans fader och han själf kommit till Upp. 23: 4. Människosjälens med mera nåd och barmhärtighet än tillförne. Han ville äfven, att hans namn skulle pryddigt inristas i borgens façad i guld till ära för Människosjälens stad.

Sedan detta var gjordt, utfärdade Immanuel befallning att tre af Diabolus' ifrigaste tillhängare skulle gripas, nämligen de två förre borgmästarne, herrar Otro och Lusta, samt registratorn Förgät-det-goda. Dessutom fängslades några af dem, som Diabolus gjort till rådsherrar och magistratspersoner i Människosjälén, genom åtgörande af den nu tappre och bälde friherre Jag-Vill.

Deras namn voro: rådsherre Ateist, Förstockadt hjerta och Falsk-frid. Magistratspersonerna voro: Osanning, Obarmhärtig och Högfärd.

Dessa dömdes till enskildt fängelse och fångvaktarens namn var herr Sanningskär. Denne Sanningskär hade Immanuel fört med sig från sin faders hof, när han för första gången började striden mot Diabolus i Människosjäléns stad.

Därpå bjöd konungasonen, att de tre fästen, som Diabolus' tillhängare på dennes befallning uppfört i Människosjälén, skulle förstöras och i grund tillintetgöras; deras benämningar och namnen på dem, som förde befälet därstädes, har jag förut omtalat. Men härtill kräfdes lång tid, dels på grund af deras storlek och dels på grund af att stenarne, timret, järnet och allt brötet deraf måste föras utom staden.

KAPITEL VII.

TJÄNANDE EN HERRE.

Diabolus' tillhängares förhör och dom. — Domstolen, juryn och vittnena. — Fångarne: herr Ateist, herr Lusta, herr Otro, herr Förgät-det goda, herr Förstockadt hjärta, herr Falsk-frid, herr Osanning, herr Obarmhärtig, herr Högfärd. — Rättegången. — Utslaget. — Värkställandet. — Herr Otro undflyr och lefver ännu. — Hans berättelse inför Diabolus, hans herre.

ÄR detta var gjordt, gaf konungasonen befallning att borgmästaren och rådsherrarne i Människosjälens stad skulle sammanträda för att förhöra och döma Diabolus' tillhängare under närvaro af herr Sanningskär, fängelseföreståndaren.

När tiden kom och domstolen samlats, gafs befallning till herr Sanningskär, fängelseföreståndaren, att bringa fångarne inför rätta. Därpå infördes fångarne i bojer och sammankedjade, såsom det var sed i Människosjälens stad. När de sålunda inställt sig inför borgmästaren, registratorn och de öfriga rättsledamöterna, anvisades rum åt juryn och vittnena fingo aflägga eden. Namnen på jurymedlemmarne voro: herr Tro, herr Trohjärtad, herr Uppriktig, herr Hata-det-onda, herr Älska-Gud, herr Se-sanning, herr Himmelskt-sinne, herr Blygsam, herr Tankfull, herr Godt värk, herr Gudsnit, och herr Ödmjuk.

Vittnenas namn voro: herr Vet-allt, herr Tala-sanning och herr Lögnhatare jämte friherre Jag-Vill och hans män, om så skulle behöfvas.

Därpå framfördes fångarne inför domskranket. Då sade herr Gör-rätt, som var sekreterare: "Herr fängelseföreståndare, haf först fram Ateist." Detta skedde. Därefter sade sekreteraren: "Ateist, räck upp din hand. Du är anklagad på grund af ditt namn och såsom inkräktare i Människosjälens stad för att därstädes utspriddt och till invånarnes fördärf på ett dumt sätt förkunnat, att ingen Gud finnes, och oförsynt angripit religionen. Detta har du gjort till men för

din konungs tillvaro, ära och fräjd och till men för freden och tryggheten i Människosjälén. Hvad säger du? Är du skyldig till denna anklagelse eller icke?"

Ateist: Icke skyldig.

Sekreteraren: Bed herrar Vet-allt, Tala-sanning och Lögnhatare framträda inför domskranket.

De framkallades och infunno sig.

Därpå sade sekreteraren: "I, konungens vittnen, betrakten fången inför domskranket; kännen i honom?"

Då svarade herr Vet-allt: "Ja, min herre, vi känna honom; hans namn är Ateist; han har under många år utgjort en landsplåga för Människosjäléns ömkansvärda samhälle."

Sekreteraren: Är ni säker på, att ni känner honom?

Vet-allt: Om jag känner honom! Ja, min herre. Jag har förut alltför ofta varit i hans sällskap, för att jag nu skulle kunna misstaga mig. Han är en af Diabolus' tillhängare och son till en sådan; jag känner både hans far och farfar.

Sekreteraren: Bra. Han står här anklagad för sitt namn Ateist och för att han lär och förkunnar, att det icke finnes någon Gud och att man icke behöfver bry sig om någon religion. Hvad sägen I, konungens vittnen, härom? Är han skyldig eller icke?

Vet-allt: Herr sekreterare, han och jag voro en gång tillsammans i *Bofgründ* och vid detta tillfälle uttalade han oförbehållsamt sina åsikter; då hörde jag honom säga, att för sin del trodde han ej, att det fanns någon Gud. "Men", tillade han, "jag kan både bekänna mig tro på en sådan och visa mig gudaktig, om min omgifning eller omständigheternas makt så kräfver."

Sekreteraren: Är ni säker på, att ni hört honom yttra sig på detta sätt?

Vet-allt: Jag tager på min ed, att han sagt så.

Då sade sekreteraren: "Herr Tala-sanning, hvad har ni att inför konungens domare säga rörande den anklagade fången?"

Tala-sanning: Herr sekreterare, jag umgicks förut mycket med honom, en sak, som jag nu högeligen ångrar; och jag har ofta hört honom säga, och det på ett mycket halsstarrigt sätt, att han hvarken trodde på Gud, änglar eller andevärld.

Sekreteraren: När hörde ni honom så yttra sig?

Tala-sanning: I *Svartmuns gründ*, på *Hüdaregatan* och dessutom på många andra ställen.

Sekreteraren: Känner ni något närmare om honom?

Tala-sanning: Jag vet, att han är en Diabolus' tillhängare och son till en sådan samt en förfärlig människa i fråga om gudsförnekelse. Hans faders namn var *Aldrig-god* och denne hade flera andra barn utom Ateist. Jag har intet vidare att tillägga.

Sekreteraren: Herr Lögnhatare, betrakta fången inför skranket; känner ni honom?

Lögnhatare: Herr sekreterare, denne Ateist är en af de slemmaste bofvar jag kommit i beröring med och haft att göra med i hela mitt lif. Jag har hört honom säga, att ingen Gud finnes till; jag har hört honom säga, att det icke finnes något lif, någon synd eller något straff efter detta, och vidare har jag hört honom säga, att det är lika bra att gå in på ett skökohus som att höra en predikan.

Sekreteraren: Hvar hörde ni honom yttra dessa saker?

Lögnhatare: På *Dryckenskapsgatan* just i hörnet till Bofgränd, i ett hus, hvari herr *Ogudaktig* bodde.

Sekreteraren: För bort honom och led herr Lusta inför skranket. Herr Lusta, du är anklagad genom ditt namn Lusta (en inkräktare i Människosjälens stad) för att du på ett djäfvulskt och förrädiskt sätt genom beteende och smutsiga ord förkunnat, att en människa har rätt till och gagn af att lämna rum åt sina köttsliga begärelser, och att du för din del icke nekat eller velat neka dig någon af syndiga njutningar, så länge som du hetat Lusta? Hvad säger du härtill? Är du skyldig till denna anklagelse eller icke?

Då sade herr Lusta: "Min herre, jag är en man af förnäm börd och har varit van att förströ mig. Jag har icke plägat snubbats för mina handlingar utan har fått följa min vilja liksom vore den lag. Och det tyckes mig besynnerligt, att jag i dag kallas inför rätta för något, som icke endast jag utan nästan alla människor antingen hemligt eller uppenbart tycka om och gilla."

Sekreteraren: Min herre, vi bry oss icke om er förnämhet (fastän ni borde uppfört er bättre ju förnämre ni är) utan vi och ni hafva här att göra med en anklagelse, riktad mot er. Hvad säger ni? Är ni skyldig därtill eller icke?

Lusta: Icke skyldig.

Sekreteraren: Vaktmästare, kalla in vittnena för att afgifva vittnesmål.

Vaktmästaren: Ärade herrar, konungens vittnen, träden in och sägen hvad I veten om fången inför domskranket.

Sekreteraren: Träd fram, herr Vet-allt, och betrakta fången inför skranket; känner ni honom?

Vet-allt: Ja, herr sekreterare, jag känner honom.

Sekreteraren: Hvad heter han?

Vet-allt: Hans namn är Lusta; han är en son till en viss herr *Köttslighet* och hans moder födde honom i sitt hus vid *Sinlighetsgatan*; hon var dotter till en herr *Ond begjärelse*. Jag känner hela släktleden.

Sekreteraren: Bra. Ni har hört för hvad han är anklagad; hvad säger ni därom? Är han saker till det hvarför han beskylts eller icke?

Vet-allt: Herr sekreterare, han har, såsom han sagt, nog varit en stor man och hvad hans härkomst beträffar har han i fråga om slemhet öfverträffat tusental.

Sekreteraren: Men känner ni till några af hans särskilda handlingar och i synnerhet några sådana, som anklagelsen mot honom åsyftar?

Vet-allt: Jag känner honom såsom en svärjare, en lögnare och sabbatsbrytare; jag känner honom såsom en bolare och oren person. Jag vet, att han gjort sig skyldig till höjden af allt ondt. Han har i mina ögon varit en mycket slem människa.

Sekreteraren: Men hvar plögade han begå sina utsväfningar — i löndom eller öppet och utan blygsel?

Vet-allt: Rundt omkring, i hela staden, herre.

Sekreteraren: Träd fram, herr Tala-sanning, och säg hvad ni har att yttra om fången inför skranket?

Tala-sanning: Herr sekreterare, allt hvad det föregående vittnet sagt vet jag vara sannt och jag känner dessutom en god del annat.

Sekreteraren: Herr Lusta, hör ni hvad dessa herrar säga?

Lusta: Jag har alltid varit af den åsikt, att det lyckligaste lif en människa kan föra här på jorden är att icke hålla sig tillbaka från något som hon åstundar; och själf har jag icke handlat i strid mot denna uppfattning utan alltid följt mina begjäreiser samt icke varit så njuigg att jag, när jag själf funnit nöje i dem, missrekommenderat dem hos andra.

Nu yttrade domstolsledamöterna: "Han har själf yppat tillräckligt för att varda sakfälld; för därför bort honom, fångvaktare, och led herr Otro inför skranket."

Otro infördes.

Sekreteraren: Herr Otro, ni är här anklagad på grund af edert namn Otro (en inkräktare i Människosjälens), för att ni förrädiskt och slem, under den tid ni var ämbetsman i Människosjälens stad, gjort

motstånd mot den store konung Shaddais höfvidsmän, när de kommo och äskade att taga Människosjälens i besittning; ja, du har smädat konungens namn, trupper och sak och liksom din höfding Diabolus uppmanat och uppäggat Människosjälens stad att göra motstånd mot dessa konungens trupper. Hvad säger du om denna anklagelse? Är du skyldig därtill eller icke?

Då svarade Otro: "Jag känner icke Shaddai; jag älskade min förre furste; jag trodde det var min plikt att vara trogen mitt löfte och göra hvad jag kunde för att förmå invånarne i Människosjälens stad att till det yttersta göra motstånd mot främlingar och utlänningar samt kraftigt bekämpa dem. Och icke har jag ändrat eller kommer att ändra åsikt af fruktan för obehag, fastän I för närvarande innehafva platsen och makten."

Nu sade domstolen: "Denne man är, såsom I sen, oförbätterlig; han fortfar i sin slemhet genom stora ord och i sin upproriskhet genom oblyg tillitsfullhet; led därför bort honom, fångvaktare, och för herr Förgät-det-goda inför skranket."

Förgät-det-goda infördes.

Sekreteraren: Herr Förgät-det-goda, ni är anklagad på grund af edart namn Förgät-det-goda (en inkräktare i Människosjälens stad) för att ni under hela den tid styrelsen öfver Människosjälens stad låg i edra händer, i ytterlig grad glömde att lära dess inbyggare någonting godt utan i stället slog er tillsammans med tyrannen Diabolus emot konung Shaddai, hans höfvidsmän och alla hans tjänare för att vanhedra Shaddai, bryta hans lagar och utsätta Människosjälens fräjdade stad för förstörelse. Hvad säger ni om denna anklagelse? Är ni skyldig därtill eller icke?

Då svarade Förgät-det-goda: "Mina herrar och vid detta tillfälle mina domare, hvad beträffar anklagelsen för de brott man beskyllt mig för, beder jag eder skriva dem på räkningen af min glömska vid denna ålder och icke af min ondska; på mina försvagade själsförmögenheter och icke på min olydnad; och då hoppas jag, att I godhetsfullt icke dömen mig till något strängt straff, äfven om jag befinnes skyldig."

Domstolen genmälde: "Förgät-det-goda, din glömska af det goda kom sig icke af vanlig skröplighet utan af afsikt, och för detta ändamåls skull brydde du dig icke om att bevara det i ditt sinne. Hvad som var ondt kunde du sysselsätta dina tankar med men hvad som var godt kunde du icke ägna din uppmärksamhet åt och hvad din förmenta ålderdomsskröplighet vidkommer nyttjar du den för att för-

blinda domstolen och såsom en täckmantel för din elakhet. Men låtom oss höra, hvad konungens vittnen hafva att säga om fången inför skranket. Är han skyldig till denna anklagelse eller icke?

Lögnhatare: Herrar domare, jag har hört denne Förgät-det-goda säga, att han icke kunde uthärda att tänka på någonting godt så länge som en kvarts timme.

Sekreteraren: När hörde ni honom yttra sig så?

Lögnhatare: I *Låggränd* i ett hus, som låg vägg i vägg med det, hvars skylt utgjordes af en bild, föreställande Samvete, brändt af ett glödande järn.

Sekreteraren: Herr Vet-allt, hvad har ni att säga för vår herre, konungen, emot fången inför rätta?

Vet-allt: Herr sekreterare, jag känner denne man mycket väl. Han är en af Diabolus' tillhängare och son till en sådan; hans faders namn var *Ålska-uselhet* och hvad honom själf beträffar har jag ofta hört honom säga, att han ansåg de goda tankarne som den tyngsta börda i världen.

Sekreteraren: Hvar har ni hört honom fälla detta yttrande?

Vet-allt: Vid Sinlighetsgatan, rakt emot kyrkan.

Då sade sekreteraren: "Träd fram, herr Tala-sanning och aflägg edert vittnesmål rörande fången inför skranket och det hvarför han är, såsom ni vet, anklagad af denna hedersvärda domstol."

Tala-sanning: Herr sekreterare, jag har ofta hört honom yttra, att han hällre tänkte på de slemmaste saker än på dem, som innehållas i Skriften.

Sekreteraren: Hvar hörde ni honom fälla dylika sorgliga yttranden?

Tala-sanning: Hvar? På en stor mängd ställen, särskildt i *Vämjelsegränd* hos en viss *Skamlöshet* och i *Smutsgränd* hos en viss *Förkastad*, som bodde intill nedgången till afgrunden.

Domstolen: Mina herrar, I hafven hört anklagelsen, den anklagades försvar och de inkallades vittnesmål. Fångvaktare, led fram herr Förstockadt hjärta inför skranket.

Han infördes.

Sekreteraren: Herr Förstockadt hjärta, ni är anklagad på grund af edert namn Förstockadt hjärta (en inkräktare i Människosjälens), för att ni lömskt och ondskefullt slagit Människosjälens stad med obotfärdighet och förhärdelse samt afhållit den från att ångra sina synder och sörja öfver dem under hela tiden de affallit från och gjort

FALSK-FRID, HANS FADER, MODER OCH FADDRAR.

uppror mot sin välsignade konung Shaddai. Hvad säger du till denna anklagelse? Är du skyldig eller icke?

Förstockadt hjerta: Min herre, jag har aldrig i hela mitt lif vetat hvad som menas med samvetskval eller sorg. Jag är ogenomtränglig; jag bryr mig icke om någon människa och är icke mottaglig för någon människas sorg; hennes suckar kunna icke nå mitt hjärta. För mig är det en ljuf musik, när andra sörja öfver, att jag misshandlar någon eller gör honom orätt.

Domstolen: I sen, att mannen är en riktig Diabolus' tillhängare och han har själf fällt sin dom. Led ut honom, fångvaktare, och för herr Falsk-frid inför skranket.

Falsk-frid framfördes.

“Herr Falsk-frid, ni är anklagad här på grund af edert namn Falsk-frid (en inkräktare i Människosjälens) för att ni på det mest slemma och sataniska sätt kommit Människosjälens stad att under dess affall och afgrundlika uppror framhärda i en falsk, grundlös och fördärfvig frid och skadlig säkerhet, till vanära för konungen, till öfverträdelse af hans lagar och till stort men för Människosjälens stad. Hvad svarar ni? Är ni skyldig eller icke?”

Då sade herr Falsk-frid: “Mina herrar, som nu äro anställda som mina domare, jag erkänner, att mitt namn är herr *Frid*, men jag bestrider bestämdt, att mitt namn är Falsk-frid. Om det skulle täckas eders härligheter att skicka efter någon, som nära känner mig, eller jordegumman, som bragte mig till världen, eller faddrarne, som närvaro vid mitt dop, skulle de en för alla och alla för en intyga, att mitt namn ej är Falsk-frid utan Frid. Därför ärnar jag icke bemöta anklagelsen, eftersom den icke upptager mitt rätta namn; och mitt lefverne har stått i öfverensstämmelse med detta. Jag har alltid varit en man som älskat ett lugnt lif och hvad jag själf älskat trodde jag äfven att andra skulle älska. När jag fördenskull såg någon af mina granar vändas under trycket af ett oroligt sinne, försökte jag hjälpa honom så mycket jag kunde, och jag skulle kunna gifva många bevis på detta mitt människovänliga sinnelag, såsom

1. När i början vår Människosjälens stad afvek från Shaddais vägar, uppstodo hos åtskilliga af invånare oroande tankar om hvad de hade gjort; men jag, som sörjde öfver att se dem oroliga, utfann genast medel för att få dem lugna.

2. När den gamle världen och Sodom lefde efter sitt sätt, arbetade jag för att åter göra dem lugna och tvinga dem att handla utan

omak, i fall någonting råkade oroa dem, som voro benägna för nuvarande tidens seder.

3. För att rycka närmare saken: när kriget rasade mellan Shaddai och Diabolus, plägade jag ofta, så snart jag såg några af invånarne i Människosjälens vara rädda för att staden skulle förstöras, genom någon utväg, något påhitt eller på annat sätt föra dem till frid igen. Eftersom jag därför alltid varit en man af dygdigt kynne, som man säger, att en fridsstiftare är, och om en fridsstiftare förtjänar att betecknas så som åtskilliga varit nog modiga att intyga, låten då, ärade herrar, som hafven stort rykte för rättvisa och billighet i Människosjälens, mig räknas såsom en man, som icke förtjänar att hårdhänt behandlas utan med välvilja och lännen mig äfven tillåtelse att äska skadestånd af dem, som varit mina anklagare.”

Då sade sekreteraren: “Vaktmästare; vädja till församlingen!”

Vaktmästaren: Ja. Eftersom fången inför skranket förnekat, att hans namn är sådant, som det lyder i anklagelseskriften, begär domstolen, att om det finnes någon tillstådes, som kan lämna upplysning till domstolen om fångens ursprungliga och verkliga namn, han måtte framträda och vittna därom; ty fången åberopar sig på sin oskuld.

Då framträdde två män inför domstolen och yttrade sin önskan att få yttra hvad de visste om fången inför skranket: den enes namn var *Sök-sanning*, den andres *Bedyra-sanning*. Därefter frågade domstolen, om desse män kände fången, och hvad de kunde säga angående honom; “ty”, tillade man, “han yrkar på frikännande.”

Då sade herr Sök-sanning: “Mina herrar, jag —”

Domstolen: Håll! Låt honom aflägga eden.

De läto honom göra det, och han fortsatte:

“Mina herrar, jag känner och har känt denne man sedan han var barn, och jag kan intyga, att hans namn är Falsk-frid. Jag kände hans fader; hans namn var herr *Smicker*, och innan hans moder gifte sig, hette hon *Klemighet*. Sedan dessa två gift sig, lefde de icke länge, innan en son föddes och denne kallades Falsk-frid. Jag var hans lek-kamrat, fastän jag var något äldre än han, och när hans moder ropade på honom att komma in ifrån leken, plägade hon säga: “Falsk-frid, Falsk-frid, kom genast in, annars kommer jag och hemtar dig.” Ja, jag kände honom, när han diade; och fastän jag var helt liten, kan jag likväl påminna mig, att när hans moder plägade sitta framför dörren med honom och leka med honom på sina armar, kallade hon honom mer än tjugogång: “Min lille Falsk-frid, min lille Falsk-frid” och “min lille snälle gosse, Falsk-frid, hvad jag älskar dig.” Fadrdarne

kunna också intyga riktigheten häraf, fastän han har panna att inför själfva domstolen förneka det.”

Därpå framkallades herr Bedyra-sanning för att säga hvad han visste i saken. Han aflade vittneseden.

Sedan sade herr Bedyra-sanning: “Mina herrar, allt hvad det förra vittnet yttrat är sannt. Hans namn är Falsk-frid, son till herr Smicker och fru Klemighet, och jag har förut sett honom vred på dem som kallade honom annat än Falsk-frid, ty han sade, att man då gaf honom vedernamn. Men på den tiden var herr Falsk-frid en stor man, när Diabolus’ tillhängare voro de styrande i Människosjälens.”

Domstolen: Mina herrar, I hafven hört hvad dessa två män hafva vittnat emot fången inför skranket. Och nu, herr Falsk-frid, för eder del: ni har förnekat edert namn vara Falsk-frid, fastän ni ser, att dessa hedersvärda män hafva svurit på, att detta är edert namn. Hvad edert svar beträffar, har ni gått alldeles på sidan om ämnet för eder anklagelse och icke visat, att ni ej är en illasinnad människa, därför att ni är fridsam eller en fridsstiftare bland edra grannar. Ni har i stället på ett elakt och sataniskt sätt hållit Människosjälens stad både under dess förra affall och under dess senaste uppror i en falsk, lögnaktig och fördärfvig fred, som står i motsats till Shaddais lag och som kan äfventyra den ömkansvärda Människosjälens stads undergång. Allt det ni genom edert försvar åstadkommit är, att ni förnekat edert namn o. s. v.; men här hafva vi, såsom ni ser, vittnen, som kunna intyga, att ni är mannen. Hvad beträffar den frid, som ni skryter af att hafva stiftat bland edra grannar, så vet, att denna frid icke är en följeslagare till sanning och helighet utan att den grundar sig på en lögn och är både svekfull och fördömlig, såsom äfven vår store Shaddai har sagt. Försvaret har därför icke friat dig från anklagelsen, för hvilken du blifvit inkallad hit, utan har snarare bidragit att styrka denna. Låt oss framkalla vittnena, som ha något att säga rörande saken, och se hvad de hafva att förkunna för vår konung emot fången inför skranket.

Sekreteraren: Herr Vet-allt, hvad har ni att förkunna för vår herre, konungen, emot fången inför skranket?

Vet-allt: Min herre, denne man har, för så vidt jag vet, under en lång tid haft till sysselsättning att hålla Människosjälens stad i ett syndigt lugn midt under alla dess utsväfningar, all dess smutsighet och allt dess oväsen och han har i min närvaro sagt: “Kom, kom, låt oss fly från all oro, den må nu härleda sig af hvilken orsak som helst. Låt oss föra ett lungt och fredligt lif, äfven om det icke har någon säker grund.”

Sekreteraren: Träd fram, herr Lögnhatare, hvad har ni att säga?

Lögnhatare: Herr sekreterare, jag har hört honom säga, att frid, äfven om den är vunnen på orättfärdighetens väg, är bättre än att oroa sig med sanning.

Sekreteraren: Hvar hörde ni honom yttra det?

Lögnhatare: Jag hörde honom säga det på *Dårskapsgården*, hemma hos en viss herr *Enfaldig*, som bor näst intill herr *Själfbedragare*. Ja, jag vet, att han sagt det åtminstone tjugo gånger.

Sekreteraren: Vi inställa vidare vittnesmål; saken ligger i klar och öppen dag. För bort honom, fångvaktare, och ställ herr Osanning inför skranket. Herr Osanning, ni är på grund af edert namn Osanning (en inkräktare i Människosjälens) anklagad för att alltid till Shaddais nesa och till fara för Människosjälens stads fullkomliga undergång gjort allt för att utplåna och förstöra alla kvarlevor af Shaddais lag och afbild, som funnits i Människosjälens.

Du har gjort det efter dess djupa affall från dess konung Shaddai och underkastelse under Diabolus, den lede tyrannen. Hvad säger du? Är du skyldig till denna anklagelse eller icke?

Osanning: Icke skyldig.

Derpå framkallades vittnena och herr Vet-allt fick först afgifva sitt vittnesmål mot honom.

Vet-allt: Herr sekreterare, denne man var närvarande vid nedtagandet af Shaddais bildstod; ja, det var han, som nedtog den med sina egna händer. Jag stod själf ej långt ifrån och såg honom göra det och han gjorde det på Diabolus' befallning. Ja, denne herr Osanning gjorde mer än så, ty han uppsatte äfven den behornade bildstoden af odjuret Diabolus på samma ställe. Äfvenledes är det han, som på Diabolus' bud sönderslet och ref i stycken och förstörde kvarlevorna af konungens lag, öfverallt dit hans händer nådde i Människosjälens.

Sekreteraren: Hvem såg honom göra detta utom ni själf?

Lögnhatare: Det gjorde jag, herr sekreterare, och många jämte mig; ty detta gjordes icke i löndom eller i någon vrå utan inför allas åsyn; ja, han valde själf att värkställa det offentligt, ty han tyckte om att göra det.

Sekreteraren: Herr Osanning, hur kunde ni hafva panna att förklara er icke skyldig, när ni så uppenbart föröfvat all denna slemhet?

Osanning: Min herre, jag måste säga någonting; och såsom mitt namn lyder, talar jag. Jag har förr än nu dragit fördel däraf och

kände icke till annat än att jag genom att tala osanning skulle hafva skördat vinst däraf.

Sekreteraren: Led bort honom, fångvaktare, och för fram herr Obarmhertig inför skranket.

Herr Obarmhertig, du är här på grund af ditt namn Obarmhertig (en inkräktare i Människosjälen stad) anklagad för att du på ett mycket förrädiskt och slemt sätt tillstängt alla medlidandets slussar och icke tillåtit den arma Människosjälen att sörja öfver sitt elände, när den hade affallit från sin laglige konung, utan att du i stället ständigt sökt bortvända deras sinnen från tankar, som åsyftade att leda dem till ånger. Hvad säger du om denna anklagelse? Skyldig eller icke skyldig?

“Icke skyldig till obarmhertighet; allt hvad jag gjorde var, att jag uppmuntrade dem; ty mitt namn är icke Obarmhertig utan *Uppmuntran*, och jag kunde icke utstå att se Människosjälen hängifva sig åt svärmod och tungsinhet.”

Sekreteraren: Huru! Nekar du för ditt namn och säger, att det icke är Obarmhertig utan Uppmuntran? Kalla fram vittnena. Hvad sägen I vittnen om hans försvar?

Vet-allt: Herr sekreterare, hans namn är Obarmhertig; så har han tecknat sig sjelf på alla papper, hvilka behöft hans namnunderskrift. Men dessa Diabolus' anhängare tycka om att omändra sina namn: herr *Lystnad* döljer sig under namnet *Hushållsaktig* eller liknande; herr *Stolthet* kan, om det behöfves, kalla sig herr *Nütt*, herr *Vacker* eller liknande; och på samma sätt förhåller det sig med de öfriga af dem.

Sekreteraren: Herr Tala-sanning, hvad säger ni?

Tala-sanning: Hans namn är Obarmhertig, herr sekreterare. Jag har känt honom sedan barndomen och han har begått allt det onda, hvarför han beskyllts i anklagelsen; men det finnes ett följe bland dem, som icke känner till faran af fördömelse, hvarför de kalla dem svärmodiga och tungsinta, som allvarligt tänka på, huru de kunna komma ifrån sin nuvarande ställning.

Sekreteraren: Fångvaktare, led fram herr Högfärd inför skranket. Herr Högfärd, du är här på grund af ditt namn Högfärd (en inkräktare i Människosjälen stad) anklagad, för att du på ett mycket förrädiskt och djäfvulskt sätt förkunnat för Människosjälen stad, att den borde på ett stolt och tappert sätt afvisa de uppmaningar till underkastelse, som gifvits den af konung Shaddais höfvidsmän. Du har äfven lärt Människosjälen stad att tala föraktligt och nedsättande om

dess store konung Shaddai, och har dessutom genom ord och föredöme uppäggat Människosjälens både mot konungen och hans son Immanuel. Hvad säger du? Är du skyldig till denna anklagelse eller icke?

Högfärd: Mina herrar, jag har alltid varit en modig och tapper man och har icke äfven under de brydsammaste omständigheter varit van att krypa eller hänga hufvudet som en mes; icke håller jag någonsin tyckt om att se människor taga af sig hatten för dem, som motstått dem, äfven om motståndarne tyckas tiofaldt hafva öfvertaget öfver dem. Jag har icke plägat öfverväga hvem som var min fiende och icke håller den sak, för hvilken jag värkade. Det var nog för mig, om jag betedde mig tappert. kämpade som en man och gick bort såsom segrare.

Domstolen: Herr Högfärd, ni är icke anklagad för att ni varit en tapper man och ej håller för edert mod och eder oförskräckthet i svåra tider utan för att ni nyttjade eder påstådda tapperhet till att förleda Människosjälen stad till upproriska handlingar både emot den store konungen och hans son Immanuel. Detta är den brottsliga sak, för hvilken ni instämts och anklagats.

Men han svarade icke härfå.

När nu undersökningen fortskridit så långt mot fångarne inför skranket, öfverlemnades de till juryns dom, hvartill de hänvändes med följande ord:

“Ärade herrar jurymän, I hafven varit tillstädes här och sett desse män; I hafven hört anklagelserna mot dem, deras försvar och hvad vittnena haft att förkunna emot dem; hvad som nu återstår är att draga er tillbaka till edert rum, där I utan att störas kunnen öfvertänka den sannfärdiga och rättvisa dom, som I inför konungen fällen rörande dem och som kommer att föreläggas honom.”

Derpå gjorde sig juryn, nämligen herr Tro, herr Trohjärtad, herr Uppriktig, herr Hata-det-onda, herr Älska-Gud, herr Se-sanning, herr Himmelskt sinne, herr Blygsam, herr Tankfull, herr Godt värk, herr Gudsnit och herr Ödmjuk, redo till sitt värf. Sedan de nu stängt sig inne, började de öfverlägga sinsemellan om den åt dem uppdragna domen.

Och sålunda började herr Tro, som var ordförande. “Mina herrar”, sade han, “hvad fångarne inför skranket vidkommer, tror jag för min del, att de alla förtjäna döden.” — “Alldeles rätt”, yttrade herr Trohjärtad, “jag är fullkomligt af eder åsigt.” — “Ack, hvilken välgärning är det icke”, sade herr Hata-det-onda, “att sådana bofvar som dessa blifvit gripna.” — “Ja, ja”, inföll herr Älska-Gud, “det är en af

GAMLE OTRO FLYR UR FÄNGELSET.

de gladaste dagar jag i hela mitt lif upplefvat.” Då yttrade herr Sesanning: “Jag vet, att om vi döma dem till döden, kommer vårt utslag att stadfästas af Shaddai själf.” — “Ja, det drager jag alls icke i tvifvelsmål”, sade Himmelskt sinne och tillade: “Hvilken from stad kommer icke Människosjälen att blifva, sedan alla sådana odjur som dessa utkastats därur!” Därpå sade herr Blygsam: “Det är icke mitt sätt att hastigt fälla mitt domsutlåtande, men dessa brott äro så uppenbarliga och vittnesmålen så handgripliga, att den människa måste vara slagen af blindhet, som påstode, att fångarne icke borde dö.” — “Välsignad vare Gud”, sade herr Tankfull, “för att förrädarne äro i säkert förvar.” — “På mina bara knän instämmer jag med er härutinnan”, tillade herr Ödmjuk. — “Äfven jag är glad”, yttrade herr Godt värk. Den varmhjärtade och uppriktige Gudsnit afslöt yttrandena med: “Halshugg dem; de hafva länge varit en plåga för Människosjälen och åsyftat dess undergång.”

Juryn fällde sålunda enhälligt sitt utslag samt gick genast därpå fram till domstolen.

Sekreteraren: Ärade herrar jurymän, svaren nu alla vid uppropet af edra namn: herr Tro, en; herr Trohjärtad, två; herr Uppriktig, tre; herr Hata-det-onda, fyra; herr Älska-Gud, fem; herr Sesanning, sex; herr Himmelskt sinne, sju; herr Blygsam, åtta; herr Tankfull, nio; herr Ödmjuk, tio; herr Godt värk, elfva och herr Gudsnit, tolf. Gode och sannfärdige män, hafven I enhälligt fällt edert utslag?

Juryn: Ja, herr sekreterare.

Sekreteraren: Hvem skall tala för er?

Juryn: Vår ordförande.

Sekreteraren: I ärade herrar jurymän, som fått i uppdrag att för vår herre konungen döma i en sak å lif och död, hafven hört förhöret med hvar och en af dessa fångar inför skranket: hvad sägen I? Äro de skyldiga till det och de brott, för hvilka de äro inkallade och anklagade här eller äro de icke skyldiga?

Ordföranden: Skyldiga, herr sekreterare.

Sekreteraren: Gif akt på dina fångar, fångvaktare.

Detta förehades på morgonen och på eftermiddagen mottogo de i enlighet med lagen underrättelsen om sin dödsdom.

Sedan därför fångvaktaren mottagit ett dylikt uppdrag, satte han in alla i ett inre fängelse, för att därstädes förvara dem till afrättningen, som skulle äga rum på morgonen följande dag.

Men under mellantiden mellan underrättelsen om dödsdomen och afrättningen lyckades en af fångarne, vid namn Otro, slita sina bojor

och fly bort ur Människosjälens stad. Han dolde sig lurande i hvilka hålor och på hvilka ställen han kunde, till dess han åter skulle få tillfälle att göra Människosjälens stad skada, därför att den handlat mot honom så som den gjort.

När nu herr Sanningskår, fångvaktaren, märkte, att han förlorat sin fånge, vardt han illa till mods, emedan denne fånge var så att säga den värste af hela följet. Han går därför bort till borgmästaren, registratorn, sekreteraren och friherre Jag-Vill för att underrätta dem om saken och för att af dem få befallning att efterspana fången i Människosjälens stad. Han fick en dylik befallning och efterspaningar anställdes, men ingen sådan man kunde upptäckas i hela Människosjälens stad.

Allt hvad som kunde inhämtas var, att han en tid smugit omkring utanför staden och att en eller två här eller där sett en skymt af honom, när han värkställde sin flykt från Människosjälens stad; en eller två bekräftade äfven, att de sett honom utanför staden gå hastigt öfver slätten. En herr *Skarpsynt* intygade, att han sett honom vandra öfver torra ställen, till dess han mötte sin vän Diabolus. De skulle hafva träffat hvarandra just vid *Helvetesporten*.

Men ack, hvilken sorglig historia berättade icke den gamle herrn för Diabolus rörande den ledsamma förändring, som ägt rum i Människosjälens stad!

Först, huru Människosjälens stad efter en tids uppskof mottagit en allmän förlåtelseakt ur Immanuels händer, och att invånarne inbjudit honom till staden och gifvit honom sin borg till hans egendom. Vidare, att han inkallat sina soldater i staden och att stadsborna stridt om hvem som skulle få härbärga de fleste bland dem; de hade äfven underhållit honom med trumslagning, sång och dans. "Men det", tillade Otro, "som mest upprört mig, är att han nedtagit, o fader, din bildstod och uppsatt sin egen; afsatt dina tjänstemän och tillsatt egna. Ja, och Jag-Vill, denne upprorsmakare, som man väl aldrig skulle kunna hafva trott komma att vända sig från oss, står nu i stor ynnest hos Immanuel, liksom han fordom gjorde hos dig. Men utom allt detta har Jag-Vill af sin herre mottagit ett särskildt uppdrag att efterspana, gripa och döda alla Diabolus' tillhängare, som finnas i Människosjälens stad och utrota deras sedvänjor. Ja, denne Jag-Vill har redan gripit och kastat i fängelse åtta af eder höghets trognaste vänner i Människosjälens stad. Vidare, eders höghet, hafva de, jag säger det med smärta, alla anklagats, dömts och — jag tviflar ej därpå — redan afrettats i Människosjälens stad. Jag sade eders höghet, att det var åtta;

själf var jag den nionde och skulle säkert fått dricka ur samma bägare, men genom list flydde jag, som ni ser, från dem.”

När Diabolus hört denna bedröfliga berättelse, tjöt han och fnös som en drake och gjorde himlen mörk af sitt rytande; han svor äfvenledes på, att han skulle försöka att taga hämd på Människosjälens här för. Så höllo både han och hans gamle vän Otro en lång öfverläggning, huru de åter måtte kunna vinna Människosjälens.

Före denna tid hade den dag kommit, på hvilken fångarne i Människosjälens skulle afrättas. Så fördes de af invånarna i Människosjälens till korset på ett mycket högtidligt sätt; ty konungasonen sade, att det skulle ske genom stadsbornas händer, på det han nu måtte se sin nu återlösta Människosjälens ifver att hålla sitt ord och fullgöra hans befallningar och på det att han måtte välsigna Människosjälens för det den gjorde detta. “Bevis på uppriktighet”, sade han, “täckas mig väl, låt därför Människosjälens först lägga hand på dessa Diabolus’ tillhängare för att döda dem.”

Så gisslade stadsborna dem i enlighet med konungasonens befallning; men när fångarne fördes till korset för att dö, kan ni knappast tro hvilket besvärligt arbete invånarna i Människosjälens stad hade, ty när männen visste, att de skulle dö, hyste hvar och en af dem i sitt hjärta ett oförsonligt hat mot Människosjälens, hvarför de togo mod till sig på korset och gjorde där motstånd mot stadsborna. Således tvungos dessa att anropa höfvidsmännen och soldaterna om hjälp. Nu hade den store Shaddai i Människosjälens en sekreterare, som tyckte mycket om stadsborna och som var tillstädes vid afrättningen. När han hörde invånarna i Människosjälens skrika vid fångarnes våldsamheter och strid, steg han upp från sin plats och gick dit samt biträdde stadsborna. Så korsfäste de Diabolus’ tillhängare, som varit en plåga, en sorg och en nesa för Människosjälens stad.

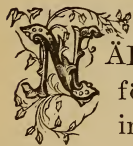

KAPITEL VIII.

DEN NYA STYRELSEN.

Utnämningar och befordringar. — Rättigheter och privilegier utfärdas. — Människosjälen läroämbeten. — Förste sekreteraren (den Helige ande), förste lärare. — Samvete utnämnes till predikare och rådgifvare i Människosjälen. — Gåfvor och försäkringar: Hållen fast vid Shaddais höfvidsmän; akten er för smygande Diabolus' tillhängare; lydnad mot Människosjälen styrelse. — Hvita dräkter skänkas. — Undervisning om huru de skola bäras. — Immanuel's fana upphissas. — Dagliga besök af konungasonen. — Hans lysande fester. — Den nye ståthållaren i Människosjälen, herr Guds frid.

ÄR nu detta goda arbete var gjordt, kom konungasonen ned för att se, besöka och vänligt samtala med Människosjälen invånare och för att stärka deras krafter för dylikt arbete. Och han sade dem, att han genom denna handling hade pröfvat dem och funnit dem älska hans person, följa hans lagar och hysa vördnad för hans ära. Han tillade (för att visa, att de härigenom icke skulle lida någon förlust, eller deras stad försvagas), att han ville utse åt dem en annan höfvidsman och att denne skulle blifva en af dem själfva; denne höfvidsman skulle råda öfver ett tusental till fromma och välsignelse för den nu blomstrande Människosjälen stad.

Så kallade han till sig en, hvars namn var *Väntan*, och befallde honom: "Gå skyndsamt upp till borgporten och fråga där efter en viss herr *Erfarenhet*, som är anställd hos den ädle general Tro, och bed honom komma hit till mig." Budbäraren, som var i tjänst hos den gode konungason Immanuel, gick och framförde befallningen. Den unge mannen såg generalen öfva och mönstra sina män på borggården. Då sade herr Väntan till honom: "Min herre, prinsen vill, att ni skyndsamt kommer ned till hans höghet." Så tog han honom med sig till Immanuel och han kom och knäböjde för konungasonen. Nu kände stadsborna ganska väl herr Erfarenhet, ty han var född och uppfostrad i Människosjälen; de visste äfven, att han var en tapper,

PRIVILEGIEURKUNDEN UPPLÄSES PÅ TORGET.

höfvisk och i sina saker väl förfaren man; han var äfven en vänlig, fräjdad och i sina företag mycket lyckosam person.

Därför uppfylldes stadsbornas hjärtan af glädje, när de sågo, att konungasonen själf var så intagen af herr Erfarenhet, att han ville sätta honom till höfvidsman öfver tusen män.

Så böjde de enhälligt knä för Immanuel och ropade: "Lefve Immanuel!" Då sade konungasonen till den unge mannen, hvars namn var herr Erfarenhet: "Jag har ansett det för godt att åt dig uppdraga ett hedersämbete i min Människosjälens stad." Då böjde den unge mannen ned sitt hufvud och tillbad. "Det gäller", tillade Immanuel, "att du skall vara höfvidsman öfver ett tusen män i min älskade Människosjälens stad." Då svarade höfvidsmannen: "Lefve konungen!" Så gaf konungasonen skyndsam befallning till konungens sekreterare, att denne skulle uppsätta för herr Erfarenhet en utnämning, hvarigenom han gjordes till höfvidsman för ett tusen män, "och låt den fram-bäras för mig", tillade han, "på det att jag må kunna sätta mitt sigill under den." Han gjorde så som befallt var. Utnämningen uppsattes, förelades Immanuel och han satte sitt sigill där under. Därpå sändes den genom Väntans händer bort till höfvidsmannen.

Så snart nu höfvidsmannen mottagit sin utnämning, lät han genom trumpeter inbjuda frivilliga och ynglingar att genast komma till honom; ja, de förnämste och högst uppsatte i staden sände sina söner för att inskrifvas under hans befäl. Höfvidsmannen Erfarenhet kom under Immanuels befäl till fromma för Människosjälens stad. Han hade till löjtnant en herr *Skicklig* och till kornett en herr *Minne*. Hans underofficerare behöfver jag icke nämna. Hans färger voro de hvita färgerna för Människosjälens stad och hans skölde- 1 Sam. 17: 36, 37. märke var det döda läjonet och den döda björnen. Så återvände konungasonen till sitt kungliga palats.

När han nu återvändt dit, kommo de älskade i staden, nämligen borgmästaren, registratorn och friherre Jag-Vill för att lyckönska honom och särskildt tacka honom för den kärlek, omsorg och ömma om-tanke, som han visade för sin alltid förbundna Människosjälens stad. Efter ett vänligt samtal med honom slutade stadsborna högtidligt sin uppvaktning och begåfvo sig åter till staden.

Immanuel fastställde vid detta tillfälle en viss dag, på hvilken han skulle förnya deras privilegier, ja, han ville både förnya och för- öka dem men borttaga några felaktigheter däri, på det att Människo- själens ok måtte varda ännu mera lätt. Och detta gjorde han utan någon önskan från deras sida, endast på grund

af sitt eget öppna och ädla sinnelag. När han sålunda sändt efter och genomläst deras gamla privilegieurkund, bortlade han den och sade: "Nu är det som har vissnat och föråldrats färdigt att försvinna." Han tillade: "Människosjälens stad skall få en annan, bättre, ny och mera tillförlitlig." Ett utdrag däraf följer här nedan:

Jag Immanuel, fridsfursten, som högt älskar Människosjälens stad, gifver, tillförsäkrar och testamenterar, i min faders namn och af egen mildhet, min älskade Människosjälens stad:

1. Fri, fullständig och varaktig förlåtelse för alla de oförrätter, orättvisor och förolämpningar de gjort sig skyldiga till mot min fader, mig, mina grannar och sig själva. Hebr. 8: 12;
1 Joh. 1: 9.

2. Gifver jag dem min heliga lag och mitt testamente med allt, som däri innehålles, till deras eviga tröst och uppbyggelse. Joh. 17: 8—14;
2 Kor. 7: 1.

3. Äfvenledes gifver jag dem en del af samma nåd och godhet, som dväljes i min faders hjärta och sinne. 2 Petr. 1: 4.

4. Gifver, tillförsäkrar och förlänar dem fritt världen och hvad däruti är till deras fromma; och de skola hafva den makt öfver den, som är förenlig med min faders ära, min ära och deras bättnad; ja, jag tillförsäkrar dem lifvets och dödens, det närvarandes och det tillkommandes välsignelser. Detta privilegium skall ingen annan stad eller samhälle åtnjuta utan endast min Människosjäl. 1 Kor. 3: 21, 22.

5. Jag gifver och tillförsäkrar dem tillåtelse att fritt inträda i mitt palats på hvilken tid som helst — till mitt palats uppe och nere — för att låta mig veta hvad de behöfva; och jag lofvar dem dessutom, att jag skall åhöra och lätta alla deras sorger. Hebr. 10: 19, 20;
Mat. 7: 7.

6. Jag gifver, tillförsäkrar och bekläder Människosjälens stad med full makt och myndighet att efterspana, gripa och tillintetgöra alla Diabolus' tillhängare, som på hvilken tid som helst smyga kring i eller utom Människosjälens stad och likaledes att utrota deras sedvänjor.

7. Jag tillförsäkrar vidare min ädla Människosjälens stad, att dess invånare icke skola lyda någon främling, utländing eller deras afkomma eller att dessa skola vara fria i Människosjälens stad och delaktiga af stadens privilegier. Utan alla de friheter, förmåner och privilegier, som jag förlänar Människosjälens fräjdade stad, skola endast tillhöra de gamle infödingarne och värkliga invånarne; dem, säger jag, och deras äkta afkomlingar. Ef. 4: 22.
Kol. 3: 5—9.

Men alla Diabolus' tillhängare af hvilket slag som helst och från hvilket land eller rike som helst skola varda utestängda från delaktighet däri.

När så Människosjälens stad af Immanuels hand hade mottagit sin nådiga privilegieurkund, (hvilken i och för sig själf var oändligt mera vidsträckt än det lilla utdrag, som förelagts er), kungjorde de den och herr registratorm uppläste den på torget. Därefter fördes den tillbaka till borgporten och inristades prydligt på dess dörrar med guldbokstäfver, på det att Människosjälens stad med allt folket däri måtte alltid hafva den för sina blickar eller kunde gå dit, hvarest de kunde se, hvilken härlig frihet deras 2 Kor. 3: 3; Jer. 31: 33; Hebr. 8: 10.

furste förlänat dem, på det att deras egen glädje måtte tillväxa och deras kärlek mot den store och gode Immanuel förnyas.

Men af hvilken fröjd, tröst och hugnad intogos nu icke innebyggarne i Människosjälen hjärtan! Klockorna ringde, musikanterna spelade, folket dansade, höfvidsmännen sköto, fanorna vajade i vinden och silfvertrumpeterna ljödo. Och Diabolus' tillhängare voro nu glada öfver att få dölja sina anleten, ty de sågo ut som varelser, hvilka redan länge varit döda.

När detta var öfver, sände konungasonen åter efter de älste i Människosjälen stad och rådslog med dem om ett lärareämbete, som han ämnade upprätta för dem; ett lärareämbete, som kunde öppna för dem och undervisa dem i de saker, som rörde deras närvarande och tillkommande ställning.

“Ty”, sade han, “lämnade åt er själfva och om I icke hafven lärare och ledsagare, kunnen I icke veta och långt mindre göra min faders vilja.”

Jer. 10: 23;
1 Kor. 2: 14.

När de älste i Människosjälen bragte dessa tidender till staden, kommo alla dess invånare tillsammans (ty de funno behag i allt, som konungasonen gjorde) och anhöllo enhälligt hos hans höghet, att han genast måtte för dem upprätta ett lärareämbete, som kunde undervisa dem både i lag och dom, stadgar och förordningar, så att de måtte varda förfarna i alla goda och nyttiga saker. Så svarade han dem, att han ville uppfylla deras begäran och anställa två lärare bland dem: en från hans faders hof och en inföding i Människosjälen.

“Den som är från hofvet”, tillade han, “är en person af icke mindre egenskaper och värdighet än min fader och jag. Det är förste sekreteraren i min faders hus, som är och alltid har varit högste föreskrifvaren af alla min faders lagar, en person, som är väl hemmastadd i fördolda ting och kunskapen om dem, lika väl som min fader och jag själf. I själfva verket är han af samma natur som vi, äfven hvad beträffar att älska Menniskosjälen stad, vara trofast mot den och förstå dess eviga väl.”

2 Petr. 1: 21;
1 Kor. 2: 10;
Joh. 1: 1;
1 Joh. 5: 7.

“Och det är han”, fortsatte konungasonen, “som måste blifva eder förste lärare; ty han och endast han kan klart undervisa er i alla höga och öfvernaturliga saker. Han och endast han känner min faders sedvänjor vid hofvet och ingen kan så som han visa, huru min faders hjärta i allting och vid alla tillfällen klappar för Människosjälen; ty liksom ingen kan känna en annan, med mindre än att han känner hans sinnelag, så känner ingen min fader utom denne höge och mäktige sekreterare. Det är äfven han, som kan i edert minne upplifva

det förflutna och förtälja er det tillkommande, liksom ock ingen bättre kan säga er, huru I skolen förhålla er för att befästas i min faders kärlek. Denne lärare måste derför nödvändigtvis innehafva första rummet, både i edert omdöme och i edra hjärtan, framför eder andre lärare; hans personliga värdighet, förträffligheten af hans undervisning och den stora skicklighet han besitter i att författa och uppsätta böneskrifter till min fader till hjälp för er och till hans behag måste förplikta er att älska honom, frukta honom och akta er för att bedröfva honom.”

Joh. 14: 26; 16: 13.
1 Joh. 2: 27.

“Denne person kan sätta lif och styrka i allt hvad han säger; ja, han kan också förläna det åt edra hjärtan. Denne person kan göra er till siare, så att I kunnen omtala hvad som i framtiden kommer att ske. Genom denne person måsten I låta uppsätta alla edra böneskrifter till min fader och mig, och utan hans råd och medgifvande bören I icke låta någon inkomma i Människosjälens stad eller borg, på det att I ej mån misshaga eller bedröfva denne ädle person.”

1 Tess. 1: 5, 6;
Ap. g. 21: 10, 11;
Jud. 20; Ef. 6: 18;
Rom. 8: 26;
Upp. 2: 7, 11, 19, 29;
Ef. 4: 30;
Es. 63: 10.

“Akten er, säger jag, att bedröfva denne lärare; ty om I gören det, kommer han att bekämpa er, och om han en gång föranledes till att öppna fiendtligheter mot er, skall han varda värre än om tolf legioner sändes från min faders hof för att börja krig mot er.”

“Men om I, såsom jag sade, lyssnen till honom och älsken honom; om I böjen er för hans undervisning och söken att stå på god fot med honom, skolen I finna honom tio gånger bättre än någon annan i hela världen; ja han skall ingjuta min faders kärlek i edra hjärtan och Människosjälens invånare skola varda det visaste och mest välsignade af alla folk.”

2 Kor. 13: 14.
Rom. 5: 5.

Därefter kallade konungasonen till sig den gamle herrn, som förut varit registrator i Människosjälens, herr Samvete vid namn, och sade till honom, att efter som han vore väl bekant med Människosjälens lagar och styrelse samt äfven för dess innebyggare kunde tolka sin herres vilja i allt, som rörde jordiska och husliga saker, ville han sätta honom till lärare i Människosjälens för att undervisa i hvad som rörde lagar och stadganden. “Och du måste”, tillade konungasonen, “inskränka dig till undervisning i dygdeläran och de medborgerliga och naturliga plikterna, men icke göra anspråk på att afslöja de höga och öfvernaturliga mysterier, som äro dolda i min fader Shaddais barm; ty om dessa känner ingen människa något och ingen kan afslöja dem utom endast min faders sekreterare.”

IMMANUELS KÄLLA

“Du är inföding i Människosjälens stad, men sekreteraren är utgången från min faders hof; liksom du sålunda har kännedom om samhällets lagar och sedvänjor, känner han till min faders åsikter och vilja.”

“Därför, herr Samvete, fastän jag gjort dig till lärare och predikare i Människosjälens stad, måste du likväl i de saker, som sekreteraren känner och undervisar folket uti, blifva hans lärjunge liksom alla de andra i Människosjälén.”

“Du måste därför i alla höga och öfvernaturliga ting vända dig till honom för att inhämta upplysning och kunskap, ty fastän Job. 32: 8. det finnes en själ i människan, måste denne persons ingivelse förlåna honom kunskap. Var sålunda, herr Samvete, undergifven och ödmjuk och kom i håg, att de Diabolus' tillhängare, som måste lämna hela sin ställning, nu äro fångna i afgrunden. Var derfor nöjd med din ställning.”

“Jag har gjort dig till min faders ställföreträdare på jorden i de saker jag förut omnämt och mottag nu makten att undervisa invånarne i Människosjälén i dem och inplanta dem hos dessa med hugg och slag, i fall de icke godvilligt lyssna till dina befallningar.”

“Och, herr Samvete, emedan du är gammal och genom många förförelser blifvit svag, gifver jag dig fri tillåtelse att så ofta du vill gå till min källa och dricka blodet af min drufva; ty i min källa flyter alltid vin. Sedan du gjort detta, skola alla leda och skadliga Hebr. 9: 14. tankar försvinna från ditt hjärta. Det skall göra dina ögon klara och stärka ditt minne för att bibehålla allt, som konungens förste sekreterare lär dig.”

Sedan konungasonen sålunda insatt herr registratorn i hans nya ämbete i Människosjälén och denne tacksamt mottagit det, vände sig Immanuel i ett särskildt tal till sjelfva stadsborna.

“Sen”, sade konungasonen till Människosjälén, “min kärlek till och omsorg för er; till allt det föregående har jag lagt nåden att anställa predikare för er; den högädle sekreteraren för att undervisa er i alla höga och öfverjordiska saker och denne herre — han pekade härvid på herr Samvete — för att lära er de jordiska och husliga, ty däri består hans kall. Han är dock därför icke förbjuden att omtala för Människosjälén något, som han hört och mottagit från förste sekreterarens mun, men han skall endast icke göra anspråk på att vilja afslöja de höga, fördolda tingen; ty att upplåta och upptäcka dem för Människosjälén ligger endast i förste sekreterarens makt, myndighet och förmåga. Tala om dem får han liksom äfven de andra innebyggare i Människosjälens stad; ja, när lämpligt tillfälle gifves, må de

implanta dem i hvarandras sinnen till gagn för det hela. Jag vill därför, att I gifven akt på och utöfven dessa saker, ty de lända till nytta för edert lif och till förlängande af edra dagar.”

“Ännu en annan sak lägger jag min käre herr registrator och alla i Människosjälen stad på hjärtat: I måsten icke förlita er på något, som han har i uppdrag att lära er, för så vidt detta gäller eder förhoppning och väntan på en annan värld (jag säger, på en annan värld, ty jag ärnar gifva Människosjälen en dylik sedan denna är med dem utsliten); utan härutinnan måsten I endast och allenast taga eder tillflykt till och förlita er på hans utsagor, som är eder förste lärare. Ja, herr registratorn själf måste icke vänta lif af det som han uppenbarar; härutinnan måste han vara beroende af den andre predikarens lära. Må alltså herr registratorn akta sig att förkunna någon lära eller lärosats, som icke meddelats honom af den öfverordnade läraren eller ligger utom gränsen för hans eget kunskapsområde.”

Efter det att konungasonen nu på detta sätt ordnat sakerna i Människosjälen fräjdade stad, öfvergick han till att gifva samhällets älte ett nödvändigt varningsord, nämligen om huru de skulle uppföra sig mot de högt uppsatte och ädle höfvidsmän, som han från sin faders hof skickat eller fört med sig till Människosjälen fräjdade stad.

“Dessa höfvidsmän”, sade han, “älska Människosjälen stad och de äro utvalda män, som utsetts bland ett stort antal, män, som äro de lämpligaste och mest trofasta i Shaddais krig mot Diabolus’ tillhängare för bevarandet af Människosjälen stad. Jag ålägger er därför, innebyggare i den nu blomstrande Människosjälen stad”, fortsatte han, “att I icke uppfören er ohöfviskt eller trotsigt mot mina höfvidsmän eller deras soldater, eftersom de, såsom jag sagt, äro utvalda män — män utsedda till fromma för Människosjälen stad. Jag ålägger er, säger jag, att I icke uppfören er trotsigt mot dem; ty fastän de hafva läjons hjärta och uppsyn, när de vid något tillfälle befallas att strida mot konungens fiender, skall likväl någon missbelåtenhet från Människosjälen sida förkrossa dem, försvaga dem och beröfva dem modet. Uppfören er därför, mina älskade, icke ovänligt mot mina tappra höfvidsmän och modiga krigare utan älsken dem, underhållen dem, bispringen dem och bären dem i edra hjärtan; då skola de icke allenast kämpa för er utan äfven tvinga alla Diabolus’ tillhängare, som om möjligt ännu åsyfta eder undergång, att gripa till flykten.”

“Om därför någon bland dem skulle vid något tillfälle varda sjuk eller svag och sålunda urståndsatt att förrätta den kärlekstjänst, som

OHFALSIÖN

(201)

KONUNGASONEN BEKLÄDER FOLKET.

de af allt sitt hjärta äro villiga att göra, när de äro friska och befinna sig väl, så försmån och förakten dem icke utan styrken och uppmuntren dem i stället, äfven om de äro svaga och färdiga att dö, ty de äro edert skydd och värn, edra murar, portar, riglar och lås. Och när de äro sjuka och endast kunna uträtta föga utan snarare behöfva hjälpas af er än att I skullen kunna vänta några stora bedrifter af dem, så veten I likväl hvilka stordåd och krigiska hjältebragder de äro i stånd att göra och skola göra för eder.”

Hebr. 12: 12;
Es. 35: 3;
Upp. 3: 2;
1 Tess. 5: 14.

“Dessutom kan Människosjälen stad icke vara stark, om de äro svaga; om de äro starka, kan Människosjälen icke vara svag: eder säkerhet beror sålunda på deras hälsa och edert sätt att behandla dem. Kommen äfven i håg, att om de äro sjuka, ådrager detta skada för Människosjälen stad.”

“Dessa saker har jag sagt eder, emedan jag älskar eder välfärd och ära: kom därför i håg, o min Människosjäl, att varda punktlig i alla saker jag ålagt er, och detta icke allenast såsom ett stadssamhälle och mot edra höfvidsmän och beskyddare, utan äfven i egenskap af ett folk, där hvarje enskild persons välfärd beror af den lydnad, han visar sin herres befallningar och föreskrifter.”

“Därnäst vill jag, o min Människosjäl, varna eder för det I behöfven varnas för, trots den förändring, som för närvarande ägt rum bland eder: lyssnen därför uppmärksamt till mig. Jag är säker på och I skolen framdeles blifva det, att ännu åtskilliga af Diabolus' tillhängare finnas kvar i Människosjälen stad; Diabolus' tillhängare, som äro kraftiga och oförsonliga och som redan nu, när jag är hos eder, och i framtiden ännu mera skola försöka hitta på, vara angelägna om och fresta att bringa er till tröstlöshet och till en belägenhet, som är vida värre än den egyptiska trälldomens; dessa äro Diabolus' hängifna vänner; varen därför på eder vakt. De plägade förut bo hos sin furste i borgen, när Otro var borgmästare i denna stad; men efter min ankomst hit, hafva de gömt sig i murarnes yttersidor, där de gjort sig gömslen och hålör och skansar. Därför kommer, o Människosjäl, ditt arbete att varda dess mera hårdt och besvärligt: ty du skall tillfångataga och döda dem i enlighet med min faders vilja. Och icke kunnen I fullständigt göra er kvitt dem, med mindre än att I skullen nedrifva murarne kring eder stad, någonting hvartill jag ingalunda samtycker. Frågen I mig: hvad skola vi då göra? Jo, varen vaksamme och visen er såsom män; gifven akt på deras gömslen, utleten deras tillhåll; angripen dem och sluten ingen fred med dem. Hvarhålst de dväljas, smygga eller bo och hvilka fredsvilkor de än er-

Mark. 7: 21, 22.
Rom. 7: 18.

bjuda er, så afskyn dem och allt skall varda väl mellan er och mig. Och på det att I bättre måtten kunna skilja dem från infödingarna i Människosjälén, vill jag gifva er en kort förteckning på de förnämstes namn, hvilka lyda som följer: herr *Hor*, herr *Äktenskapsbrytare*, herr *Mördare*, herr *Vrede*, herr *Liderlighet*, herr *Bedrägeri*, herr *Ondt öga*, herr *Dryckenskap*, herr *Fråsseri*, herr *Afgudadyrkan*, herr *Vidskepelse*, herr *Omytlig*, herr *Tvedrökt*, herr *Raseri*, herr *Strid*, herr *Uppstudsighet* och herr *Kätteri*. Desse, säger jag, äro några af de förnämsta af dem, o Människosjäl, som söka att för evigt förstöra dig och de smyga omkring i Människosjälén; men läs flitigt i din konungs lag och du skall där få kändedom om deras utseende och en så kännetecknande beskrifning på dem, att du säkerligen härigenom skall kunna känna igen dem.”

“Om dessa, o min Människosjäl (och det är min önskan, att I riktigt fån reda därpå), skulle hafva tillåtelse att springa omkring i staden som de ville, skulle de snart såsom ormar fräta edra hjärtan, ja, förgifta edra höfvidsmän, skära senorna af edra soldater, uppbyta riglarne och låsen på edra portar och af den nu ganska blomstrande Människosjälén göra en tröstlös och kal öken och ruinhög. Därför ger jag, på det I mån fatta mod att gripa dessa bofvar, hvarhålst I än finnen dem, full makt och myndighet åt er, borgmästaren, registratorn och friherre Jag-Vill, jämte alla inbyggarne i Människosjäléns stad att efterspana, gripa och korsfästa alla Diabolus’ tillhängare och deras sedvänjor, när och hvarhålst I finnen dem smyga omkring inne i staden eller springa utanför Människosjäléns murar.”

“Jag omtalade förut för er, att jag inrättat ett stadigvarade läroämbete ibland er; icke som om I endast skulle hafva dessa lärare ibland er, ty mina första fyra höfvidsmän, som drogo i strid mot Diabolus’ tillhängares herre och mästare i Människosjälén, de kunna och skola, om det behöfves och man beder dem, icke blott lämna enskild undervisning utan äfven offentligt predika för samhället god och hälsosam lära, som skall föra er in på den rätta vägen. Ja, de skola, om så behöfves, upprätta en daglig skola i dig, o Människosjäl, och skola undervisa dig så ifrigt, att du, om du är uppmärksam, skall varda god till slut. Och gif noga akt på att du icke sparar de män, som du fått i uppdrag att gripa och korsfästa.”

“Liksom jag förut uppräknat för er namnen på dessa kringstrykande stråtröfvere, så vill jag nu berätta er, att några af dem skola smyga sig in bland er för att bedraga er; de tyckas till det yttre vara mycket varma och ifriga för gudsfruktan. Och om I icke ären vakna,

skola de bland er anställa en så stor skada, att I för närvarande icke kunnen göra er en föreställning därom.”

“Dessa skola, som jag sagt, visa sig för er under en annan dräkt än den jag ofvan beskrifvit. Vaka därför, o Människosjäl, och var uppmärksam och tillåt icke, att du varder bedragen.”

När konungasonen på detta genomgående sätt förändrat Människosjälen stad och undervisat invånarne i sådana ämnen, som voro gagneliga för dem att känna, utsatte han en annan dag, på hvilken han ville, när folket kom tillsammans, skänka ännu ett äretecken till Människosjälen stad — ett tecken, som skulle skilja dess innebyggare från alla folk och tungomål, som dväljas i Universums konungarrike. Tidigt om morgonen den bestämda dagen, möttes konungasonen och hans undersåtar i konungens palats, hvarest Immanuel först höll ett kort tal till dem och sedan uppfyllde hvad han sagt och lofvat dem.

“Min Människosjäl”, sade han, “det som jag nu ärnar göra, gör jag för att låta världen veta, att I ären mina och för att I med edra egna ögon måtten kunna skilja er från alla falska förrädare, som smyga omkring bland er.”

Därpå befallde han, att hans tjänare skulle gå bort och ur hans skattkammare framtaga de hvita och skinande kläder, “som jag”, sade han, “afsett och förvarat för min Människosjäl.” Så togos de hvita kläderna fram ur hans skattkammare och framlades inför Upp. 19:8. folkets ögon. Vidare uppmanades stadsborna att taga dem på sig och hvar och en skulle utvälja sådana, som bäst passade för hans kroppsställning. Så kläddes folket i hvita, rena linnekläder.

Då sade konungasonen till dem: “Detta, o Människosjäl, är mitt livré och det tecken, genom hvilket de mina kunna igenkännas från andras tjänare. Ja, jag förlänar det åt alla, som äro mina, och utan det tillåtes ingen att se mitt ansikte. Bär därför dräkten för min skull, som gaf er den, och äfven på det att världen må veta, att I ären mina.”

Men hvem kan nu tänka sig, huru Människosjälen sken? Den var fager som solen, klar som månen och fruktansvärd som en här med flygande fanor.

Konungasonen tillade vidare: “Ingen furste, potentat eller mäktig man i Universum gifver denna dräkt utom jag: kommen därför i håg, att I, såsom jag förut sagt, genom den skola igenkännas såsom mina.”

“Och nu”, fortfor han, “har jag gifvit er min dräkt; låt mig nu lämna er befallningar rörande den och lyssnen noga till mina ord.”

1. Bär den dagligen, på det att I icke vid vissa tillfällen Pred. 9: 7. må se ut för andra som om I icke voren mina.

2. Håll den alltid ren; ty om den varder smutsig, så är Upp. 3: 2. det en vanära för mig.

3. Låt den därför icke släpas på marken eller fyllas af smuts och dam.

4. Akten er för att förlora den, på det att I icke må gå nakna och visa er blygd.

5. Men om I skullen smutsa och nedfläcka den — hvaröfver jag skulle sörja mycket men fursten Diabolus glädjas, om så skedde — skynden då att göra det som är föreskrifvet i min lag, på det att I måtten vara ståndaktiga och icke falla framför Luk. 21: 36. Upp. 7: 14—17. mig och min tron. Detta är äfven enda sättet att förebygga det jag icke lämnar er och icke öfvergifver er här utan kommer att för alltid dväljas i denna Människosjälen stad.”

Och nu voro Människosjälen och dess innebyggare såsom signetet på Immanuels höggra hand. Hvar fanns nu en stad eller ett samhälle, som kunde jämföras med Människosjälen? En stad, återvunnen från Diabolus' makt och myndighet; en stad, som Immanuel tyckte om att vistas i, som Shaddai älskade, och som han sändt sin son att eröfra från afgrundens furste; ja, en stad, i hvilken Immanuel uppslagit sitt kungliga läger, befast för sig själf och gjort stark genom sin härs-makt. Allt hvad jag kan säga är, att Människosjälen hade den utmärktaste furste, präktiga höfvidsmän och krigare, bepröfvade vapen och kläder, hvita som snö. Och ej häller må dessa förmåner skattas lågt utan högt; men kan Människosjälen stad så värdera och nyttja dem för det ändamål, hvarför de skänkts dess innebyggare?

När konungasonen på detta sätt fulländat stadens omändring, befallde han, för att visa, att han fann stort behag i sina händers värk och gladdes öfver hvad han uträttat för den nu fräjdade och blomstrande Människosjälen, att hans fana skulle hissas på borgens mur. Och då

1. Dvaldes han mycket bland stadsborna; icke en dag förgick utan att de älste i Människosjälen måste komma till honom i hans palats eller han gick ned till dem. Man öfverlade där om alla de storvärk han gjort och fortfarande lofvade göra för Människosjälen stad. På samma sätt underhöll han sig ofta med borgmästaren, 2 Kor. 6: 16. friherre Jag-Vill, registratorn och underläraren, herr Samvete. Men

ack, huru nådig, kärleksfull och öm visade sig nu ej konungasonen mot Människosjälen stad! På alla gator, i alla lustgårdar och hvar hälst han kom, kan ni vara säker på, att de arma undfingo hans väl-signelse och gladde sig åt hans välgärningar; ja, han kysste dem och om de voro sjuka, lade han sina händer på dem och gjorde dem helbrägda. Han uppmuntrade äfven dagligen, ja ofta stundligen höfvidsmännen med sin närvaro och sina goda ord. Ty ni måste veta, att ett leende från honom satte mera lif, styrka och mod i dem än allt annat under solen.

Konungasonen undfägnade dem äfven rikligt och ville för alltid vara hos dem; knappast en vecka förflöt utan att han inbjöd 1 Kor. 5:8. dem till gästabud. Ni erinrar väl er hvad jag några sidor förut omnämnt om den fest, som då ägde rum. Men nu hörde gästabuden till ordningen för dagen; hvarenda dag var nu en festdag i Människosjälen. Och icke gingo stadsborna, när de återvände till sina hem, tomhändta tillbaka; de måste antingen hafva med sig en ring, en guldkedja, ett smycke, en ädelsten eller någonting annat — så kär var nu Människosjälen för honom; så täckelig var Människosjälen för hans ögon.

2. När de älste och stadsborna icke kommo till honom, sände han rikligt af födoämnen till dem: kött från hofvet och vin och bröd, som voro afsedda för hans faders tafvel; ja, dylika läckerheter sände han dem och betäckte med dessa deras bord, så att hvar och en som såg dem måste tillstå, att någonting liknande icke funnes i något konungarike.

3. Om innebyggarne i Människosjälen icke besökte honom så ofta han önskade, gick han till dem, klappade på deras dörrar och begärde att få släppas in, på det att vänskapen mellan honom och dem måtte fortfara; om de då lyssnade till och öppnade för honom, som de gärna gjorde, om de voro hemma, visade han dem nya ynnestbevis genom skänker och nådetecken.

Och var det icke förundransvärdt att iakttaga, att just på samma ställe, där nyss förut Diabolus hade sin vistelseort och där han uppbyggade sina tillhängare att i grund förstöra Människosjälen, skulle konungarnes konung sitta och äta och dricka med stadsborna, under det att alla hans mäktiga höfvidsmän, krigare och trumpetare, jämte hans faders sångare och sångerskor stodo rundt omkring för att lyda hans vink? Nu rann Människosjälen bägare öfver af sütt vin, nu inrättade den sig med finaste spis och ur klipporna kommo mjölk och

honung. Nu sade den: "Huru stor är hans makt, ty sedan jag funnit nåd för hans ögon, huru härlig har jag icke blifvit!"

Den älskade konungasonen tillsatte äfven en ny ämbetsman i staden, en utmärkt person, hvars namn var *Guds-frid*; han sattes öfver Kol. 3: 15. friherre Jag-Vill, borgmästaren, registratorn och underläraren, herr Begärelse och alla andra infödingar i Människosjälen stad. Han var icke inföding i den utan kom med konungasonen Immanuel från hofvet. Han var nära bekant med höfvidsmännen Tro och Godt hopp; några säga, att han var släkting till dem, och äfven jag är af Rom. 15: 13. denna åsikt. Denne man gjordes, som jag sagt, till styresman öfver staden i allmänhet och i synnerhet öfver borgen; höfvidsmannen Tro skulle bistå honom. Och jag lade märke till, att så länge allt i Människosjälen gick efter denne välvillige hedersmans önskan, befann sig staden i ett blomstrande skick. Då funnos inga trätor, intet kif, inga stridigheter och inga illdåd i hela Människosjälen stad; hvarenda människa i Människosjälen skötte endast sin syssla. Adeln, ämbetsmännen, soldaterna och hela den öfriga befolkningen lydde hans befallningar. Och kvinnorna och barnen arbetade och sjöngo från morgon till kväll, så att öfverallt i Människosjälen stad rådde nu endast endräkt, lugn, glädje och hälsa. Detta fortfor hela sommaren.

KAPITEL IX.

MÄNNISKOSJÄLEN I FARA.

Herr Köttslig-Säkerhet. — Hans härkomst och karaktär. — Bedrager Människosjälen. — Kärleken utslocknar. — Den förolämpade konungasonen undandrar sin närvaro. — Följderna däraf för Människosjälen. — Herr Gudsfruktan visar Människosjälen dess fara och dess plikt. — Köttslig-Säkerhet skaffas ur vägen. — Människosjälen söker men finner icke. — En mörksens dag. — En högtidlig sabbat. — Samvete väcker. — Sjuklighet i Människosjälen. — En fasta påbjudes. — Boanerges predikar. — Böneskrift till Immanuel. — Intet svar.

EN det fanns en man i Människosjälen stad och hans namn var *Köttslig-Säkerhet*. Efter all den nåd, som visats detta samhälle, bragte han det i ett stort och sorgligt slafveri. En kort berättelse om honom och hans åtgöranden följer här nedan:

När Diabolus först bemäktigade sig Människosjälen stad, förde han med sig en stor skara tillhängare, som voro i samma ställning som han själf. Nåväl, bland dessa befann sig en viss herr *Själfbedrageri*, en lika flink karl, som någon af dem, hvilka på denna tid innehade herraväldet öfver Människosjälen stad. Diabolus, som kom under fund med mannens duglighet, skickade honom i många svåra uppdrag, från hvilka han skilde sig lyckligare och med större framgång i sin herres ögon än någon, som denne fört med sig från afgrunden. Då Diabolus sålunda fann mannen lämplig för sina planer, fattade han tycke för honom och gjorde honom till friherre Jag-Vills närmaste man, om hvilken vi ofvan talat så mycket. Friherre Jag-Vill tyckte den tiden så mycket om honom, att han gaf honom sin dotter *Fruktaingenting* till maka. Med denna hade herr Själfbedrageri en son, denne *Köttslig-Säkerhet*. På grund af den blandning-ras, som då alstrades i Människosjälen stad, var det i vissa fall svårt att bestämma hvilka som voro infödingar eller icke. *Köttslig-Säkerhet*

var inföding från moderns sida, fastän hans fader tillhörde Diabolus' tillhängare.

Välan, denne Köttslig-Säkerhet bråddes lika mycket på sin fader som på sin moder; han var en själfbedragare, fruktade ingenting och var äfven en ganska flink karl. Ingenting nytt i afseende på lära, ingen förändring eller tal därom kunde äga rum i Människosjälens, utan att herr Köttslig-Säkerhet genast fick reda på det. Men han hyste alltid obenägenhet för dem, hvilka han ansåg vara de svagaste, och sällade sig i stället till dem, hvilka han trodde sitta inne med makten.

När nu den mäktige Shaddai och hans son Immanuel öppnade strid mot Människosjälens för att intaga den, befann sig denne herr Köttslig-Säkerhet i staden och utvecklade stort nit genom att uppmuntra folket att framhärda i sitt uppror och uppmana det att göra motstånd mot konungens härsföret; men när han såg, att Människosjälens stad var intagen och omvänd till den ärorike konungasonen Immanuel, och när han äfven såg hvad Diabolus' öde blifvit och huru han snöpligt och skymfligen förjagats från borgen och att Människosjälens stad var väl försedd med höfvidsmän, krigsmaskiner, soldater och proviant, vände han kappan efter vinden och låtsade sig vilja tjäna konungasonen mot hans fender lika nitiskt som han förut sällat sig till Diabolus.

Och sedan han till sist fått litet ytlig kunskap om hvad Immanuel förehade, växte modet hos honom, hvarför han slog sig i sällskap med stadsborna och försökte slå blå dunster i ögonen på dem. Nu visste han, att Människosjälens styrka och kraft voro stora, och att han icke kunde utan att väl täckas dem orda om dess makt och härlighet. Därför började han sitt tal om Människosjälens kraft och styrka och påstod, att den var ointaglig; han lofordade dess höfvidsmän, slungor och murbräckor och till sist den försäkran innebyggarna fått från konungasonen, att Människosjälens skulle för evigt blifva lycklig. Men när han såg, att några af stadsborna fångats af hans fagra ord, fullföljer han sin plan och går från gata till gata, ur hus och i hus och från den ene till den andre. Till slut fick han hela Människosjälens att dansa efter sin pipa och att varda nästan lika köttsligt säker som han själf: efter samtalen gick man till gästabuden och efter gästabuden till idrotter eller andra förlustelser. Nu vistades Immanuel ännu i Människosjälens och han gaf noga akt på dessa saker. Borgmästaren, friherre Jag-Vill och registratören intogos äfven af denne Diabolists pladder och glömde, att deras furste förut varnat dem och uppmuntrat

GUDSFRUKTAN VID KÖTTSLIG-SÄKERHETS FEST.

dem att taga sig i akt för att låta sig snärjas af något snack från Diabolus' tillhängare, liksom han äfven sagt dem, att den nu blomstrande Människosjälen stads trygd låge icke så mycket i dess närvarande befästningar och styrka som i att nyttja dessa på det sätt, att Immanuel kände sig förpliktad att kvarstanna i borgen. Ty Immanuel förkunnade ständigt, att Människosjälen stad skulle akta sig för att glömma hans faders och hans egen kärlek och att dess invånare skulle uppföra sig så, att de fortfarande komme att åtnjuta den. Nu var icke rätta sätet härför att fatta tycke för en af Diabolus' tillhängare och låta sig leda upp och ned af en sådan som herr Köttslig-Säkerhet; de skulle hafva lyssnat till sin furste, fruktat sin furste, älskat sin furste, stenat uslingen till döds och sörjt för att hafva vandrat på de stigar deras furste föreskrifvit. Då skulle deras frid hafva varit lik en flod, under det att deras rättfärdighet varit som havvets vågor.

När nu Immanuel märkte, att innebyggarnes hjärtan i Människosjälen stad genom herr Köttslig-Säkerhets list svalnat och minskats i sin kärlek till honom, så:

Beklagar han dem och betygar sin sorg öfver deras ställning inför sekreteraren, sägande: "O, att mitt folk hade lyssnat till mig och att Människosjälen hade vandrat på mina stigar! Jag skulle hafva närt dem med den utsöktaste spis och underhållit dem med honung ur klippan." Därefter tillade han för sig själf: "Jag skall återvända till hofvet och kvarstanna där, till dess Människosjälen inser och erkänner sin förbrytelse." Och han gjorde så och orsaken hvarför han handlade på detta sätt var, att Människosjälen visade sig obenägen för honom, såsom framgår af följande enskildheter:

1. Stadsborna upphörde med sina förra besök hos honom och kommo icke såsom förr till hans kungliga palats.

2. De brydde sig icke om och aktade icke på, om han besökte dem eller icke.

3. De kärleksfester, som förr ägde rum mellan konugasonen och dem, försummade de och funno ej mera behag i, fastän han ännu anställde sådana och inbjöd dem.

4. De afvaktade icke hans råd utan började vardag genstörtiga och själf tillräckliga på grund af att de ansågo sig starka och öfvervinnliga och att Människosjälen vore säker och utom alla fienders räckhåll, så att dess ställning måste för evigt vara oföränderlig.

När nu, såsom jag nämt, Immanuel märkte, att genom herr Köttslig-Säkerhets list Människosjälen stad afskakat sig sin afhängighet under honom — och genom honom under hans fader — samt förlitade

sig på hvad han skänkt den, beklagade han, som förut omtalats, dess ställning och skydde intet medel för att visa, att den väg, hvarpå dess invånare vandrade, var fördärfbringande. Han sände nämligen förste sekreteraren till dem för att förbjuda dem dylika vägar. Men när han tvänne olika gånger kom till dem, fann han dem sittande vid herr Köttslig-Säkerhets bord; och enär han äfven förstod, att de icke voro villiga att börja ett samtal om det som rörde deras eget bästa, gick han sin väg med sorg i hjärtat. När han sedermera berättade detta för konungasonen, vardt denne förolämpad, sörjde äfven däröfver och gjorde tillrustningar för att återvända till sin faders hof.

Den tillbakadragenhet han visade mot Människosjälens innebygare, och om hvilken jag nyss talat, yttrade sig sålunda:

1. Fastän han ännu vistades i Människosjälens, höll han sig innestängd och mera för sig själf än tillförne.

2. Om han kom i deras sällskap, var hans samtal med dem icke så vänligt och hjärtligt som förut.

3. Icke håller plägade han som förut från sitt eget bord sända dem kosteliga rätter.

4. Icke håller kunde de så lätt som förr få tala med honom; de måste knacka en, ja två gånger, men han låtsade icke det ringaste bry sig om det, hvaremot han förut vid ljudet af deras fjät sprang upp, mötte dem på halfva vägen, mottog dem och slöt dem till sitt hjärta.

På detta sätt betedde sig nu Immanuel och genom detta beteende sökte han få dem att betänka sig och återvända till honom. Men ack, de betänkte sig icke, de ville icke veta hans vägar, de brydde sig icke om dem, vårdade sig icke om dem eller om hågkomsten af den ynnest han fordom visat dem. Han drog sig således utan att väcka uppmärksamhet tillbaka, först från palatset och sedan från stadsporten; och så går han bort från Människosjälens, till dess denna kommer att inse sitt trots och med större allvar söker hans ansikte. Herr Guds-frid nedlade också sitt ämbete och ville för närvarande icke hafva något att skaffa med Människosjälens stad.

Hez. 11: 21;
Hos. 5: 15;
3 Mos. 26: 21—24.

Sålunda gingo de åt sitt håll och han tog vedergällning på dem genom att gå åt sitt. Men ack, därvid voro de förhärdade i sina hjärtan och hade så mycket lyssnat till herr Köttslig-Säkerhets läror, att konungasonens afresa icke det minsta rörde dem, lika litet som de bevarade honom i sitt minne, när han var borta. Följaktligen sörjde de icke öfver, att han drog sig bort ifrån dem.

Nu hände sig en dag, att den gamle herr Köttslig-Säkerhet åter gjorde ett gästabud för Människosjälen stad. Vid samma tid fanns i staden en viss herr *Gudsfruktan*, hvilken *nu* var tillbakasatt men förut stått i högt anseende. Gamle Köttslig-Säkerhet hade stor lust att om möjligt lura och förstöra denne man liksom alla öfriga, hvarför han inbjuder honom jämte sina grannar till jästabudet. När den bestämda dagen kom, göra de sig redo och herr Gudsfruktan kom tillstädes jämte de andra, och sedan alla tagit plats vid bordet, åto alla och drucko samt voro glada utom just denne ende. Ty herr Gudsfruktan satt som en främling och hvarken drack eller var glad. När herr Köttslig-Säkerhet såg detta, vände han sig till honom med följande ord:

“Herr Gudsfruktan, mår ni icke bra? Ni tyckes vara sjuk till kroppen eller själen, eller kanske till bådadera. Jag har ett hjärtstyrkande medel från herr Förgät-det-goda och om ni tager en klunk däraf, hoppas jag att ni åter blifver kry och nyter och visar blidare uppsyn mot våra gäster.”

Härtill svarade den gamle, gode herrn artigt: “Min herre, jag tackar er för eder uppmärksamhet och vänlighet; men för edert hjärtstyrkande medel hyser jag ingen böjelse. Dock ett ord till infödingarne i Människosjälen: Det förundrar mig att se er, älste och förnämste i Människosjälen så glada och upprymda, när Människosjälen stad befinner sig i en så sorglig belägenhet.”

Då svarade herr Köttslig-Säkerhet: “Bäste herre, ni behöfver sofva, tror jag. Var så god och lägg er och tag en blund, under det att vi äro glada.”

Den ärlige Gudsfruktan sade då: “Om ni, min herre, icke vore blottad på all heder, skulle ni icke göra så som ni har gjort och gör.”

Köttslig-Säkerhet: Huru!

Gudsfruktan: Jo, afbryt mig icke. Det är sannt, att Människosjälen stad var stark och under ett förbehåll ointaglig; men I, stadsbor, hafven försvagat den och nu ligger den maktlös för sina fiender. Icke häller är det tid att smickra eller att tiga: det är ni, herr Köttslig-Säkerhet, som har plundrat Människosjälen och beröfvat den dess härlighet; ni har nedrifvit dess torn, öppnat dess portar och förstört dess bommar och riglar.

Och nu för att förklara hvad jag sagt: från den stund de högt uppsatte i Människosjälen och ni, min herre, vordo så stora, från samma stund har Människosjälen styrka försvagats och nu är den till spillo gifven och förbi. Om någon drager mina ord i tvifvelsmål, sva-

rar jag på dessa och liknande frågor: "Hvar är konungasonen Immanuel? När såg någon man eller kvinna i Människosjälén honom? När hörde ni något från honom eller smakade hans härliga kost?" I sitten nu till bords hos detta Diabolus' vidunder men han är icke eder furste. Jag säger er därför, att fastän I akten er för att blifva yttre fienders byte, hafva likväl edra inre fiender blifvit er öfvermäktiga, sedan I syndat mot eder furste.

Då sade herr Köttslig-Säkerhet: "Fy, fy, herr Gudsfruktan, fy! Skall ni aldrig kunna göra er kvitt eder rädsla? Låter ni skrämman af en sparf? Hvem kan skada er? Se, jag är vid eder sida; men ni bara tviflar, under det att jag är tillitsfull. Dessutom, är detta ett tillfälle, vid hvilket man bör vara sorgsen? Ett gästabud är gjort för glädjens skull; hvarför skall ni då till eder egen skam och oro för oss bryta ut i en sådan klagovisa i stället för att äta och dricka och vara glad."

Då sade herr Gudsfruktan åter: "Jag må väl sörja öfver att Immanuel har lämnat Människosjälén. Jag upprepar det: han har lämnat den och ni, min herre, är den, som har drifvit bort honom; ja, han har gått bort utan att så mycket som underrätta de förnämste i Människosjälén därom; och om detta ej är ett tecken på hans vrede, känner jag icke till hans gudomliga karaktär."

"Och nu, mina ärade herrar, ty jag talar fortfarande till er, edert affall, hvilket så småningom skedde, har förmått honom att så småningom aflägsna sig från er, då I icke gäfvon akt på honom och på nyttofödnes genom att förödmjuka er. Ty då han såg, att ingen brydde sig om eller lade på hjärtat den fruktansvärda början till hans vrede och dom, gick han ur staden; det såg jag med mina egna ögon. Under det att I sålunda skryten, har eder styrka försvunnit; I ären såsom den man, hvilken förlorat sina lockar, som förut böljade öfver hans axlar. Nu kunnen I tillsammans med eder värd roa er och göra det fortfarande; men sedan Immanuel gått bort från er, skall edert gästabud vändas i suckan och eder glädje i vecklagan."

Därpå uppstod underläraren, den gamle herr Samvete, som i forna tider var registrator i Människosjälén. Han hade blifvit bestört vid hvad som sades och yttrade:

"I sanning, mina bröder, rädes jag, att hvad herr Gudsfruktan säger är sannt: för min del har jag icke sett vår furste på en lång tid. Jag kan icke erinra mig dagen och kan icke sålunda svara på herr Gudsfruktans fråga. Jag är rädd för, att det är slut med Människosjälén."

Gudsfruktan: Ja, jag vet, att ni icke skall finna honom i Människosjälens, ty han har dragit sig därifrån på grund af de älstes fel och därför att de betraktade hans nåd med olidlig ovänlighet.

Nu såg underläraren ut som om han skulle falla ned död vid bordet; äfven alla de närvarande utom värden började blekna. Men sedan de hämtat sig en smula och gått in på att samtycka till herr Gudsfruktans utsago, började de rådslå om hvad som vore bäst att göra (herr Köttslig-Säkerhet hade gått in i sitt kabinet, ty han tyckte icke om dylika dumma öfverläggningar) både rörande värden, som dragit dem ned i synd, och äfven huru de skulle kunna återvinna Immanuelns kärlek.

Och härvid framstod klart för deras minne furstens befallning angående hvad de skulle göra med de falska profeter, som stego fram för att bedraga Människosjälen stad. Så grepo de herr Köttslig-Säkerhet (ty de antogo, att det åsyftade honom) och uppbrände honom och hans hus; ty han var också till sin natur en af Diabolus' tillhångare.

Sedan nu detta var öfverståndet, skyndade de att få se sin furste Immanuel; och de sökte honom men funno honom icke. Derigenom styrktes de i tron på riktigheten af herr Gudsfruktans ut- II. v. 5: 6. sago och började äfven begrunda sina slemma och ogudaktiga gärningar; ty nu slöto de sig till, att för dessas skull hade deras furste öfvergifvit dem.

Därefter kommo de öfverens att vända sig till förste sekreteraren (hvilken de förut afböjt att höra och bedröfvat genom sina gärningar) för att af denne siare få reda på hvar Immanuel vistades och huru de skulle kunna rikta en böneskrift till honom. Men förste sekreteraren ville icke tillåta dem att ingå på detta ämne, lika litet som de fingo tillträde till hans kungliga palats eller han ville visa dem sitt ansikte.

Och nu var det en svart och dyster dag, en dag af skyar och tjockt mörker i Människosjälens. Nu sågo de, att de varit dåraktiga och började förstå, hvad herr Köttslig-Säkerhets sällskap och prat vållat och hvilken obotlig skada hans svassande ord förorsakat den arma Människosjälens. Men hvad det hädanefter skulle komma att kosta dem, därom voro de ännu okunniga. Nu började åter herr Gudsfruktans anseende växa i staden; ja, stadsborna voro färdiga att i honom skåda en profet.

Välän, när sabbaten kommit, gingo de för att höra underläraren; men ack, huru han åskade och blixtrade denna dag. Hans täxt var

Es. 63: 10;
Ef. 4: 30;
1 Tess. 5: 19.

hämtad ur profeten Jona: "De som lyssna till fåfänga lögner, Jona 2: 9. försaka sin egen frälsning." Men det fanns sådan makt och kraft i predikan och man såg en sådan nedslagenhet i folkets ögon, att någonting dylikt sällan hörts eller skådats. När predikan var slut, kunde folket knappast gå till sina hem eller sköta sina sysslor på en hel vecka; de voro så gripna af predikan, att de knappast Hos. 5: 13. visste hvad de skulle göra.

Han visade icke endast för Människosjälens dess synd, utan han darrade inför dess invånare, när han betänkte sin egen och utropade, när han predikade för dem: "O, hvilken olycklig människa jag är! Att jag skulle göra någonting så syndigt! Att jag, en predikare, som konungasonen anställt för att undervisa Människosjälens om hans lag, skulle själf uppföra mig så fåvitskt och oförnuftigt och varda en af de förste, som beslogs med öfverträdelse. Denna öfverträdelse ägde äfven rum inom mitt område: jag skulle hafva ifrat mot slemheten, men jag lät Människosjälens vältra sig däri, till dess den drifvit Im- Ps. 88. manuel från sina gränser." På detta sätt och härigenom angrep han äfven de högt uppsatte i Människosjälens, så att de vordo mäktat förbryllade.

Vid denna tid rådde äfven stor sjuklighet i Människosjälens stad och de flesta af invånarne angrepos däraf. Ja, äfven höfvidsmännen och krigarne bragtes därigenom under en lång tid i bedröfligt läge, så att i händelse af anfall kunde föga uträttats vare sig af stadsborna eller officerarne. Ack, huru många bleka ansikten, matta Hebr. 12: 12, 13; Es. 3: 24; Upp. 3: 2. händer, svaga knän och vacklande gestalter kunde man icke nu se på Människosjälens gator. Där hördes suckan, där klagan och rundt omkring lågo personer, färdiga att svimma.

De kläder Immanuel skänkt dem voro äfven bedröfliga att skåda; antingen voro de sönderrifna och smutsiga eller också hängde de så löst på dem, att de kunde fastna på närmaste buske.

Sedan de sålunda tillbragt någon tid i detta sorgliga och bedröfliga läge, anordnade underläraren en fastedag, på det att de måtte ödmjuka sig på grund af sina synder mot den store Shaddai och hans son. Och han önskade att höfvidsmannen Boanerges skulle predika. Denne samtyckte härtill, och när dagen därför kommit, var hans täxt: "Hugg det ned; hvarför står det kvar?" Öfver detta bibelspråk gjorde han en mycket sinnrik utläggning. Först visade han orsaken till de fällda orden, nämligen att fikonträdet var ofruktsamt; därpå visade han hvad som innehölls i detta bibelspråk, nämligen ånger eller yttersta tröstlöshet. Han visade äfven hvem som skänkt dessa ord deras

W. THOMAS SC.

J. H. FRISTON L.

RIDANDE BUD TILL OCH FRÅN MÄNNISKOSJÄLEN.

hemul, nämligen Shaddai själf. Och till sist visade han huru sakerna stodo och därefter slöt han sin predikan. Men han var mycket kraftig i tillämpningen, så att han kom den stackars Människosjälens att darra. Ty liksom den föregående predikan gjorde äfven denna starkt intryck på stadsbornas hjärtan; ja, den halp storligen till att hålla dem vakna, som uppväckts af den förra. Nu såg och hörde man således i hela staden föga annat än sorg, jämmer och veklagan.

Efter predikan sammanträdde stadens innebyggare och rådslogo om hvad som var bäst att göra. "Men", sade underläraren, "jag vill icke göra någonting på eget bevåg utan rådföra mig med min granne, herr Gudsfruktan. Ty om han förut bättre förstått sin furstes sinnelag än vi, gör han det äfven säkerligen nu, då vi åter vända oss till dygdens väg."

Så skickade de efter herr Gudsfruktan och han kom genast. Stadsborna önskade, att han måtte uttala sin åsikt om hvad som vore bäst att göra. Då sade den gamle herrn följande: "Det är min åsikt, att denna Människosjälens stad bör uppsätta en ödmjuk böneskrift, som tillställes den förolämpade konungasonen Immanuel och innehåller en begäran om att han i sin nåd och ynnest måtte återvända till er och icke vredgas på er ständigt."

När stadsborna hörde dessa ord, lydde de enhälligt hans råd. Ögonblickligen uppsatte de sin begäran och nästa omsorg var nu hvem som skulle framföra den. Till sist samtyckte alla, att den skulle sändas genom borgmästaren. Han mottog uppdraget och gjorde sig i ordning för att resa. Han kom till Shaddais hof, dit Immanuel, Människosjälens furste begifvit sig. Men porten var Jer. klag. 3: 8, 44. stängd och besatt med stark vakt, så att öfverlämnaren af böneskriften nödgades dröja där en god tid. Då begärde han, att någon måtte gå in till konungasonen och berätta för honom hvem som stod vid porten och hvad hans ärende var. Så gick en och berättade för Shaddai och hans son Immanuel, att borgmästaren i Människosjälens stad stod utanför porten till konungens slott och begärde företräde för konungasonen. Han framförde äfven borgmästarens ärende både för konungen och hans son Immanuel. Men konungasonen ville icke gå ned eller tillåta, att porten öppnades för den bönfällande Jer. 2: 27, 28. utan sände honom ett svar af följande lydelse: "De hafva vändt ryggen och icke ansiktet åt mig; men nu säga de till mig i sin nöd: stå upp och fräls oss. Men kunna de icke nu gå till herr Köttslig-Säkerhet, till hvilken de begåfvot sig, då de vände sig bort från mig, och göra honom till deras ledare, herre och beskyddare i deras nöd; hvar-

för besöka de mig i sin nöd, sedan de gingo bort, när allt stod väl till?"

När detta svar gafs borgmästaren, vardt han mörk i hågen; det oroade honom, det slog honom, det sönderslet honom. Jer. klag. 4: 7, 8. Och nu började han inse hvad det betydde att göra sig till förtrogen med sådana Diabolus' tillhängare som herr Köttslig-Säkerhet. När han såg, att för närvarande föga hjälp från hofvet var att vänta vare sig för honom själf eller för hans vänner i Människosjälens, slog han sig för sitt bröst, återvände gråtande och utgöt sig under hela vägen i klagan öfver Människosjälen's olyckliga ställning.

Välan, när han kom i stadens närhet, gingo de älste och förnämste bland Människosjälen's befolkning ut till porten för att möta honom, hälsa honom och få reda på hvad besked han fått vid hofvet. Men han framförde sin berättelse i en så sorglig ton, att alla ropade, sörjde och gräto. De strödde aska på sina hufvuden och omgjordade sina länder med säckar och drogo veklagande fram genom Människosjälen's stad; äfven de öfriga af invånarne sörjde och gräto. Sålunda var denna dag för Människosjälen en dag af ångest, bekymmer, ängslan och ofärd.

När de efter någon tid hämtat sig litet, kommo de åter tillsammans för att rådpläga om hvad de borde göra och liksom förut begärde de, att den vördnadsvärde herr Gudsfruktan måtte uttala sin mening. Denne yttrade, att de hade ingenting bättre att göra än hvad de redan gjort och att de icke skulle låta sig nedslås af hvad som timat vid hofvet, icke en gång om äfven åtskilliga af deras böneskrifter skulle komma att besvaras med tystnad eller förebråelser; "ty", tillade han, "det är den vise Shaddais sätt att låta folk vänta och öfva sig i tålmod och de som voro stadda i nöd borde afvakta lämpligt tillfälle."

Nu repade de mod och skickade upprepade gånger bud till hofvet; ja, det gick knappast en dag eller timme utan att man såg och mötte på vägen ett eller annat ridande bud, hvars horn ljöd från Människosjälen till konung Shaddais hof. Och alla medförde de böneskrifter om att konungasonen måtte återvända till Människosjälen. Vägen var, som jag sagt, full af afskickade och återvändande bud, som möttes; några från hofvet, andra från Människosjälen. Och på detta sätt tillbragte Människosjälen's ömkansvärda stad hela denna långa, skarpa, kalla och tråkiga vinter.

KAPITEL X.

STÄMPLINGAR AF DIABOLUS' TILLHÄNGARE.

Diabolus' kringsmygande tillhängare visa sig åter i Människosjälens. — Herr Missgärning. — En rådplägning hålles. — Bref till Diabolus. — Öfverbringaren af brefvet, herr Världslig — Glädje i helvetet. — Diabolus' svar. — Herr Bedrägeris råd. — En slug utväg antages. — Diabolus' tillhängare i förklädnad. — Berättelse till Diabolus. — Djäflarnes rådplägning. — Diabolus' otålighet. — Hotande anfall. — De fruktansvärda tviflarnes här. — Ödmjuk böneskrift till konungasonen; men "Immanuel hade gått!"

M ni som icke glömt det, kommer kanske ihåg, att jag ofvan berättat er, att efter det Immanuel intagit Människosjälens och sedan han förändrat och ombyggt staden, kvardröjde i dess smyghål åtskilliga af de gamle Diabolus' tillhängare, som antingen kommit dit, när tyrannen bemäktigade sig staden, eller på grund af olaglig förbindelse födts och uppfostrats därstädes. Deras gömslen och smyghål voro i, under eller omkring stadens murar. Några af deras namn äro: herr Hor, herr Äktenskapsbrytare, herr Mördare, herr Vrede, herr Liderlighet, herr Bedrägeri, herr Ondt öga, herr Hädelse och den gamle farlige skurken herr Lystnad. Dessa jämte flera andra hade, såsom jag berättat er, ännu sitt tillhåll i Människosjälens stad, äfven efter det att Immanuel fördrifvit deras furste Diabolus ur borgen.

Hvad dessa beträffar gaf konungasonen friherre Jag-Vill och andra, ja, hela Människosjälens stad i uppdrag att uppspana, tillfångataga och döda alla de kunde få fatt på; de voro till sin natur Diabolus' tillhängare, konungasonens fiender och sökte den välsignade Människosjälens stads undergång. Men Människosjälens stad fullföljde icke denna befallning utan försommade att uppsöka, gripa och dräpa dessa Diabolus' tillhängare. Ja, jag har hört berättas, att åtskilliga af in-

vånarne i Människosjälens stad vordo förtroliga med några af dem till stor sorg för samhället, såsom ni framdeles skall få höra.

Nåväl, när de kvardröjande Diabolus' tillhängare märkte, att Människosjälens genom synd förolämpat sin furste Immanuel, och att denne dragit sig tillbaka därifrån, anstiftade de en sammansvärjning för att förstöra Människosjälens stad. På utsatt tid möttes de hos en viss herr *Missgärning*, som också var en af Diabolus' tillhängare, och rådslogo om huru de åter måtte kunna spela Människosjälens stad i Diabolus' händer. Några tillrådde ett sätt, andra ett annat, efter hvad hvar och en tyckte vara bäst. Till sist föreslog herr Liderlighet, om det icke vore bäst, att några af Diabolus' tillhängare i Människosjälens skulle äfventyra att erbjuda sig såsom tjänare hos några af de infödde i staden; "ty", tillade han, "om de göra så och Människosjälens antager dem, skola de göra det lättare för oss och för vår herre Diabolus att intaga Människosjälens stad än eljes." Men då uppstod herr Mördare och sade: "Detta får för närvarande icke göras, ty Människosjälens befinner sig nu i ett slags raseri, emedan den redan en gång fångats af vår vän, herr Köttslig-Säkerhet och handlat illa mot sin furste; och huru skall den kunna försona sig med sin herre utan genom dessa mäns hufvuden? Dessutom veta vi, att den fått i uppdrag att gripa och döda oss, hvarhålst de än finna oss; låtom oss därför vara sluga som räfvar. När vi äro döda, kunna vi icke göra dem någon skada, men väl, så länge som vi äro i lifvet." Sedan de sålunda afhandlat saken, kommo de öfverens om, att ett bref skulle genast i deras namn sändas till Diabolus och att de i detta skulle klargöra för honom Människosjälens stads ställning och huru mycket missnöjd konungasonen vore med den. "Vi måste äfven", sade åtskilliga, "låta honom veta våra afsikter och begära hans råd i saken."

Så uppsattes ögonblickligen ett bref, hvars innehåll var följande:

Till vår store herre, furst Diabolus, boende i afgrundshålan.

O store fader och mäktige furste Diabolus, vi, dina trogna tillhängare, som ännu dväljas i Människosjälens upproriska stad och som hafva vårt upphof från dig och födas af din hand, vi kunna icke nöja oss med att såsom i dag sker betrakta, huru du förnedras, vanäras och klandras af denna stads innebyggare; icke håller är din långa frånvaro glädjande för oss utan i stället sörja vi mycket däröfver.

Orsaken till vår skrifvelse till vår herre är, att vi allesammans icke äro utan hopp om att denna stad åter skall kunna varda din boning, ty den har i hög grad affallit från sin furste Immanuel. Denne har brutit upp och rest bort från dem, och fastän de ständigt sända bud till honom med bön att återvända, kunna de intet uträtta hos honom eller få ett godt ord från honom.

På sista tiden har stor sjuklighet och svaghet rådt bland dem. Detta tillstånd fortfar ännu och sjukdomen hemsöker icke endast stadens fattiga befolkning utan äfven herrarne, höfvidsmännen och de högt uppsatte (endast vi, Diabolus' tillhängare, äro på grund af vår natur friska och krya), så att dels genom sin öfverträdelse och dels genom den farliga sjukligheten anse vi, att staden lätt kan falla i dina händer. Om därför det tackes din och de andre furstarnes fruktansvärda slughet att komma och göra ett anfall på Människosjälens för att återeröfra den, så sänd oss ett ord och vi skola göra allt hvad i vår förmåga står för att öfverantvarda den åt dig. Skulle icke det som vi nu sagt anses lämpligt att sätta i verket, så sänd oss din plan i få ord och vi äro alla redo att följa ditt råd och vilja våga både lifvet och allt annat vi äga.

Gifvet ofvanstående dato efter en hemlig öfverläggning i herr Missgärnings hem, hvilken ännu lefver och vistas i vår efterlängtnade Människosjälens stad.

När öfverbringaren herr Världslig kommit med brefvet till Helvetesporten, klappade han på metalldörren och begärde att släppas in. Portvaktaren *Cerberus* öppnade för herr Världslig och fick af denne det bref, som han fört med sig från Diabolus' tillhängare i Människosjälens. Portvaktaren bar in det, räckte det till sin herre Diabolus och sade: "Underrättelser, o herre, från Människosjälens, från våra trofasta vänner i Människosjälens."

Nu församlade sig från alla afgrundens platser Beelzebub, Lucifer, Apollyon och hela det öfriga anhanget för att höra nyheterna från Människosjälens. Brefvet bröts och upplästes och *Cerberus* stod under tiden bredvid. När brefvet upplästes högt och dess innehåll spridt sig till alla afgrundens vrår, gafs befallning att utan dröjsmål ringa af glädje i dödslockan. Så ringdes i klockan och furstarne fröjdade sig öfver att Människosjälens var nära sin undergång. Klockan ringde nämligen, emedan de hoppades att åter kunna intaga Människosjälens.

När de nu fullbordat denna gräsliga ceremoni, samlades de åter för att rådpläga om hvad svar de skulle gifva sina vänner i Människosjälens. Några yttrade sig så, andra så, men till slut lämnades hela saken, på grund af den skyndsamhet den kräfde, till Diabolus, enär han ansågs skickligast till uppdraget. Så satte han upp ett såsom han trodde passande svar på det bref herr Världslig medfört och skickade det genom samma hand till de Diabolus' tillhängare, som bodde i Människosjälens. Dess innehåll var följande:

Vår afkomma, de höga och mäktiga Diabolus' tillhängare, som ännu vistas i Människosjälens, önskar Diabolus, Människosjälens store furste, lycka och framgång i deras präktiga företag och samman-

svärjningsplaner, som I af kärlek och aktning för vår ära anstiftat för att återvinna Människosjälén.

Älskade barn och lärjungar, herr Hor, Äktenskapsbrytare och andra, vi hafva här i vår ensliga afgrund till vår högsta glädje och förnöjelse mottagit edert välkomna bref genom vår trofaste herr Världsligs hand; och för att visa huru välkomna edra underrättelser voro för oss, hafva vi låtit ringa i vår klocka af glädje. Ty vi fagnade oss så mycket som möjligt, när vi förnummo, att vi ännu hade vänner i Människosjälén, sådana som sökte vår ära och hämd genom att bereda undergång för Människosjäléns stad. Äfven fröjdade vi oss öfver att höra, att dess invånare befinna sig i försvagad ställning, att de förolämpat sin furste och att han gått bort från dem. Deras sjukdom täcktes oss likaledes liksom eder hälsa och styrka. Glada skulle vi äfven varda, om vi åter kunde få denna stad i våra klor. Vi skola icke spara vår slughet, skicklighet, list och helvetiska uppfinningsförmåga för att föra eder vackra början i detta afseende till ett lyckligt slut.

Trösten er, våra afkomlingar, med att vi åter skola öfverraska och intaga den. Vi skola halshugga alla edra fiender och göra er till herrar och höfvidsmän öfver platsen. Icke håller behöfven I frukta, att vi komma att någonsin mera fördrivas, i fall vi återvunnit staden, ty vi skola komma med större härstyrka och anlägga mycket flere befästningar därstädes än vi förut Mat. 12: 43—45 gjorde. Dessutom är det furstens lag, att om vi kunna återvinna den, skall han vara vår för alltid.

Försöken därför, trofaste Diabolus' tillhängare, att lista ut de svaga punkterna i Människosjäléns stad. Det är äfven vår vilja, att I försöken försvaga invånarne allt mer och mer. Gifven oss äfven underrättelse om på hvad sätt I tänken er kunna återvinna den; om det kommer att ske genom öfvertalande till ett tomt och sysslolöst lif eller genom att försöka bringa dem till tvifvel och förtviflan eller att blåsa upp dem med stolthetens och själfbedrägeriets krut. Varen äfven alltid, o I tappre Diabolus' tillhängare och afgrundens rätte söner, redo att göra ett förfärligt angrepp därinne, när vi äro färdiga till stormning utifrån. Skynden er i edert företag liksom vi i våra önsknings om utsträckt makt. Ty detta åtrår eder store Diabolus, Människosjäléns fiende och den som darrar, när han tänker på den tillkommande domen. All afgrundens välsignelse följte er. Nu sluta vi vår skrifvelse.

Gifvet i afgrunden med alla mörkrets furstars samtycke af mig, Diabolus, till att sändas genom herr Världsligs hand till den styrka, vi ännu hafva kvar i Människosjälén.

Detta bref skickades som sagt till Människosjälén, till de Diabolus' tillhängare, som dröjde kvar där och bodde i murarne, från Diabolus' mörka håla genom herr Världsligs hand, genom hvilken äfven de i Människosjälén skickat sitt till afgrunden. När nu herr Världslig återvändt och kommit igen till Människosjälén, gick han, såsom han skulle, till herr Missgärnings hus, ty det var det ställe, hvarest de sammansvurne möttes. När de nu sågo, att deras budbärare återvändt oskadd och helbrägd, gladdes de mycket däröfver. Derpå öfverlämnade han till dem det bref han fört med sig från Diabolus. När de

läst och öfvertänkt det, ökade det yttermera deras glädje. De frågade honom, huru deras vänner mådde och huru deras herre Diabolus, Lucifer, Beelzebub och alla de öfriga befunno sig. Härpå svarade Världslig: "Mycket bra, mina herrar; de må så bra som någon kan må på ett sådant ställe. Äfven ringde de af glädje, då de läste edert bref."

När de nu som sagdt hade läst sitt bref och märkte, att detta uppmuntrade dem i deras förehafvande, öfvergingo de åter till att rådslå om på hvad sätt de skulle kunna förvärkliga sina djäfvulka planer på Människosjälens. Först kommo de öfverens om att hålla saken så mycket som möjligt fördold för Människosjälens. "Låt det icke blifva känt, låt icke Människosjälens få reda på hvad vi åsyfta mot den." Nästa angelägenhet var på hvad sätt de skulle försöka att värkställa Människosjälens undergång. En hade härom sin mening, en annan sin. Då uppstod herr Bedrägeri och sade: "Mina uppriktiga Diabolus' vänner, våra herrar och de högt uppsatte i den djupa afgrunden föreslå oss följande trenne sätt:

1. Att söka bereda Människosjälens undergång genom att göra den tom och fåfäng.
2. Att drifva den till tvifvel och förtviflan.
3. Att försöka blåsa upp den genom stolthetens och själfbedrägeriets krut.

"Om vi skola fresta dem till högmod, tror jag, att det skall värka åtskilligt; om vi fresta dem till lättfärdighet, tror jag, att det hjälper. Men enligt min åsikt skulle vi slå spiken på hufvudet, om vi kunde drifva dem till förtviflan. Ty då skulle vi få dem att draga i tvifvelsmål uppriktigheten af den kärlek, som konungasonen i sitt hjärta hyser mot dem och det skall förtreta honom mycket. Om detta utföres väl, skola de komma att upphöra med deras sätt att sända böneskrifter till honom och då är det slut med deras allvarliga uppmaningar om hjälp och understöd. Då skola de inse sanningen af ordspråket: "Lika bra att göra ingenting som att göra något, som ej leder till något resultat." Man samtyckte enhälligt till herr Bedrägeris förslag.

Nu var nästa fråga: "Men huru skola vi bringa vår plan till utförande?" Den besvarades af samme herre, som sade bästa sättet vara följande: "Låt så många af våra vänner, som vilja offra sig själfva för främjandet af vår furstes sak, förkläda sig, ändra namn och erbjuda sig såsom tjänare i Människosjälens fräjdade stad. Låt dem gifva sig ut för att vara landtbor, som komma långväga ifrån och låt dem inbilla sina herrar att vara dem till stor nytta. Om de så göra

och innebyggarna taga dem i sin tjänst, skola de inom kort icke endast så fördärfva och försvaga staden, att deras närvarande furste skall känna sig ytterligare förolämpad utan äfven följaktligen utspy dem ur sin mun. Och när detta är gjordt, skall vår furste Diabolus intaga staden med lätthet; ja, själfva skola de falla i hans mun.”

Detta förslag var knappast framställt, innan det högljudt gillades, och nu voro alla Diabolus' tillhängare benägne att åtaga sig det grannlaga värfvet. Men man ansåg icke lämpligt, att alla skulle utföra det, hvarför man utvalde två eller tre, nämligen herr Lystnad, herr Liderlighet och herr Vrede. Herr Lystnad kallade sig *Klok-och-Sparsam*; herr Liderlighet *Oskyddig glädje* och herr Vrede *Gudsnit*.

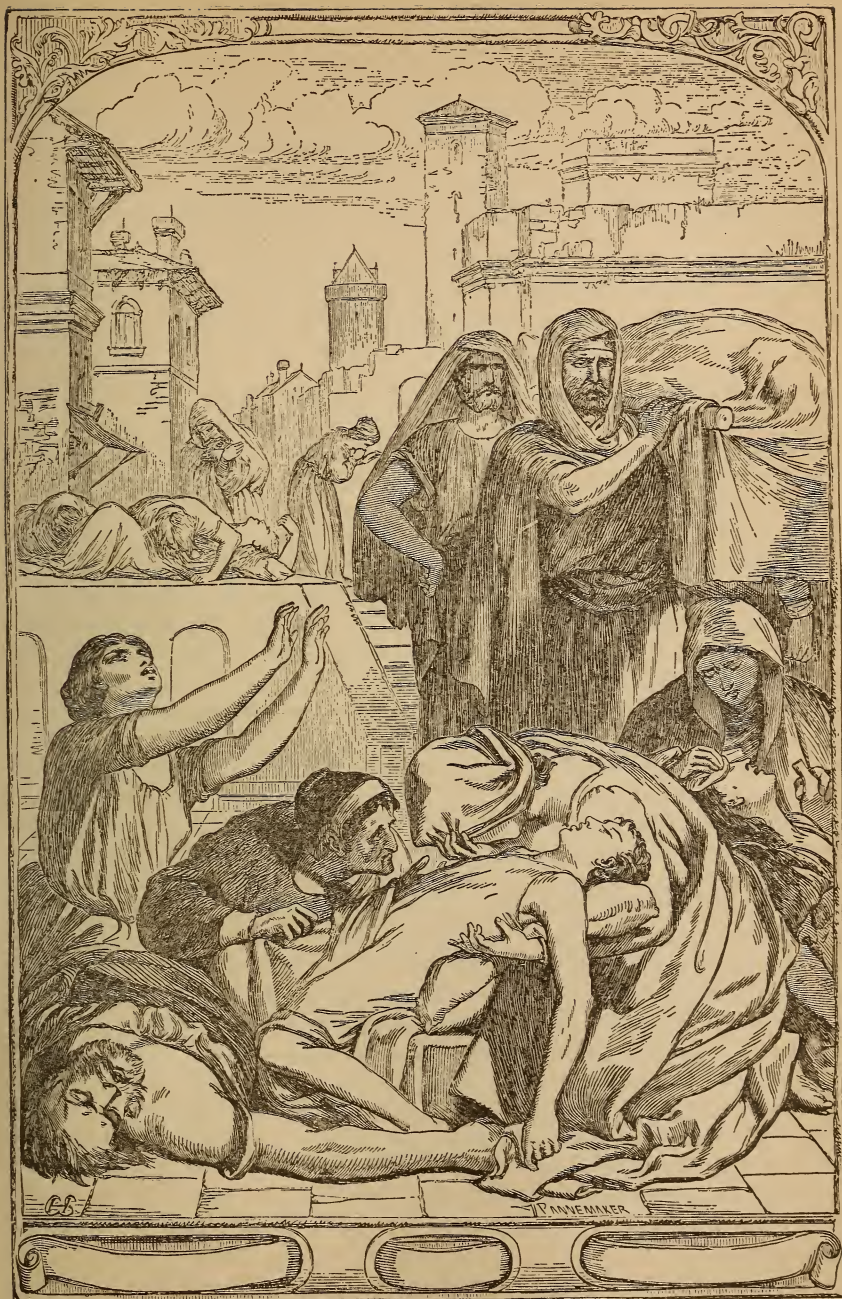
Så gingo de en marknadsdag till torget; tre lustiga sällar voro de att skåda, klädda i fårskinnspälsar, för att deras dräkt skulle likna stadsbornas hvita kläder. Nu kunde dessa män mycket bra tala Människosjälenes språk. När de kommit på torget, erbjödo de sig som tjänare hos stadsborna och fingo genast platser, ty de begärde liten lön och lofvade att göra sina herrar stora tjänster.

Herr Begärelse städde Klok-och-Sparsam, herr Gudsfruktan Gudsnit, herr Oskyddig glädje fick icke så snart plats som de andre, emedan Människosjälenes stad befann sig i fastan, men efter en stund fick han, på grund af att fastan var nära utgången, anställning hos friherre Jag-Vill såsom hans uppappare och betjänt. På detta sätt skaffade de sig husbönder.

Sedan nu dessa bofvar kommit in i husen i Människosjälenes stad, började de genast drifva stort ofog därstädes; emedan de voro smutsiga, elaka och tröga, fördärfvade de hastigt de familjer, hos hvilka de tjänade, ja, de smittade sina herrar, i synnerhet Klok-och-Sparsam och Oskyddig glädje. Han som gick under namn af Gudsnit var icke så mycket omtyckt af sin husbonde, ty denne fann genast att han endast var en förklädd skälm, och när sällen märkte detta, flydde han från huset. Eljes tviflar jag icke på, att hans herre skulle hafva hängt honom.

Nåväl, när dessa tre kringstrykare på detta sätt värkade för sina planer och hade fördärfvat staden så mycket de kunde, började de därefter öfverväga, hvilken tid som vore lämpligast för att deras furste Diabolus skulle utifrån och de själfva in i göra ett försök att bemäktiga sig Människosjälen och alla kommo öfver ens om, att man borde välja en marknadsdag, ty då skulle folket hafva mycket att bestyra. Man kan nämligen taga för regel, att ju mer människor hafva att bestyra här i världen, dess mindre frukta de en öfverrask-

ning. "Vi skola då", sade de, "vara i stånd att med mindre uppseende samlas för våra vänners och herrars värk; ja, om vi på en sådan dag skulle misslyckas i vårt företag, kunna vi bättre gömma oss bland hopen och undfly, när upploppet är i gång."

Sedan de sålunda enats härom, skrefvo de ett annat bref till Diabolus. Det skickades med herr Världslig och dess innehåll var följande:

Sedelöshetens herrar skicka till den store och höge Diabolus från sina hälor, gömsten och tillhåll i och utom Människosjälens murar sin hälsning.

Vår store herre och vårt lifs upphofsman, Diabolus — huru glada vi voro, när vi hörde dig vara villig att biträda våra planer för att försöka Människosjälens undergång, kan ingen berätta utan den som i likhet med oss upprest sig mot hvarje uppenbarelse af det goda, hvarhålst det än anträffas.

Rom. 7: 21.
Gal. 5: 17.

Hvad beträffar den uppmuntran, som eders höghet skänkt oss att fortsätta med våra planer och anslag att förstöra Människosjälens, kunna vi icke vara oroliga nog; ty vi veta väl, att det icke kan vara annat än glädjande och gagnarikt för oss att se våra fiender och dem, som trakta efter våra lif, dö vid våra fötter eller fly för oss. Vi stämpla därför fortfarande med all den list vi äga för att göra detta värk lätt och lämpligt för edra högheter och för oss.

Först hafva vi öfvervägt det djäfvulskt listiga, trefaldiga förslag, som ni sist framställde för oss och vi hafva kommit till den slutsats att det är bra att uppblåsa dem med högmod och själfbedrägeri och att det hjälper att fresta dem till ett tygellöst och fåfångt lefverne. Men att drifva dem till förtviflans bråddjup, tro vi vara det bästa af allt. Vi, som lyda eder vink, hafva trott oss göra det på två sätt: först vilja vi för vår del göra dem så slemma som vi kunna och då skolen I snart på utsatt tid kunna öfverfalla dem med stor styrka. Och af alla de folkslag, som lyda under er, tro vi, att en här af tviflare bäst skulle kunna öfverrumpla och intaga Människosjälens stad. På detta sätt skola vi öfverfalla våra fiender, afgrunden skall öppna sitt djup för deras fötter och förtviflan skall nedkasta dem däruti. För att främja våra planer hafva vi skickat tre af våra trogna Diabolus' tillhängare till dem; de hafva förklädt sig, förändrat namn och fått anställning såsom tjänare, nämligen Lystnad, Liderlighet och Vrede. Lystnad kallar sig Klok-och-Sparsam och tjänar hos herr Begärelse, hvilken nästan blifvit lika ond som våra vänner. Liderlighet heter Oskyldig glädje och är betjänt hos friherre Jag-Vill och har gjort sin herre mycket lösaktig. Vrede kallade sig Gudsnit och staddes af herr Gudsfruktan, men denne snarstuckne gamle herre anade oråd och körde honom på porten. Han har gifvit oss underrättelse om att han flydde på grund af att hans husbonde eljes skulle hafva hängit honom.

Nu hafva dessa främjat vårt arbete och våra planer på Människosjälens; ty oaktadt den nyss omnämde gamle herrns ovilja och trätosamma lynne, sköta de två andra sina värf väl och frukten af deras arbete kommer snart att visa sig.

Vårt nästa förslag är, att I kommen öfverens om att fara till staden på en marknadsdag, när stadsborna hafva fullt upp att göra med sina affärer; ty då

skola de vara mest trygga och minst tänka på, att ett anfall kunde göras på dem. Vid ett sådant tillfälle skola de också vara minst i stånd att försvara sig och motsätta sig er i fullföljandet af edra planer. Och vi, edra trogne och äfven säkerligen älskade, skola, när I företagen edert förbittrade anfall mot dem, vara redo att understödja det. Så skola vi efter all sannolikhet vara i stånd att sätta Människosjälens i stort bryderi och öfvermannas stadsborna, innan de hunnit hämta sig. Om I, högt ärade herrar, kunnen i edra drakhufvud uttänka något bättre sätt än detta, så låt oss genast få veta eder tanke.

Till vidundren i afgrundshålan, från herr Missgärnings hus i Människosjälens, genom herr Världsligs hand.

Under hela den tid Diabolus' helvetiska tillhängare och rasande kringstrykare på detta sätt lade försåt för att bereda undergång åt Människosjälen stad, befunno sig dess invånare i ett mycket bekymmersamt och sorgligt läge, dels emedan de så grymt förolämpat Shaddai och hans son och dels emedan deras fiender därigenom hämtade nya krafter och äfven emedan de hitintills icke erhållit så mycket som ett ord till svar på de böneskrifter om förlåtelse och nåd, hvilka de upprepade gånger skickat till konungasonen Immanuel och genom honom till hans fader Shaddai. Genom Diabolus' tillhängares list och slughet förmörkades således deras himmel alltjämt och de fjärmades alltmera från sin Immanuel.

Sjukligheten fortfor äfven ständigt att utbreda sig i Människosjälens, både bland höfvidsmännen och stadsborna; endast deras fiender voro nu friska och krya och tycktes vilja blifva hufvudet, under det att Människosjälens utgjorde bålen.

Vid denna tid framfördes ofvanstående bref, som var skrivet af de Diabolus' tillhängare, som ännu smögo omkring i Människosjälens, till Diabolus i afgrunden genom herr Världsligs hand. Han kom såsom redan nämnts med det till Helvetesporten och lämnade det genom Cerberus till sin herre.

Men när Cerberus och herr Världslig möttes, vordo de genast goda vänner och började följande samtal om Människosjälens och plannerna mot densamma.

“Åh”, utropade Cerberus, “har du, gamle vän, åter kommit till Helvetesporten! Vid den heliga jungfrun, jag är glad öfver att få se dig!”

Världslig: Ja, min herre, jag har åter kommit hit i angelägenheter rörande Människosjälen stad.

Cerberus: Var god och berätta för mig, i hvilken ställning denna Människosjälen stad nu befinner sig?

Världslig: I en bra ställning för oss, min herre, och för våra her-

rar, detta ställes herrar, skulle jag tro. Stadsbornas gudsfruktan är stadd i stort förfall, och detta är väl så bra, som vårt hjärta någonsin kan önska; med sin furste stå de på dålig fot och äfven detta är ju något, hvaröfver vi böra fröjda oss. Vi hafva äfven redan vunnit insteg bland dem, ty våra vänner af Diabolus' tillhängare äga stort inflytande på deras sinnen och hvad felas oss mer än att göra oss till ställets herrar? Dessutom stämpla dagligen våra trofaste vänner i Människosjälen att förråda den till detta ställes herrar, och stor sjuklighet råder äfven i staden, så att vi, när allt kommer omkring, hoppas att till slut bemäktiga oss den.

Då sade portvaktaren vid Helvetesporten: "Ingen tidpunkt är så lämplig som den närvarande för att angripa dem. Jag önskar, att företaget genast sattes i gång och att den åstundade framgången måtte snart förvärligas; ja, jag önskar det för de stackars Diabolus' tillhängares skull, hvilka lefva i ständigt fruktan för sitt lif bland förrädarne i Människosjälen stad."

Världslig: Planen är nästan fullfärdig; de herrar i Människosjälen, hvilka äro Diabolus' tillhängare, arbeta därpå dag och natt och de andra äro som yra höns — de sakna förstånd att uppfatta sin ställning och att uppfatta, att undergång står för dörren. Dessutom kan ni och måste ni, när ni lägger allt tillsammans, komma till den åsikt, att många hundra skäl tvinga Diabolus att skynda sig så mycket han kan.

Cerberus: Du har sagt det som det är. Jag är glad öfver, att sakterna gått på detta sätt. Gå in, min präktige Världslig, till mina herrar; de skola välkomna dig med en glädjedans, i hvilken hela detta konungarrike skall deltaga. Jag har redan skickat in ditt bref.

Därefter gick herr Världslig in i afgrundshålan, där hans herre Diabolus mötte och hälsade honom med orden: "Välkommen min trogne tjänare, jag har gladt mig öfver ditt bref." De öfriga afgrundsherrarne hälsade honom äfven. Sedan man sålunda bugat sig för hvarandra, sade Världslig: "Mätte Människosjälen gifvas till min herre Diabolus och måtte han där varda konung för alltid." Och härvid hördes från afgrundens innandömen ett så starkt och hiskligt tjut (ty det är detta ställes musik), att det kom bärgen att darra, som om de skulle falla i stycken.

Sedan de nu läst och öfvervägt brefvet, rådslogo de om hvad svar de skulle lämna på det samma; och den förste, som tog till ordet, var Lucifer.

Han sade: "Diabolus' tillhängares i Människosjälen första förslag tyckes vara lyckligt och bör antagas: de skola nämligen på alla

möjliga sätt göra Människosjälens ännu mera slem och oren, och det finnes intet bättre sätt att förstöra en själ. Vår gamle vän Bileam förför sålunda och lyckades för länge sedan; låt det därför stå för oss som en grundregel och såsom ett allmänt antagande för alla Diabolus' tillhängare under alla tider; ty ingenting kan rubba det utom nåd, och i den hoppas jag, att denna stad icke äger någon del. Men om det är lämpligt att anfalla dem på en marknadsdag på grund af det myckna de då hafva för händer, är något som jag önskar varda dryftadt. Och det finnes mer än ett skäl för att vi i första rummet dryfta denna fråga, ty på henne hänger i främsta rummet framgången af vårt företag. Om vi icke välja rätt tid därför, kommer hela företaget att stranda. Våra vänner, Diabolus' tillhängare, säga, att en marknadsdag är bäst, ty då är Människosjälens mest sysselsatt och har minst tanke på öfverraskning. Men tänk, om de skulle fördubbla sina vakter på en sådan dag (och jag tycker, att både naturen och deras förnuft skulle drifva dem att göra det), eller om de skulle vara dubbelt försiktiga på en sådan dag, i enlighet med hvad deras närvarande ställning tvingar dem, eller om männen på en sådan dag stode under vapen, då måsten I, mina herrar, misslyckas i edert försök och utsätta våra vänner i staden för den ytterliga faran af oundviklig undergång.”

Derpå sade den store Beelzebub: “Det ligger någonting i hvad herr Lucifer har sagt och hvad han gissningsvis framställt kan både komma att äga rum eller motsatsen. Men han har därmed icke sagt, att vi böra afstå från företaget, utan — jag är öfvertygad därom — gjort denna påpekning endast för att en liflig öfverläggning må kunna framkallas därigenom. Således måste vi, så vidt möjligt är, komma under fund med, om Människosjälens stad har fått en sådan insikt och kännedom om sin förtviflade ställning och om de planer vi hysa mot den, att den därigenom drifvits till att sätta vakter vid portarne och fördubbla dem på marknadsdagar. Men om efter skedd undersökning de skulle befinnas sofva, äro alla dagar bra men en marknadsdag bäst: Detta är mitt omdöme om saken.”

Då inföll Diabolus: “Huru skola vi få reda derpå?” och det svarades: “Låt redogörelse afläggas genom herr Världsligs mun.” Så inkallades herr Världslig, frågan framställdes och han besvarade henne med följande ord:

Världslig: Mina herrar, så vidt jag kan förstå är Människosjälens stads närvarande ställning denna: invånarne äro stadda i förfall hvad beträffar tro och kärlek; deras furste har vändt dem ryggen; de skicka

ofta böneskrifter om att han måtte återvända, men han hastar icke med att uppfylla deras begäran och det finnes icke någon betydande bättring bland dem.

Diabolus: Jag är glad öfver att det går klenst med bättringen, men är likväl rädd för deras böneskrifter. Emellertid är deras lefvernes tygellöshet ett tecken på, att det icke är mycket hjärta i hvad de göra och utan hjerta äro saker litet värda. Men fortsätten, mina herrar, jag skall icke längre uppehålla er.

Beelzebub: Om ställningen i Människosjälens är sådan, som herr Världslig beskrifvit den, gör det sak samma, hvilken dag vi företaga anfallet; hvarken deras böner eller deras makt skola göra dem stora tjänster.

När Beelzebub slutat sitt tal, började Apollyon: "Min åsigt rörande denna sak är", sade han, "att vi måste förfara sakta och varligt samt icke låta saken gå på en slump. Låtom våra vänner i Människosjälens fortsätta med att fläcka och nedsudla den genom att söka draga den ännu djupare ned i synd (ty det finnes ingenting hvilket så som synd kan förstöra Människosjälens). Om detta göres och utöfvar sin värkan; skall Människosjälens af sig själf underlåta att utsätta vakter, att afsända böneskrifter och hvad annat som hälst, som skulle kunna åsyfta dess säkerhet och trygd. Och om den kommer att lefva så, skall dess furste icke återvända dit i brådrasket. Vår trofaste vän, herr Köttslig-Säkerhet, utdref honom genom ett af sina knep ur staden; hvarför skulle icke då herrar Lystnad och Liderlighet genom det de göra kunna hålla honom därifrån. Och det vill jag säga er (icke emedan I icke redan veten det), att om två eller tre Diabolus' tillhängare upptagas och vänligt bemötas af Människosjälens, uträttar detta mer i fråga om att hålla Immanuel därifrån och göra Människosjälens stad till eder än om en härstyrka på en legion af oss utsändes för att hindra honom. Låtom därför det första förslaget, som våra vänner i Människosjälens framställt, värkställas kraftigt och omsorgsfullt med all upptänklighet list och slughet; låtom dem fortfarande under en eller annan förklädning sända flere och andra af sina män för att leka med Människosjälens invånare, och då skola vi kanske icke nödgas att öppna strid mot dem. Men om en sådan nödvändigtvis måste komma till stånd, skola de säkerligen blifva mera oförmögna att motstå oss, ju syndigare de äro och dess lättare skola vi då öfvervinna dem. Och antagen dessutom (och detta är det värsta som kan antagas) att Immanuel skulle återvända till dem, hvarför skulle icke dessa medel eller liknande ännu en gång drifva honom ifrån dem? Ja, hvarför skulle han icke

genom deras återfall i synd drifvas från dem för alltid, af samma orsak som han vid första tillfället bortdrefs från dem? Och om så skulle hända, försvinna med honom hans murbräckor, hans slungor, hans höfvidsmän, hans soldater, och han lämnar Människosjälens blott och bar. Ja, skall icke denna stad, när den ser sig fullständigt öfvergifven af sin furste, af egen drift öppna sina portar för er och motaga er såsom i forna dagar? Men detta måste ske så småningom; på några få dagar kan man icke uträtta ett så stort värk som detta.”

Så snart Apollyon slutat sitt anförande, började Diabolus utösa sin ilska och att tala för sin sak. Han sade: “Mina mäktige herrar i afgrunden, mina trogna och pålitliga vänner, jag har med mycken otålighet, såsom det höfves mig, lånat mitt öra åt edra långa och tråkiga föredrag. Men min lystna strupe och tomma buk känna en så glupsk hunger efter ett återtagande af min fräjdade Människosjälens stad, att jag — det må aflöpa hur som helst — icke kan vänta längre för att se följderna af planer, som draga ut på tiden. Jag måste, och det utan vidare uppskof söka att på alla sätt jag kan fylla mitt omätliga svalg med Människosjälens stads kropp och själ. Understödjen mig därför med alla edra krafter, då jag nu går att återvinna min Människosjälens stad.”

När afgrundens herrar och furstar sågo Diabolus' utsläckliga åtrå att förstöra Människosjälens ömkansvärda stad, slutade de att framkomma med några vidare invändningar utan samtyckte till att understödja honom så kraftigt de kunde. Men hade Apollyons råd följts, hade de vållat Människosjälens stad ännu fruktansvärdare fara. Dock voro de, som jag sagt, villiga att hjälpa Diabolus af all sin förmåga och visste icke hvad behof de kunde hafva af honom, när det gällde deras egna saker. Därför öfvergingo de till att rådslå om nästa fråga, nämligen med hvilka och huru många soldater Diabolus skulle draga emot Människosjälens stad för att intaga den; och efter någon öfverläggning beslöts i enlighet med hvad brevet från Diabolus' tillhängare framkastat, att inga voro mera lämpliga för ett sådant företag än en här af fruktansvärda tviflare. Man kom därför öfverens om att sända mot Människosjälens stad en här af förhärdade tviflare. Det antal, som ansågs lämpligt för ändamålet, belöpte sig till mellan tjugu- och trettio tusen. Sålunda vardt resultatet af dessa höga och mäktiga herrars rådplägning, att Diabolus skulle oförtöfvadt genast låta trumman gå i *Tviflets* land, hvilket gränsar intill Helvetesporten och där lega folk emot Människosjälens ömkansvärda stad. Det beslöts äfven, att dessa herrar skulle själfva hjälpa honom i kriget och ställa

sig i spetsen för hans manskap. Så satte de upp ett bref och sände det till de Diabolus' tillhängare, som smögo omkring i Människosjälens och afvaktade herr Världsligs återkomst, för att underrätta dem om, på hvilket ifrigt sätt de för närvarande lagt sina planer. Innehållet däraf var följande:

Från den mörka och fruktansvärda afgrundshålan sänder Diabolus jämte hela församlingen af mörkrets furstar till våra trogne i och omkring murarne i Människosjälens stad, som nu otåligt vänta på vårt djäfvulska svar och fördärflika planer mot Människosjälens stad, denna skrifvelse.

Våra undersåter — öfver hvilka vi dagligen skryta och öfver vilkas gärningar vi året om högligen fröjdas — vi mottogo edert välkomna och högt skattade bref genom den trogne och högt älskade gamle herr Världsligs hand, och meddela vi er härmed, att vi hafva brutit det och läst dess innehåll, hvarvid — förvånans I icke däröfver? — den gapande afgrund, där vi befinna oss, utstötte ett så hiskligt och genomträngande glädjeskrik, att de bärg, som äro belägna rundt omkring Helvetesporten, höllo på att falla i stycken af dess ljud.

Vi kunna äfven icke annat än beundra eder trohet mot oss och storheten af den slughet I visat er äga i edra själar för att tjäna oss mot Människosjälens stad. Ty I hafven för oss uttänkt ett så ypperligt sätt för vårt förfarande mot det upproriska folket, att något mera värksamt icke kan uttänkas af allt helvetets klokskap. De förslag, hvilka I till sist sändt oss kunde, när vi sågo dem, icke annat än i hög grad väcka vårt gillande och vår beundran.

Ja, vi skola för att uppmuntra er till ytterligare ansträngningar låta er veta, att vid en talrikt besökt sammankomst af furstarne och de högt uppsatte på detta ställe dryftades edert förslag och vändes ut och in af deras härligheter; men ett bättre och, som de själfva dömde, mera lämpligt och passande sätt att öfverraska, intaga och underlägga oss Människosjälens upproriska stad kunde de trots sin slughet icke uppfinna.

Därför föll slutligen allt, som afvek från det I i edert bref föreslagit, till marken och edra åsikter genomdrefvos af fursten Diabolus; ja hans gapande strupe och glupska buk brunno af begärelse att sätta eder plan i verket.

Vi gifva er därför tillkänna att vår bälde, rasande och obarmhärtige Diabolus brutit upp till eder hugnad och till undergång för den upproriska Människosjälens stad med mer än tjugu tusen tviflare för att rycka emot detta folk. De äro alla tappra och hårdnackade män, som af gammalt äro förtrogna med kriget och därför väl kunna höra trumman gå. Han skrider, säger jag, till verket med all möjlig skyndsamhet, ty hans hjärta och sinne sysselsätter sig endast därmed. Vi önska därför, att såsom I förut understödt, rådt och uppmuntrat oss, I äfven framdeles värken för våra planer. I skolen icke förlora därpå utan tvärtom skörda vinst; ja, vi hafva för afsikt att göra er till herrar öfver Människosjälens.

En sak får på inga vilkor försummas, nämligen att I uppfyllen vår önskan, att en hvar af er, som befinner sig i Människosjälens, fortfarande nyttjar

all sin kraft, skicklighet och förmåga att med gäckande öfvertalanden draga ned Människosjälens stad i ännu större synd och slemhet, så att synden måtte fullbordas och framkalla död.

Ty vi hafva kommit öfverens om, att ju mera slem, syndig och förderfvad Människosjälens stad är, dess mera obenägen skall deras Immanuel varda att komma till dess hjälp, vare sig i egen person eller genom andras understöd; ju mer svaga och syndiga invånarne äro, dess mera urståndsatta skola de blifva att göra motstånd mot oss, när vi göra vårt anfall på dem för att uppsluka dem. Ja, detta vållar, att deras mäktige Shaddai undandrager dem sitt skydd och hemskickar sina höfvidsmän och soldater med deras murbräckor och slungor samt lämnar dem blotta och bara. Och då skall Människosjälens stad af egen drift öppna för oss och falla som en mogen frukt i den ätandes mun. Ja, då skola vi säkerligen med ringa besvär öfverfalla och intaga den.

Hvad tiden för vår ankomst till Människosjälens stad, hafva vi ännu icke fattat något afgörande beslut, fastän för närvarande några af oss liksom I anse, att en marknadsdag eller natten efter en marknadsdag säkerligen är bäst. Hållen er emellertid redo och ställen till så stor förvirring 1 Petr. 5: 8. som möjligt därinne, när I hören trumman gå. Då skall Människosjälens säkerligen oroas både in- och utifrån och icke veta på hvad sätt den skall hjälpa sig. Herrar Lucifer, Beelzebub, Apollyon, Legion och de andra hälsa er liksom och eder furste Diabolus och vi önska både er med allt det I gören eller kommen i besittning af samma framgång i edra företag, som vi nu glädja oss af i fråga om våra.

Från innandömet af den förfärliga agrundshålan hälsa vi er och så göra många legioner med oss, önskande eder djäfvulsk lycka liksom oss själfva. Genom breföfverlämnaren, herr Världslig.

Därpå rustade sig herr Världslig för att återvända till Människosjälens stad med uppdraget från den rysliga hålan till de Diabolus' tillhängare, som bodde i denna stad. Så kom han upp för trappan från hålans innandömen. Der stod Cerberus, och när denne fick se honom, frågade han, huru sakerna aflupit där nere i fråga om och emot Människosjälens stad.

Världslig: Sakerna gå så bra man kan önska sig. Det bref jag medförde gillades och blef i hög grad omtyckt af alla herrarne och jag återvänder nu för att underrätta våra Diabolus' tillhängare därom. Jag har ett svar på det här i min väska och jag är säker på, att det skall göra de herrar som sändt mig glada; ty dess innehåll afser att uppmuntra dem till fullföljande af sina planer intill det yttersta och till att vara redo att anfalla inifrån, när de få se furst Diabolus belägra Människosjälens stad.

Cerberus: Men har han för afsikt att själf draga emot dem?

Världslig: Om han har för afsikt? Ja, han skulle draga ut med mer än tjugu tusen man, alla förhårdade tviflare och förfarna krigare från Tviflets land för att tjäna honom vid företaget.

VÄRLDSLIG I HERR MISSGÄRNINGNS HUS.

Då blef Cerberus glad och sade: "Har man vidtagit sådana präktiga åtgärder för att rycka emot Människosjälen's ömkansvärda stad! Om jag endast sattes i spetsen för tusen af dem, så att jag måtte kunna få visa min tapperhet mot Människosjälen's fräjdade stad!"

Världslig: Eder önskan kommer nog att uppfyllas; ni ser ut som en, som icke saknar mod och min herre skall taga med sig alla, som äro tappre och bälde. Men mitt uppdrag kräfver skyndsamhet.

Cerberus: Ja, så är det. Skynda dig till Människosjälen's stad med alla de djupaste missgärningar, som detta ställe kan skänka dig. Och när du kommer till herr Missgärnings hus, stället hvarest de sammansvurne Diabolus' tillhängare mötas, så förtälj dem, att Cerberus erbjuder dem sina tjänster och att han skall med hären komma till Människosjälen's fräjdade stad.

Världslig: Det skall jag. Och jag vet, att herrarne därstädes skola blifva glada öfver att höra det och äfven öfver att få se er.

Efter ännu några dylika komplimanger tog herr Världslig farväl af sin vän Cerberus; och Cerberus å sin sida bjöd honom med tusen afgrundsönskningar fortast möjligast skynda till sina herrar. När han hört detta, bugade han sig och började springa.

Han återvände och kom till Människosjälen samt gick genast till herr Missgärnings hus, där han fann de församlade Diabolus' tillhängare afvakta hans återkomst. När han nu kommit och hälsat dem, lämnade han äfven till dem sitt bref och tillade därvid följande komplimang: "Mina herrar, från afgrundens svalg hälsens I trofaste Diabolus' tillhängare i Människosjälen's stad af furstarne och de högt uppsatte. De gifva er sin välsignelse till de stora tjänster, stora planer och förträffliga förberedanden I vidtagit för att återställa Människosjälen's fräjdade stad till vår furste Diabolus."

Sådan var därför den ömkansvärda Människosjälen's stads närvarande ställning: den hade förolämpat sin furste, och han hade gått bort; den hade genom sin dårskap uppmuntrat helvetets krafter att draga emot den för att bereda dess fullkomliga undergång.

I sanning, Människosjälen's stad kände något sin synd, men Diabolus' tillhängare rasade i dess inandömen. Den ropade, men Immanuel hade gått bort och dess rop mäktade icke kalla honom tillbaka. Icke håller kände den till fiendens makt och list eller huru nära dessa voro att sätta i värkställighet de helvetiska anslag, de förehade mot den.

De fortforo visserligen att sända böneskrifter till konungasonen, men han besvarade dem alla med tystnad. De försummade bättrin-

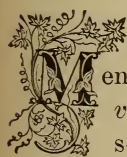
gen och detta var just som Diabolus ville hafva det, ty han visste, att om de bure orättfärdighet i sina hjärtan, skulle konungen icke höra deras böner. De vordo därför allt svagare och vacklande som ett rö för vinden. De anropade sin konung om hjälp men tålde Diabolus' tillhängare bland sig; hvad skulle därför konungen göra för dem? Ja, man iakttog nu en blandning i Människosjälens: Diabolus' tillhängare och stadsborna gingo tillsammans på gatorna. Ja, de började nu söka fred, ty de tyckte, att sedan sjukdomen härjat så förfärligt i Människosjälens, vore det fåfängt att gå bröstganges till väga mot dem. Dessutom var Människosjälen svaghet dess fiendes styrka och Människosjälen synder en fördel för Diabolus' tillhängare. Människosjälen fiender började nu också anse staden som sin; det fanns ingen stor skillnad nu mellan stadsborna och Diabolus' tillhängare; båda tycktes vara herrar i Människosjälens. Ja, Diabolus' tillhängare ökades, under det att stadsbornas antal minskades. Mer än elfva tusen män, qvinnor och barn hade dött af sjukdomen i Människosjälens.

KAPITEL XI.

SAMMANSVÄRJNINGEN UPPTÄCKES.

Herr Sök-väl upptäcker sammansvärjningen. — Anmälan för styrelsemännen i Människosjälén. — Samvete uppväcker stadsborna. — De göra alarm. — Försiktighetsåtgärder, förberedelser och beslut. — Sökande efter kringsmygande Diabolus' tillhängare. — Tviſtarnes land. — Spioner och förrädare gripas. — Tviſtarnes här. — Deras höfvidsmän, fanbärare och sköldemärken. — Marschen. — Framtågandet. — Anfallet på Öronporten. — Tviſtarnes trumma. — Underhandling med Människosjälén. — Staden modfälles.

Men nu fanns det efter Shaddais vilja en man vid namn herr *Sök-väl*, som högt älskade Människosjäléns stad. Som han hade för sed gick han lyssnande upp och ner i Människosjälén för att se och höra om det vid något tillfälle förefanns ett anslag mot den eller icke. Ty han var städse en misstänksam man och fruktade alltid, att någon missgärning skulle begås mot den, antingen från Diabolus' tillhängare inom den eller af någon makt utom den. När nu herr *Sök-väl* gick lyssnande af och an, hände sig vid ett tillfälle, att han fick syn på en plats, kallad *Ondskans höjd*, hvarest Diabolus' tillhängare i Människosjälén plägade mötas. Han hörde ett mummel (ty ni måste veta, att det var natt) och gick sakta fram för att lyssna. Och han hade icke stått länge vid ändan af huset (ty där låg ett hus), innan han hörde en person högtidligen bedyra, att det icke skulle dröja länge, förrän Diabolus själf skulle taga Människosjälén i besittning och att Diabolus' tillhängare skulle halshugga alla stadsborna, dräpa konungens höfvidsmän och drifva alla hans soldater ut ur staden. Han tillade vidare, att han visste, att omkring tjugu tusen stridbare män höllos i beredskap af Diabolus för att värkställa denna plan och att det icke skulle räcka många månader, innan alla skulle få se det.

När herr *Sök-väl* fått höra denna berättelse, trodde han genast, att den var sann, hvarför han skyndade till borgmästarens hus och del-

gaf honom den. Borgmästaren skickade efter underläraren och anförtrodde saken åt honom. Denne gaf genast alarm i staden, ty han var nu förste lärare i Människosjälen, emedan högste sekreteraren ännu ej återinträd i ämbetet. Och på följande sätt slog underläraren alarm i staden. Han lät ringa i kyrkoklockan, hvarvid folket kom tillsammans. Så gaf han dem en kort uppmaning till vaksamhet och visade dem nödvändigheten däraf med herr Sök-väls berättelse. "Ty", sade han, "en förfärlig sammansvärjning har anstiftats mot Människosjälen och den afser att slakta oss alla på en viss dag. Man må icke håller ringakta berättelsen härom, ty herr Sök-väl är dess upphofsman och han har alltid älskat Människosjälen samt är en lugn och i sina omdömen säker man, ingen pladdrare eller utspridare af falska rykten utan en, som tycker om att tränga till sakens kärna och icke berättar någon nyhet utan att han har starka skäl för dess sanning."

"Jag skall ropa på honom och I skolen få höra det af honom själf." Så ropade han på honom och han kom och framförde sin berättelse så punktligt och bekräftade dess sanning med så starka grunder, att Människosjälen ögonblickligen kom till öfvertygelse om sanningen af hvad han sagt. Läraren bistod honom äfven, sägande: "Mina herrar, det strider icke mot förnuftet att tro det, ty vi hafva retat Shaddai till vrede och genom våra synder fördrifvit Immanuel ur staden; vi hafva haft för mycken förbindelse med Diabolus' tillhängare och icke aktat på den nåd, som förut bevisats oss: icke underligt då, om fienden både inom och utom skulle stämpla för vår undergång, och hvilken tid är så bra därför som nu? Sjuklighet råder nu i staden och vi hafva blifvit svaga därigenom. Mången välmenande man är död, men Diabolus' tillhängare varda i stället allt starkare och starkare."

"Dessutom", tillade underläraren, "har jag inhämtat af detta goda sanningsvittne ännu en vink om, att han, på grund af hvad han hört, kunnat förstå, att åtskilliga bref nyligen växlats mellan afgrundsherrarne och Diabolus' tillhängare i ändamål att förstöra oss."

När Människosjälen hörde allt detta och icke var i stånd att bestrida det, upphöjde dess invånare rösten och gräto. Herr Sök-väl bekräftade äfven i stadsbornas närvaro allt som underläraren sagt. De voro nu snara att begråta sin dårskap och att fördubbla sina böneskrifter till Shaddai och hans son. De framförde äfven saken för höfvidsmännen, befälet och krigarne i Människosjälen stad samt anropade dem om att nyttja medel, hvarigenom de kunde blifva starka och modiga. De bådo dem äfven att se efter sina harnesk och göra sig

HÖFVIDSMÄNNENS I MÄNNISKOSJÄLEN RÅDPLÄGNING. (251)

redo att natt och dag leverera batalj mot Diabolus, när han, efter hvad de underrättats om, komme för att belägra Människosjälen stad.

När höfvidsmännen, som alltid uppriktigt älskat Människosjälen stad hörde detta, skakade de liksom lika många Simsongestalter på sig och kommo tillsammans för att rådslå och stämpla huru de skulle kunna tillintetgöra de djärfva och djäfvulka anslag, som voro å bane af Diabolus' tillhängare mot den nu sjukliga, svaga och i många afseenden kraftlösa Människosjälen stad: och de kommo öfverens om följande:

1. Att Människosjälen portar skulle hållas stängda och göras starka genom bommar och riglar och att alla personer, som gingo ut eller in, skulle underkastas ett strängt förhör af vaktkaptenerna, "på det att", sade de, "de som äro upphofsmän till samman- 1 Kor. 16: 13. svärjningen mot oss må kunna gripas, vare sig de komma eller gå och att vi äfven måtte kunna utröna, hvilka som stå i spetsen Jer. klag. 3: 40. för sammansvärjningen inom staden till vår undergång."

2. Nästa sak var, att en noggrann efterspaning skulle äga rum i fråga om alla slags Diabolus' tillhängare i hela Människosjälen stad; att hvarje hus skulle undersökas från takås till grund och detta hus för hus, på det att man om möjligt måtte kunna få vidare upplysning om alla sådana bland deras innebyggare, som hade sin Hebr. 12: 15, 16. hand med i dessa planer.

3. Det beslöts vidare, att hvar som hälst eller tillsammans med hvilken som helst någon af Diabolus' tillhängare upptäcktes, skulle den af Människosjälen invånare, som gifvit honom huld och skydd, göra bot å öppen plats, sig själf till straff och andra till varnagel. Jer. 2: 34; 5: 26; Hez. 16: 52.

4. Yttermera öfverenskoms af den fräjdade Människosjälen stad, att en allmän fasta och en förödmjukelsens dag skulle hållas inom hela samhället till rättfärdigande af deras furste och till stadsbornas ånger öfver sina öfverträdelser mot honom och hans fader Shaddai. Vidare beslöts, att alla sådana i Människosjälen, Joel 1: 14; 2: 15, 16. som icke på denna dag iakttago fastan eller förödmjukade sig för sina fel utan vände sitt sinne till värdsliga värf eller funnos vandrande upp och ned på gatorna, skulle anses såsom Diabolus' tillhängare och ut hårda straff såsom Diabolus' tillhängare för sitt slemma beteende.

5. Det beslöts äfven, att man med all möjlig skyndsamhet Es. 37: 4. och sinnesvärme skulle förnya sin syndaförödmjukelse och sin böneskrift till Shaddai om hjälp, liksom att skicka underrättelse till hofvet om hvad herr Sök-väl berättat för dem.

6. Det bestämdes slutligen, att en tacksägelse skulle ägnas af Människosjälen stad till herr Sök-väl för hans nitiska efterforsknin- gar till stadens välfärd och att han, eftersom han vore böjd för att söka dess bästa och göra dess fiender afbräck, skulle utnämnas till förste kunskapare för Människosjälen stads fromma.

När stadsborna och höfvidsmännen beslutit detta, gjorde de såsom de sagt. De stängde sina portar; de anställde noggranna efterspan- ningar efter Diabolus' tillhängare; de tvungo dem af stadens invånare, som befunnos vara i sällskap med några af de förra, att göra bot å öp- pen plats; de höllo fasta och förnyade sin böneskrift till fursten, och herr Sök-väl skötte det förtroendeuppdrag Människosjälen lagt i hans hand med stor samvetsgrannhet och trohet. Ty han ägnade alla sina krafter däråt och detta icke endast inne i staden utan han gick äfven utom dess murar för att undersöka, se och höra.

Icke många dagar efteråt rustade han sig för en resa och kom fram mot Helvetesporten, till det land, hvarest Tviflarne bodde, och där fick han höra talas om allt, som berättats i Människosjälen och fick äfven veta, att Diabolus var nästan färdig för sin frammarsch m. m. Så begaf han sig hastigt tillbaka, sammankallade Människosjälen höfvidsmän och älste samt berättade för dem hvad han sett och hört. Särskildt betonade han, att Diabolus var nästan färdig för sin fram- marsch, att han utsett gamle herr Otro, som en gång brutit sig ut ur fängelset i Människosjälen, till högste befälhafvare öfver hären, att hären helt och hållet bestod af tviflare och att dess antal uppgick till mer än tjugu tusen. Han omtalade vidare, att Diabolus ämnade föra med sig de förnämste furstarne från afgrunden och att han skulle göra dem till höfvidsmän öfver sina tviflare. Till slut försäkrade han, att det var sannt, att åtskilliga från den svarta hålan skulle sälla sig till Diabolus för att återföra Människosjälen stad till lydnad mot dess furste Diabolus.

Han tillade efteråt, att han af Tviflarne, bland hvilka han varit, förstätt, att orsaken hvarför gamle Otro satts till högste befälhafvare öfver hären, var den, att ingen var trognare än han mot tyrannen och att ingen hyste ett så oförsonligt hat mot Människosjälen stads välfärd. "Dessutom", sade han, "kommer han ihåg all den skymf Människosjä- len vållat honom och han har beslutat att hämnas."

"Men de svarte furstarne skola blifva högt uppsatta höfvidsmän, och endast gamle Otro skall vara högre än dem, emedan han Hebr. 12: 1. — något som jag så när glömt — kan med större lätthet och framgång än någon af furstarne belägra Människosjälen stad."

HERR KLÖK-OCH-SPARSAM GRIPES.

När nu Människosjälen höfvidsmän och stadens älste hörde de tidender herr Sök-väl bragte, ansågo de såsom närmaste sak att utan vidare uppskof sätta i värkställighet de lagar, som deras furste utfärdat mot Diabolus' tillhängare och uppmanat dem att tillämpa. I herr Begärelses och den store friherre Jag-Vills hus funnos sålunda två Diabolus' tillhängare: i herr Begärelses en herr Lystnad, som ändrat sitt namn till Klok-och-Sparsam, och i friherre Jag-Vills en herr Liderlighet, som utbytt detta namn mot Oskyldig glädje. Dessa två grepos af höfvidsmännen och de älste i Människosjälen stad och öfverantvordades åt fångvaktare Sanningskärs vård. Denne behandlade dem så strängt och belade dem så väl med järnbojor, att inom kort båda föllo af och dogo i fångelset. Likaledes tvungos, i enlighet med höfvidsmännens och de älstes beslut, deras herrar att göra bot å öppen plats, sig själfva till straff och till varnagel för de öfriga i Människosjälen stad.

På följande sätt försiggick botgörningen under dessa dagar: de personer, som förbrutit sig, upplystes om sitt brott, ålades att öppet bekänna sina fel och erlægga en dryg plikt för att fria sina lif.

Efter detta fortforo Människosjälen höfvidsmän och älste med att söka reda på ännu flere Diabolus' tillhängare, hvarhålst de smögo omkring i hålor, skrymslen, afskrankningar eller hvarhålst de kunde i eller utom murarna eller i Människosjälen stad. Men fastän de tydligen kunde se deras fotspår, följa deras vägar och vädra dem ända till öppningen af deras hålor och gömslen, förmådde de likväl icke gripa och afrätta dem; så krokiga voro deras vägar, så ogenomträngliga deras hålor och så snabba de själfva i sin flykt.

Men Människosjälen lade nu sin hand så tungt på de kvardröjande Diabolus' tillhängare, att dessa voro glada öfver att få smyga in i sina kryphål. Förut hade de öppet vågat gå ut midt på ljusa dagen, men nu tvungos de att i hemlighet begagna sig af natten; de betraktades nu som riktiga dödsfiender. Denna nyttiga förändring hade vållats af herr Sök-väls omtanke om Människosjälen stad.

Vid denna tid hade Diabolus samlat den här, med hvilken han ärnade framrycka mot Människosjälen för att bereda dess undergång; och han satte öfver den sådana höfvidsmän och befälhafvare, som bäst likade hans djäfvulska kynne. SjälF var han öfverbefälhafvare och Otro general öfver hären; de andre befälhafvarne skola sedermera nämnas; här anföra vi höfvidsmännen, deras färger och märken.

1. Förste höfvidsmannen var herr *Raseri*: han var höfvidsman för utkorelsens tviflare; hans voro de röda

färgerna; hans fanbärare var herr *Nedrifvare* och sköldemärket var en stor röd drake.

2. Den andre höfvidsmannen var herr *Ilska*; han var höfvidsman öfver kallelens tviflare. Hans fanbärare var herr *Mörker*, som bar de bleka färgerna och hade till märke en flygande eldorm.

3. Den tredje höfvidsmannen var herr *Fördömelse*; han var höfvidsman öfver nådens tviflare. Hans voro de röda färgerna och herr *Intet-lif* bar dem. Hans märke var den svarta hålan.

Math. 22: 13;
Upp. 9: 1.

4. Den fjärde höfvidsmannen var herr *Omöttlig*; han var höfvidsman öfver trons tviflare; hans färger voro röda och buros af herr *Förstörelse*; han hade till märke ett gapande svalg.

Ordspr. 27: 20.

5. Den femte höfvidsmannen var herr *Svafvel*; han var höfvidsman öfver framhårdelsens tviflare; hans voro äfven de röda färgerna. De buros af herr *Eld* och hans märke var en blå och stinkande låga.

Ps. 11: 6;
Upp. 14: 11.

6. Den sjätte höfvidsmannen var herr *Plåga*; han var nu höfvidsman öfver uppståndelsens tviflare; hans färger voro bleka och buros af herr *Bett* och hans märke var en svart mask.

Mark. 9: 44—48.

7. Den sjunde höfvidsmannen var herr *Oro*; han var höfvidsman öfver frälsningens tviflare. Hans färger voro röda och buros af herr *Fridlös*. Märket var en vålnad.

Upp. 14: 11; 6: 8.

8. Den åttonde höfvidsmannen var herr *Graf*; han var höfvidsman öfver härlighetens tviflare. Äfvens hans färger voro bleka och buros af herr *Bestickelse*; hans märke var en dödskafe och benkotor.

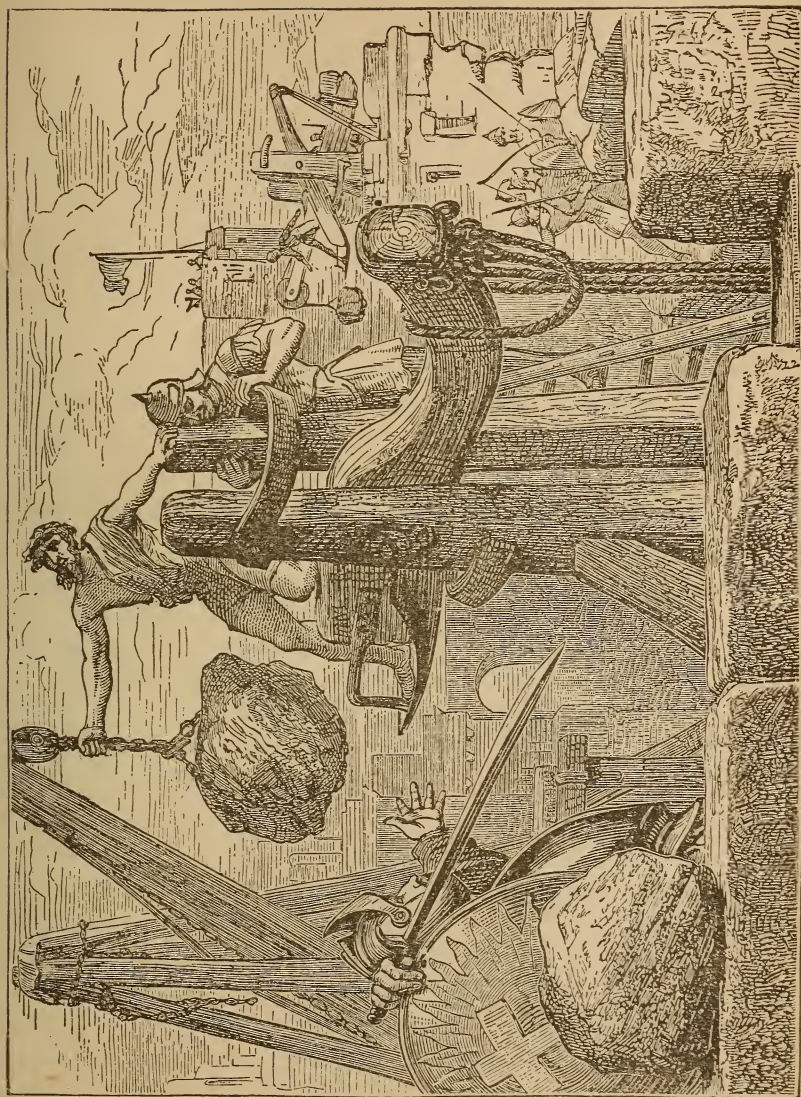
Jer. 5: 16.

9. Den nionde höfvidsmannen var herr *Hopplös*; han var höfvidsman öfver sällhetens tviflare. Hans fanbärare var herr *Förtviflan*, som äfven bar de röda färgerna. Märket var ett glödgadt järn och ett förhärdadt hjärta.

1 Tim. 4: 2;
Rom. 2: 5.

Dessa voro hans höfvidsmän, dessa hans trupper, dessa deras fanor och dessa deras märken. Öfver hären satte nu Diabolus befälhafvare, sju till antalet, nämligen herr *Beelzebub*, herr *Lucifer*, herr *Legion*, herr *Apollyon*, herr *Python*, herr *Cerberus* och herr *Bileal*. Dessa satte han öfver höfvidsmännen; Otro var öfverbefälhafvare och Diabolus konung. Af reservofficerarne gjordes åtskilliga till höfvidsmän öfver hundra och några öfver ännu flere. På detta sätt upprättades Otros här fullständigt.

STADSBORNA VID SLUNGORNA.

Så tågade de ut från Helvetesporten, där de samlades, och därifrån gingo de rakt fram mot Människosjälen stad. Såsom ofvan omtalats, hade staden i enlighet med Shaddais vilja af herr Sök-väl motagit underrättelse om deras framryckande. Därför hade dess invånare satt stark vakt vid portarne och fördubblat trupperna därstädes; de uppsatte äfven sina slungor på fördelaktiga ställen, där de med framgång kunde utkasta stora stenar till den rasande fiendens skada.

Icke häller kunde de Diabolus' tillhängare, som befunno sig i staden göra det afbräck man åsyftat, ty Människosjälen var nu vaken. Men ack! det stackars folket vardt högeligen förfäradt vid åsynen af fienden och dess lägring framför staden. Särskildt rädda 1 Petr. 5: 8. voro de, då de hörde trumman gå. Denna var också, för att tala sanning, underbart hemsk att höra; hon förskräckte alla människor på en mils omkrets, i fall de voro vakna och hörde den. Vajandet af fanorna var också fruktansvärdt och skräckinjagande att skåda.

När Diabolus kommit fram till staden, närmade han sig först Öronporten och gjorde ett rasande anfall på den, under antagande, att hans vänner i Människosjälen gjort sig redo att understödja honom inifrån. Men detta hindrades genom höfvidsmännens vaksamhet. Då han därför fann sig utan den hjälp han räknat på och såg sin här varmt mottagen med stenar från slungorna (ty det vill jag säga, att höfvidsmännen, i betraktande af den svaghet de ännu rönt på grund af den långvariga sjuklighet, som härjat i Människosjälen stad, uppförde sig mycket tappert), tvangs han att draga tillbaka sina Jak. 4: 7. trupper från Människosjälen och slå läger för sig och sina män ute på fältet, utom stadens slungors räckvidd.

Sedan han nu slagit läger, uppkastade han fyra befästningar mot staden; den första kallade han Diabolus med sitt eget namn, för att därigenom ännu mera skrämma Människosjälen stad; de andra tre befästningarna kallades *Alecto*, *Megära* och *Tisifone* efter de förfärliga furierna i afgrunden. På detta sätt började han sin lek med Människosjälen liksom läjonet med sitt byte. Han trodde nämligen, att den skulle komma att falla af skrämself. Men, som jag sagt, gjorde höfvidsmännen och soldaterna ett så tappert motstånd och slungade sina stenar med så stort eftertryck, att han emot sin vilja måste återgå. På grund häraf började Människosjälen hämta mod.

På befästningen Diabolus, som uppkastats på stadens norra sida, lät tyrannen hissa sin fana, hvilken var förfärlig att betrakta; ty den var förfärdigad med djäfvulsk konst liksom ett sköldemärke af endast

lågor, och midt in i dem såg man en bild af Människosjälens stad, som brann däri.

Sedan Diabolus gjort detta, befallde han, att hans trumslagare skulle hvarje natt närma sig Människosjälens stads murar och slå till underhandling; han befalldes göra det om natten, ty på dagen oroade de honom med sina slungor. Tyrannen sade, att han ville underhandla med Människosjälens stad, som nu darrade, och han bjöd, att trumman skulle gå hvarje natt, på det att stadsborna till slut skulle på grund af trötthet kanske tvingas att mot sin vilja uppgifva staden.

Trumslagaren gjorde så som han befallts; han steg upp och lät trumman gå. Men om någon, när trumman gick, såg mot Människosjälens stad, såg han endast mörker och sorg, och himmelens ljus var fördunkladt däröfver. Intet ljud hade någonsin på jorden Es. 5: 30. hörts mera fruktansvärdt, med undantag af Shaddais röst, när han talade. Men huru Människosjälens stad darrade; nu trodde den fullt och fast, att den skulle uppslukas.

När denne trumslagare låtit trumman gå för underhandling, höll han följande tal till Människosjälens stad: "Min herre har bjudit mig säga er, att om I af fri vilja underkastas honom, skolen I få allt jordens goda; men om I tredsken, är han sinnad att intaga staden med vapenmakt." Men när underhandlaren låtit trumman gå, tog folket i Människosjälens stad tillflykt till höfvidsmännen i borgen, så att ingen fanns, som kunde lämna svar till trumslagaren, hvarför han icke fortsatte denna natt utan återvände till sin herre i lägret.

Då Diabolus såg, att han på detta sätt icke kunde få Människosjälens stad att följa hans vilja, sände han följande natt ut trumslagaren utan trumma, för att fortfarande låta stadsborna veta, att han hade lust att underhandla med dem. Men när allt kom omkring, gick hans underhandling ut på, att staden skulle underkasta sig; men dess invånare hvarken gånge akt på eller lyssnade till honom, ty de kommo i håg, hvad det förut kostat dem att lyssna till några af hans ord.

Nästa natt skickade Diabolus åter bud dit och hvem var lämpligare att framföra budskapet till Människosjälens stad än den fruktansvärde höfvidsmannen Graf? Därför gick denne fram till Människosjälens stad och höll följande tal till staden:

"O, I invånare i den upproriska Människosjälens stad! Jag uppmanar er att, utan vidare buller, i min furste Diabolus' namn öppna portarne till ert stad och tillstämja den store herren att komma in. Men om I fortfarande ären upproriska, skola vi, sedan staden intagits

genom vapenmakt, uppsluka er liksom grafven. Om I därför viljen lyssna till min uppmaning, så gifven det tillkänna och i motsatt fall låten mig få veta edert beslut.”

“Skälet för min uppmaning”, tillade han, “är att min herre är eder oomtvistlige furste, i enlighet hvad I själfva förut tillstått. Och icke kommer det öfverfall, som så oädelst företogs af Immanuel, att innebära förlust af hans rättighet eller hindra honom att återvinna den. Betänk därför, o Människosjäl, om du vill visa dig böjd för fred eller icke. Om du frivilligt öfverlämnar dig, skall vår gamla vänskap förnyas; men om du fortfarande gör motstånd, har du ingenting annat än svärd och eld att vänta.”

När den förslappade Människosjälen stad hört denna höfvidsmans uppmaning, vardt den ännu mera nedslagen, men svarade underhandlaren icke med ett enda ord, hvarför han gick bort som han kom.

KAPITEL XII.

MÄNNISKOSJÄLENS BÖN.

Förste sekreteraren tillkallas. — De tre böneskrifterna. — Ogynsamt svar. — Borgmästaren "hämtar hugnad" af det. — Människosjälens varder tapper i striden. — Underhandlingen. — Diabolus lismar och smickrar, men Människosjälens är vaksam. — Borgmästarens svar. — Tviflarnes trumma höres åter. — Bruket af Munporten. — Vidare efterspaningar efter Diabolus' tillhängare. — Afrättningar. — Försvifadt anfall och tappert motstånd. — Förlusten å ömse sidor. — Människosjälens sår helade.

ETER några öfverläggningar mellan stadsborna och åtskilliga bland höfvidsmännen, vände de sig ånyo till förste sekreteraren för att inhämta hans råd och omdöme; ty denne förste sekreterare var, såsom några sidor ofvan nämnts, deras förste lärare, men befann sig nu illa till mods. De bådo därför, att han ynnestfullt måtte höra på två eller tre saker.

1. Att han ville hugnesamt se på dem och icke så mycket som förr hålla sig på afstånd från dem. Äfven att han ville skänka dem nåden att höra på dem, när de klargjorde sin bedröfliga ställning för honom. Men till detta svarade han dem såsom förut, "att han var illa till mods och därför icke kunde behandla dem så som han fordom gjort."

2. Nästa sak de önskade var, att han täcktes gifva dem råd i en viktig angelägenhet, ty Diabolus hade nu kommit och slagit läger utanför staden med en här af icke mindre än tjugu tusen tviflare. De tillade, att både han och hans höfvidsmän voro grymma personer och att de voro rädda för dem. Men härtill svarade han: "I måsten se i furstens lag för att finna hvad som i detta fall är er föreskrifvet."

3. Slutligen önskade de, att hans höghet ville vara dem behjelpelig att uppsätta en böneskrift till Shaddai och hans son Immanuel och att han måtte sätta sitt insegel därunder såsom ett tecken på, att han

var ense med dem. "Ty, herre", tillade de, "många böneskrifter hafva vi skickat, men ej fått svar på en enda; men om en dylik uppsättes af eder hand, kommer den att värka godt för Människosjälens."

Men det enda svar han gaf därpå var, "att de hade förolämpat sin Immanuel och bedröfvat honom själf, så att de nu måste anlita sin egen uppfinningsförmåga."

Detta förste sekreterarens svar föll ned på dem såsom en kvarnsten; ja, det krossade dem så, att de icke kunde säga hvad som vore att göra; likväl vågade de icke uppfylla Diabolus' eller Jer. klag. 1: 3. hans höfvidsmän önsknigar. Sådant var nu Människosjälen läge, när fienden anföllo dem; å ena sidan hotade fienden att uppsluka dem och å andra sidan vägrade dess vänner att hjälpa dem.

Då uppstod borgmästaren, hvars namn var Förstånd och började utlägga saken, till dess han hämtat hugnad af förste sekreterarens svar, hvilket vid första påseendet tycktes vara så afvisande. Ty han anställde däröfver följande betraktelser: "För det första", sade han, "följer nödvändigtvis af den höge herrns svar, att vi måste lida för våra synder, men likväl låter det, som om vi till sist skulle frälsas från våra fiender och som om Immanuel skulle komma och varda vår hjälp." Nu var borgmästaren mera kritisk i afseende på förste sekreterarens ord, emedan denne var mera än en profet och emedan i hvart enda ett af hans ord låg en dold mening. Stadsborna försökte därför äfven att tolka dem och tyda dem till bästa fördel för sig.

Så togo de farväl af förste sekreteraren och begåfvo sig till höfvidsmännen, för hvilka de berättade hvad han svarat. När dessa hört det, voro de alla af samma åsikt som borgmästaren. Därför började höfvidsmännen att hämta litet mera mod och förbereda dem att göra några kraftiga anfall på fiendens läger och att utrota alla, som voro Diabolus' tillhängare, jämte de kringstrykande tviflare, som tyrannen fört med sig för att förstöra den arma Människosjälen stad.

Så begåfvo sig alla till sina platser — höfvidsmännen till sin, borgmästaren till sin, underläraren till sin och friherre Jag-Vill till sin. Höfvidsmännen längtade efter att uträtta någonting för sin furste; ty de hade sin fröjd i krigiska bardalekar. Nästa dag kommo de därför tillsammans och rådslogo; och efter rådplägningen beslöto de att svara Diabolus' höfvidsmän med slungor, hvilket de också gjorde i soluppgången dagen därpå. Diabolus hade nämligen djärfts rycka närmare, men slungstenarne flögo omkring honom och hans följe såsom getingar. Ty liksom det icke finnes någonting så förfärligt för Människosjälen stad som att höra Diabolus' trumma gå, så

finnes det för Diabolus ingenting så förfärligt som att varda Zack. 9: 5. utsatt för Immanuels slungor. Därför nödgades Diabolus att anträda återtaget än längre bort från Människosjälen fräjdade stad. Borgmästaren i Människosjälen befallde då, att man skulle ringa i klockorna "och att tacksägelser skulle sändas till förste sekreteraren genom underlärarens mun; ty genom hans ord hade höfvidsmännen och de älste i Människosjälen hämtat styrka och kraft mot Diabolus."

När Diabolus såg, att hans höfvidsmän och soldater, högt uppsatte och fräjdade män, tappade modet och slogos till marken af de stenar, som kommo från konungasonens gyllene slungor i Människosjälen stad, öfverlade han med sig själf och sade: "Jag vill försöka att fånga dem genom lismande, jag vill försöka att smicka dem in i mitt nät."

Därför kom han efter en tid åter fram mot muren; denna gång hade han hvarken sin trumma eller kapten Graf med sig utan i stället hade han öfverstrött sina läppar med socker och tycktes nu vara en mycket beskedlig och fridsam furste, som icke gaf sitt lynne fritt lopp eller ämnade hämnas på Människosjälen för de oförrätter den begått mot honom; han förklarade i stället, att hans enda ögonmärke vore stadens och dess invånares välfärd, fromma och fördel. Sedan han därför äskat ljud och begärt, att stadsborna skulle bevilja honom det, fortsatte han sitt tal och sade:

"O mitt hjärtas trängtan, Människosjälen fräjdade stad, huru många nätter har jag icke vakat och huru många trötta fjät har jag icke tagit, för att jag därigenom skulle kanske kunna ut-
1 Petr. 5: 8;
Upp. 12: 10.
 rätta något godt för dig! Fjärran vare det från mig att önska börja strid mot er, om I endast godvilligt och lugnt öfverlämnen er till mig. I veten, att I af forno varit mina. Kommen
Mat. 4: 8, 9;
Luk. 4: 6, 7.
 äfven ihåg, att så länge I fägnaden er öfver att hafva mig till herre och jag fägnade mig öfver att I voren mina undersåter, fattades er ingenting af jordens goda och allt det I åstundaden skaffade jag er och sökte på alla sätt göra er muntra och glada. Betänken, att I aldrig haft så många dystra, mörka, oroliga och bedröfliga stunder, som efter det att I afföllnen från mig och I skolen aldrig få lugn, innan I och jag vordit ett såsom tillförene. Förmån er endast att mottaga mig och jag skall stadfästa, ja utvidga eder gamla författning med ett öfverflöd af privilegier, så att I skolen få tillåtelse och frihet att taga, hålla, fröjda er öfver och göra till edert eget allt, som är angenämt från öster till väster. Icke håller skall någon af de ohöfligheter I begått mot mig någonsin hågkommas af mig, så länge sol och måne

lysa. Icke håller skola några af dessa dyra vänner, som nu af fruktan för er ligga gömda i hålor och gömslen i Människosjälens, vara afvotg sinnade mot er utan de skola i stället blifva edra tjänare och tillhandgå er i allting. Jag behöfver icke säga mera; I kännen dem och hafven sedan någon tid mycket glads åt deras sällskap. Hvarför skola vi fortsätta med denna tvist? Låtom oss förnya vår gamla bekantskap och vänskap!"

"Hysen öfverseende med eder vän; jag tager mig friheten att på detta sätt tala fritt till er. Den kärlek jag hyser till er tvingar mig att göra det liksom också mitt hjärtas nitälskan för mina vänner hos er; försätten mig därför icke vidare i bryderi eller er själfva i vidare fruktan och förskräckelse. Äga er skall jag, vare sig på krigisk eller fredlig väg, och icke skolen I smickra er själfva med edra höfvidsmäns makt och styrka eller med att Immanuel skall snarligen komma er till hjälp; ty sådan styrka skall ej gifva er någon hugnad."

"Jag har dragit emot er med en stark och tapper här, som anföres af alla afgrundens mest uppsatte höfvidsmän. Dessutom äro mina anförare snabbare än örnar, starkare än läjon och mera glupska efter byte än vargar på kvällströftåg. Hvad är Og från Bashan, hvad Goliath från Gath och hundratals af deras likar mot den minste af mina höfvidsmän? Huru skulle då Människosjälens kunna tänka på att undslippa min hand och makt?"

Sedan Diabolus på detta sätt ändat sitt smickrande, lismande, bedrägliga och ljugande tal till Människosjälens fräjdade stad, svarade borgmästaren honom som följer:

"O Diabolus, mörkrets furste och mästare i allt bedrägeri, vi ha rönt tillräckligt af ditt ljugande smicker, liksom vi redan druckit allt för mycket ur din giftfyllda bägere. Skulle vi därför åter lyssna till dig och bryta vår store Shaddais befallningar för att lefva i vänskap med dig, hvad blefve följderna annat än att vår furste skulle tillbakavisa oss och förkasta oss för evigt? Och bortkastade från honom, huru kan den plats han beredt åt dig blifva en hviloplats för oss? Dessutom är du så blottad på all sanning, att vi hällre äro redo att dö för din hand än att låta oss bedragas genom ditt smicker och dina lögner."

När tyrannen såg, att ingenting var att vinna genom underhandling med borgmästaren, råkade han i djäfvulsk vrede och beslöt åter att med sin här af tviflare en annan gång göra ett anfall på Människosjälens stad.

Så skickade han efter sin trumslagare, som slog revelj för hären

att vara färdig att leverera batalj mot staden (hvarvid Människosjälen darrade). Sedan ryckte Diabolus med sin här närmare och på följande sätt ordnade han den: höfvidsmännen Grym och Plåga placerade han mot Känselfporten och bjöd dem att därstädes slå läger, om så behöfdes skulle höfvidsmannen Oro komma till deras hjälp. Vid Näsporten förlade han höfvidsmännen Svafvel och Graf och bjöd dem att noga hafva utkik från sin förskansning på denna sida af Människosjälen stad. Men vid Ögonporten ställde han den lede höfvidsmannen Hopplös och där uppsatte han äfven sitt fruktansvärda banner.

Höfvidsmannen Omättlig skulle öfvervaka Diabolus' tillhängares mått och steg samt anställdes äfven för att bringa i säkerhet de personer eller saker, som vid tillfället togos som byte från fienden.

Nu ansågo Människosjälen's innebyggare Munporten såsom en utfallsport, hvarför de höllo noga vakt vid den, enär det var genom denna, som stadsborna skickade sina böneskrifter till fursten Immanuel. Den var äfven den port, från hvilkens krön höfvidsmännen läto sina slungor spela mot fienden. Ty emedan porten var belägen på ett högt ställe, kunde de med fördel ställas där och när de där voro i värksamhet, anställde de mycken förödelse i tyrannens läger. Af dessa jämte andra orsaker sökte Diabolus att, om möjligt, fylla igen Munporten med smuts.

När nu Diabolus höll som bäst på att förbereda ett anfall mot Människosjälen stad utifrån, voro höfvidsmännen och soldaterna i staden lika ifrigt sysselsatta med sina förberedelser där inne; de ställde i ordning slungorna, de hissade sina fanor, de blåste i trumpeterna och satte sig själfva i den ordning, som mest ansågs lända till fiendens förfång och deras egen fördel. Likaledes fingo soldaterna befallning om att vid krigstrumpeternas ljud hålla sig redo till strid. Äfven friherre Jag-Vill fick i uppdrag att hålla ett vaksamt öga på upprorsmännen i staden, att göra hvad han kunde för att föra dem ut eller att dräpa dem i deras hålor och gömslen i Människosjälen stads murar. Och för att tala sanning visade han efter botgörningen för sina fel lika mycken ärlighet och sinnesnärvaro som hvilken som helst i Människosjälen; ty han grep en viss *Lustig* och hans broder *Vildbasare*, tvänne söner till hans tjänare Oskyldig glädje (ty fastän deras fader var fångslad, bodde sönerna fortfarande i hans hus) och korsfäste dem med egen hand. Och detta var skälet hvarför han upphängde dem: sedan deras fader öfverantvardats i fångvaktaren Sanningskärs händer, började sönerna bedrifva hans spratt och snicka och snacka med

sin herres döttrar; ja, man pratade om, att de hade otillåtet umgänge med dem och detta kom till friherrens öron. Nu var han emellertid obenägen att döma någon människa till döden, om hon icke greps på bar gärning, hvarför han sände spjäre för att se om saken var sann. Därom vardt han snart undrättad, ty hans två tjänare *Upptäck* och *Berätta-allt* grepo dem både en och två gånger i otillbörligt förhållande till döttrarne och gingo för att berätta det för sin herre. När nu friherre Jag-Vill hade tillräckliga skäl att tro saken vara sann, tog han de två unga Diabolus' tillhängare (ty slika voro de, emedan deras fader var en dylik), och ledde dem till Ögonporten, där han uppreste ett högt kors just i åsyn af Diabolus och hans här. Där upphängde han de två unga bofvarne till trots för höfvidsmannen Hopplös och till en skräckinjagade varnagel för tyrannen.

Denna kristliga gärning från friherre Jag-Vills sida förbryllade i hög grad höfvidsmannen Hopplös, modfällde Diabolus' här och satte skräck i de kringstrykande Diabolus' tillhängare i Människosjälens, på samma gång den stålsatte de höfvidsmäns sinnen, som tillhörde konungasonen Immanuel. Ty af friherrens hela handlingssätt slöto de sig till att Människosjälens var besluten för att upptaga kampen och att Diabolus' tillhängare inom staden icke kunde uträtta allt hvad Diabolus hoppats de skulle kunna. Icke håller var detta det enda beviset på friherre Jag-Vills ärlighet och trofasthet mot sin furste, såsom framgår af det efterföljande i berättelsen.

När nu Klok-och-Sparsams barn, som bodde hos herr Begärelse (ty den förre efterlämnade efter sitt fångslande barn med herr Begärelses oäkta dotter, hvars namn var *Häll-fast-det-onda*), fingo höra talas om huru friherre Jag-Vill behandlat dem, som bodde hos honom, ville de naturligtvis undvika dessas öde genom att försöka fly. Men när herr Begärelse märkte detta, grep han dem och satte dem inom lås och bom tills morgonen (ty detta skedde på kvällen). Och när han erinrade sig, att Människosjälens lagar stadgade dödsstraff å alla Diabolus' tillhängare (och dessa tillhörde säkerligen Diabolus' tillhängare på fädernet och, efter hvad många påstodo, äfven på mödernet), griper han dem och slår dem i kedjor, hvarefter han för dem till samma plats, där friherren förut korsfäst de två ynglingarne. Här fingo de dela samma öde.

Stadsborna hämtade ytterligare mod genom herr Begärelses handling och gjorde hvad de kunde för att gripa flere af Diabolus' tillhängare och fridstörare i Människosjälens; men vid denna tid låg återstoden så väl gömd, att ingen kunde tagas till fånga. Därför satte de

sträng vakt vid deras gömslen, hvarpå de andra gingo till sina platser.

Jag nämde ofvanför, att Diabolus och hans här vordo något förstämde och modfällda vid åsynen af hvad friherre Jag-Vill gjorde, när han korsfäste de två unga Diabolus' tillhängare; men deras modlöshet öfvergick snart i raseri och vrede mot Människosjälen stad och nu ville de intaga den. Äfven stadsbornas och höfvidsmännens mod stegrades, och de hoppades, att segern skulle varda deras, så att de mindre fruktade sina motståndare. Underläraren höll en predikan däröfver och tog till täxt för den: "En här skall öfverfalla 1 Mos. 49: 19. Gad, men han skall besegra den till slut." Där af visade han, att fastän Människosjälen skulle råka i svårigheter i början, komme segern till slut säkerligen att stanna på dess sida.

Så befallde Diabolus, att hans trumslagare skulle slå till anfall mot staden; höfvidsmännen besvarade utmaningen, fastän de icke hade någon trumma; men de läto sina silfvertrumpeter ljuda mot fienden. Hären från Diabolus' läger skyndade fram för att intaga staden, men borgens höfvidsmän läto hastigt Munportens slungor spela mot den. Och nu hördes i Diabolus' läger ingenting annat än gräsligt hot och hädelser, men i staden goda ord, böner och psalmsång. Fienden svarade med skräckingifvande förebråelser och det förfärliga ljudet från sin trumma, men staden svarade med slungkastning och trumpeternas harmoniska toner. Och så varade denna strid åtskilliga dagar, endast då och då med smärre afbrott, under hvilka stadsborna vederkvickte sig och höfvidsmännen gjorde sig redo till nya angrepp.

Immanuels höfvidsmän voro klädda i silfverrustningar och soldaterna i skottfria pansar; Diabolus' soldater voro klädda i järn för att motstå Immanuels skjutmaskiner. I staden skadades några och andra vordo svårt sårade. Det värsta var emellertid, att det fanns knappast en läkare i Människosjälen, enär Immanuel för tillfället var frånvarande. Likväl hindrades de sårade att dö genom löfven från ett träd, men såren började öfvergå till förruttelse, så att en vedervärdig stank uppstod. Af stadsborna sårades i synnerhet herr Förstånd svårt i hufvudet. En annan som sårades var herr Begärelse, som fick sitt sår i magen. Den hedersvärde underläraren fick också ett sår ej långt ifrån hjärtat; men inga af dessa voro dödsbringande.

Af det lägre folket blefvo äfven många icke blott sårade utan äfven dödade.

I Diabolus' läger fanns ett ansenligt antal sårade och dödade.

Upp. 22: 2;
Ps. 38: 5.

MÄNNISKOSJÄLEN ÄR TAGEN.

(271)

Höfvidsmännen Raseri och Grym voro sårade. Höfvidsmannen Fördömelse hade måst draga sig tillbaka ännu längre från Människosjälen. Äfven var Diabolus' banér genomskjutet och hans fanbärare, herr *Mycken skada*, hade fått hufvudskålen krossad af en slungsten, till icke ringa sorg och nesa för hans furste Diabolus.

Många af tviflarne hade också stupat, fastän ännu ett tillräckligt antal af dem fanns kvar i lifvet, för att komma Människosjälen att darra och bäfva. När nu segern denna dag vändt sig till Människosjälen stads fördel, satte detta stort mod i höfvidsmännen och stadsborna, under det att en mörk sky hvilade öfver Diabolus' läger, hvarigenom hans tillhängare vordo ännu mer uppbragta. Nästa dag hvilade Människosjälen och det påböds, att man skulle ringa i klockorna; äfven trumpeterna ljödo glädtigt och höfvidsmännen sköto i hela staden.

Friherre Jag-Vill var icke häller nu sysslolös, utan anställde sträng räfst med tjänstefolket och de Diabolus' tillhängare, som vistades i staden; icke endast genom att hålla dem i skräck, ty han grep slutligen en viss herr Någonting, om hvilken vi förut berättat. Det var nämligen han, som, i fall ni kommer ihåg det, förde till Diabolus de tre sällar, som Diabolisterna uttogo ur höfvidsmannen Boanerges' afdelning och öfvertalade att sluta sig till tyrannen för att bekämpa Shaddais här. Friherre Jag-Vill tillfångatog äfven en känd Diabolus' tillhängare vid namn *Lätt-fot*; denne Lätt-fot var en spjare för kringstrykarne i Människosjälen och plögade medföra underrättelser från Människosjälen till lägret och från lägret till fienderna i Människosjälen. Båda dessa sände friherren till förvar hos fångvaktaren Sanningskår med en befallning att slå dem i järn. Ty han ämnade föra ut dem för att korsfästas, när det bäst lämpade sig för samhället och för att modfälla fiendens läger.

Borgmästaren kunde icke vara så värksam som förr på grund af det sår han nyss fått, men utdelade likväl befallning till alla, som voro infödingar i Människosjälen stad, att hålla sig på sin vakt och taga sig till vara samt, om tillfället så kräfde, visa sig som män.

Herr Samvete, underläraren, gjorde också sitt yttersta för att hålla alla sina goda förmaningar vid lif i hjärtana på innebyggarne i Människosjälen.

KAPITEL XIII.

ETT UTFALL VID MIDNATTSTID.

Själsäkerhet. — Ett ogynsamt uttryckande. — Tro, Erfarenhet och Godt hopp sårade. — Människosjälen's återtag. — Diabolus hämtar mod. — Begär underkastelse. — Borgmästaren och friherre Jag-Vill vägra. — Anfall nattetid vid Känslporten. — Diabolus' tillhängares lösen. — Porten spränges och uppbrötes. — Diabolus håller sitt intåg. — Stadsborna draga sig tillbaka till borgen. — Staden öfvervämmas af tviflare. — Människosjälen i förtviflad ställning. — Borgen uthärdar belägringen. — Herr Gudsfruktan som borgens vaktare. — Ingen kapitulation.

ÅVÄL, efter någon tid sammanträdde höfvidsmännen och de stridbare i Människosjälen och beslöto att på utsatt tid göra ett utfall mot Diabolus' läger. Utfallet skulle försiggå nattetid. Detta var en dårskap af Människosjälen (ty natten är alltid fördelaktigast för fienden, men ogynsamast för Människosjälen att strida i), men likväl ville dess invånare så, så stort var deras mod och sin sista seger hade de ännu i minne.

När den bestämda natten kommit, drogo konungasonens tappre höfvidsmän lott om hvem som skulle leda förtruppen i detta nya och förtviflade anfall mot Diabolus och hans här. Lotten föll på höfvidsmännen Tro, Erfarenhet och Godt hopp att anförä. (Denne höfvidsman Erfarenhet utnämndes till sin syssla af konungasonen, under den tid han ännu hade sin bostad i Människosjälen's stad.) Så gjorde de, som jag sagt, ett utfall mot den belägrande hären och slumpen fogade så, att de träffade på fiendens center. Men Diabolus och hans här voro öfvade att strida nattetid, så att alarm ögonblickligen slogs och man var lika beredd att leverera batalj, som om budskickning angående striden ägt rum. Därför drabbade man tillhoppa och striden var skarp å ömse sidor. Afgrundstrumman slogs i fullt raseri, under det

att konungasonens trumpeter ljödo ganska melodiskt. På detta sätt började striden och höfvidsmannen Omättlig iakttog fiendens rörelser och väntade på att göra byte.

Konungasonens höfvidsmän kämpade tappert, mera tappert än man värligen skulle hafva väntat af dem. Hela Diabolus' här tvungo de att anträda återtåget. Men på ett sätt, hvarom jag icke äger någon kännedom, råkade höfvidsmannen Tro, under det att han jämte Godt hopp och Erfarenhet under förföljandet högg in och förföljde fienden hack i häl, att snafva och falla, hvarigenom han i fallet ådrog sig så stort men, att han icke kunde resa sig, innan höfvidsmannen Erfarenhet halp honom upp, vid hvilket tillfälle deras soldater råkade i oordning. Höfvidsmannen var äfven så svårt sårad, att han icke kunde låta bli att ropa högt. Härvid modfälldes de två andra höfvidsmännen som antogo, att höfvidsmannen Tro erhållit ett dödligt sår. Äfven manskapet bragtes härigenom i ännu större oordning och hade ingen lust att strida. Fastän Diabolus vid denna tidpunkt ansattes som allra hårdast, märkte han likväl, att hans förföljare gjorde halt, hvarför han antog, att höfvidsmännen voro antingen sårade eller döda. Därför låter han hären stanna, kommenderar sedan helt om och rycker fram mot konungasonens trupper med så stort raseri, som afgrunden kunde åstadkomma. Händelsen gjorde, att han påträffade just de tre höfvidsmännen Tro, Godt hopp och Erfarenhet, och sårade samt tilltygade dem så illa, att det var med möda de kunde utan förlust draga sig tillbaka till befästningarna, fastän de kommenderade Människosjälens tre bästa truppfdelningar.

När nu hufvudstyrkan af konungasonens här såg, huru de tre höfvidsmännen voro svårt ansatta, ansåg man för klokast att anträda återtåget så säkert och fördelaktigt man kunde. Därför återvände de genom utfallsporten och därmed slöts sammandrabbningen. Men Diabolus uppmuntrades så mycket af denna natts händelser, att han lofvade sig själf att inom få dagar lätt och fullständigt eröfra Människosjälens stad. Därför går han följande dag vid stort sinneslugn fram till stadsmuren, äskar att släppas in samt att stadsborna skulle öfverlämna sig till hans herravälde. De Diabolus' tillhångare, som vistades inne i staden, började nu repa mod, som vi skola visa efteråt.

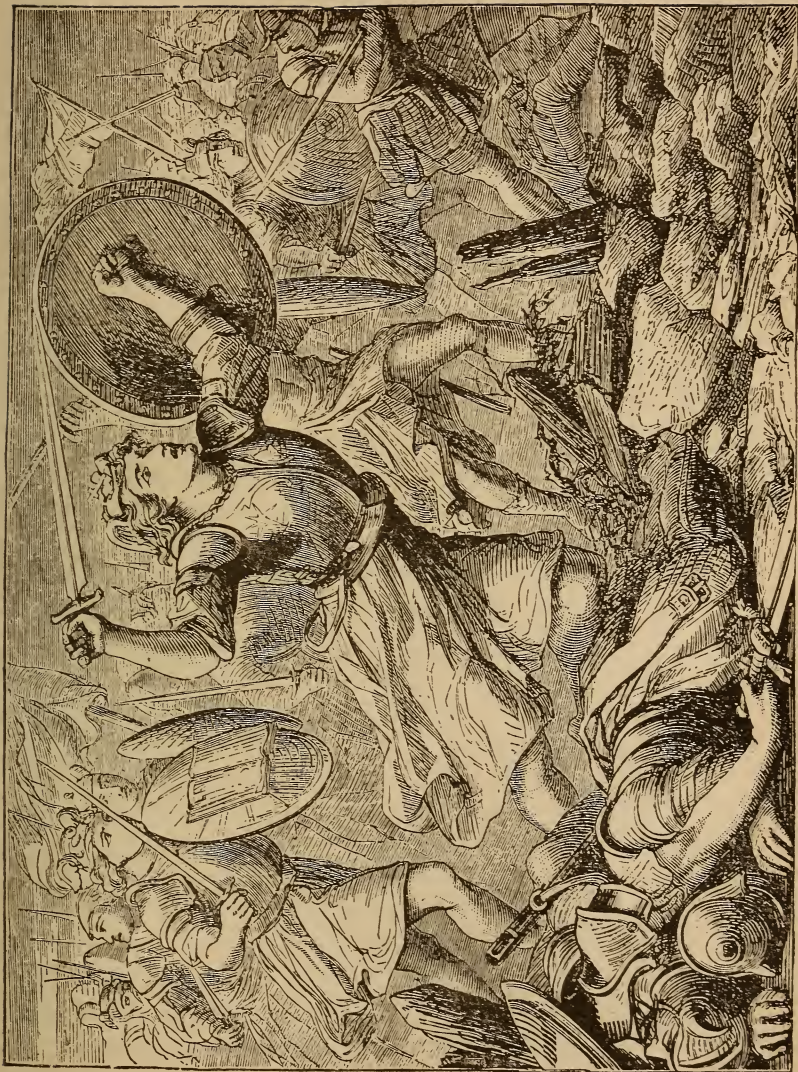
Men den tappre borgmästaren svarade, att Diabolus endast genom våld kunde få sina önskningar uppfyllda, ty så länge som Immanuel, deras furste, fanns i lifvet, skulle de aldrig samtycka till att öfverlämna Människosjälens stad till någon annan, trots det att konungasonen för närvarande icke vore så stämd emot dem som de önskade.

Och härvid uppstod friherre Jag-Vill och sade: "Diabolus, du afgrundens härskare och fiende till allt som är godt, vi arma invånare i Människosjälen stad känna allt för väl till din styrelse och ditt herradöme och hvad följden skulle varda af att underkasta oss dig. När vi icke visste något därom, läto vi oss tagas af dig, liksom fågeln, som icke ser snaran, faller i fågelfångarens hand, men sedan vi vändts från mörker till ljus, hafva vi äfven vändts från Satans makt till Gud. Och fastän vi genom din och dina tillhängares finter tillfogats stort afbräck och råkat i stor förvirring, ämna vi likväl icke öfverlämna oss, nedlägga vapen och underkasta oss en så fruktansvärd tyrann som du; vi föredraga att falla på stället. Dessutom hysa vi förhoppning om att undsättning snart skall tillsändas oss ifrån hofvet och därför skola vi framhärda i striden mot dig."

Friherre Jag-Vills modiga anförande bidrog jämte borgmästarens att nedslå Diabolus' mod, fastän hans raseri och vrede härigenom äfven ökades. Det uppmuntrade äfven stadsborna och höfvidsmännen, ja, det var ett plåster på höfvidsmannen Tros sår; ty ni måste veta, att ett dylikt uttalande nu var på sin plats och värkade nyttigt, när stadens höfvidsmän med sina krigare måst anträda återtåget och fienden hämtade mod och tillförsikt genom framgången att gå fram till stadsmuren och äska att varda insläppt.

Friherre Jag-Vill visade sig äfven som en man i staden, ty under det att höfvidsmännen och soldaterna voro i fält, var han i vapen i staden och så snart han hittade en Diabolus' tillhängare, fick denne känna kraften af hans mäktiga hand och äggen af hans genomträngande klinga. Sålunda sårade han många af Diabolus' tillhängare, såsom herr *Spetsfundig*, herr *Munter*, herr *Praktisk* och herr *Knorr*; äfven åtskilliga andra af mera underordnad samhällsställning råkade ut för hans hämd, fastän jag nu icke här kan lämna en förteckning öfver huru många han dräpte. Orsaken eller rättare sagdt den gynsamma anledningen till att friherre Jag-Vill härvidlag förfor som han gjorde, låg däri, att höfvidsmännen dragit ut för att kämpa mot fienden på öppna fältet. Nu, tänkte Diabolus' tillhängare i staden, är det vår tid att anstifta ett uppror i staden. Därför sammanslöto de sig hastigt och ryckte fram som en hvirfvelvind i Människosjälen, liksom om nu endast storm och oväder skulle komma att råda där. Därför nyttjade, som jag sagt, friherre Jag-Vill tillfället att göra ett anfall på dem med sina män och de höggo och nedgjorde dem med oförskräckt mod. Diabolus' tillhängare skingrade sig i största hast och

HÖFVIDSMANNEN TRO FALLER.

sökte skydd i sina gömslen, hvarefter friherren återgick till sitt hemvist.

Denna tappra bragd af friherren upprättade i någon mån den motgång höfvidsmännen lidit af Diabolus och gaf till känna, att Människosjälén icke gaf sig på grund att den förlorat ett eller två slag. Tyrannens skryt vardt sålunda vingklippt — jag menar i jämförelse med hvad han skulle hafva gjort, om hans tillhängare kunde hafva försatt staden i samma tillstånd, som han gjort med dess höfvidsmän.

Likväl försökte Diabolus att utstå ännu en dust med Människosjälén. Ty, tänkte han, sedan jag slagit dem en gång, kan jag slå dem två. Därför befallde han sina män att vara redo till strid på samma timme, för att åter företaga ett dylikt förnyadt anfall på staden, och han påbjöd särskildt att man skulle rikta all sin styrka mot Känselfporten och försöka att intränga i staden genom den samma. Lösen, som han utdelade till sina höfvidsmän och soldater var "Afgrundsbrand." "Och när ni stormar in mot den", tillade han, "såsom jag hoppas skall ske, vare sig med några eller samtliga trupper, så låt de instormande icke glömma detta ord. Och låt ingenting höras i Människosjälén utom "Afgrundsbrand! Afgrundsbrand! Afgrundsbrand!" Trumman skulle också gå utan uppehåll och fanbärarne skulle låta fanorna vaja; soldaterna ålades att utveckla allt sitt mod och att tillse, att de skötte sig manhaftigt mot staden.

När så natten kommit och allting ordnats till öfverfallet af tyrannen, går han löst på Känselfporten, och efter en stunds strid bryter han upp den; ty, sanningen att säga, var denna port tämligen svag och lätt att bemäktiga sig. När Diabolus skridit så långt fram i sitt anfall, förlade han sina höfvidsmän Plåga och Oro därstädes; han fortfor att tränga fram, men konungasonens höfvidsmän ryckte fram emot honom och gjorde hans intåg mera svårt än han önskat det. Och i sanning utvecklade de allt motstånd de kunde; men tre af de bäste och tappreste bland dem hade sårats, så att de härigenom urståndsattes att visa staden de tjänster de kunde. När nu de andra sålunda hade tviflarne och Diabolus höfvidsmän rundt omkring sig, öfverveldigades de och kunde icke hålla dem ute från staden. Därför drogo sig konungasonens soldater och höfvidsmän tillbaka till borgen såsom stadens fäste och detta gjorde de dels för sin egen säkerhet, dels för stadens säkerhet och dels, eller snarare i främsta rummet för att åt Immanuel bevara herraväldet i Människosjälén; ty sådan var Människosjäléns borg.

Sedan höfvidsmännen sålunda flytt till borgen, besatte fienden utan mycket motstånd återstoden af staden och under det att den spred sig till alla dess delar, ropade den öfverallt, hvarest den framtrågade på tyrannens befallning: "Afgrundsbrand! Afgrundsbrand! Afgrundsbrand!" så att en tid bort igenom hördes ingenting annat i Människosjälen stad jämte bullret från Diabolus' trumma. Och nu hängde molnen svarta öfver Människosjälen och man hade ingenting utom undergång att vänta. Diabolus inkvarterade äfven sina soldater i hemmen hos Människosjälen stads innebyggare. Ja, underlärarens, borgmästarens och äfven friherre Jag-Vills hus voro alldeles fulla af desse utländske tviflare. Hvar fanns nu ett hörn, en hydda, en lada eller en svinstia, som icke var full af denna ohyra? De körde ut stadsborna ur deras egna hem och lade sig i deras sängar och satte sig vid deras bord. Ack, arma Människosjäl, nu skördar du frukten af din synd och känner det gift, som låg i herr Köttslig-Säkerhets smickrande ord. Soldaterna ödelade allt hvad de kunde komma öfver; ja, de tände eld på staden på åtskilliga ställen. Många späda barn slet de i stycken och de ofödda förstörde de i moderlifvet; ty ni måste föreställa er, att nu kunde det icke vara annorlunda. Hvad samvete, förbarmande och medlidande kan man väl vänta af utländske tviflare? Många både unga och gamla kvinnor i Människosjälen skändades djuriskt, så att de svimmade. Många af dem dogo och lågo liflösa på stadens gator och öppna platser.

Nu tycktes Människosjälen icke vara någonting annat än en drakhäll, ett afgrundens vartecken och ett ställe för det yttersta mörkret. Nu låg Människosjälen nästan som en ofruktbar öken; ingenting annat än nässlor, törnen, ogräs och stinkväxter tycktes betäcka dess yta. Jag berättade ofvan, huru dessa Diabolus' tillhängare (tviflarne) kastade stadsborna ut ur deras sängar och jag vill nu tillägga, att de sårade dem, pryglade dem, ja, slogo nästan ihjäl många af dem. Många, säger jag; ja, de flesta, om icke alla af dem. Herr Samvete sårade de så svårt, att han hvarken dag eller natt fick någon ro utan låg jämt som på en sträckbänk. Hade icke Shaddai styrt allting, skulle de säkerligen ha slagit honom till döds. Mot borgmästaren förforo de så illa, att de nästan stucko ut hans ögon och hade icke friherre Jag-Vill tagit sin tillflykt till borgen, var deras afsikt att hugga honom i stycken; ty under hans närvarande sinnesförfattning betraktade de honom såsom en bland Människosjälen värste motståndare mot Diabolus och hans följe. Och han hade i sanning visat sig som en man och om flere af hans bedrifter skall ni efteråt få höra.

HÖFVIDSMANNEN TRO LÄMNAR BREFVEN.

Nu kunde en person gå dagar omkring i Människosjälens utan att knappast få se så mycket som en enda gudfruktig man. Hvilken förfärlig ställning befann sig Människosjälens icke nu i! Hvarje vrå i densamma öfversvämmades af utländske tviflare; rödrockar och svartrockar drogo däromkring i skaror och uppfyllde alla hus med gräsligt skrån, fåfängliga sånger och hädelser mot Shaddai och hans son. De Diabolus' tillhängare, som dolt sig i hålor, gömslen och skrymslen i Människosjälens murar, kommo nu fram och gingo fritt och ledigt omkring med tviflarne i Människosjälens stad. Ja, nu hade de fräckhet nog att gå omkring på gatorna, besöka husen och de uppförde sig nu mera frankt än någon af innebyggarna i Människosjälens betyngda stad.

Men Diabolus och hans främlingar slogo sig icke i ro i Människosjälens, ty de behandlades därstädes icke på samma sätt som Immanuelns höfvidsmän och trupper. Stadsborna sökte komma dem in på lifvet, hvarhålst de kunde; icke håller kunde de förse sig med lifsförnödenheter från Människosjälens utom hvad de roffade sig till mot stadsbornas vilja. Dessa gömde för dem allt hvad de kunde och endast på fiendtligt sätt kunde de komma öfver något. De arma stadsborna skulle icke önskat något högre än att blifva af med dem, men de voro för tillfället deras fångar och tvungos att vara det. Men de gjorde dem, som jag sagt, så stort afbräck de kunde och visade Rom. 7. dem så stor missaktning som möjligt.

Äfven höfvidsmännen höllo dem från borgen ständigt sysselsatta genom slungkastning, till stor förtret och förargelse för fienden. Diabolus gjorde också mera än ett häftigt anfall för att spränga borgens portar, men herr Gudsfruktan var dessas väktare och han var en så modig och tapper man, att man icke kunde tänka på att få denna önskan uppfylld, så länge han var i lifvet. Af denna orsak blefvo också alla Diabolus' försök fruktlösa. Jag har ofta önskat, att denne man varit högste styresman öfver Människosjälens.

Sådan var nu Människosjälens stads ställning i ungefär två och ett halft års tid; själfva staden var krigsskådeplats, stadsborna voro drifna in i hålor och Människosjälens dyrd var trampad i stoftet. Hvad återstår nu för dess innebyggare? Hvad frid kunde Människosjälens hafva och hvilken sol kunde skina på den? Hade fienden så länge legat ute på slätten för att belägra staden, skulle det hafva varit nog att uthungra den; men nu, när den vistas inne i den, när staden är dess läger, dess förskansning och fäste mot stadens borg, när

staden står väpnad mot staden och skall tjäna till skydd för fiendens lif och styrka, när denne nyttjar dess befästa platser, för att dit kunna taga sin trygga tillflykt, till dess den intager och förstör borgen — då är detta någonting förfärligt! Detta var likväl Människosjälens stads närvarande ställning.

KAPITEL XIV.

“SI, HAN BEDER.”

Förnyad bön från Människosjälens. — Gudsfruktans råd. — Böneskrift till konungasonen. — Tillstyrkes och främjas af förste sekreteraren, den Helige ande. — Han “fäller förböner.” — Höfvidsmannen Tro öfverlämnar böneskriften. — Bönen. — Diabolus smädar staden. — Diabolus håller tal för sina tillhängare. — Diabolus förnyar sina anspråk. — Svar af Gudsfruktan och borgmästaren. — Tro återvänder. — Tidender till staden. — Konungasonens nåderika svar. — Konungasonens fem skrifvelser. — Umgänge med Anden. — Tro befordras till öfverämbetet. — Människosjälens växer i styrka.

FTER det att Människosjälens stad befunnit sig i denna sorgliga och beklagansvärda belägenhet så lång tid som jag förut omtalat och därunder inga böneskifter, som de tillställde konungasonen, mäktade värka någonting, sammanträdde de älsta och förnämsta af Människosjälens stads invånare. Sedan de en stund utgjutit sig i klagomål öfver sin ömkansvärda ställning och den dom, som öfvergått dem, kommo de öfverens om att uppsätta en annan böneskrift och sända den till Immanuel med anhållan om hjälp. Men herr Gudsfruktan uppstod och svarade, att han visste, att konungasonen aldrig skulle mottaga någon böneskrift angående denna sak, för såvidt den ej vore undertecknad af förste sekreteraren, “och detta”, tillade han, “är skälet att ni under hela denna tid icke förmått uträtta någonting.” Därpå svarade de, att de skulle uppsätta en dylik och söka skaffa sig förste sekreterarens underskrift. Men herr Gudsfruktan invände åter, att han äfven visste, att förste sekreteraren icke skulle underteckna med sitt namn någon böneskrift, om hvars affattande och uppsättande han icke varit med. “Och dessutom”, sade han, “känner konungasonen herr sekreterarens handstil från alla handstilar i världen, hvarför han icke kan bedragas genom någon efterapning. På grund häraf är mitt råd, att ni går till hans höghet och

bönfaller om att han måtte lämna er sin hjälp.” Sekreteraren vistades ännu i borgen, hvarest alla höfvidsmännen och soldaterna hade sitt kvarter.

Så tackade de hjärtligt herr Gudsfruktan, följde hans råd och gjorde så som han bjudit dem. De gingo till hans höghet och förklarade orsaken att de kommo till honom; sedan Människosjälens nu befann sig i en så beklaglig ställning, bådo de, att det skulle tackas hans höghet att uppsätta en böneskrift från dem till Immanuel, den mäktige Shaddais son, och genom honom till deras konung, hans fader.

Då sade sekreteraren till dem: “Hvad är det för en böneskrift, som I viljen, att jag skall uppsätta för er?” De svarade blott: “Ers höghet känner bäst Människosjälens tillstånd och belägenhet samt huru vi affallit och vansläktats från konungasonen; ni vet äfven hvem som dragit emot oss för att bekriga oss och huru Människosjälens nu är ett säte för striden. Ers höghet vet vidare, hvilken barbarisk behandling våra män, kvinnor och barn lidit samt huru de här i staden födda Diabolus’ tillhängare mera frankt gå omkring på Människosjälens stads gator än stadsborna själfva våga. Må därför ers höghet på grund af den gudavishet han besitter uppsätta en böneskrift för hans arma tjänare till vår furste Immanuel.” — “Nåväl”, sade förste sekreteraren, “jag skall uppsätta en böneskrift för er och skall äfven underteckna den med mitt namn.” De sade då: “Men när skola vi begära er göra det?” Han svarade: “I själfva måste vara tillstädes därvid och framlägga edra önskningsmål. Handen och pännan skola visserligen vara mina, men bläcket och papperet måste vara edra; ty huru skullen I eljes kunna säga, att det är eder böneskrift. Jag behöfver ingen böneskrift för min egen del, ty jag har aldrig förtörnat konungasonen.”

Han tillade äfven följande: “Ingen böneskrift kommer att sändas i mitt namn till konungasonen och genom honom till hans fader, försåvidt icke de bönfallande förena sig med hjärta och själ om hvad de åsyfta; ty detta måste inflätas däri.”

Så samtyckte de hjärtligt till sekreterarens utsago och en böneskrift uppsattes hastigt för dem. Men hvem skulle nu frambära den? var nästa fråga. Sekreteraren anvisade höfvidsmannen Tro, emedan denne var en fräjdad man. Sålunda tillkallade de honom och föreslogo honom att utföra uppdraget. “Nåväl”, sade höfvidsmannen, “jag antager gärna edert förslag och fastän jag är krank, skall jag utföra edert uppdrag med så stor skyndsamhet och så väl jag kan.

Böneskriftens innehåll var följande:

“O, vår herre och enväldige furste Immanuel, du mäktige, långmodige konungason! nåden strömmar från dina läppar och till dig höra miskund och förlåtelse, fastän vi hafva gjort uppror mot dig. Vi, som icke mera äro värda att kallas din Människosjäl eller att varda delaktiga af dina välgärningar, bönfalla dig och genom dig din fader att glömma våra öfverträdelser. Vi tillstå, att du borde förkasta oss för dem, men gör det icke för ditt namns skull. Låt dig hållre af vår ömkansvärda ställning bevekas, att utgjuta ditt medlidande mot oss. Vi äro omgifna på alla sidor; våra egna affälligar håna oss; Diabolus' tillhängare i vår stad förskräcka oss och den bottenlösa afgrundens rasande här oroar oss. Din nåd kan varda vår räddning och vi veta icke till hvem vi skola gå utan till dig.

Vidare hafva vi, o nådige furste, försvagat våra höfvidsmän, så att de blifvit modfälda och sjuka och några af dem hafva nyligen på ett sorgligt sätt slagits på stridsplatsen af tyrannens härstyrka. Ja, till och med de höfvidsmän, på hvilkas kraft vi förut mest förlitade oss, äro nu sårade. Dessutom, o herre, äro våra fiender krya och starka; de skryta däröfver och hota att dela oss mellan sig såsom byte. De hafva äfven öfverfallit oss, o herre, med många tusen tviflare, om hvilkas dåd vi icke vilja berätta något; de äro grymma och leda män och utmana oss och dig.

Vår klokhet är slut, vår styrka är slut, emedan du begifvit dig bort från oss, och vi äga ingenting, som vi kunna kalla vårt, utom vår synd, vår blygsel och nesa öfver synden. Förbarma dig öfver oss, o herre, din ömkansvärda Människosjälen stad och fräls oss ur våra fienders händer. Amen.

Denna böneskrift undertecknades, som ofvan antydts, af förste sekreteraren och frambars till hofvet af den tappre och pålitlige höfvidsmannen Tro. Han gick ut genom Munporten (ty denne var som jag förut sagt en utfallsport) och han kom fram med den till Immanuel. Huru underrättelsen härom spred sig, vet jag icke; men säkert är, att den gjorde det och detta till och med så långt, att den nådde Diabolus' öra. Jag sluter till detta däraf, att tyrannen kände den till punkt och pricka och anklagade Människosjälen stad därför, sägande: “Du upproriska och hårdnackade Människosjäl, jag skall lära dig låta bli att sända böneskrifter. Ämnar du fortfara därmed? Jag skall lära dig låta bli det.” Ja, han kände äfven hvem budbäraren var, som öfverlämnade böneskriften till konungasonen och detta kom honom både att rädas och vredgas.

Därför befallde han att trumman ånyo skulle låta höra sig, hvilket alltid kom Människosjälen stad att förskräckas. Men när Diabolus ville att hans trumma skulle ljuda, måste Människosjälen lida det. Därpå sade Diabolus: “O, I kække och hurtige Diabolister, det har kommit till min kunskap, att en stor sammansvärjning ägt rum mot oss i Människosjälen; ty ehuru staden, såsom I veten, ånyo är min egendom, hafva dock dess invånare varit så förmätna och förhärdade, att de skickat Immanuel en böneskrift om hjälp. Detta kungöres

eder nu, på det att I mån med hvarandra öfverväga, huru man skall förhålla sig mot denna upproriska stad. Fördenskull bjuder och befaller jag eder, mina trogna Diabolister, att fortfarande fördärfva och plåga staden: I skolen bortföra dess hustrur, skända dess jungfrur, slå ihjäl dess barn, krossa hufvudet på dess älte och uppbränna staden med eld, ja allt ondt I kunnen, skolen I tillfoga dem. Må detta blifva den vedergällning, som drabbar Människosjälens för all den gensträfvighet och falskhet mot mig, hvartill den gjort sig skyldig."

Så lydde Diabolus' hotelse, men åtskilligt trädde ännu emellan densamma och dess utförande; ty ännu hade han ej företagit sig mycket annat än att rasa och hota. När han därför utöst sin bittra harm, begaf han sig närmaste vägen upp till borgens portar och begärde, vid fara af lifsstraff, att man ofördröjligen skulle öppna dem för honom samt lämna honom och hans män obehindrat tillträde. Härtill svarade herr Gudsfruktan, som hade tillsynen öfver borgens portar, att detta aldrig skulle beviljas, och att först efter att ha lidit något, skulle Människosjälens erhålla nya krafter, ny skicklighet och nytt mod till kommande strider.

Då svarade Diabolus: "Utlämna åtminstone till mig den man, som bönfallit hos Immanuel mot mig, höfvidsmannen Tro, hvilken frambar böneskriften; utlämna denne bof åt mig, och jag skall genast tåga ut ur staden."

Sedan framträdde en annan Diabolist, kallad *Galning* och sade till herr Gudsfruktan: "Min herre och konung tillbjuder eder i sanning icke något ringa! Det är förvisso bättre att en man dör, än att hela Människosjälens stad skall störtas i fördärf."

Men herr Gudsfruktan svarade: "Huru länge skulle väl Människosjälens undgå fördärfvet, sedan de svurit trohet till Diabolus. Det är lika godt att uppoffra staden som höfvidsmannen Tro, ty gifver man efter i ett, måste annat följa." Härpå hade herr Galning ingenting att svara.

Sedan tog borgmästaren till orda och sade: "O du uppslukande tyrann, kom i håg, att vi aldrig skola lyssna till ett enda ord från dig; vi äro beslutna att göra dig motstånd så länge en höfvidsman, en soldat, en slunga och en sten finnes kvar i Människosjälens stad."

Men Diabolus svarade: "Tron I och väntan på hjälp och befrielse? I hafven sändt bud till Immanuel, men eder synd är för stor för att en oskyldig bön skulle komma öfver edra läppar. Tron I, att I skolen kunna uträtta någonting och lyckas i denna afsikt, så misstagen I er både i fråga om edra förhoppningar och försök, ty icke allenast jag

HÖFVIDSMANNEN TRO INFÖR FÖRSTE SEKRETERAREN.

utan äfven eder Immanuel är emot eder; ja, det är han, som skickat mig emot er för att underkufva er. Hvad hoppens I då på, och på hvad sätt viljen I undfly?"

Då svarade borgmästaren: "Det är visserligen sannt, att vi hafva syndat; men ditt tal skall icke lända dig till fördel, ty vår Immanuel har med stor trofasthet förklarat: "Den till mig kommer, honom kastar jag icke ut." Han har äfven berättat oss, o du vår fiende, att "allt slags synd och orättfärdighet skola förlåtas människornas barn." Därför vilja vi icke förtvifla utan våga fortfarande afvakta och hoppas befrivelse."

Vid denna tid hade höfvidsmannen Tro återvändt och kommit från Immanuelns hof till Människosjälens borg med skrivelser. När borgmästaren fick höra, att höfvidsmannen Tro kommit hem, slöt han sitt samspråk med den larmande tyrannen och lämnade honom att skrika vid stadsmuren eller mot borgporten. Så gick han upp till höfvidsmannens bostad och sedan han hälsat, frågade han honom om hans välbefinnande och hvilka goda nyheter han medförde från hofvet. Men härvid kommo tårar i ögonen på denne och han sade: "Haf tröst, ty allt skall blifva bra om någon tid." Och härvid framtog han först skrivelserna, något som borgmästaren och de öfriga höfvidsmännen höllo som ett godt tecken. Sedan nu en ny nådens tid grytt, skickade han bud på alla stadens höfvidsmän och älste, som dels bodde i borgen eller voro på vakt, för att gifva dem tillkänna, att höfvidsmannen Tro återvändt från hofvet och att han hade någonting i allmänhet och äfven någonting särskildt att delgifva dem. Så kommo de alla upp till honom, hälsade honom, frågade honom om hans resa och hvad goda nyheter han medförde från hofvet. Och han svarade dem på samma sätt som han förut hade svarat borgmästaren, att allting skulle gå väl till slut. Sedan höfvidsmannen sålunda hälsat dem, öppnade han sitt paket med skrivelser och framtog åtskilliga till dem, för hvilkas skull han sändts.

Den första skrifvelsen, som var till borgmästaren, innehöll: att prins Immanuel hade nådigt upptagit, att borgmästaren varit trogen och pålitlig i sin tjänst och i det stora ansvar, som hvilade på honom för Människosjälens stad och folk, samt lät honom veta, att det äfven upptagits gunstigt, att han visat mod för sin Immanuel och trofast och manligen stridt på hans sida i kampen mot Diabolus. Vid slutet af skrifvelsen antyddes, att han snart skulle skörda sin belöning.

Den andra skrifvelsen, som framdrogs, var till den ädle friherre Jag-Vill och däri hette det: att prins Immanuel väl uppfattade det

mod och den tapperhet hvarmed han upprätthållit sin furstes ära i dennes frånvaro och då hans namn utsattes för spott af Diabolus, samt att prinsen hade gunstigt upptagit, att han visat sig trogen Människosjälens stad genom att hålla så vaksamt öga, fast hand och sträng tygel på de Diabolus' tillhängare som ännu lågo på lur i sina smyghål uti den ryktbara Människosjälens stad. Han antydde äfven, att han visste att friherren med egen hand afrättat några af de upproriskes höfvidsmän där, till skräck för fienderna och till varnagel för alla som bodde i Människosjälens stad, samt att den ädle friherren snart skulle hafva sin belöning.

Den tredje skrifvelsen var till underläraren och häri hette det: att prinsen med välbehag sett att han så ärligt och pliktstroget utöfvat det ämbete som hans furste uppdragit åt honom, i det han förmanat, bestraffat och varnat Människosjälens stad enligt stadens lagar, att prinsen gillade att han påbjudit fastande och iklädande af säck och aska vid den tid, då Människosjälens stad upprest sig mot sin furste, samt att han kallat höfvidsmannen Boanerges till sin hjälp i en så viktig sak, och att han snart skulle undfå sin belöning.

Den fjärde skrifvelsen upptogs, och den var till herr Gudsfruktan. Hans herre skref: att han hade sett, att han var den förste af alla i Människosjälens stad, som upptäckt, att herr Köttlig-Säkerhet varit den, som genom sin list och slughet hade utvärkat för Diabolus ett aftagande och en förslappning i det goda inom Människosjälens lyckliga stad. Hans herre lät honom äfven veta, att han ännu ihågkom hans tårar och sorg öfver tillståndet i Människosjälens stad, samt att han gifvit akt uppå, att det varit han som afslöjat herr Köttlig-Säkerhet vid hans eget bord ibland sina gäster midt under hans lustighet och medan han försökte fullborda sina onda anslag mot Människosjälens stad. Immanuel hade äfven bemärkt, huru som den värdige herr Gudsfruktan modigt försvarat borgporten, oaktadt tyrannens alla hotelser och anfall, och att det endast varit genom honom som stadsborna sattes i stånd att så uppsända sin böneskrift till prinsen så att denne kunde upptaga den och hugna den med ett fridsamt svar, samt att han därför snart skulle få sin belöning.

Efter alla dessa skrivelser framtog höfvidsmannen Tro en ställd till Människosjälens stad, och af hvilken invånarne sågo, att prinsen uppmärksammat alla deras böneskrifter, och att de framdeles skulle få se frukterna af dem. Prinsen sade dem äfven i detta bref att han med glädje märkt huru de nu gärna ville vandra på hans vägar, och ehuru Diabolus med våld inträngt ibland dem, de dock hvarken af

hans smicker eller hotelser kunnat förmås att gifva sig under honom. Slutligen kungjorde han ock genom detta bref, att han nu hade öfverlämnadt staden i förste sekreterarens händer och åt höfvidsmannen Tros ledning sägande: "Tagen eder nu till vara, att I fortfarande ären lydige och efterföljen deras råd, så skolen äfven I, när stunden är inne, undfå en rik belöning."

Sedan den kække höfvidsmannen Tro sålunda framlämnat sina budskap, begaf han sig till förste sekreteraren och tillbragte en stund i samtal med honom, ty dessa två voro mycket förtroliga och kände mera om huru det skulle gå med Människosjälen än alla de andra stadsborna tillsammans. Sekreteraren älskade varmt höfvidsmannen Tro; ja, mången godbit skickades honom från hans höghets bord och han hade fritt tillträde, då hela den öfriga Människosjälen var i onåd. Efter en stunds samtal drog sig höfvidsmannen tillbaka till sin kammar för att hvila. Men det dröjde ej länge, innan hans höghet åter sände efter honom och han kom och de hälsade hvarandra med den vanliga ömhetsbetygelsen. Därpå sade höfvidsmannen Tro till sekreteraren: "Hvad har min herre att befalla sin tjänare?" Sekreteraren tog honom då afsides och efter ännu ett par ömhetsbevis sade han: "Jag har utnämt dig till Öfverhöfvidsman för alla trupperna i Människosjälen, så att ifrån denna dag skall hvarje man i Människosjälen lyda ditt bud och du skall vara den som leder Människosjälen både inne och ute, och du skall i enlighet med ditt ämbete leda kampen för prinsen och Människosjälen emot Diabolus' härar och makt och de öfriga höfvidsmännen skola lyda dina bud."

Nu började stadsborna märka i hvilken gunst höfvidsmannen stod både vid hofvet och hos förste sekreteraren i Människosjälen, ty ingen hade förut kunnat föra så snabba bud och ingen hade bringat så gynsamma svar från Immanuel som han. Och efter en stunds veklagan öfver att ej förr ha begagnat sig af hans tjänst i deras bedröfvelse, hvad göra de väl, om ej just sända underläraren till förste sekreteraren och anhålla, att han måtte sätta höfvidsmannen Tro till att styra, råda och vaka öfver dem och allt hvad de ägde och hade.

Underläraren gick och framförde sitt ärende och emottog af förste sekreteraren svar, att höfvidsmannen Tro skulle vara den, som ledde allt inom konungens här emot konungens fiender och till Människosjälen välfärd. Underläraren bugade sig till jorden, tackade hans höghet och återvände till stadsborna med underrättelsen. Men allt detta utfördes i största tysthet, emedan fienden ännu hade många tillhängare i staden.

KAPITEL XV.

LÖFTET OM HANS ANKOMST.

Nya anslag mot Människosjälén. — Krigsråd i helvetet. — Apollyons råd. — Beelzebubs och Lucifers råd. — Ett helvetets mäterstycke. — Helvetets rådslag omintetgjorda. — Bref till höfvidsmannen Tro från Immanuel. — Löftet om hans ankomst. — Höfvidsmannen Tro rådför sig med förste sekreteraren. — Brevet tolkas. — Ryktet sprider sig i staden. — Staden fröjdar sig. — Musik i Människosjälén. — Tviflarne draga tillbaka sina trupper. — Striden. — Lösen. — Diabolus' tillhängare samla sig. — Striden förnyas. — Försviftad ställning. — Immanuel dröjer. — Kampen fortsattes, men ingen Immanuel kommer. — Höfvidsmannen Tro talar till hären.

ÄR Diabolus såg sig sålunda djärft trotsad af borgmästaren och märkte herr Gudsfruktans ståndaktighet, vardt han utom sig af raseri och sammankallade genast ett krigsråd för att öfverlägga om huru han bäst skulle kunna utkräfva hämd på Människosjälén. Så kommo då alla helvetets furstar tillsammans med gamle Otro i spetsen och alla hans stridshöfvidsmän. Öfverläggningen i dag gällde huru man skulle kunna intaga borgen, ty de kunde icke anse sig som herrar öfver staden, så länge borgen innehades af fienden.

Den ene rådde ett, den andre ett annat, men när de icke kunde ena sig om något beslut, uppstod Apollyon, ordföranden i rådpläggningen och yttrade: "Mina bröder, jag har två saker att föreslå er. Det första är att vi draga oss tillbaka längre ut på fältet, ty att ligga här i staden gagnar oss till intet, så länge borgen är i fiendens hand, icke håller är det oss möjligt att intaga den, så länge så många tappre höfvidsmän finnas där och så länge den där oförskräckte Gudsfruktan har vakten vid porten. När vi dragit oss tillbaka, skola de känna sig glade öfver att få litet ro och minska sin vaksamhet; måhända skola de af sig själfve snart nog åter förbryta sig, och detta skall i sig själf vara ett svårare slag för dem än något, som vi kunna tilldela dem. Skulle denna plan slå fel, torde dock vårt aflägsnande locka höfvidsmännen ut att förfölja oss, och I veten hvad det har kostat dem, när vi förut sammandrabbat med dem på öppna fältet. Om vi för öfrigt endast

förmå dem att draga ut på öppna fältet, kunna vi lägga en truppafdelning i bakhåll hinsides staden för att, så snart de lämnat den, rusa in och taga borgen i besittning.”

Men Beelzebub uppstod och svarade: “Det är omöjligt att draga dem alla bort från borgen. I kunnen vara öfvertygade om, att några alltid skola stanna kvar och hålla vakt. Att våga ett anfall, utan att på förhand veta, att alla skola komma ut, vore därför fåfångt.” Således ansåg han, att hvad som skulle göras måste värkställas genom andra medel. Och det bästa som den visaste af dem kunde uttänka var det som Apollyon först tillrådt, nämligen att få stadsborna att åter försynda sig. “Ty”, sade han, “det är hvarken genom att intränga i staden eller ligga ute på fältet, eller genom att strida och dräpa deras män, som vi kunna varda herrar öfver Människosjälens; ty så länge det finnes en enda där inne som kan lyfta sitt finger emot oss, skall Immanuel taga deras parti; och när han är med dem, så veta vi väl, hvad klockan är slagen för oss. Därför”, fortfor han, 2 Petr. 2: 18—21. “finns det, så vidt jag kan se, intet säkrare medel att få dem i vårt våld än att hitta på någon utväg att förleda dem till synd. Om vi hade lämnat alla våra tviflare hemma, skulle vi varit lika långt komne som nu, så vida vi ej kunnat göra dem till herrar och styresmän öfver borgen; ty tviflare på afstånd äro endast lik invändningar som vederläggas med bevis. Kunde vi bara få dem in i fästet och göra dem till ägare däraf, skulle segern vara vår. Låtom oss nu som sagdt draga oss tillbaka ut på fältet (utan att vänta det Människosjärens höfvidsmän skola följa oss), men låtom oss dessförinnan rådgöra med våra pålitliga Diabolus’ tillhängare, som ännu gömma sig inne i Människosjären och uppdraga åt dem att förråda staden åt oss, ty göra de det ej, så varder det i evighet ogjordt.”

Efter dessa Beelzebubs råd (ty jag tror det var han som gaf det), öfvergick hela rådsförsamlingen till hans mening, nämligen, att man för att intaga borgen, måste locka staden till synd. Frågan var nu blott, huru detta skulle tillgå.

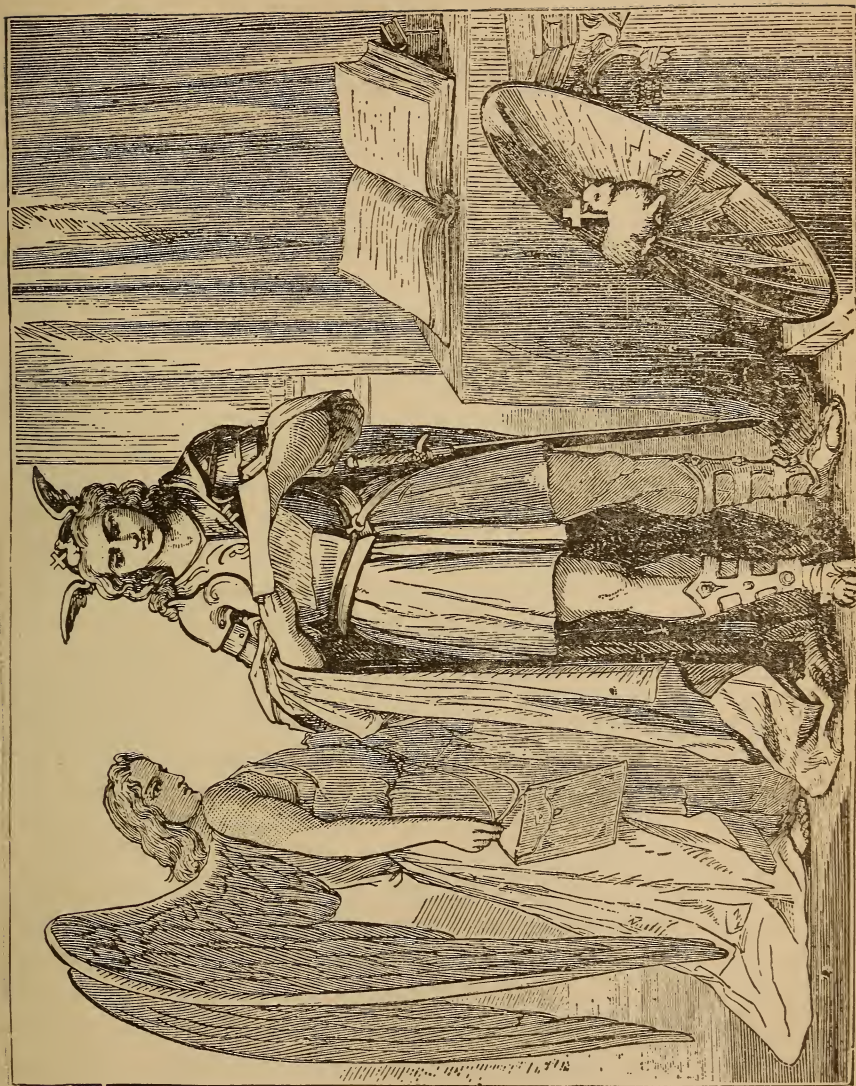
Då uppstod Lucifer och sade: “Beelzebubs råd är godt och bästa sättet att genomföra det, tror jag är detta: låtom oss draga våra trupper tillbaka från Människosjärens stad och låtom oss ej skrämra upp dem vidare, hvarken med uppfordran eller hotelser eller med larmet af våra trummor eller något annat väckelsemedel. Låt oss blott endast lägga oss på afstånd ute på slätten, som om vi ej brydde oss om dem, ty skrämnel, inser jag, gör dem blott mera vaksamma och beredde att försvara sig. Jag har äfven en annan plan i mitt hufvud. I

veten, att Människosjälén är en köpstad och en stad som har sin förnöjelse i handel. Om nu några af våra tillhängare skulle uppträda som främmande handelsmän och torgföra af våra varor i Människosjälén? Hvad gör det hvad pris dessa betinga där, skulle de också säljas till halfva värdet? Om blott de personer, som utses att drifva denna handel, äro snarfyndige och trogne, så sätter jag min krona i pant på att medlet skall lyckas. Jag har redan tänkt på två, som jag tror skulle vara öfverträffliga för ett sådant uppdrag, och det är herr *Gnid-på-Styfvern-och-slösa-med-Dalern* och *Njugg-spar-och-Hin-tar*. De äro värkligen båda lika utmärkte. Utom dem skulle man ju kunna sända herr *Världsligt-godt* och herr *Stundens-förnöjelse*. De äro män med belevnhet och stor slughet och oss mycket tillgifne och nyttige. Låt dessa och lika många till taga saken om hand och låt Människosjälén indragas i liflig affärsrörelse och varda borgen och rik: det är rätta sättet att komma åt den. Minnens I ej, huru vi på detta sätt beseg- Upp. 3: 17. rade Laodicea och huru många hålla vi icke för närvarande fångna i dessa snaror? När de nu börja få fullt upp, skola de glömma sin bedröfvelse, och om vi blott ej skrämma dem, torde de somna in och försumma vaktén både öfver staden, borgen och portarne.”

“Ja, på detta sätt skola vi så fullproppa Människosjälén med öfverflöd att stadsborna skola nödgas göra sin borg till ett magasin i stället för att hålla den befäst och bemannad mot oss med beväpnade krigare. Få vi bara in våra varor i borgen, så är han redan till hälften vunnen, i synnerhet som höfvidsmännen då ej, när vi göra ett hastigt angrepp, skola kunna taga sin tillflykt dit. I kännen ordspråket: “Rikedomens bedräglighet förkväver ordet”, och äfven “när hjär- Luk. 8: 14; tat är förtyngdt af vällefnad och dryckenskap och detta lefver- 21: 34—36. nets omsorg”, då kommer faran öfver dem som en snara.”

“Vidare, mina herrar”, fortfor han, “veten I ju, att det icke är lätt för något folk att vara uppfyllt med vårt goda och icke hafva några af våra tillhängare, som hustjänare. Hvar finns väl den inbyggare i Människosjälén, som är uppfyllt af af denna världen och icke har till tjänare och uppappare sådane män som herrar *Slösare* och *Vüllusting*, herrar *Fjusk* och *Skrymtare*, herr *Skryt* jämte andra af våra tillhängare. Dessa kunna taga Människosjäléns borg eller spränga honom, eller göra honom oduglig att inrymma Immanuelns garnison, ja, så vidt jag förstår, äro de alla, hvar för sig eller gemensamt, bättre i stånd dertill än en härsmakt på tjugu tusen man. Därför är mitt råd, såsom jag förut sade, att vi i stillhet draga oss tillbaka utan några

HÖFVIDSMANNEN TRO MANAS ATT GÅ I FÄLT.

våldsamma försök för närvarande och sätta vår nya plan i värket, så få vi se, om de ej själfva skynda i fördärfvet.”

Detta råd prisades af alla och det förklarades för ett värkligt afgrundens mästerdrag att på detta sätt kväfva Människosjälens med denna världens goda och förtynga dess hjärta med omsorgen därom.

Men se nu, huru händelserna kunna sammanträffa! Just vid den tid då Diabolus' rådsförsamling åtskildes, emottog höfvidsmannen Tro ett budskap från Immanuel af det innehåll, att han på tredje dagen därefter skulle möta honom på fältet utomkring Människosjälens. “Möta mig ute på fältet”, sade höfvidsmannen, “hvad menar min herre därmed? Jag förstår ej hvad han menar med att möta mig på fältet.” Han tog brefvet med sig till förste sekreteraren för att inhämta hans mening; ty hans höghet var klarsynt i allt, som rörde såväl konungen som ock Människosjälens stads välfärd och lycka. Han visade hans höghet brefvet och sade: “Jag fattar ej själf meningen därmed.” Förste sekreteraren läste det och yttrade efter en stunds begrundande: “Diabolus' tillhängare hafva i dag haft stor sammankomst för att rådpläga om Människosjälens fullständiga undergång. Den plan de uppgjort går ut på och skall, om den sättes i värket, helt visst bringa staden därefter, att den skall förgöra sig själf. För detta ändamål bereda de sig nu att draga ut ur staden och ämna åter slå läger ute på slätten, till dess de få se, huruvida deras plan lyckas eller ej. Men håll du dig redo att med din herres stridsmän (på tredje dagen skola de vara på fältet) öfverfalla Diabolus' härskaror, ty vid den tiden, antingen det blir i daggroningen eller soluppgången eller tidigare, skall konungasonen vara där med en mäktig här, och då han tager dem i fronten och du faller dem i ryggen, skolen I tillsammans nedgöra hela Diabolus' här.”

När Tro hörde detta, gick han att förkunna för de andra höfvidsmännen, hvilket budskap han nyss fått från Immanuel. “Och”, sade han, “det som för mig var mörkt, har min herre, hans höghet sekreteraren, uttydt för mig.” Därefter sade han dem hvad de och han själf hade att göra för att utföra sin herres vilja och afsikter. Då fröjdade sig höfvidsmännen och höfvidsmannen Tro befallde, att alla konungens trumpetare skulle uppstiga på borgens tinnar och där, så att det hördes både af Diabolus och hela Människosjälens stad, utföra den bästa musik, som hjärtat kunde komponera.

Trumpetarne gjorde som de voro befallde; de uppstego på borgens krön och började där att blåsa.

Då for Diabolus upp och utropade: “Hvad kan vara meningen

med detta? Det är hvarken en krigsmarsch eller jaktfanfarer. Hvad mena de galningarne med en sådan glädje och jubelmusik?" Då svarade honom en af hans egne: "Detta är i glädje öfver att deras furste Immanuel kommer till Människosjälens undsättning i spetsen för en stor här och de veta nu, att denna undsättning är nära."

Invånarne i Människosjälens stad vordo också högeligen rörde af den härliga musiken och de ropade, ja, de äfven svarade hvarandra: "Detta kan ej vara något ondt, o nej, detta kan säkert ej vara af ondo."

Men Diabolus' tillhängare sade: "Hvad skola vi göra?" och någon svarade: "Vi göra bäst i att lämna staden, och därmed", sade en, "lyda vi blott rådets sista beslut och kunna därigenom så mycket lättare bekämpa fienden, om en här utifrån skulle anfalla oss."

Så drogo de på andra dagen ut ifrån Människosjälens stad och lägrade sig utanför på slätten, midt för Ögonporten, i de hemska jordhålur de där kunde finna. Skälet (utom de som nämnts i deras rådplägning) hvarför de ej ville stanna i staden, var, att de ej innehade borgen, och "emedan", sade de, "vi skola hafva mera frihet att strida och äfven fly, om så varder nödigt, då vi ligga på öppna fältet."

Dessutom skulle staden hafva blifvit dem ett fängelse i stället för en plats som kunde försvaras, om konungasonen kom och inringade dem där. Nej, ut på fältet, där de ej kunde nås af slungorna, som mycket oroat dem hela tiden de bott inne i staden.

När tiden för höfvidsmännens utfall mot Diabolus' här var inne, beredde de sig med fröjd och gamman till striden. Höfvidsmannen Tro hade sagt dem aftonen förut att de skulle möta sin furste på fältet i morgon och detta gjorde dem ännu ifrigare att komma i strid med fienden; ty dessa ord: "I skolen se konungasonen på slagfältet i morgon", värkade likt olja på flammande eld. De hade så länge varit aflägsnade från honom och kände sig nu så mycket ifrigare och angelägnare att göra hans värk. När tiden var inne, drogo således höfvidsmannen Tro och alla de öfriga höfvidsmännen med hela sin styrka före daggryningen ut genom utfallsporten. Och när alla voro samlade, steg höfvidsmannen Tro fram för härens front och gaf höfvidsmännen dagens lösen och dessa upprepade den för underofficerare och soldater; lösen var: "Konungasonen Immanuels svärd och höfvidsmannen Tros sköld", hvilket på Människosjälens språk betyder: "Guds ord och Tron." Därmed aftågade de och började att kringgå och omringa Diabolus' läger.

Höfvidsmannen Erfarenhet hade lämnats kvar i staden, emedan

han ännu var sjuk af de sår han fått i sista drabbningen mot Diabolus' här. Men så snart han märker, att höfvidsmännen draga ut, ropar han med hast efter sina kryckor, stiger upp och skyndar efter till striden, i det han säger: "Skall jag ligga här, då mina bröder kämpa och när Immanuel, vår furste, skall visa sig för sina tjänare på slagfältet?" Och när fienden såg honom komma gående på sina kryckor, vordo de ännu mer modfällde, "ty", tänkte de, "hvilken ande har farit i dessa Människosjälens invånare, att till och med krymplingar komma att strida emot oss?"

Nå väl, höfvidsmännen anföllo och svängde modigt sina vapen, höjande vid hvarje slag som utdelades sitt stridsrop: "Konungasonen Immanuels svärd och höfvidsmannen Tros sköld."

Då nu Diabolus såg, att höfvidsmännen kommit ut och så käckt anföllo hans män, slöt han, att man för närvarande ej hade annat att vänta sig af dem än hugg och slag af deras tveäggade svärd, hvarför han också störtade sig löst på Människosjälens armé med hela sin gräsliga skara, och därmed var striden i full gång.

De första Diabolus kom i strid med voro höfvidsmannen Tro, som kom emot honom på ena sidan, och friherre Jag-Vill på den andra. Jag-Vills slag föllo som slagen af en jätte, ty denne man hade en stark arm och trängde in på utkorelsens tviflare, hvilka utgjorde Diabolus' livvakt, och han höll dem en god stund varma, utdelande sina hugg med snabb och säker hand. När nu höfvidsmannen Tro såg friherren omgifven af fiender, högg han modigt in från andra sidan på samma trupp, som af dem snart bragtes i oordning och skingrades. Höfvidsmannen Godt-Hopp hade anfallit kallelsens tviflare; desse voro kraftfullt folk, men höfvidsmannen var oförfärad och då han erhöll förstärkning från höfvidsmannen Erfarenhet, dref han snart kallelsens tviflare på flykten. De öfriga afdelningarne voro på samma sätt invecklade och striden rasade på alla sidor. Diabolus' folk slogos tappert. Då lät hans höghet, förste sekreteraren, slungorna börja spela från borgens murar och hans män kunde med sina stenar träffa sitt mål utan en hårsmåns afvikning. Men efter en stund började de, som af höfvidsmännen hade jagats på flykten, att åter samla sig och kastade sig med häftighet öfver eftertruppen af hären, som därvid började att svikta. Men vid hågkomsten af att de snart skulle se sin furstes anlete, kände de åter modet lifvas och kämpade med förnyad kraft. Ännu en gång höjdes höfvidsmännens stridsrop: "Konungasonen Immanuels svärd och höfvidsmannen Tros sköld!" Då vek Diabolus tillbaka, troende, att förstärkning anländt. Men ännu syntes

ingen Immanuel. Slaget var oafgjordt och på bägge sidor hade man vikit något tillbaka. Under den korta vapenhvila, som nu uppstod, uppmuntrade höfvidsmannen Tro sina män att modigt hålla ut. Diabolus gjorde detsamma på sitt sätt. Höfvidsmannen Tro höll följande tal till sina soldater:

“Soldater och bröder i detta företag, det gläder mig att i dag se en så tapper, oförfärad armé strida för vår prins och att det finnes så trogna vänner till Människosjälen. I hafven hittills, såsom det höfvits eder, visat er som ärlige, oförskräckte män i kampen mot Diabolus’ härskaror, hvarför de också, trots allt deras skryt, icke hafva vunnit mycket. Samla nu åter allt ert mod och visa ännu en gång att I ären dugande män. Ty, inom några minuter efter nästa sammandrabbning skolen I se er furste på slagfältet. Än en gång måste vi slå Diabolus, och sedan skola vi skåda Immanuel!”

KAPITEL XVI.

IMMANUELS ANKOMST.

Underrättelse om Immanuels ankomst. — Förnyadt anfall. — Tro ser Immanuels annalkande. — Immanuel beträder slagfältet. — Diabolisterna och Tviflarne öfverrunne. — Inneslutne mellan Immanuel och höfvidsmannen Tro varda de nedgjorde (mellan Christus och Tron förgöres synden). — Ömsesidiga välkomnanden och hälsningar. — Triumftåg in i Människosjälen stad. — Processionens ordning. — Immanuel emottager Människosjälen som sin egen. — Diabolisternas utrotande. — Människosjälen begrafver Tviflarnes döde.

ÖFVIDSMANNEN Tro hade ej förr slutat sitt tal till soldaterna, än en herr Lätt-fot kom med ilbud till honom, att Immanuel var nära. Så snart höfvidsmannen förnam detta, skyndade han att meddela den glada nyheten till de andra höfvidsmännen och desse åter meddelade den till sina vänner och krigsmän. Då reste de sig alle, höfvidsmän och soldater, likt män uppståndne från de döda och höjde på nytt sitt stridsrop: "Prins Immanuels svärd och höfvidsmannen Tros sköld."

Diabolus samlade också ånyo sin styrka och gjorde ett hårdnackadt motstånd, men småningon förlorade hans tillhängare modet och många af tviflarne föllo döde till marken. När nu den heta kampen pågått mer än en timme, höjde höfvidsmannen Tro sina ögon uppåt och se, där kom Immanuel! Han kom med flygande fanor och klingande spel och hans krigares fötter rörde knappast vid marken, så snabbt ilade de fram till de kämpande höfvidsmännens undsättning. Då drog sig höfvidsmannen Tro med sina män mot staden och lämnade fältet åt Diabolus, så att, när Immanuel kom öfver från ena sidan, var fiendens ställning emellan dem båda. Så gjorde de ett nytt angrepp och nu dröjde det ej länge innan Immanuel och höfvidsmannen Tro möttes, allt jämt nedtrampande slagne fiender i toftet, där de tågade fram.

Och när de andra höfvidsmännen sågo, att Immanuel var kommen och att han tog Diabolisterna i flanken och att prinsen och höfvidsmannen Tro fått dem emellan sig, då ropade de — ja, de skreko, så att jorden skalf: "Immanuels svärd och Tros sköld!"

Men hvad gör Diabolus, när han ser sig så hårdt ansatt af prinsen och hans armé? Jo, med alla sina vasaller och afgrundsfurstar tar han hastigt till flykten och lämnar hären åt dess öde att falla för Immanuels och den ädle höfvidsmannen Tros hand. Och icke en enda tviflare undkommer, de nedgöras af prinsen och hans kungliga härskara; de ligga kringströdda som agnar på slätten.

När slaget var öfver, kom allt snart i ordning i lägret. Höfvidsmännen och de älste i Människosjälen stad kommo tillsammans att hälsa Immanuel, innan borgerskapet hunnit fram. De hälsade och välkomnade honom tusenfaldt, för det han åter kommit till Människosjälen stads gränser. Och han log emot dem och sade: "Frid vare med eder." Därefter ordnade de sig att tåga till staden, de och prinsen och hela den styrka han fört med sig till striden. Och alla stadens portar öppnades för att mottaga honom, så fröjdade sig Människosjälen öfver hans välsignade ankomst.

Och på detta sätt skedde hans intåg:

1:o) Som jag nämde öppnades alla stadens portar, ja, äfven borgporten. Människosjälen stads älste ställde sig vid stadsportarne för att hälsa honom vid hans inträde; och då han nalkades och närmade sig portarne sade de: "Häf edra hufvud upp, o I portar och bredden eder ut, I eviga dörrar, ty äronens konung skall draga härin." Och det genmältes: "Hvem är ärones konung?" Och de svarade sig själfve: "Han är Herren den starke och mäktige, Herren mäktig i striden. Häf edra hufvud upp, I portar, lyft dem upp I eviga dörrar, etc."

2:o) Det hade också blifvit förordnad af Människosjälen stads älste, att under hela vägen från portarne till borgen skulle hans heliga Majestät underhållas med sång af dem som voro skickligast i musik i Människosjälen. Och då Immanuel intågade instämde de älste och allt folket i staden och svarade hvarandra med vexelsång och trumpetstötar, sägande: "De hafva sett dina vägar, o Gud, äfven min Guds och konungs vägar i hans helgedom." Så gingo sångarne först och de som spelade på strängaspel kommo efter, och ibland dem gingo jungfrur, som slog på tamburiner.

3:o) Sedan kommo i sin ordning höfvidsmännen (ty jag måste säga ett ord äfven om dem) och hälsade prinsen vid hans inträde i Människosjälen stad. Främst gick höfvidsmannen Tro och med ho-

BEGRAFNINGEN AF TVIFLARNES BEN.

nom höfvidsmannen Godt-Hopp. Därefter kom höfvidsmannen Kärlek med andra följeslagare och sist följde höfvidsmannen Tålmod. De öfriga höfvidsmännen ledsagade Immanuel, några på hans högra, andra på hans vänstra sida, in i Människosjälens stad. Och hela tiden vajade fanorna och trumpeterna ljödo och höga jubelrop höjdes af allt folket. Prinsen gjorde sitt intåg i staden, iklädd sin rustning, som var af hamradt guld, åkande på sin stridsvagn, hvars pelare voro af silfver, botten af guld och taket var gjordt af purpur, men dess midt var belagd med kärlek till invånarne i Människosjälens stad.

4:o) När prinsen anlände till porten af Människosjälens stad, fann han gatorna beströdda med liljor och rosor och skönt smyckade med kvistar och grenar af de gröna träden, som växte rundt omkring staden. Öfver allt voro husens sidor prydda på mångfaldigt olika sätt för att skänka Immanuel nöje och fägnad, då han passerade förbi, och dörrarne voro fyllda med personer som välkomnade honom med jubel och fröjderop, sägande: "Välsignad vare fursten, som kommer i sin fader Shaddais namn."

5:o) Vid borgporten hälsades Immanuel åter af Människosjälens stads älte, nämligen: herr borgmästaren, friherre Jag-Vill, underläraren, herr Kunskap och herr Omdöme med andra af stadens förnämste. De bugade sig för honom, kysste stoftet af hans fötter, tackade, lofvade och välsignade hans höghet, för det han ej handlat emot dem efter alla deras synder, utan haft misskund med dem i deras elände samt återvändt till dem i nåd för att uppbygga deras Människosjäl för evighet. Så fördes han direkte upp till borgen, ty denne var det kungliga palatset, där konungasonen skulle bo och som genom hans höghet, förste sekreterarens, närvaro och höfvidsmannens Tros värk var vordet beredt och färdigt att emottaga honom. Och han inträdde.

6:o) Så kommo Människosjälens stads borgerskap och folket i allmänhet upp till honom på borgen att sörja och gråta och klaga öfver sin ondska, hvarmed de hade drifvit honom ut ur staden. De bugade sig vid sin ankomst sju resor mot jorden, de gråto högljudt och bådo om tillgift samt besvor prinsen, att han åter såsom fordom ville besegla sin kärlek till Människosjälens.

Härpå svarade prinsen: "Gråten ej mer, utan gån, äten det närande, dricken det vederkvickande och delen med eder åt dem, som intet hafva, ty fröjd i Herren är eder styrka. Jag har återvändt till Människosjälens med nåd, och mitt namn skall varda upphöjdt och

förhärsligadt däraf.” Han tog också invånarne i sin famn och kysste dem och lade dem vid sitt bröst.

Dessutom gaf han till hvar och en af Människosjälen's älste och till hvarje af stadens ämbetsmän en guldkedja och ett signet samt sände till deras hustrur ringar och juveler, armband och andra dyrbarheter och förärade de inföddes i Människosjälen's stad barn många dyrbara gåfvor.

När Immanuel hade gjort allt detta för Människosjä- Pred. 9: 8.
lens stad sade han till dem: “Tvätten edra kläder rena och tagen på
edra prydnader och kommen sedan till mig på borgen.”
Så gingo de till brunnen, som var öppen för Juda och Je- Zach. 13: 1.
rusalem att tvätta uti och där tvättade de sina “kläder hvita” och Upp. 7: 14, 15.
kommo så åter till fursten i borgen och stodo framför honom.

Och nu ljöd åter musik och dans öfver hela Människosjälen's stad, emedan deras furste åter var hos dem och förunnade dem sitt anletes ljus. Klockorna ringde och solen lyste varmt öfver dem en lång tid.

Människosjälen's stad sökte nu riktigt grundligt utrota och döda alla de Diabolister, som hittills sluppit undan med lifvet och lågo undanstickne i stadens murar och smyghål, och för dessa var nu friherre Jag-Vill en större skräck än någonsin, i det hans hjärta mera fullt hängaf sig åt att framdraga och förgöra dödsfienderna. Han förföljde dem natt och dag och bragte dem i svårt trångmål, som vi snart skola se.

När ordning så till vida återförts i Människosjälen's fräjdade stad lät Immanuel påbjuda att stadsborna ofördröjligen skulle sända ut folk till stridsfältet att begrafva de döda, som lågo där — alla de som fallit för Immanuel's och höfvidsmannen Tros svärd, — på det att stan-ken och de osunda dunsterna därifrån icke skulle förpesta Människo-själen's stad. Ett annat skäl till denna Immanuel's befallning var också hans önskan, att Människosjälen skulle så långt i dess förmåga stod utplåna ända till minnet af dessa fienders namn och tillvaro från sin fräjdade stad.

Så vardt befallning utfärdad af borgmästaren, denne Människo-själen's vise och pålitlige vän, att några arbetare under ledning af herr Gudsfruktan och herr Rättrådig skulle gå ut att begrafva de slagne. Och somlige grofvo grafvarne, andre nedlade de döde däri och några genomletade slätten rundt omkring Människosjälen's stad och i dess utkanter och gränser för att spana efter om någon hufvudskalle eller kota eller något ben af en tvifflare ännu fanns kvar ofvan jord någonstädes i stadens närhet, och om något vardt funnet hade de sökande

befallning att utsätta ett märke därvid, så att de som hade sig uppdraget att begrafva, skulle kunna finna det och nedmylla det, så att både namn och minne af hvarje Diabolisk tviflare skulle utplånas från jorden och på det att barnen och de som framdeles komme att födas inom Människosjälen stad, om möjligt aldrig ens skulle få kännedom om, hvad en skulle eller benbit eller kota af en tviflare var. Och arbetarne gjorde som dem var ålagdt och grof och nedmyllade hvar enda skulle och ben af tviflarne, hvar hälst de funno dem, och renade slätten. Därefter återtog herr Guds-Frid sitt ämbete och skötte det som i forna dagar.

Sålunda vordo på slätten utanför Människosjälen begrafne: utkorelsens tviflare, kallelens tviflare, nådens tviflare, framhärdelsens tviflare, uppståndelsens tviflare, frälsningens tviflare och härlighetens tviflare; hvilkas höfvidsmän voro herrarne Raseri, Ilska, Fördomelse, Omättlig, Svafvel, Plåga, Oro, Graf och Hopplös och näst efter Diabolus var gamle Otro deras öfverbefälhafvare. Äfvenledes hade där varit närvarande de sju befälhafvarne öfver armén: furstarne Beelzebub, Lucifer, Legion, Apollyon, Python, Cerberus och Belial. Men furstarne och höfvidsmännen med deras öfverbefälhafvare gamle Otro hade undkommit, då deras män föllo för prinsens styrka och Människosjälen trupper. Som jag sagt jordades de, så att de ej mera kunde ses, till Människosjälen stads stora glädje och med dem begrafdes deras vapen, hvilka voro mordiska pinoredskap (pilar, dolkar, klubbor, eldbränder o. d.) och deras rustningar, deras fanor och banér jämte Diabolus' märke och allt hvad hälst som fanns, som blott kunde ge ringaste aning eller anstrykning af en djäfvulsk tviflare.

KAPITEL XVII.

ARMEEN AF BLODSMÄN.

Diabolus' och Otros' återkomst till Svarta Hålan. — Nytt krigsråd. — Nytt härnadståg mot Människosjälens stad. — Blodsmännen. — En förbundshär af Tviflare och Blodsmän. — Höfvidsmän, fanbärare och märken. — Herr Sök-väl. — Sändebud från Människosjälens stad till Prinsen. — Prinsens svar. — Belägringen. — Slaget. — Tillfångatagandet af Blodsmännen. — Förhör och rättegång emot dem. — Deras ursprung. — Domen.

ÄR nu tyrannen med sin gamle vän Otro anlände till helvetesporten begåfvo de sig genast ner i Svarta Hålan, och sedan de där en stund klagat för hvarandra öfver den stora förlust de lidit i striden mot Människosjälen stad, föllo de i raseri och svuro att hämnas. För detta ändamål sammankallades strax ett krigsråd att än vidare öfverlägga om hvad som skulle företagas mot Människosjälen stad. Ty deras hungriga buk kunde ej vänta på resultatet af det råd Lucifer och Apollyon förut gifvit, deras gapande strupar törstade hvarje dag, äfven den så lång som en kort evighet, efter att uppsluka Människosjälens stad till kropp och själ, med hull och ben och allt fint och läckert. De besluta sig för ännu ett anfall mot Människosjälen stad och detta med en här, som skulle utgöras både af tviflare och af blodsmän. Och här vilja vi gifva en något bestämdare skildring af dessa båda folk.

Tviflarne hafva sitt namn både af sin art och af det land och konungarrike, hvarifrån de härstamma. Deras kynne är att ifrågasätta hvarje Immanuels sanningsord; deras hemland kallas Tviflens rike och är beläget långt upp mot kölden mellan Mörksens rike och Döds-skuggans dal. Ty ehuru dessa bägge ofta nämnas, som om de voro samma land, äro de dock tvänne särskilda rikena, mellan hvilkas gränser Tviflens rike skjuter in sin kil. Detta var Tviflens land och härifrån

utgingo de legotrupper, som följde Diabolus till att förgöra Människosjärens stad.

Blodsmännen hafva sitt namn af den skadelusta som ligger i deras kynne och deras blodtörst att få utöfva den mot Människosjärens stad. Deras hemland är beläget under hund-stjärnan, hvilken också invärkar på deras sinnesförmögenheter, och dess namn är *Hat-till-det-goda*. Dess yttersta gränser ligga långt från Tviflens land, men de båda stöta intill och omsluta det bärg som kallas *Helvetesportens bärg*. Detta folk är alltid i förbund med tviflarne, ty bägge anfäktat gemensamt Människosjärens stads tro och ståndaktighet och äro således lika värdiga att tjäna sin furste.

Ur dessa bägge länder sammankallade nu Diabolus, genom att låta slå på sin trumma, en här på tjugufem tusen män, tiotusen tviflare och femtontusen blodsmän, öfver hvilka sattes flera krigshöfvidsmän med gamle Otro åter såsom öfverbefälhafvare.

Till höfvidsmän öfver tviflarne utnämndes fem af de sju befälhafvarne från föregående krigståg: afgrundsfurstarne Beelzebub, Lucifer, Apollyon, Legion och Cerberus, och af de förra höfvidsmännen blefvo några löjtnanter och andre fanbärare vid trupperna.

Diabolus räknade visserligen icke på, att desse tviflare, hvilkas manhaftighet förut var pröfvad och som hade erfarit hvad Människosjärens stad förmådde uträtta emot dem, skulle utgöra hans kärntrupp på detta härtåg. Han tog dem endast med för att öka härens styrka och hjälpa till i en möjligen påkommande knipa, men han satte i första rummet sin lit till sina blodsmän, ty de voro alla råa skurkar och hade tillföre gjort sig kända för djärfva dåd.

Blodsmännen hade också sitt befäl och deras höfvidsmän voro herrarne *Kain, Nimrod, Ismael, Esau, Saul, Absalon, Judas och Påfve*.

1. Höfvidsmannen Kain hade två afdelningar under sig, nämligen: de nitiske och de arge blodsmännen. Hans fanbärare 1 Mos. 4: 8. bar den röda fanan och hans sköldemärke var mordklubban.

2. Höfvidsmannen Nimrod förde befäl öfver två afdelningar, nämligen de tyranniske och de inkräktande blodsmännen. 1 Mos. 10: 8, 9. Hans fanbärare bar äfven den röda fanan och sköldemärket var den store blodshunden.

3. Ismael var höfvidsman öfver två afdelningar, nämligen de bespottande och försmädande blodsmännen. Hans fanbärare 1 Mos. 21: 9, 10. bar den röda fanan och i hans sköldemärke sågs en som bespottade Abrahams son Isak.

4. Höfvidsmannen Esau förde befäl öfver de blodsmän, som afundas andra välsignelse, och de, som taga själfhämnd; 1 Mos. 27: 41—45. äfven hans färger voro röda och i sköldemärket syntes en, som låg på lur för att mörda Jakob.

5. Höfvidsmannen Saul kommenderade de grund- 1 Sam. 18: 10; löst afundsjuke och de djäfvulskt rasande blodsmännen; 19: 10; 20: 33. hans fanbärare bar den röda fanan och märket hade trenne blodiga dolkar, hvilka slungades mot den oskyldige David.

6. Höfvidsmannen Absalon förde befäl öfver de blodsmän, hvilkas gry är att döda far eller vän för att vinna denna 2 Sam. 15: 16, 17. världens ära, och öfver dem som uppehålla en tillitsfull vän med fagra ord till dess de genomstungit honom med sina spjut. Hans fanbärare bar den röda fanan och hans märke var sonen, som traktade efter sin faders lif.

7. Höfvidsmannen Judas förde befälet öfver två afdelningar, nämligen de blodsmän, som sälja en välgörares lif för Mat. 26: 14— pengar och förråda en vän med en kyss. Hans fana var 16, 49. röd och märket var trettio silfverpenningar och ett rep.

8. Höfvidsmannen Påfve hade endast en afdelning under sig, ty alla de andra äro förenade till ett folk under honom; hans fanbärare bar den röda fanan och märket var martyren på Upp. 13: 7, 8; bålet, omhvärfd af flammande lågor. Dan. 11: 33.

Orsaken hvarför Diabolus så snart åter samlade nya krafter efter sitt stora nederlag, var den, att han satte så stor lit till sina blodsmän; ty han räknade mycket mer på dem än på sin förra armé af tviflare, ehuru äfven de ofta gjort honom stora tjänster genom att stärka hans makt och rike.

Men blodsmännen hade han ofta användt och de återvände nästan aldrig med blanka svärd. Dessutom visste han, att de likt bulldoggar voro redo att kasta sig öfver hvem som hälst: fader, moder, syster eller broder, furste eller öfverhet, ja öfver konungarnes konung. Och hvad som än mer stärkte hans mod var, att de en gång fördrifvit Immanuel från Världsriket. "Hvarför", tänkte han, "skulle de ej lika väl kunna förjaga honom från Människosjälens stad."

Och nu fördes denna här på tjugufemtusen män af sin befälhafvare, den store och mäktige Otro, emot Människosjälens stad. Herr Sök-väl, som var befälhafvare för rekognoceringstruppen, begaf sig själf ut att späja och bragte Människosjälens underrättelsen om dess annalkande, hvarför de genast stängde sina portar och satte sig i försvarstillstånd.

HÖFVIDSMANNEN PÅFVE.

Så drog Diabolus fram med sin här och inneslöt staden, hvarvid tviflarne förlades framför Känselfporten och blodsmännen framför Ögonporten och Öronporten.

När hären sålunda lägrat sig, sände Otro i Diabolus', sitt eget, blodsmännens och allas deras namn, som voro komne med honom, en uppmaning så varm som ett glödhett järn till Människosjälen stad att gifva sig, med hotelse, att om staden stode emot dem, de snart skulle förgöra den med eld. Ty ni skall veta, att hvad blodsmännen vidkommer, brydde de sig icke så mycket om att Människosjälen skulle gifva sig som att han skulle förgöras och utplånas från de lefvandes tal. De uppmanade visserligen staden att gifva sig, men om han gjort Is. 59: 7; Jer. 22: 17. det skulle det ej hafva släkt deras törst: de måste hafva blod, Människosjälen blod, eljes skulle de dö; det är häraf de fått sitt namn.

Därför hade Diabolus sparat dessa blodsmän till dess de nu, sedan alla andra medel visat sig otillräckliga, kunde spelas ut som hans sista trumf emot Människosjälen stad.

Denna rasande utmaning väckte hos stadsborna många olika, skiftande tankar, men inom en timme voro de alla ense om att fram- Ps. 59: 2 bära den till konungasonen, hvilket de också gjorde sedan de under den tecknat: "Herre, fräls oss ifrån blodsmännen."

Han emottog utmaningen, betraktade den och gaf äfven akt på den korta bön som Människosjälen invånare hade tecknat därå och kallade till sig den ädle höfvidsmannen Tro samt befallde Ebr. 6: 12—15. honom att taga höfvidsmannen Tålmod med sig för att gå och försvara den sida af Människosjälen, som belägrades af blodsmännen. Och de gingo och gjorde som de voro befallde.

Därpå befallde han att höfvidsmannen Godt hopp och höfvidsmannen Kristlig kärlek samt friherre Jag-Vill skulle taga vård om stadens andra sida. "Och jag", sade konungasonen, "vill låta min fana vaja öfver borgens tinnar, medan ni håller vakt mot tviflarne." Därefter utfärdade han befallning om, att den kække höfvidsmannen Erfarenhet skulle marschera upp med sin trupp till torget och där i stadsbornas åsyn öfva den dagligen i vapenbruk. Det vardt en långvarig belägring, och fienden, isynnerhet de så kallade blodsmännen, gjorde mångt häftigt anfall mot Människosjälen stad och mångt skarpt hugg föll på försvararne; isynnerhet gällde detta herr *Sjelfuppoffring*, hvilken, som jag förut borde hafva nämt, fått i uppdrag att försvara Ögonporten och Öronporten mot blodsmännen. Denne herr Sjelfuppoffring var en ung, men kraftfull man och medborgare i Människosjälen lik-

som höfvidsmannen Erfarenhet, och Immanuel hade till samhällets fromma vid sin andra återkomst utnämt honom till höfvidsman öfver en trupp af tusen man i Människosjälen stad. Som han var en djärf, dugande man, alltid redo att offra sig själf för Människosjälen stads bästa, gjorde denne höfvidsman ofta utfall mot blodsmännen och oroadе dem genom flere raska skärmytslingar, hvarvid han fällde många af dem, men håller icke själf undslapp oskadd, hvarför han fick skråmor både på sitt ansikte och andra delar af sin kropp.

Sedan så någon tid förgått för att pröfva Människosjälen stads tro, förtröstan och kärlek, sammankallar fursten Immanuel en dag sina höfvidsmän och krigare, skiftar dem i två afdelningar och befaller dem att på bestämd dag tidigt om morgonen göra ett utfall mot fienden; därpå sade han: "Den ena hälften af er styrka öfverfaller tviflarne och den andra blodsmännen. De som gå ut mot tviflarne skola nedslå och döda och förgöra så många de kunna lägga hand på, men de som gå ut mot blodsmännen, skola ej döda dem utan gripa dem lefvande."

På utsatt tid gingo höfvidsmännen såsom de voro befallde tidigt om morgonen ut mot fienden. Höfvidsmännen Godt hopp, Kristlig kärlek och de som voro förbundne med dem, såsom höfvidsmännen Oskuld och Erfarenhet drogo ut emot tviflarne; och höfvidsmännen Tro, Tålmod och Sjelfuppoffring med dem, som skulle höra till deras afdelning, mot blodsmännen. De som drogo ut emot tviflarne uppställde sig på slätten och tågade framåt för att bjuda dem batalj. Men tviflarne, som ihågkommo sitt sista nederlag, drogo sig undan och vågade ej uthärda anfallet, utan flydde för konungasonens stridsmän, hvarför desse förföljde dem och nedgjorde många; men de kunde ej taga alla till fånga. Af dem som undkommo drogo somliga hem igen, men de öfriga kringströfvade i mindre flockar landet, där de visade och utföfvade sina djäfvulska konstgrepp och streck mot de vilda folkstammarne, som icke håller reste sig emot dem utan läto sig göras till slafvar af dem. De visade sig också stundom åter utanför Människosjälen stad, men vordo aldrig mer bofaste där, ty om blott någon af höfvidsmännen Tro, Godt hopp eller Erfarenhet, uppträdde, togo de genast till flykten.

De som gingo mot blodsmännen gjorde äfven som dem var befallt och undveko att döda men sökte kringhvärfva sin fiende. När blodsmännen sågo, att Immanuel ej fanns på slagfältet, trodde de, att ingen Immanuel håller fanns i Människosjälen stad och betraktade höfvidsmännens försök såsom vilda hugskott af deras fantasi, såsom de

kallade det, och föraktade, snarare än fruktade dem. Men höfvidsmännen visste hvad de gjorde och hade snart alldeles omringat dem, och då nu de som förföljt tviflarne kommo sina stridskamrater till undsättning, skulle blodsmännen också velat taga till flykten, om det ej varit för sent, ty ehuru de äro grymma och ondskefulla, så länge de råda, varda alla blodsmän harhjärtade, så snart de märka, att de funnit sin öfverman, och det lyckades snart höfvidsmännen att fasttaga dem, hvarpå de förde dem till konungasonen.

När de nu framfördes inför honom och förhördes, fann han, att de voro från tre olika landsändar, ehuru de alla kommo från samma land.

1. En del voro från *De Blindes* landsände och dessa voro sådana, som handlade af okunnighet. 1 Tim. 1: 13—15.
Math. 5: 44.
Luk. 6: 23.
Joh. 16: 1, 2.
Ap. g. 9: 5, 6.
Upp. 9: 20, 21.
Joh. 8: 40—43.
2. En del voro från *Blinda-Nitet* och de gjorde det onda af vidskepelse.
3. Det tredje slaget var från *Illviljans stad* i *Afundens* provins och de handlade af hat och oförsonlighet.

När de förste, de som voro från *De Blindes* landsände, sågo hvar de voro och emot hvem de hade stridt, darrade de och började gråta och så snart någon af dem bad om nåd, vidrörde han den gyllene spiran med sina läppar.

De som kommo från *Blinda-Nitet* gjorde ej som sina landsmän; de föreburu, att de hade rättighet att handla som de gjorde, emedan *Människosjälens* var en stad, hvars lagar och bruk skilde sig från alla folks, som bodde där omkring. Endast få af dem kunde bringas till att se sin ondska, men så många, som gjorde det och bådo om tillgift, undfingo nåd.

Men de som kommo från *Illviljans stad*, hvilken är belägen i *Afundens* landskap, hvarken gräto eller ursäktade eller ångrade sig, utan stodo och beto ihop tänderna framför honom af förargelse och ursinne öfver att ej få tillfredsställa sin mordlust mot *Människosjälens*. Desse senare jämte alla af de bägge förutnämde motståndarne, som ej af uppriktigt sinne bedt om tillgift för sina fel, lät han slå i bojar, till dess de skulle svara för sina onda anslag mot *Människosjälens* och mot dess konung vid den stora allmänna domsrätt, som skall hållas inför herren och konungen, då han själf skall bestämma öfver *Universum*.

Så mycket om denna andra stora här, som *Diabolus* sände att störta *Människosjälens* stad.

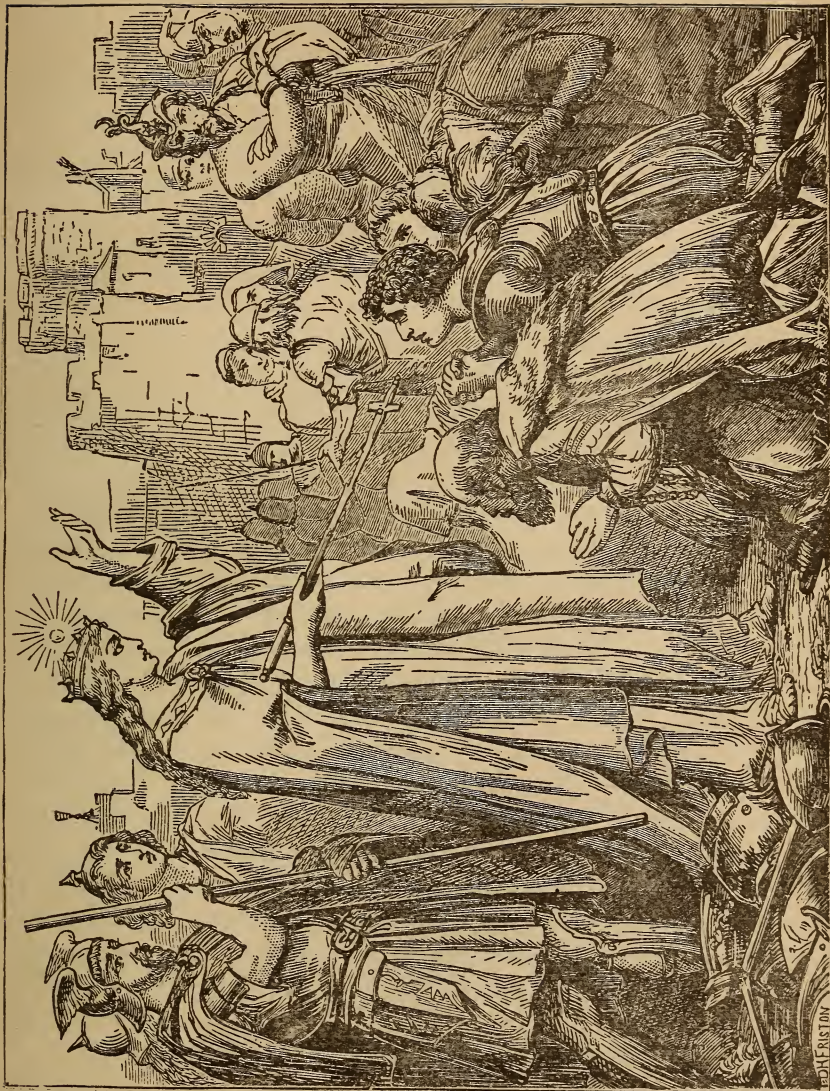
KAPITEL XVIII.

SE UPP, MÄNNISKOSJÄL!

Ny sammansvärjning, anstiftad af herr Forska-i-det-onda. — Förbundet med Tviiflarne. — Upptäckt af herr Flit. — Rapport till friherre Jag-Vill. — Tviiflarnes tillfångatagande. — Ransakning med herr Forska-i-det-onda. — Han förnekar sitt namn. — Vittnena. — Hans dom. — Förhör med Tviiflarne. — Deras dom. — Afrättningen. — Vidare spaningar efter Diabolus' tillhängare. — Frid i Människosjälen.

EN det fanns tre af dem, som kommo från Tviiflets land, hvilka, sedan de en tid genomströfvat slätten och märkte, att de voro räddade, voro nog djärfve att smyga sig in i Människosjärens stad, där de visste, att det ännu skulle finnas kvar några af Diabolus' gamla vänner. (Sade jag tre? Jag tror, de voro fyra.) Och till hvem skulle väl nu dessa Diabolus' tviiflare gå, om inte till den gamle Diabolus' tillhängare *Forska-i-det-onda*, som sedan långt tillbaka bott i Människosjärens stad. Denne var en afsvuren fiende till Människosjälen och hade uträttat stora ting för Diabolus i staden. Till hans hus kommo de, som sagdt, (ni må vara säker om, att de voro väl underrättade om vägen) och han välkomnade dem, beklagade deras olycka och vederkvickte dem med det bästa som fanns i hans hus. Sedan de hunnit blifva litet bekanta, och det dröjde ej länge, sporde herr Forska-i-det-onda tviiflarne, om de alla voro från samma stad — han viste att de voro från samma land — och därpå svarade de. “Nej, icke ens från samma landsände; “ty jag”, sade en, “är en utkorelsens tviiflare;” “och jag”, sade en annan, “är en kallelsens tviiflare;” “och jag”, bifogade den tredje, “är en frälsningens tviiflare”, och den fjärde sade, “att han var en nådens tviiflare.” “Nå väl”, sade den gamle herrn, “I mån vara från hvilken landsände som hälst, så ser jag, att I ären karlar efter mitt sinne, och I ären välkomne i mitt hus.” De tackade honom och gladdes åt att hafva funnit en fridstad i Människosjälen.

DE NÅDESÖKANDE VIDRÖRA MED SINA LÄPPAR DEN GYLLENE SPIRAN. (323)

Så sporde herr Forska-i-det-onda dem: "Huru många af ert folk kan hafva varit med vid belägringen af Människosjälens?" De svarade: "Vi voro endast tiotusen tviflare inalles, ty rätten af hären utgjordes af femtontusen blodsmän." "De där blodsmännen", tillade de, "bo gräns om gräns med oss, men vi hafva fått höra att de stackarne, till siste man tillfångatagits af Immanuels trupper."

"Tio tusen!" utbrast den gamle herrn, "det är ett stort tal. Huru kom det sig att då I haden en så mäktig styrka, I vorden modfällde och ej vågade bjuda fienden spetsen?"

"Vår anförare var den förste som vände ryggen till", sade de.

"Och hvem", sporde värden, "var det, som anförde så fegt?" — "Jo, han har förr varit borgmästare i Människosjärens stad, men var så god och kalla honom ej feg, ty jag tviflar på, att ni kan framvisa någon från östan eller västan, som har gjort vår konung Diabolus så stora tjänster, som hans härlighet herr Otro. Men hade han tillfångatagits, så hade de för visso hängt honom, och att blifva hängd är, skall ni veta, icke just så trefligt."

"Jag skulle önska", återtog den gamle herrn, "att jag hade dessa tiotusen tviflare väl väpnade inne i Människosjälens, och att jag vore deras anförare; jag vill se, om ej något då skulle kunna uträttas." "Ja, ja", genmälte gästerna, "det vore nog fägningsamt att se, men ack, hvad båta önskningsar?" Dessa ord uttalades tämligen högt. "Akten er", sade herr Forska-i-det-onda, "att I ej ären för högröstade. I måsten vara sluge och försiktige, medan I ären här, ty om I ej sen er väl före, lofvar jag, att I snart ären fast." "Hvarför det?" sporde tviflarne. "Hvarför", upprepade den gamle herrn, "jo, emedan för närvarande både konungasonen och förste sekreteraren och deras höfvidsmän och trupper äro i staden, ja, staden är proppfull af dem. Dessutom finns här en som heter Jag-Vill, som är vår oblidkelige fiende, och honom har konungasonen satt att vakta portarne och befallt att med all flit efterspana och afrätta alla Diabolus' tilhängare af hvad namn och ursprung de vara må. Och får han er fatt, så falla edra hufvud, om de än vore af guld."

Och nu hände det sig så, att en af friherre Jag-Vills trogne vakt-soldater, som hette *Flit*, hela tiden stått och lyssnat under taks-kägget på gamle Forska-i-det-ondas hus. Han hade hört hela samtalet emellan honom och de tviflare, som han emottagit såsom sina gäster.

Soldaten var en person som friherren hyste stort förtroende till och höll mycket af, både emedan han var en man af stort mod och

emedan han var outröttlig i att uppsöka Diabolus' vänner och gripa dem.

När nu denne hört hela samtalet emellan gamle Forska-i-det-onda och de fyra tviflarne, begaf han sig genast till sin husbonde och meddelade honom hvad han hört.

“Säger du det min vän?” sade friherren. “Ja, det gör jag”, svarade Flit, “och om ers höghet vill gå med mig, så skall ni finna det som jag säger.” “Äro de där ännu?” sporde friherren. “Jag känner gamle Forska-i-det-onda mycket väl, ty han och jag voro mycket tillsammans under tiden för vårt affall. Men jag vet ej hvar han nu bor.” “Men det vet jag”, sade soldaten, “och om ers höghet vill gå dit, skall jag visa vägen till hans håla.” “Ja, gå du förut, min käre Flit, och låt oss uppsöka dem.”

Så gingo friherren och hans soldat raka vägen fram, soldaten förut för att visa vägen, och de stannade ej förrän de stodo utanför herr Forska-i-det-ondas hus: “Lyssna ers höghet”, sade Flit, “kan ni känna igen den gamle herrn på hans tal, när ni hör det?” “Ja”, sade friherren, “jag känner det väl, fastän det nu är mången god dag sedan jag hörde honom. Men det vet jag, att han är listig, jag skulle önska, att han ej undkomme oss.” “Lita på mig”, genmälte åter hans tjänare och ledde därpå hans höghet omkring hörnet och visade vägen till dörren. Då bröt friherren utan vidare upp dörren, sprang in och öfverraskade alla fem tillsammans, alldeles som Flit hade sagt, tog dem till fånga och ledde dem bort och öfverlämnade dem till fångvaktaren herr Sanningskär, som satte dem i cell. På morgonen underrättades borgmästaren om hvad friherre Jag-Vill hade gjort under natten och hans glädje var stor, icke blott emedan han tillfångatagit flera tviflare utan synnerligast emedan ändtligen den gamle Forska-i-det-onda var fast, ty han hade varit till stor förargelse i Människosjälen och en stor plåga för borgmästaren själf. Man hade också länge sökt honom, men ingen hade förut kunnat lägga hand på honom.

Det nästa, som var att göra, var förberedelser till rättegången mot de fem fångar, som stodo under herr Sanningskärs uppsikt. Dagen utsattes, rätten sammanträdde och de anklagade hämtades upp i domsalen. Friherre Jag-Vill hade haft det i sin makt att döda dem utan vidare ceremonier, då han grep dem, men han ansåg det denna gång mera lända till konungasonens ära och Människosjälen trygghet så väl som till att nedslå fiendens mod att draga fram dem inför offentlig ransakning och dom.

Jury nedsattes och vittnena afgåfvo eden. Jury n var densamma,

som fällt dom öfver herrarne Osanning, Obarmhärtig, Högfärd och deras kamrater. Herr Sanningskår framförde fångarne i bojor till rådhussalens skrank.

Den förste som uppropades var gamle Forska-i-det-onda själf, ty det var han som emottagit, undfägnat och uppmuntrat tviflarne, hvilka voro utländingar. Han uppmanades att lyssna till stämmingspåståendet och tillsades, att han ägde frihet att försvara sig, om han hade något att säga till sin ursäkt. Anklagelsen upplästes och var affattad på följande sätt:

“Fånge, du är anklagad under namnet Forska-i-det-onda, att hafva innästlat dig i Människosjälens stad, ehuru du är en Diabolus’ tillhängare i hjärtat, hatar prins Immanuel och har lagt råd om Människosjälens undergång. Du står också här anklagad för att tvärt emot stadens lagar hafva gynnat konungens fiender; ty du har 1) ifrågasatt vår stads och trosläras sanning; 2) önskat, att tiotusen tviflare voro inne i Människosjälens stad; 3) mottagit, hyst och uppmuntrat stadens fiender, som kommo till dig från deras här. Hvad har du att svara på denna anklagelse? Är du skyldig eller icke?”

“Ers höghet”, svarade fången, “jag förstår ej meningen med denna anklagelse och det är alls icke mig den rör. Den person, som här anklagas, kallas Forska-i-det-onda, hvilket namn jag förnekar, ty mitt namn är Ärlig-Forskan. Det ena namnet har visserligen någon likhet med det andra, men jag antager, att ers höghet känner, hvilken ofantlig skillnad det är mellan dem, liksom jag hoppas, att en man äfven i de farligaste tider, äfven till de sämsta bland människor får framställa en ärlig fråga, utan att det är en lifssak för honom.”

Därefter fick friherre Jag-Vill aflägga sitt vittnesmål.

“Ers härlighet och I hedersvärda jurymän och domstolsledamöter i Människosjälens stad, I hafven alla hört fången förneka sitt namn, hvarigenom han tänker slingra sig ifrån anklagelsen. Men jag vet, att han är mannen i fråga och att hans namn är Forska-i-det-onda. Jag har känt honom, mine herrar, i mer än trettio år, ty han och jag (det är en skam för mig att säga det) voro mycket tillsammans den tiden, då tyrannen Diabolus härskade i Människosjälens stad, och jag kan styrka, att han är i själ och hjärta en Diabolus’ tillhängare, fiende till vår furste och hatar Människosjälens stad. Under upprorstiden vistades han i mitt hus och låg hos mig i tjugu nätter. Vi brukade då tala i samma väg som han och hans tviflare på sista tiden talat. Det är sannt, att jag icke har sett honom på länge. Jag förmodar, att Im-

manuels ankomst till Människosjälen drifvit honom att byta om bostad, liksom denna anklagelse nu drifver honom att byta om namn, men det är samme man, ers härlighet.”

Då sporde domaren honom: “Har du något mer att svara?”

“Ja”, sade den gamle herrn strax, “det har jag. Allt, som hittills vittnats emot mig, är blott af en mans mun, och det är icke lagligt i Människosjälen fräjdade stad att fälla en person på en mans vittnesmål.”

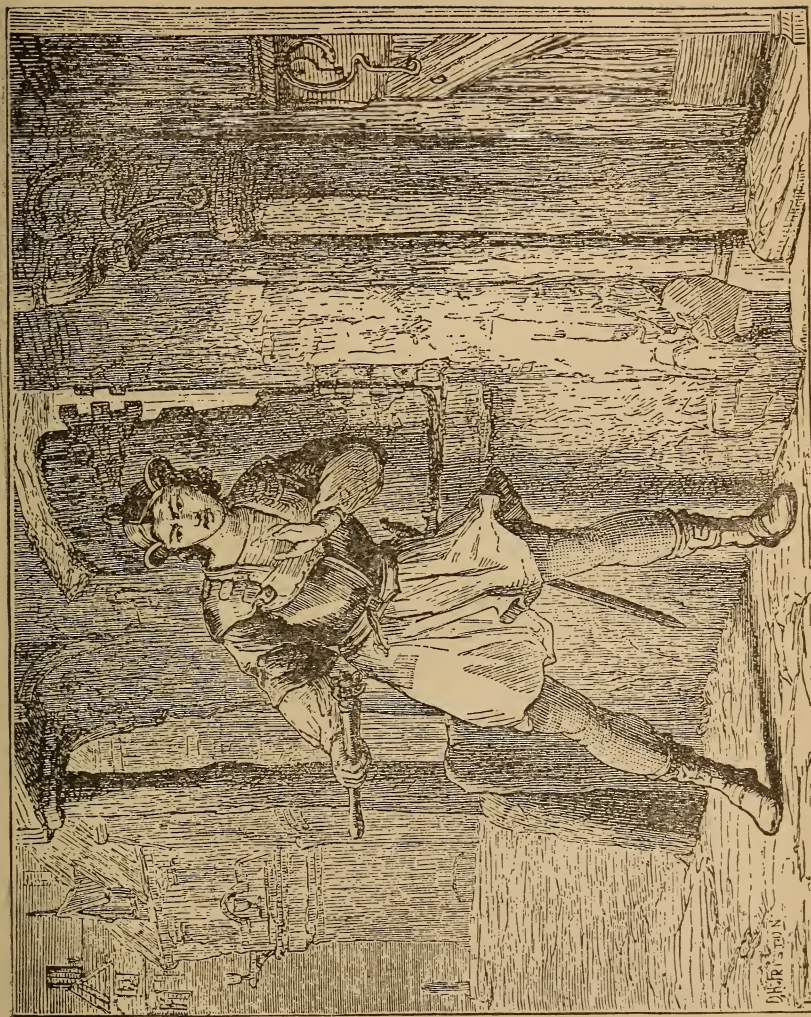
Nu trädde herr Flit fram och yttrade:

“Ers härlighet, då jag den och den natten stod på vakt vid hörnet af *Fördärfvets gata*, hörde jag röster inifrån denne herres hus. “Hvad är här att göra?” tänkte jag, och gick försiktigt fram till väggen för att lyssna, ty jag anade strax, att här var någon Diabolisk sammankomst i fråga. När jag stod tätt intill väggen, dröjde det ej länge, innan jag märkte, att det var utländingar i huset, men som jag rest ganska mycket, förstod jag rätt väl deras samtal. Vid ljudet af detta tungomål i en så förfallen koja som denne herre bodde i, lade jag örat till ett hål i fönstret och kunde där höra allt som talades. Herr Forska-i-det-onda sporde desse tviflare, hvilka de voro, hvarifrån de kommo och hvad deras ärende var i denna trakt. De gåfvo honom svar på alla dessa frågor men likväl hyste han och undfägnade dem. Han sporde också efter deras styrka och de svarade tiotusen man. Därpå frågade han, hvarför de ej manligare bjudit Människosjälen spetsen och de svarade honom. Då kallade han deras anförare feg, emedan han tagit till flykten i stället för att strida för sin furste. Vidare önskade denne gamle Forska-i-det-onda, och jag hörde hans önskan, att han hade alla desse tiotusen tviflare inne i Människosjälen och själf stode i spetsen för dem. Han uppmanade äfven sina gäster att vara sluge och försiktige, ty om de vordo gripne, skulle deras hufvuden falla, vore de också af guld.”

Nu yttrade domaren: “Herr Forska-i-det-onda, här är ett vittne till emot er och hans vittnesbörd är afgörande. Han intygar: 1) att ni mottog desse män i ert hus och hyste dem, oaktadt ni visste, att de voro Diabolus’ tillhängare och konungens fiender; 2) att ni önskat tiotusen fiender i Människosjälen; 3) att ni rådde dem att vara sluge och försiktige, så att de ej blefve gripne af konungens folk, hvilket allt visar, att ni är en Diabolus’ tillhängare; ty hade ni varit konungens vän, så hade ni låtit taga dem till fånga.”

Forska-i-det-onda svarade: “På den första punkten svarar jag, att de män, som kommo till mig, vore främlingar och jag visste ej, att

HERR FLIT LYSSNAR.

det nu vordit ett brott i Människosjälens stad att öfva gästfrihet mot främlingar? Att jag undfägnade dem är sannt, men är gifmildhet ett fel? Skälet för min önskan att hafva tiotusen tviflare i Människosjälens, nämde jag hvarken för vittnena eller mina gäster. Ingenting bevisar, att icke min önskan var att se dem fångna och således förestafvad af välmening för Människosjälens stad. Jag rådde dem att taga sig i akt, att de ej föllo i höfvidsmännens händer, men det kunde ju vara, emedan jag ogärna ser, att någon människa beröfvas sitt lif, och icke af någon önskan att rädda konungens fiender såsom sådane.”

Borgmästaren invände: “Ehuru gästfrihet är en dygd, var det dock förräderi att hysa konungens fiender. Och allt hvad du för öftrigt sagt är endast försök att slingra dig undan och förhala domens värkställande. Dock om också intet mer kunde bevisas emot dig än att du är en Diabolus’ tillhängare, så bjuder lagen, att du för detta måste dö; men att du därtill mottager, undfägnar och hyser andra utländska Diabolus’ tillhängare, ja sådana, som kommo långväga ifrån för att förstöra och fördärfva vår Människosjäl, det är mer än som kan tålas.”

Då sade Forska-i-det-onda: “Jag ser hur saken står, jag måste dö för mitt namn och för min människokärlek.” Därefter teg han.

Nu framkallades de utländska tviflarne till skranket. Den förste var utkorelsens tviflare. Anklagelsen emot honom upplästes, och emedan han var utlänning tyddes innehället för honom af en tolk: nämligen att han beskylldes för att vara furst Immanuels fiende, att förfölja och hata Människosjälens stad och motarbeta dess sunda troslära.

Därpå sporde domaren honom, om han hade något att andraga till sitt försvar, men han svarade blott, “att han erkände sig vara en utkorelsens tviflare och att detta var den religion han uppfostrats i”, samt tillade, “om jag måste dö för min tro, skall jag dö som martyr och det har jag ingenting emot.”

Domaren: “Att förneka utkorelsen är att förneka en af skriftens viktigaste läror, nämligen Guds allvetenhet, vilja och makt, att förneka Guds frihet i fråga om sina skapade verk, att undergräfvat tron i Människosjälens stad och att låta frälsningen bero af gärningar, icke af nåd. Det strider emot Ordet och oroar sinnerna i Människosjälens stad; därför måste du enligt de fullkomligaste lagar dö.”

Därpå uppropades kallelens tviflare till förhör; anklagelsepunkterna mot honom voro i hufvudsak de samme som emot den andre,

blott att han särskildt beskylldes att förneka Människosjälen kallelse.

Domaren sporde honom, hvad han hade att säga till sitt försvar.

Och han svarade, "att han aldrig trott, att det fanns något sådant som en bestämd, förnimbar kallelse från Gud till Människosjälen, på annat sätt än den allmänna kallelsen genom Ordet, och icke håller detta på annat sätt än att det uppmanade dem att fly det onda och göra det som är godt, vid hvilken maning ett löfte om sällhet vore fogadt."

Domaren: "Du är en Diabolus' tillhängare och har förnekat en stor del af Människosjälen furste Immanuels mest bevisliga sanningar; ty han har kallat och Människosjälen har hört den mäst tydliga, kraftiga kallelse af sin Immanuel, genom hvilken hon väcktes till lif och kom i besittning af den himmelska nåden att åtrå umgänge med sin furste, att tjäna honom och göra hans vilja och söka sin sällhet endast i hans ynnest. Och för ditt hat till denna goda lära måste du döden dö."

Efter detta framkallades nådens tviflare och anklagelsen mot honom upplästes, hvarpå han svarade, "att ehuru han var från tviflets land, härstammade hans fader från en farisé och hade lefvat i godt anseende bland sina grannar, samt att han hade lärt honom att tro "och från den tron skall ingen rubba mig", tillade han, "att Människosjälen aldrig varder frälst blott af nåd."

Domaren: "Likväl är furstens lag klar och tydlig. 1. Nekande: "Icke genom gärningar." 2. Jakande. "Af nåd varden I frälste." Din religion håller på köttets gärningar, ty lagens verk Rom. 3; Ef. 2. äro köttets gärningar. Dessutom, genom att säga hvad du sagt, har du afklädt Gud äran och gifvit henne åt en syndig människa. Du har fränkännt Kristus både nödvändigheten af hans sändning och uppfyllandet därpå och har tilldelat köttets gärningar båda dessa. Du har föraktat den Helige andes verk och har upphöjt köttets vilja och lagens bokstaf. Du är en Diabolus' tillhängare, son af en dylik och för dina djäfvulka grundsatser måste du dö."

Sedan rättens förhandlingar hade framskridit så långt, drog sig juryn tillbaka i enskildt rum och den förklarade dem strax vara hemfallne till dödsstraff. Då uppstod registratorn och vände sig till fångarne: "I fångar under ransakning, I hafven här stått tilltalade för och befunnits skyldige till högmålsbrott emot vår furste Immanuel och emot Människosjälen fräjdade stads välfärd, för hvilka brott I måsten dö."

Så vordo de dömda att korsfästas och platsen för tviflarnes af-

EGENKÄRLEKS DÖD.

rättning var den, där Diabolus legat med sin här, då han sista gången belägrade Människosjälen stad, men gamle Forska-i-det-onda hängdes vid början af Fördärfvets gata, midt emot hans egen dörr.

När Människosjälen stad så tillvida befriat sig från sina fiender och fridstörare, utfärdades befallning, att friherre Jag-Vill med sin tjänare Flit skulle efterspana och söka tillfångataga alla Diabolus' tillhängare, som ännu vistades i Människosjälen stad och af hvilka man hade reda på flera till namnet, såsom herrar *Galning*, *Gif-dygd-på-båten*, *Slafvisk-Fruktan*, *Kärlekslös*, *Misstro*, *Köttet* och *Lättja*. Han anbefalldes också att fasttaga herr Forska-i-det-ondas efterlämnade barn samt nedrifva hans hus. Dessa voro: herr *Tvifvel*, älsste sonen, efter honom kommo: herr *Yttre-Anständighet*, *Klentro*, *Vrånga-tan-
kar-om-Kristus*, *Svekfulla-Löften*, *Köttslig-Begärelse*, *Lefva-af-Känsla* och *Egenkärlek*. Alla dessa hade han med samma hustru *Intet-Hopp*, dotter till *Mörker* och brorsdotter till gamle Otro, som vid hennes faders död tog henne till sig och uppfostrade henne i sitt hus. När hon var fullvuxen gifte han bort henne med Forska-i-det-onda.

Friherre Jag-Vill utförde nitiskt sitt uppdrag tillsammans med Flit, hans tjänare. Han fasttog Galning på gatan och hängde honom i *Vanvetts-gränd* midt emot hans eget hus. Denne herr Galning var densamme, som uppmanade Människosjälen stad att utlämna höfvidsmannen Tro till Diabolus mot vilkor, att han skulle låta sin här af-tåga från staden. Friherren lyckades äfven gripa herr Gif-dygd-på-båten en dag, då han hade något att uträtta på torget, och afrättade honom enligt lag.

Det fanns i Människosjälen stad en hederlig men fattig man, som hette *Eftertanke*. Han hade ej haft mycket att säga under af-fallstiden, men nu stod han i mycket högt anseende och man ville gärna gynna honom. Herr Gif-dygd-på-båten hade tillföre ägt stora egendomar i Människosjälen stad, hvilka dock vid Immanuels ankomst hade tagits i beslag och lagts under konungen. Dessa öfverlämnades nu till herr Eftertanke att förvalta till det allmännas bästa, och efter honom till hans son herr *Rätt-Tänkande*, hvars moder hette *Fromhet* och var dotter till herr registratorn.

Kort här efter tillfångatogs Svekfulla-Löften och som han var en beryktad skälm (konungens mynt hade af honom ofta förfalskats) ville man göra honom till allmän varnagel.

Han ställdes inför rätta och dömdes att först sättas i stock, därpå piskas af alla barn och tjänare i Människosjälen och slutligen hängas. En och annan torde förvånas öfver denne mans stränga straff, men

alla ärlige köpmän i Människosjälén känna väl den stora skada, som en enda löftesvikare på kort tid kan göra Människosjäléns stad, och min mening är, att hvar och en af hans namn och lefnadssätt böra behandlas som han.

Äfven Köttslig-Begärelse vardt af friherren gripen och insatt. Men han bröt sig ut; hur det tillgick, kan jag ej säga men han kom undan. Den djärfve skälmen lämnar likväl icke staden, utan sticker sig undan i Diabolisternas kryphål om dagen och går omkring likt en gengångare i hederligt folks hus om natten. En kungörelse uppslogs på torget i Människosjäléns stad, att enhvar som upptäckte, tillfångatog och dödade Köttslig-Begärelse skulle dagligen emottagas vid konungens bord och utnämnas till Människosjäléns stads skattmästare. Många föresatte sig därför att göra det och ofta upptäcktes han, men att fasttaga och döda honom förmådde ingen.

Men friherren fasttog herr Vrånga-tankar-om-Kristus och insatte honom i fängelse, där han dog, ehuru först efter lång tid, af tärsot.

Egenkärlek greps också och insattes i fängsligt förvar, men som han hade många vänner i Människosjälén uppsköt hans dom, till dess slutligen herr Själuppoffring uppstod och sade: "Vill man se genom fingrarne med sådane skälmar i Människosjälén, så nedlägger jag mitt ämbete." Därpå drog han honom ur folkmassans händer och lät sina soldater nedhugga honom. Det fanns nog många i Människosjäléns stad som knotade höröfver, ehuru ingen vågade tala öppet, emedan Immanuel var i staden. Men då höfvidsmannen Själuppoffrings käck handling kom till furstens öron, sände han efter honom och förlänade honom hög rang i Människosjäléns stad. Äfven friherre Jag-Vill fick stort beröm af Immanuel för hvad han gjort för Människosjälén.

Då fattade herr Själuppoffring mod och tog sig till att tillsammans med friherre Jag-Vill förfölja Diabolus' tillhängare, och de fasttogo Lefva-af-Känsla och Yttre-Anständighet och höllo dem i fängelse till dess de dogo. Men herr Klentro var en listig skalk, och honom kunde de aldrig få fatt i, huru ofta de försökte och så väl han som några andra af de smidigaste bland den Diabolistiska ligan stannade kvar i Människosjälén och skall stanna där ända till den tid staden upphör att finnas till i Universum. Men de tvungo dem att hålla sig i sina kryphål, och om någon af dem råkade bli sedd på gatorna i Människosjälén, kom hela staden i vapen, ja själfva barnen ropade efter dem som efter en tjuf och önskade, att de fingo stena dem till döds.

Och nu äntligen fick Människosjälens frid och ro; furst Immanuel bodde inom stadens murar, dess höfvidsmän och soldater gjorde sin plikt och Människosjälen stad skötte nitiskt den handel som drefs med det fjärran landet och främjade sitt inhemska arbete.

Es. 33: 17.
Phil. 3: 20.
Ordspr. 31.

KAPITEL XIX.

IMMANUELS TAL TILL MÄNNISKOSJÄLEN.

Immanuel håller ett möte med stadsborna. — Hans tal. — Han förklarar för dem sin kärlek, sitt offrande, sin långmodighet, sin omvårdnad, sin förlåtelse och tillgift, sin inneboende kraft. — Människosjälens skall vara förflyttad till ett ännu ljusare land. — Det landets härlighet. — Stadens plikter i den tid som är. — Den måste hålla sina kläder rena och hvita, måste ådagalägga sin kärlek till Gud, måste vara vaksam och komma ihåg det förflutna. — "Kom därför ihåg, o min Människosjäl, och stå fast till dess jag kommer."

ÄR Människosjälens stad gjort sig kvitt så många af sina fiender och de som störde dess frid, sände konungasonen dem ett bud och utsatte en dag, då han ville möta hela sitt folk på torget och där gifva det några ytterligare förmaningar, hvilka, om de iakttogos, skulle lända till dess trygghet och fromma och till undertryckandet och utrotandet af deras infödda Diabolus' tillhängare. Och när den fastställda dagen var inne, samlades alla stadsborna och Immanuel kom åkande i sin praktvagn, omgifven af alla sina höfvidsmän i full skrud. Ett sakta "O ja" bjöd tystnad och efter några ömsesidiga kärlekshälsningar, började fursten och talade sålunda: "Du, min Människosjäl, mitt hjärtas älskling, många och stora äro de bevis på ynnest som jag gifvit dig; jag har tecknat dig bland många och hafver utvalt dig till min egen, icke för din egen förträfflighet utan för min egen skull. Jag har löst dig, icke blott från fruktan för min Faders lag, utan äfven ur Diabolus' våld. Detta har jag gjort, emedan jag älskat dig och emedan mitt hjärta trängtar att göra dig godt. Och på det att alla hinder på din väg till paradiset's fröjdeskola undanröddjas, har jag också nedlagt för dig — för din själ — en lösepenning och har köpt dig till min egendom och det pris jag erlagt är icke af förgängliga ting såsom silfver eller guld utan ett blodspris, mitt eget blod, som jag villigt utgjutit för att göra dig till min. Så-

“EMEDAN JAG LEFVER SKALL ÄFVEN DU LEFVA.” (341)

lunda har jag försonat dig, Människosjäl, med min Fader och gifvit dig hemvist i min Faders boningar i hans stad, hvars härlighet, o min Människosjäl, intet öga skådat och intet sinne fattat.”

“Dessutom, o Människosjäl, ser du hvad jag gjort och att jag tagit dig ur dina fienders händer, till hvilka du affallit från min Fader och hvilka du ville tillhöra och låta dig förgöras af. Jag talade till dig först genom min lag, sedan genom mitt evangelium för att väcka dig och visa dig min härlighet. Och du vet hvad du var, hvad du sade, hvad du gjorde och huru många gånger du uppreste dig emot min Fader och mig; dock lämnade jag dig ej, som du ser i dag, utan kom till dig; jag har haft fördrag med dig, har invärkat på dig och slutligen af min blotta nåd och kärlek upptagit dig, emedan jag ej ville, att du skulle förgås, såsom du, lämnad åt dig själf, måste hafva gjort. Jag omhvärfde dig och oroade dig på alla sidor för att göra dig trött vid dina egna vägar och bringa ditt hjerta att gå i förbund med din välfärd och sällhet. Och när jag vunnit fullständig seger öfver dig, vände jag det till ditt bästa.”

“Du ser äfven, hvilken mäktig styrka af min Faders härskaror jag förlagt inom dina murar. Höfdingar, svenner och krigare, batterier och utmärkta uppfinningar för att kufva och nedslå fienden: du vet min afsikt, o Människosjäl. De äro mina tjänare och äfven dine, o Människosjäl. Ja, min afsikt med att intaga dig genom dem, så väl som allas deras kynne och böjelser är att försvara, rentvå, stärka och göra dig täckelig för mig och passande för min Faders närvaro, hans härlighet och sällheten när honom, ty, min Människosjäl, för detta vardt du skapad.”

“Du ser desslikes, min Människosjäl, hur jag har öfversett med dina återfall och har helat dig. Jag var vred på dig, men jag har bortvändt min vrede ifrån dig, emedan jag ännu älskade dig och min harm och vrede har upphört med dina fienders förgörande, o Människosjäl. Det var ej din förtjänst, som kallade mig tillbaka, sedan jag för dina öfverträdelsers skull hade dolt mitt anlete och tagit ifrån dig min närvaro. Vägen till återfall var din, men vägen och medlen till ditt helande voro mina. Jag fann medlen för ditt hemvändande; det var jag, som uppdrog en häck och en mur, när du började vända dig till ting, som jag ej hade min glädje uti. Det var jag, som gjorde ditt söta bittert, din dag till natt, den jämna vägen törnig och jag också som förvirrade alla dem, hvilka sökte efter ditt fördärf. Det var jag, som satte herr Gudsfruktan i värksamhet i Människosjälen, det var jag, som rörde ditt samvete och förstånd, din vilja och dina känslor efter ditt stora och sorgliga förfall. Det var jag, som ingöt lif i dig,

o Människosjäl, till att söka mig, att du måtte finna mig och däri finna din egen hälsa, lycka och frälsning. Det var jag, som andra gången jagade Diabolus' tillhängare ur Människosjälen och det var jag, som öfvervann dem och nedlade dem för dina ögon."

"Och nu, min Människosjäl, har jag återvändt till dig i frid, och dina öfverträdelser emot mig äro som om de aldrig funnits. Icke häller skall det mera gå dig såsom fordom, ty jag skall sörja för dig bättre än vid din början. Ännu en liten tid, o min Människosjäl, sedan blott några korta tidsskeden svunnit hän öfver ditt hufvud, vill jag (blif ej ängslig för hvad jag nu säger) nedrifva till grunden denna Människosjälen fräjdade stad, hvar enda sten och plank, och bära dess stenar och timmer, dess murar och stoft och dess invånare in i mitt eget rike och i min Faders rike och bygga upp den där i en sådan styrka och glans, som staden aldrig ägt i det rike, där den nu är förlagd. Jag vill bygga upp dig där till att varda min Faders boning, ty till detta ändamål vardt du först bygd i Universum. Och jag vill göra dig till något underbart att skåda, ett minnesmärke af nåd, prisande den nåd, som vederfarits dig själf. Där skola Människosjälen stads invånare skåda allt det de aldrig skådat här, där skola de vara jämgoda med dem de här äro underlägsne. Och där skall du, min Människosjäl, hafva sådant umgänge med mig och min Fader och med hans höghet förste sekreteraren, som det icke är möjligt för dig att hafva här om du också lefde i Universum i tusende år."

"Och där, min Människosjäl, skall du ej mer hafva att frukta mördare, ej Diabolus' tillhängare eller deras hotelser. Där skall inga sammansvärjningar anstiftas mot dig, inga onda stämplingar, inga bakhåll, intet förräderi hota dig. Där skall du ej mer höra onda nyheter eller bullret af Diabolus' trumma, och inga hans tillhängare skola kasta upp vallar emot dig och därå uppsätta sina banér för att skrämma dig. Där skall du ej hafva af nöden att stå rustad till strid, och ingen Diabolus' tillhängare skall i all evighet där kunna nästla sig in i dina kläder, undergräfvad dina murar eller visa sig inom dina gränser. Inga sorger, inga skiljmassor vänta dig där. Lifvet skall där räcka längre än du här kan önska att lefva och likväl skall det alltid vara nytt och luft och intet störande skall i evighet oro dig."

"Där skall du ock, o Människosjäl, möta många af dem, som liknat dig och delat dina sorger, sådana som jag utvalt och återlöst och bestämdt liksom dig för min Faders hof och för hans konungastad. De skola alle fröjdas öfver dig och ditt hjärta skall glädjas när du ser dem."

SÖKANDET EFTER KÖTTSLIG-BEGÄRELSE.

“Där finns skatter, o Människosjäl, skatter, hvilka min Fader och jag upplagt, som aldrig skådats från världens begynnelse: de förvaras under min Faders insegel i hans skattkammare för din räkning, till dess du kommer dit för att njuta dem. Jag har sagdt dig förut, att jag vill flytta dig, o Människosjäl, och uppsätta dig annorstädes, och där jag skall uppställa dig finnas de, som redan nu älska och glädjas öfver dig, men huru mycket mer, då de skola se dig upphöjd till härlighet! Min Fader skall sända dem att hämta dig, och deras famn är den vagn som skall innesluta dig på vägen och du skall färdas på vindens vingar. De skola komma, o min Människosjäl, och föra och leda dig dit, när dina ögon klarare se det, som skall varda din efterlängtnade hamn.”

“Jag har nu visat dig, o min Människosjäl, hvad som skall ske med dig, om du kan höra och förstå. Och nu skall jag säga dig, hvad som för närvarande måste vara din plikt och ditt åliggande, till dess jag kommer att hämta dig till mig i öfverensstämmelse med hvad som är lofvat i sanningens ord.”

“Först ålägger jag dig, att du håller de kläder renare och hvitare, som jag gaf dig, förr än jag sista gången lämnade dig. Gör det, säger jag, emedan det länder till ditt eget bästa. De äro i sig själfva af fint linne, men de måste hållas rena och hvita. Detta är din egen visdom och ära och länder till mitt förhållande. Så länge dina kläder äro hvita, skall världen se, att du är min, och jag fröjdar mig öfver dina vägar, ty då är ditt kommande och gående likt en blix, hvilken alla som äro närvarande måste lägga märke till och deras ögon skola bländas däraf. Skruda dig därför, så som jag bjudit dig och gör dig raka vägar för dina fötter efter min lag: så skall din konung hafva sin lust i din fägring; ty han är din herre och du skall tjäna honom.”

“Och på det att du skall kunna hålla dina kläder så som jag bjudit dig, har jag gifvit dig en öppen brunn att tvätta dem i. Se till att du ofta tvättar i min brunn; ty liksom det är till min blygsel och nedsetter min ära, är det till din skada, när du går med nedsmutsade kläder. Låt därför icke mina kläder, din klädnad, den klädnad, som jag gifvit dig, smutsas eller fläckas af köttet. Håll dina kläder alltid hvita och smörj ditt hufvud med olja.”

“Min Människosjäl, jag har ofta befriat dig från Diabolus' ränker och stämplingar och för allt detta önskar jag af dig endast, att du ej gör mig ondt för mitt goda, utan att du minnes min kärlek och fortsatta godhet och låter detta förmå dig att i din mån vandra i enlighet med det, för hvilket du är korad. Från fordomtima bundos offren med

rep vid altarets horn. Besinna det som är dig sagdt, o min älskade Människosjäl.”

“Min Människosjäl, jag nar lefvat, jag har dött. Jag lefver, och dör ej mer för dig. Jag lefver, på det du icke skall dö, ty emedan jag lefver, skall äfven du lefva. Jag försonade dig med min Fader genom mitt blod på korset, och försonad skall du lefva genom mig. Jag vill bedja för dig, kämpa för dig och ännu göra dig godt.”

“Intet kan skada dig utom din egen synd, intet kan göra mig smärta utom din synd, ingenting annat än synd kan gifva dina fiender makt öfver dig: vakta dig för synd, min Människosjäl.

“Och vet du, hvarför jag i förstone och äfven ännu tillåter Diabolus' tillhängare bo i dina murur, o Människosjäl? Det är för att hålla dig vaken, för att pröfva din kärlek och göra dig vaksam samt att lära dig värdera mina ädla höfvidsmän, deras soldater och min nåd. Det är äfven för att du måtte påminnas om det sorgliga tillstånd, hvaruti du en gång varit, då icke några, utan alla Diabolus' under såtar bodde, icke i dina murar, utan i din borg och ditt fäste.”

“O min Människosjäl, skulle jag också dräpa alla dem som finnas inom, så finnas många utom dig, som skulle taga dig fången. Ty vore alla inre fiender utrotade, så skulle den yttre fienden finna dig sof-vande och skulle i ett ögonblick uppsluka min Människosjäl. Därför lämnar jag dem kvar i dig, icke för att skada dig (hvilket de skola, om du lyssnar till dem och gör deras vilje) utan för att göra dig godt, hvilket de måste, om du är vaksam och kämpar emot dem. Vet därför, att hvad de än må fresta dig till, är min afsikt, att de icke skola drifva dig ifrån, utan närmare till min Fader, lära dig att strida, göra dig liten i dina egna ögon, och göra bönen till ett hjärtats kraf för dig. Besinna detta väl, min Människosjäl.”

“Visa mig din kärlek, och låt ej dem, som bo i dina murar, draga ditt hjärta från den, som har återlöst din själ. Ja, låt åsynen af en Diabolus' tillhängare öka din kärlek till mig. Jag kom både en och två och tre gånger för att rädda dig från de giftiga pilar, som skulle hafva gifvit dig döden; stå fast för min, din väns skull, min Människosjäl, emot dina fiender, så skall jag stå vid din sida inför min Fader och hela hans hof. Älska mig, trots frestelser, så skall jag älska dig trots dina brister.”

“Mins, o min Människosjäl, hvad mina höfvidsmän, soldater och krigsredskap hafva värkat för dig. De hafva stridt för dig, lidit genom dig. Hade du ej haft dem till din hjälp, skulle Diabolus visserligen hafva gjort slut på dig. Föd dem därför, min Människosjäl.

SEGER.

När du gör det rätta stärkas de; när du gör illa, varda de svage och sjuke. Gör ej dina höfvidsmän sjuka, min Människosjäl, ty äro de sjuka, kan du ej vara sund, äro de svage, kan du ej vara stark, om de äro rädda, kan du ej vara modig och tapper i din konungs sak, o Människosjäl. Icke håller får du tro, att du alltid kan lefva af känsla, du måste lefva af mitt ord. Du måste tro, äfven då jag är borta ifrån dig, att jag ännu älskar och bär dig i mitt hjärta för evigt.”

“Mins detta, o min Människosjäl, att du har min kärlek. Därför, såsom jag lärt dig vaka, strida, bedja och stå emot mina fiender, så ålägger jag dig nu att tro, att min kärlek till dig aldrig kan svika. O min Människosjäl, huru har jag icke älskat dig och gifvit dig mitt hjärta! Vaka! Se jag lägger ingen mera börda på dig än du redan har. Stå fast, till dess jag kommer.

SLUTORD.

“DET HELIGA KRIGET,” som härmed framträder i fullständig svensk dräkt, utgör det tjugusjunde i ordningen af den fräjdade religiöse författarens skrifter. Det är författadt år 1682, sex år efter det att det ännu berömdare “Kristens resa” i fängelset skådade dagens ljus. Vid tiden för “Det Heliga krigets” författande hade Bunyan sedan några år vistats på fri fot.

* * *

“Det Heliga kriget” tillhör liksom äfven “Kristens resa” det allegoriska diktslaget, hvarmed förstås det bildlika framställningssätt, hvarigenom ett föremål eller begrepp uttryckes genom ett föremål, hvarmed det äger likhet. Allegorien sammanfaller med personifikationen, som låter abstrakta ting, till dömes mänskliga dygder och laster, framträda såsom själfmedvetna väsen. För skildringar af det öfvernaturliga är en allegorisk behandling af ämnet synnerligen lämplig och har äfven af framstående författare inom denna art af skriftstälarskap ofta med stor framgång nyttjats. Men många vanskligheter uppstå sig dock för att en dylik skildring skall komma att värka fullt konkret och lefvande. Hufvudvillkoret härför är naturligtvis först och främst, att författaren måste själf tro på det öfvernaturliga, ty eljes varder hans framställning utan värde eller sannolikhet. Han måste vara lika genomträngd däraf som den store italienske bildhuggaren och ciselören Benvenuto Cellini, hvilken själf berättar, att den Heliga jungfrun uppenbarade sig för honom, när han höll på med förberedelserna för hennes bildstod. Det finnes en inbillningskraftens sanning, liksom ock en sakförhållandenas sanning, och religionen slår sin brygga mellan dem. Så länge religionsläraren kan öfvertyga världen

om att han rör sig med verkliga fakta, gör han förnuftet till sin fånge, och inbillningskraften är hans tjänare.

*   *   *

Som bekant har den store engelske historieskrifvaren och kritikern lord Macauley om "Det Heliga kriget" yttrat de starka loforden, "att denna bok skulle vara den bästa allegori som skrifvits, såvida ej "Kristens resa" funnits till." En nyare engelsk literaturhistoriker, J. A. Froude, som för ett tiotal år sedan utgifvit en förträffligt skriven och ytterst sakrik lefnadsteckning öfver Bunyan, vägrar att instämman i detta berömmande omdöme och säger, att detta arbete visserligen ställer Bunyan i första ledet af den engelska litteraturens mästare, men att det ensamt för sig icke skulle hafva kommit författarens namn att nämnas öfver allt på jorden, hvarest engelskt tungomål talas.

Han uppdrager därefter en högeligen intressant jämförelse mellan de båda religiösa allegorierna, af hvilken vi här återgifva följande:

I "Kristens resa" befinna vi oss ibland utprägladt mänskliga varelser. Läsaren känner allt för väl den väg, som Kristen följer. Han har kämpat med honom i Misströstans träsk, han har ryst med honom i Dödsskuggans dal. Han har suckat med honom i Tviflans slotts fängelsehålor. Han har på sin färd stött på samma medvandrare. Hvem känner icke herr Lättböjd, herr Egensinnig och alla de andra? De äro representativa verkligheter, kött af vårt kött och ben af våra ben. "Om vi stinga dem, blöda de, om vi kittla dem, skratta de. De blifva varma och kalla af samma sommar och vinter som vi." De människor, som uppträda i "Det Heliga kriget" äro delar af människor — särskilda dygder, särskilda laster: allegorier så väl i verkligheten som till namnet, hvilka Bunyans hela snille endast tillfälligtvis förmår omdana till personligheter. Ämnet i "Kristens resa" är enkelt. "Det Heliga kriget" är uttänjdt genom ändlösa omskiftningar med en tvifvelaktig utgång efter alltsammans och obegripligheten hos den varelse, som tillåter Satan att så länge och så framgångsrikt gäcka honom, är på ett föga behagligt och tämligen grofkornigt sätt framställt för oss. Visserligen är det så här i lifvet. Det onda fortfar att lefva i oss efter allt som gjorts för oss. Men lifvet är ett mysterium. "Det Heliga kriget" gör anspråk på att förklara mysteriet, men det uppställer endast problemet i en mera utarbetad form. — Af dessa orsaker kan jag icke instämman med Macauley i hans åsikt, att "Det Heliga kriget" skulle hafva varit den förnämste af religiösa alle-

gorier, såvida ej det funnits någon "Kristens resa." Vi må beundra det talangfulla i själfva framställningssättet, men en viss obestämbär känsla af ovärklighet kommer oss att bestrida ofvannämnda antagande. Hufvudfrågan för oss är, om sakförhållandena äro sanna. Om de äro sanna, behöfvas inga allegorier för att röra vare sig vårt hjärta eller vårt förstånd.

*   *   *

Att dessa snillrikt framställda och karaktäristiskt affattade jämförelser i fråga om den jämförande uppskattningen af Bunyans mest kända arbeten i hufvudsak nog träffa det rätta, därom torde näppeligen för den tänkande läsaren något tvifvel råda, liksom ock för detta sakförhållande borgar den omständighet, att man vid själfva den fräjdade författarens namn ovilkorligen erinrar sig "Kristens resa" såsom hans hufvudverk. Men den engelske kritikerns jämförande af de båda böckerna har varit fotad på uteslutande ästetisk grund, och nog kunde andra synpunkter härvidlag ha uppställts. Ty Bunyans författareskap är i främsta rummet *uppbyggelseslitteratur* och för denna gäller det att finna en annan synvidd än den, som den rent formella ästetiken erbjuder. Denna är endast dylika arbetens utanverk; deras kärna ligger i någonting helt annat. Om en religiös författare mäktar tala från hjärta till hjärta, är hans hufvudsakliga syfte uppnådt och just häri ligger Bunyans styrka i "Det Heliga kriget", liksom i nästan allting, som flutit ur hans flitiga pänna. Och i detta afseende står det sistnämnda arbetet icke efter det förra. Få böcker torde hafva skrifvits, i hvilka skildringen af människans fall, upprättelse, återfall och slutliga frälsning så tydligt och hjärtgripande framträda som i denna beundransvärda allegori. Den har hugnat, uppbyggt, lisat och stärkt millioner själar och den skall fortfara att utöfva samma värkan, så länge som kristen gudstro utgör en af världens stormakter på det andliga området.

*   *   *

Men dessutom är "Det Heliga kriget" äfven ur rent literärt-ästetisk synpunkt ett ingalunda obetydande arbete, då man betänker de stora svårigheter själfva ämnet i och för sig erbjuder för ett fullt konkret och liffullt framställningssätt. Det är en gammal känd och erkänd sats inom skönhetsläran, att ingen genre inom skönlitteraturen är så vansklig att med framgång behandla som den, hvilken tagit till sin uppgift att skildra himmelska ting. Det är som om ämnet för

flyktigades under den skrifvandes hand, som om fasta konturer i fråga om teckningen af slika personligheter och händelser vore omöjliga att ernå. Den förste store italienske skalden Dante har, såsom bekant, diktat ett skaldevärk, "Den gudomliga komedien", hvilken med rätta räknas till den poetiska konstens allra yppersta alster. Han vandrar, följd af sin fylgia Beatrice genom helvetet, skärselden och himmelen och skildrar hvad han där under syner förnummit. Han lämnar praktfulla och energiskt utförda tafvor från de båda förstnämnda ställena; men när han vill skildra den himmelska härligheten förefaller det, som om äfven hans jättelika krafter skulle svika; som om denna uppgift låge öfver hans — och kanske öfver hvarje mänsklig — förmåga. Hans "paradiset" är nämligen afgjort det svagaste i den gigantiska trilogien.

Miltons "Förlorade paradiset" är troligen känt af många bland våra läsare. Det handlar om Satans uppror mot Herren, ungefär samma ämne, som Bunyan tagit i tu med i föreliggande arbete. Men den store engelske skalden är afgjort lyckligare i att skildra den onda världsprincipen än den goda, och man må ej förtänka läsaren, om han finner framställningen af Miltons himmel med dess personligheter tämligen enformig och tröttande. Ty för att ställa dylikt lifslevvande inför hans ögon, fordras i främsta rummet en naiv, storslagen fantasi, för hvilken ännu den kritiska reflexionen är en okänd sak, en sådan fantasi, som den landsförviste apostlen på Patmos ägde, när han nedskref sin "Uppenbarelsebok", denna underbara dikt af en skaldeande, som handskas och är lika förtrogen med himmel som afgrund.

I förra århundradet ville en framstående tysk skald Klopstock, i diktens hölje skildra Jesu personlighet. Han skref sin "Messiade" och använde därpå många års möda. När den stora epopéen utkom, väckte den en utomordentligt stor hänförelse, som dock snart lade sig och redan i början af vårt århundrade hördes skarpa gensagor mot det märglösa, blodfattiga sätt, hvarpå det upphöjda ämnet här behandlats. Nu är den så godt som glömd i utlandet och kanske äfven i Tyskland.

* * *

Bunyan har gått till verket med betydligt mindre anspråk rörande "Det Heliga kriget" än de ofvan anförda skönlitteraturens stormän, när de valde det öfvernaturliga till föremål för sin skaldkonst. Men kanske just på grund däraf har han också vunnit framgång hos folket

så som ingen af dem. Han har framför dem onekligen förmånen af en mera naivt omedelbar uppfattning och framställning, han går rakt på sak och besväras icke af någon literär öfverbildning. Han skyr icke för att upprepa sig själf, att nämna samma sak om och om igen; men det är ett lif och en fart i hans framställning, som ovilkorligen rycker läsaren med sig. Visserligen äro hans höfvidsmän i Människosjälens fräjdade stad tämligen abstrakta och skuggartade, men han förstår dock ingjuta så mycket lif i de skiftande taflor han tecknar, att man hela tiden med fantasiens öga tycker sig skåda händelsernas förlopp. Han gifver icke alltid i sin framställning det konkreta — därtill är själfva ämnet både för subtilt och svårhandterligt; men man följer dock arbetets talrika strider, underhandlingar, budskickningar, slitningar och segrar med aldrig sviktande intresse, på samma gång som täkten i läsarens sinne inplanterar mången djupsinnigt religiös och moralisk lärdom. Ty Bunyan är en mästare i konsten att undervisa utan att gå till väga på något pedantiskt sätt, och ingen kateketisk utläggning af läran om människans fall och återlösning torde så djupt intränga i en kristens sinne som "Det Heliga krigets" allegoriska framställning däraf.

* * *

Till svenskt tungomål öfverflyttades Bunyans ifrågavarande arbete så tidigt som i första hälften af förra århundradet. Dess tolkare är den om vår öfversättningslitteratur högt förtjänte göteborgaren Magnus Lagerström, hvilken som bekant utgaf den första öfversättningen af "Kristens resa." Lagerström värkställde begge öfversättningarna genom tysk mellanhand, så att de i rent literärt afseende visserligen lämnade mycket öfrigt att önska. I vårt sekel har "Det Heliga kriget" utkommit i tvänne särskilda öfverflyttningar, hvilka dock icke torde kunna motsvara de anspråk man numera ställer på en fullständig och korrekt tolkning. Den som härmed erbjudes allmänheten åsyftar åtminstone att vara det, fastän det är öfversättaren väl bekant, att han endast närmelsevis mäktat lösa sin uppgift. Till sin ursäkt torde han få andraga, att Bunyan i allmänhet är en mycket sär egen författare, hvars stil ofta för öfverflyttning till ett annat språk vållar betydliga svårigheter.

Författarens lefverne.

JOHN BUNYAN, den ryktbare författaren till "*En Kristens resa*" och många andra nyttiga arbeten, föddes i Elstow, nära Bedford i England, år 1628. Hans föräldrar voro mycket fattiga, men gáfvo honom dock en så god uppfostran, som stod i deras förmåga. Han var likväl så förderfvad, att han redan i barn-domen öfverlemnade sig åt det dåligaste lefnadssätt. I synnerhet i svordomar och förbannelser öfverträffade han de värsta bland sina ogudaktiga kamrater och blef deras öfverhufvud och ledare, emedan han sjelf så utmärkte sig på syndens väg. I allt detta förderf lemnade Gud honom dock icke utan att bestraffa honom i samvetet. Han kände der många allvarsamma slag och hade förfärande tankar om helvetet. Efter sådana dagar, som han tillbragt i utsväfningar, hade han stundom förskräckliga drömmar. Fruktan för döden och domen förföljde honom under hans gladaste stunder. Han har utförligt beskrifvit dessa tidiga strider och förbrytelser i ett af sina arbeten, som heter: "*Nåden som öfverflödar för den förnämligaste bland syndare.*" Äfven rönte han underbara prof af Guds skyddande hand i flera lifsfaror. En gång föll han i Ousefloden, en annan gång i hafvet, och var nära att drunkna. Vid sjutton års ålder blef han soldat och skulle stå som skiltvakt vid belägringen af Leicester, då en kamrat bad att få stå i hans ställe; han samtyckte, och den andre, som intagit hans plats, fick en muskötkula genom hufvudet.

Men hvarken Herrrens straffdomar eller nådebevisningar gjorde något varaktigt intryck på hans förhärdade hjerta. Han var icke allenast känslolös för syndens förderf och farlighet, utan ock en fiende till allt allvarligt. All åtanke af religionen, äfven då den visade sig hos andra, var för honom en odräglig plåga.

Det första steget till hans förbättring var hans giftermål med en qvinna, hvars föräldrar ansågos gudfruktiga. Hon var så fattig, att den enda hemgift, hon bragte honom, var två böcker: "Gudaktighetens utöfning" och "Den enfaldige man-nens gångstig till himmelen." De läste stundom tillsammans i

dessas; och hans hustru beskref ofta för honom sin faders gudliga lefnad. I följd häraf och i synnerhet efter åhörandet af en predikan mot ohelgandet af sabbaten, fattade han några beslut om bättring och föresatte sig att uppfylla några religiösa pligter, hvilket han då ansåg tillräckligt för att komma till himmelen. Men dessa föresatser voro icke mäktiga att afhålla honom från hans syndiga förlustelser; till och med samma söndags-eftermiddag, som han fått denna väckelse, var han sysselsatt med spel, då en tanke föll honom in så kraftigt, som om det varit en röst från höjden: *Vill du öfvergifva dina synder och komma till himmelen eller behålla dem och fara till helvetet?* Bestörtning och förskräckelse intogo nu hans själ, hvarpå genast följde de tankarna, att han var en oerhörd, en oförliknelig syndare — att det var för sent för honom att söka himmelriket — att ingen nåd kunde räcka till för hans öfverträdelser. Hans själ greps af misströstan, han kom till den förtviflade slutsatsen, att han skulle blifva olycklig, om han öfvergafve sina synder, och olycklig, om han förblefve i deras tjenst; han beslöt därför att taga sitt lystmäte deraf, såsom den enda glädje, som återstod för honom. Med skäl kan man befara, att många förgås genom sådana frestelser. Deras tal lyder så: det är dock intet hopp för mig, därför må jag lefva efter mitt eget tycke, så länge jag kan, och sedan underkasta mig mitt öde.

Ännu en månad fortfor han, ehuru förgäfves, att söka sin njutning i samma syndiga lefverne; då behagade det Gud att gifva honom en ny väckelse genom en qvinna, sjelf en uppenbar synderska, som dock fann hans svordomar så anstötliga, att hon sade honom, "att hon aldrig i sitt lif hört en så gudlös svärjare, och att han ensam kunde förderfva hela stadens ungdom, om de komme i hans sällskap." Han blef alldeles bestört öfver denna förebråelse ur en sådan persons mun, och ifrån detta ögonblick afhöll han sig i allmänhet från att svärja, som han förut gjorde vid nästan hvarje ord, han uttalade.

Han hade vid denna tid några märkvärdiga drömmar, hvarunder han t. ex. tyckte, att jorden skalf och öppnade sig för att uppsluka honom — att världens undergång och den yttersta dagen voro förhanden. En gång tyckte han sig falla ned i lågorna bland de fördömda, då en menniska i hvita, skinande kläder kom och ryckte honom såsom en brand ur elden. De djupa intryck, dessa drömmar gjorde på hans själ, utplånades aldrig och gáfvo honom kanske anledning att många år derefter, då han skref sitt mästerstycke, "*Kristens resa*," framställa det i form af en dröm.

En kort tid derefter blef han bekant med en fattig, allvarsam samt sinnad man, hvars tal om religionen och om den heliga Skrift så rörde honom, att han företog sig att läsa Bibeln, isynnerhet dess historiska delar.

Småningom föregick hos honom en yttre förbättring, som blef så märklig, att hans grannar förvånades och lyckönskade honom deröfver. Af detta beröm blef han så uppblåst och högmodig, att han begynte tycka sig vara en mycket god kristen och trodde, enligt sitt eget uttryck, "att ingen i hela England kunde vara för Gud mera behaglig än han." Men allt detta var blott ett afskärande af syndens dåliga grenar, medan trädet ännu hade till rot ett opånyttfödt hjerta. Under tiden kom han genom Guds skickelse på arbete i Bedford och fick der en dag höra några qvinnor, som sutto utanför en port och samtalade i gudliga ämnen. Han blef nyfiken, lyssnade på dem, men fann snart, att hvad de sade öfvergick hans begrepp. De talade om *nya födelsen*, om Guds verk i hjertat — huru de hade lärt känna sitt stora syndaelände — huru Gud hade i deras hjertan uppenbarat Kristi kärlek — med hvilka löften han vederqvickt, tröstat och bistått dem under bedröfvelse och i frestelser. De talade om sin otro — om sina hjertans förderf — om sina egna verk, sin egen rättfärdighet, såsom alls intet gällande till Guds blidkande. Allt detta syntes honom vara taladt på ett så andligt språk, med så mycket allvar och tillika med så mycken kristlig glädje och förnöjsamhet, att han tyckte sig hafva upptäckt en ny verd.

Detta samtal var honom till mycken nytta. Han insåg, att hans tillstånd icke var så godt, som han sjelf inbillat sig, att han under sina funderingar om religionen aldrig fått sigte på dess hufvudsak — den *nya födelsen* — att han aldrig haft någon tröst af Guds löften, att han aldrig plågats af sitt *hjertas* ondska, emedan han aldrig gifvit akt på sina hemliga tankar, och att han alls icke förstod sig på djefvulens frestelser, eller huru dessa skulle emotstås. Han sökte därför upplysning hos dessa qvinnor, fick en brinnande lust att ständigt sträfva efter andlig kunskap, och hans själ blef så fästad vid allt, som rörde evigheten, att det blef honom svårt att hafva sinne för jordiska ting. Han begynte nu läsa sin Bibel med andra ögon, den blef honom öfver all beskrifning ljuflig och kär, ty den framställde för honom en Frälsare, som han nu kände sig så väl behöfva. Läsning, bön och betraktelse blefvo hans käraste sysselsättningar.

Då begynte själafeinden ansätta honom med frestelser. En af de grufligaste lydde så: Männe jag är utvald eller icke? — Men det behagade Gud att förlossa honom derifrån, i synnerhet,

genom följande ord: *Se uppå de gamlas exempel: Hvilken är någon tid på skam kommen, som uppå Herren förhoppats hafver? . . . Hvilken är någon tid af honom försmådd, som honom åkallat hafver?* Här af uppmuntrades han mycket; det var som hade någon sagt till honom: "Begyynn med Mose 1:sta bok och läs allt till slutet af Uppenbarelseboken och se, om någon, som tröstat på Gud, blifvit bedragen! Och om det icke gått olyckligt för någon annan, som i tron åkallat Gud, så är det din skyldighet, att också förtrösta på honom och icke oroa dig öfver nådavalet, som är en hemlighet." — En annan frestelse, som svårt ansatte honom, var: "Tänk om nådatiden skulle vara förbi för dig!" Men efter många dagar, tillbragta i bitter oro, lugnades han genom det gudomliga ordet: "Nödga dem att komma härin, att mitt hus måtte varda fullt," och: "Ännu är det rum." Han hade många andra frestelser; men såsom Herren alltid förlossar sina trogna ur frestelsen, så förlossade han ock den arme Bunyan och uppfylde hans själ omsider med stor frid och fröjd i tron. Härtill bidrogo, med den helige Andes välsignelse, de samtal han hade med erfarna kristna, och äfven herr Giffords ädla verksamhet, hvilken då var prest i Bedford.

Vid 27 års ålder förenade sig Bunyan med en församling af trogna kristna i Bedford. Hans stora naturgåfvor, utmärkta benådning och de märkvärdiga frestelser, han hade genomgått, hänvisade honom tydligt till det *presterliga kallet*. Mängden lockades af nyfikenhet att höra honom, och han fann snart, att han icke förgäfvdes förrättade sitt arbete i Herrens vingård. Hans blygsamhet och själfmisströstan voro dock så stora, att han tyckte, det var aldeles otroligt, att Gud skulle tala till syndares hjertan genom honom. Men han uppmuntrades med många lefvande bevis derpå. Hans åsigt af sjelfva arbetet, och hans sätt att utföra det, förtjenar att betraktas och efterföljas. Gud ingaf honom ett innerligt deltagande för syndare. Han letade flitigt efter sådana ord och uttryck, som kunde starkast väcka samvetet, framställa Kristus i hans fullhet och visa syndaren, att utom hans dyra försoning finnes ingen frälsning.

"I mina predikningar," så berättar hen sjelf, "ledde Gud mig att börja der, hvarest han sjelf börjar i sitt ord med *syndaren* — med att fördöma allt kött, samt att framlägga och bevisa, huru Guds dom för synden hvilat öfver alla menniskor vid deras inträde i verlden. Denna del af min tjenst utöfvade jag under förskräckelser af lagen, under skuldkänslan af mina egna öfverträdelser, som då lågo tungt på mitt samvete. Jag kom sjelf i bojor, då jag predikade för dem, som i bojor voro; jag bar sjelf

den eld i mitt samvete, för hvilken jag varnade dem. Jag gick uppfylld af förskräckelse och syndakänsla till predikstolsdörren, men der försvunno de och lemnade min själ i ro att fullgöra mitt arbete. Sedan återvände de visserligen lika svåra, som förut; men Gud förde mig framåt, så att hvarken synd eller helvete förmådde hindra mig i mitt kall. På detta sätt fortfor jag under två års tid, hvarefter Herren gaf mig genom Kristus någon fridens och tröstens visshet i själen och många ljufliga upptäckter af hans välsignade nåd. Jag sträfvade mycket att framställa Jesus Kristus för verlden i alla hans embeten, hans förhållande till menniskorna och hans välgärningar, och försökte att för dem afslöja, fördöma och undanrödja de falska stöd, på hvilka verlden litar, och genom hvilket förlitande hon faller och förtappas.

När jag predikat, har jag ofta under tiden, äfvensom under det öfriga af gudstjensten, åkallat Gud i mitt hjerta med allvarlig bön, att han ville göra ordet kraftigt till frälsning, och har derfor alltid försökt, om möjligt varit, så ställa mitt tal, att det skulle så påtagligt utmärka synden, att den dertill skyldiga *personen* skulle känna sig särskildt träffad. När jag har slutat gudstjensten, har den tanken alltid varit mig påkostande, att ordet kanske fallit som regnet på de steniga platser, och jag har alltid önskat: O att de, som nu hört mig, kände, såsom jag, hvad synd och död och helvete och Guds förbannelse vilja säga; men också hvad Guds nåd, kärlek och barmhertighet genom Kristus äro, äfven emot menniskor, som ännu äro främmande derfor. Jag sado ofta inför Gud i mitt hjerta, att om det kunde tjena till att väcka och öfvertyga dem om sanningen, skulle jag med gladt mod på ögonblicket gå den nesligaste död till mötes.

Jag brydde mig aldrig om att inlåta mig i de frommas tvister angående obetydliga punkter, men stridde likväl gerna och med stor ifver för ordet om *tron* och *syndernas förlåtelse* för Jesu lidandes och döds skull. Jag såg, att mitt kall egentligen var att uttala det *väckande* ordet, och dervid förblef jag.

När någon af mina åhörare, som en gång blifvit väckt, föll tillbaka i liknöjdhet, kan jag med sanning säga, att förlusten var mig kännbarare, än om jag sett mitt eget barn sänkas i grafven. Mitt hjerta blef så upplyftadt af den härliga beskaffenheten af mitt arbete, att jag ansåg mig derigenom mera välsignad och hedrad, än om Gud i stället gjort mig till herskare öfver hela den kristna verlden och öfver all jordens magt och härlighet, och jag saknat detta arbete. O, hvad de orden: *Den der omvänder en syndare af hans vägars villa, han frälsar en själ ifrån döden; och att lärarena skola lysa såsom himmelens sken, och de, som många under.*

visat till rättfärdighet, såsom stjernor i evighet — o, hvad dessa och andra dylika språk hafva uppfriskat min själ! Jag önskade högeligen, att i mitt embete blifva kallad till trakter, som voro djupast försänkta i andligt mörker; ty jag kände, jag hade mest fallenhet för väckelsens och omvändelsens verk; och det ordet låg jemt för mig: 'Jag har beflitat mig att predika evangelium, der Kristus icke ens hade varit nämnd, på det jag icke skulle bygga på en annans grund.'” Detta af Bunyan sjelf.

Denna trohet, detta nit ådrog honom många fiender, så mycket mer, som den tid, i hvilken han lefde, var en tid af förföljelse uti samvetssaker; följden blef, att han kastades i fängelse, och fick förblifva der i tolf år.

Han fick kraft att tåligt lida denna långvariga fångenskap. Herren var honom mycket nådig. Under den tid han var i fängelse, yttrade han: "Jag har aldrig i mitt lif haft så mycken insigt i Guds ord, som nu. De stycken deraf, hvaruti jag förr såg ingenting, äro nu helt ljusa för mig. Jag har en ljufvig försmak af mina synders förlåtelse och min sammanvaro med Jesus i en annan verld. O, huru ljuft det har blifvit mig här att tänka på *det berget Sion, på det himmelska Jerusalem och på den otaliga änglskaran, och Gud, som alla dömer, och de fullkomliga rättfärdigas andar, och Jesus, medlaren* — huru ljufva de blifvit mig, medan jag varit här! Här har jag insett sådant, som jag säkert aldrig i denna verlden skall kunna tydligt uttrycka. Jag har sett en sanning i de orden: 'Hvilken I älsken, ändock I icke sen honom, den I ock nu tron uppå, och dock icke sen; så skolen I fröjda eder med osäglig och härlig glädje.'"

Ofta nedtyngdes hans själ vid tanken på hans bedröfvade familj, i synnerhet ett af hans barn, som var beröfvadt sin syn. Bunyan hade starka naturliga känslor, han var en öm make och god fader. Men i denna sorg lät han trösta sig af tvänne ställen i Skriften: "Lemna mig dina faderlösa barn, jag skall bevara dem vid lif; och må dina enkorsätta sin lit till mig." Herren sade: "Sannerligen, det skall väl gå med dem, du lemnade, sannerligen, jag skall komma fienden att behandla dig väl i den onda tiden."

Han var icke overksam under sin långa och svåra fångenskap; han studerade flitigt sin Bibel, hvilken tillika med martyrernas historia utgjorde hela hans bibliotek. Han arbetade äfven för sin fattiga familjs uppehälle, men hade en ännu viktigare sysselsättning deri, att han predikade med kraft och ande för dem, som kunde vinna tillträde till fängelset. Här författade han äfven några goda skrifter, bland hvilka i synnerhet må

nämnas "*Kristens resa*" — en bok, hvilken bland andliga böcker näst Bibeln varit en af de nyttigaste — och han verkade möjligtvis derigenom ännu mera godt, än om han på fri fot fått fortsätta sina predikningar. Man ser tydligt, att han vid författandet af denna bok varit bevärdigad med ett särskildt mått af gudomligt biträde. I sitt tränga fängelse förmådde han så beskrifva den kristnes vandring här i lifvet med dess många svårigheter, faror och strider, att han tycktes ingenting hafva utelämnat. Den mest skarpsynte och upplyste forskare saknar der knappt ett enda själstillstånd, godt eller ondt, en enda olycklig förvillelse, eller ett enda dödligt misstag, som icke är ändamålsenligt framställt i "*Kristens resa*." Boken passar för alla de olika människor, som bekänna sig till gudaktighet, och omtalar våra egna erfarenheter, frestelser och strider så tydligt, som om den varit skrifven för oss och icke i ett annat tidevarf. Berättelsen är så underhållande, att hjertat fäster sig med ett kännbart nöje vid utgången af hvarje äfventyr. Lärare kunna ur dess sinnrika och dyrbara innehåll hemta goda ämnen till enskilda föreläsningar, och föräldrar kunna med mycken fördel för sina barn läsa stycken af densamma.

Sedan Herren hade bragt till fullbordan, hvad han hade beslutit, nämligen att denne Guds man skulle i sin ödsliga ensamhet skrifva dessa böcker, så bevekta han dåvarande biskopen af Lincoln, doktor Barlow, som tillika med några andra rördes till deltagande för Bunyans oförtjenta lidanden, att medverka till hans befrielse.

Hans verksamma ande begagnade sig af denna återvunna frihet: han besökte på flera håll fromma kristna, i synnerhet de bedröfvade, frestade eller förföljda, till hvilka han hade mångt passande ord att säga, hemtadt ur sin egen erfarenhet. Han fick äfven nu personligen uttrycka för sina vänner sin tacksamhet för deras bistånd under hans fängelsetid, och när tillfälle yppade sig, predikade han evangelium med stor frimodighet och mycken framgång, i synnerhet för sin församling i Bedford, som nu valde honom till sin lärare.

Med allt sitt vunna anseende och sin framgång förblef han dock ödmjuk och talade sällan eller aldrig om sig sjelf. Hela hans uppförande var exemplariskt, så att icke ens sjelfva ondskan kan upptäcka en enda fläck på hans rykte, hans sinne eller vandel. Försvagad af lidande, ålder och verksamhet i sina presterliga åligganden, slutade han sitt dyrbara lif i utöfningen af en gerning af kristlig kärlek. Han var känd på hela trakten såsom fridstiftare och anmodades därför af en ung man, som

bodde i grannskapet af Bedford, att medla mellan honom och hans förtörnade fader, som bodde i staden Reading i Berkshire, hvilken vänskapstjenst han åtog sig och lyckades att fullborda. Vid återkomsten till London öfverfölls han af en häftig regn-skur, kom genomvåt till en af sina vänner vid Snow Hill, som låg i hans väg, och fick en häftig feber, under hvilken han tåligt led de åtföljande plågorna. Undergifven Guds vilja, åstundade han dock att skiljas hädan och vara med Kristus och ansåg der-för lifvets förlängning blott som ett ovälkommet uppehåll på vägen till den salighet, hvarefter hans själ så längtansfullt tör-stade. I detta tillstånd af helig längtan uppgaf han sin anda i sin högtlofvade Frälsares sköte den 12 Augusti 1688, i sitt 60:de år, efter tio dagars sjukdom.

Bunyan hade stora naturliga gåfvor, ovanligt rik inbillning och uppfinningsförmåga, en fin och träffande qvickhet och ett så godt minne, att han brukade efteråt uppskrifva de predikningar, han hållit utan koncept. Hans arbeten äro samlade i tvänne delar, som innehålla lika många afhandlingar som åren i hans lefnad. Hans skrifter bevisa nogsam, huru djupa och rena hans insigter i evangelii grundsanningar voro. Hans fromhet och uppriktighet mot Gud voro synbara för alla, som umgingos med honom. Han vidblef ständigt det gudomliga budet om kärleken och beklagade, att stundom tvister uppkommo kristna emellan. Han var hjeltmodig, då det blef fråga om att försvara Kristi och evangelii sak, att bestraffa synden både enskildt och i all-mänhet, men var likväl mild, nedlåtande och vänlig mot alla. Så lefde och dog en man, hvilkens sinne, uppförande och verk-samhet voro en märkvärdig tolkning af Skriftens ord: "*Käre bröder, sen på eder kallelse; icke många köttslige vise, icke många mäktiga, icke många ädlingar äro kallade. Men det, som galet var för världen, hafver Gud utvalt, på det han skulle göra de visa till skam — på det intet kött skall kunna berömma sig för honom.*"

LIBRARY OF CONGRESS

0 014 157 721 9

